george r.r.

martin

Încleştarea regilor

• •

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

Din seria Cântec de gheață şi foc au apărut:

Urzeala tronurilor (2 vol.)

încleştarea regilor (2 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. în anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. în anii '80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* în 1996 Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață şi foc* (în pregătire la Editura Nemira), alcătuită din şapte romane, dintre care patru au şi fost publicate *(A Game of Thrones,* 1996 - *Urzeala tronurilor,* Editura Nemira, 2007, *A Clash of Kings,* 1999 - *încleştarea regilor,* Editura Nemira, 2008, *A Storm of Swords,* 2000, *A Feast for Crows,* 2005) şi trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring); saga Cântec de gheață şi foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial în scurt timp. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, iar nuvela *Blood of the Dragon (Sângele dragonului),* care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997.

george r.r.

martin

încleştarea regilor

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU Ilustrația copertei: Stephen YOULL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MARTIN, GEORGE R.R.
încleştarea regilor / George R.R. Martin; trad.: Laura Bocancios Bucureşti, Nemira & Co. 2008
2 vol.
ISBN 978-973-143-123-9
Vol 2. - ISBN 978-973-143-132-1

I. Bocancios, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

George R.R. Martin
A CLASH OF KINGS

Redactor: Adriana BĂDESCU Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alfoldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-143-132-1

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

SANSA

- Cu cât îl faci mai mult să aştepte, cu atât mai rău va fi pentru tine, o avertiză Sandor Clegane.

Şansa încercă să se grăbească, dar degetele îi bâj-bâiau după nasturi şi panglici. Câinele fusese întotdeauna rău de gură, dar ceva din felul în care o privise o umplu de spaimă. Aflase oare Joffrey despre întâlnirile ei cu *Ser* Dontos? *Te rog, nu,* gândi ea în timp ce se pieptăna. *Ser* Dontos era singura ei speranţă. *Trebuie să fiu frumoasa, întotdeauna i-am plăcut în rochia asta.* Netezi materialul. Rochia îi era strâmtă peste piept.

Când îşi făcu apariţia, Şansa păşea la stânga Câinelui, departe de partea arsă a feţei lui.

– Spune-mi ce am făcut.

– Nu tu. Măreţul tău frate.

- Robb e un trădător. Şansa ştia cuvintele pe de rost. N-am nici o legătură cu ce a făcut. *Zei, aveţi milă, să nu fie el Regicidul!* Dacă Robb i-a făcut vreun

rău lui Jaime Lannister, asta o va costa viața. Se gândi la *Ser* Ilyn şi la felul în care acei ochi palizi, îngrozitori, au privit fără milă, de pe acel chip sfrijit, mâncat de vărsat de vânt. Câinele râse zgomotos.

- Te-au pregătit bine, micuță pasăre. O conduse către curtea exterioară, unde, în jurul țintelor în care se trăgea cu arcul, se adunase o mulțime de oameni. Bărbații de dădură la o parte pentru a le face loc să treacă. Grăjdari trândavi o priveau cu insolență, dar *Ser* Horas Redwyne îi ocoli privirea, iar fratele lui, Hobber, se prefăcu că nu o vede. O pisică galbenă murea pe jos, mieunând jalnic, cu o săgeată în coaste. Şansa o ocoli, simțind că i se face rău.

Ser Dontos se apropie călare pe mătură; când fusese prea beat ca să poată încăleca pe calul său de luptă, la turnir, regele decretase că va trebui să meargă mereu călare de atunci înainte.

- Curaj, îi şopti el strângând-o de braț.

Joffrey stătea în mijlocul mulțimii, legănând o arbaletă împodobită. *Ser* Boros şi *Ser* Meryn erau cu el. Fu îndeajuns să-i vadă ca i se întoarcă stomacul pe dos.

– înălțimea Ta. Şansa căzu în genunchi.

– Nu vei scăpa dacă îngenunchezi, zise regele. Ridică-te. Eşti aici ca să răspunzi pentru ultimul act de trădare al fratelui tău.

– înălțimea Ta, orice ar fi făcut fratele meu trădător, nu am nici o legătură. Ştii asta, te rog, te implor...

– *Ridicați-o!*

Câinele o trase în picioare, fără să o bruscheze.

- *Ser* Lancel, zise Joff, spune-i despre această crimă odioasă.

Şansa îl considerase întotdeauna pe Lancel Lannister plăcut şi meşteşugit la vorbă, dar în privirea pe care acesta i-o aruncă nu era nici milă, nici gingăşie.

- Folosind o vrăjitorie josnică, fratele tău 1-a atacat pe *Ser* Stafford Lannister cu o armată de oameni-lupi, la nici trei zile depărtare de Lannisport. Mii de oameni de treabă au fost măcelăriți în somn, fără să aibă vreo şansă de a ridica sabia. După măcel, nordicii s-au ospătat cu carnea celor ucişi.

Şansa fu gâtuită de mâinile reci ale ororii.

– Nu ai nimic de spus? întrebă Joffrey.

– înălțimea Ta, biata copilă a rămas fără grai, murmură *Ser* Dontos.

– Linişte, nebunule. Joffrey ridică arbaleta şi o îndreptă spre fața ei. Voi, clanul Stark, sunteți inumani, ca şi acei lupi ai voştri. Nu am uitat cum m-au brutalizat monştrii voştri.

– Al Aryei era lupul, zise ea. Lady nu ți-a făcut niciodată vreun rău, dar tu ai ucis-o oricum.

– Nu, tatăl tău a făcut-o, răspunse Joff, însă eu l-am ucis pe tatăl tău. Aş dori s-o fi făcut cu mâna mea. Noaptea trecută am ucis un om care era mai voinic decât tatăl tău. Au venit la poartă, strigându-mi numele şi cerând pâine, de parcă eu aş fi fost vreun brutar, dar le-am dat o lecție. L-am străpuns pe cel mai gălăgios direct în gâtlej.

– Şi a murit? Având în față hidosul cap de fier al săgeții, îi era greu să se gândească la altceva de spus.

– Bineînțeles că a murit, avea în gât săgeata mea. Era o femeie care arunca pietre. Am atins-o şi pe ea, dar numai în braț. Incruntându-se, coborî arbaleta. Te-aş ținti şi pe tine, dar mama zice că, dacă aş face-o, unchiul meu Jaime ar avea parte de aceeaşi soartă. In schimb, vei fi doar pedepsită-şi vom trimite vorbă fratelui tău despre ce ți se va întâmpla dacă nu se predă. Câine, loveşte-o.

– Lasă-mă pe mine s-o bat! *Ser* Dontos se apropie, cu armura de tablă zăngănind. Era înarmat cu un buzdugan al cărui cap era un pepene. *Florian al meu.* Ii venea să-1 sărute, aşa cum era, cu pielea lui pătată, cu venele sparte şi cu toate celelalte. Se învârti călare pe mătură în jurul ei, strigând „Trădătoarea, trădătoarea" şi lovind-o peste cap cu pepenele. Şansa se acoperi cu mâinile, clătinându-se de fiecare dată când fructul o izbea, cu părul lipicios deja de la a doua lovitură. Oamenii râdeau. Pepenele zbură în bucăți. *Râzi, Joffrey,* se ruga ea în timp ce sucul îi curgea pe față şi pe pieptul rochiei sale din mătase albastră. *Râzi şi fii satisfăcut.*

Joffrey nu schiță nici un zâmbet.

- Boros, Meryn.

Ser Meryn Trant îl înhață pe Dontos de braț şi îl azvârli cu brutalitate la o parte. Bufonul cu fața roşie se îndepărtă cu mătura, cu pepenele şi cu toate celelalte. *Ser* Boros o înşfacă pe Şansa.

- Lasă-i fața, porunci Joffrey. O vreau frumoasă. Boros izbi un pumn în stomacul Şansei, tăindu-i

răsuflarea. Când se încovoie, cavalerul o apucă de păr, scoase sabia şi, preț de-o înfiorătoare clipă, Şansa fu sigură că avea de gând să-i taie gâtul. Când bărbatul aşeză latul săbiei pe coapsele ei, avu impresia că forța loviturii îi va rupe picioarele. Şansa urlă. Lacrimile îi inundară fața. *Se va sfârşi curând.* Pierdu şirul loviturilor.

– Ajunge, îl auzi pe Câine scrâşnind.

– Nu, nu ajunge, replică regele. Boros, dezbrac-o! Boros îşi trecu o mână cărnoasă peste corsajul

Şansei şi îl smulse cu putere. Mătasea se sfâşie, desco-perind-o până la brâu. Şansa îşi acoperi sânii cu mâinile. Auzea râsete înfundate, îndepărtate şi crude.

– Bate-o până la sânge, spuse Joffrey, vom vedea cum îi place fratelui ei...

– *Ce înseamnă asta?*

Glasul Pezevenghiului pocni ca un bici şi din-tr-odată Şansa fu liberă. Se prăbuşi, clătinându-se în genunchi, cu braţele încrucişate peste piept, respirând greu.

– Aceasta este ideea ta despre cavalerism, *Ser* Boros? întrebă Tyrion Lannister furios. Mercenarul său favorit îi era alături, la fel şi unul dintre sălbatici, cel cu ochiul ars. Ce fel de cavaler loveşte fecioarele nevinovate?

– Unul care-şi slujeşte regele, Pezevenghiule. *Ser* Boros ridică sabia, iar *Ser* Meryn păşi lângă el, cu sabia scoasă din teacă.

– Aveţi grijă cu armele alea, îi avertiză mercenarul piticului. Doar nu vreţi să vă pătaţi cu sânge frumoasele mantii albe.

– Cineva să-i da fetei ceva să se acopere, zise Pe-zevenghiul. Sandor Clegane îşi desfăcu mantia şi i-o azvârli. Şansa o strânse la piept, cu pumnii înfipţi în lâna albă. Ţesătura aspră îi zgâria pielea, dar nici o catifea nu i se păruse vreodată atât de fină.

– Fata îţi va fi regină, îi spuse Pezevenghiul lui Joffrey. N-ai nici un pic de respect pentru onoarea ei?

– O pedepsesc.

– Pentru ce crimă? Ea nu a dus lupta fratelui ei.

– Are sânge de lup.

– Iar tu ai minte de găină.

– Nu-mi poţi vorbi aşa. Regele poate să facă ce vrea.

– Aerys Targaryen a făcut ce a vrut. Ţi-a spus mama ta vreodată ce s-a întâmplat cu el?

Ser Boros Blount îşi drese glasul. **-** Nimeni nu-1 ameninţă pe rege în prezenţa Gărzii sale Regale.

Tyrion Lannister ridică o sprânceană.

- Eu nu-1 ameninţ pe rege, *ser,* eu îmi educ nepotul. Bronn, Timett, data viitoare când Boros deschide gura, ucideţi-1. Piticul zâmbi. Acum, *asta* a fost o ameninţare, *ser.* Vezi diferenţa?

Ser Boros roşi, un roşu închis.

– Regina va auzi despre asta!

– Fără îndoială că va auzi. Şi de ce să aşteptăm? Joffrey, să trimitem după mama ta?

Regele se îmbujora.

– N-ai nimic de spus, înălţimea Ta? continuă unchiul său. Bine. învaţă să-ţi foloseşti urechile mai mult şi gura mai puţin, altfel domnia ta va fi mai scurtă decât statura mea. Brutalitatea nesăbuită nu e o cale de a câştiga iubirea oamenilor tăi... sau a reginei.

– Teama e mai bună decât iubirea, zice mama. Joffrey făcu semn către Şansa. *Ea* se teme de mine.

Pezevenghiul oftă.

- Da, înțeleg. Păcat că Stannis şi Renly nu sunt şi ei fetițe de doisprezece ani. Bronn, Timett, aduceți-o.

Şansa se mişca parcă într-un vis. Crezu că oamenii Pezevenghiului o vor duce înapoi în camera ei de la Citadela lui Maegor, dar o conduseră la Turnul Mâinii. Nu mai pusese piciorul în interiorul acelui loc din ziua în care tatăl ei căzuse în dizgrație, şi îi venea să leşine urcând treptele.

Câteva servitoare se ocupară de ea, murmurând cuvinte de alinare fără noimă pentru a o opri din tremurat. Una aduna rămăşițele rochiei şi lenjeriei sale, iar o alta îi făcu baie şi îi spălă sucul lipicios de pe față şi de pe păr. In timp ce o frecau pe tot corpul cu săpun şi îi turnau apă caldă deasupra capului, nu vedea în fața ochilor decât chipurile din curtea interioară. *Cavalerii au jurat sâ-i apere pe cei slabi, să apere femeile, să lupte pentru dreptate, dar nici unul dintre ei nu a făcut nimic.* Doar *Ser* Dontos încercase să o ajute, iar el nu mai era cavaler, nu mai mult decât era Pezevenghiul, sau Câinele, iar Câinele ura cavalerii.

Şi pe ei îi urăsc, gândi Şansa. *Nu sunt cavaleri adevărați, nici unul dintre ei.*

Când fu curată, dolofanul Maester Frenken, cu părul roşcat, veni să o vadă. O rugă să se aşeze cu fața în jos şi întinse o alifie peste rănile sângerii care îi acopereau partea din spate a picioarelor. După aceea, îi amestecă nişte praf de vin al viselor cu puțină miere, ca să alunece mai uşor pe gât.

- Dormi puțin, copilă. Când te vei trezi, toate acestea vor părea un vis urât.

Nu, nu vor părea, om fără minte, gândi Şansa, dar bău oricum vinul viselor şi adormi.

Era întuneric când se trezi, fără să ştie exact unde era, camera fiindu-i în acelaşi timp străină şi ciudat de cunoscută. Când se ridică, un junghi de durere îi străbătu picioarele şi aduse totul înapoi. Ochii i se umplură de lacrimi. Cineva aşezase lângă pat o rochie pentru ea, Şansa o îmbrăcă şi deschise uşa. Afară stătea o femeie cu chipul împietrit, cu pielea maronie şi trei colane atârnate la gâtu-i sfrijit. Unul era din aur, altul din argint, iar celălalt era făcut din urechi de om.

– Unde are impresia că pleacă? întrebă femeia, sprijinindu-se de o suliță înaltă.

– In pădurea zeilor. Trebuia să-1 găsească pe *Ser* Dontos, să-1 roage să o ducă acasă acum, înainte de-a fi prea târziu.

– Piticul a spus că nu ai voie să pleci, spuse femeia. Roagă-te aici, zeii te vor auzi.

Umilă, Şansa plecă ochii şi se retrase înăuntru. îşi dădu seama dintr-odată de ce locul i se părea atât de cunoscut. *M-aupus în vechiul dormitor al Aryei, de când tata a fost Mână a Regelui. Toate lucrurile erau dispărute, iar mobilele au fost mutate, dar e acelaşi lucru...*

Puţin mai târziu, o slujitoare aduse un platou cu brânză, pâine şi măsline, şi o carafă cu apă rece.

- Ia-le de aici, porunci Şansa, dar fata lăsă mâncarea pe masă. îşi dădu seama că îi e sete. Fiecare pas îi trimitea cuţite prin coapse, dar se forţă să traverseze camera. Şansa bău două cupe cu apă şi rodea o măslină când se auzi bătaia în uşă.

Neliniştită, se întoarse netezindu-şi cutele rochiei. -Da?

Uşa se deschise şi Tyrion Lannister păşi înăuntru.

– Doamna mea, sper că nu te deranjez.

– Sunt prizoniera ta?

– Oaspetele meu. Purta lanţul de ceremonie, un colan din mâini aurii, legate între ele. M-am gândit că am putea vorbi.

– Cum porunceşte stăpânul meu. Şansei îi venea greu să nu se holbeze la el; chipul lui era atât de urât, încât avea asupra ei o fascinaţie ciudată.

– Mâncarea şi hainele îţi sunt pe plac? întrebă el. Dacă mai ai nevoie de altceva, nu trebuie decât să ceri.

– Eşti foarte bun. Iar azi-dimineaţă... a fost foarte frumos din partea ta că m-ai ajutat.

– Ai dreptul să ştii de ce a fost Joffrey atât de mânios. Acum şase nopţi, fratele tău l-a atacat pe unchiul meu, Stafford, şi-a aşezat tabăra lângă un sat numit Oxcross, la mai puţin de trei zile depărtare de Cas-terly Rock. Nordicii tăi au câştigat o victorie zdrobitoare. Am primit de veste doar în dimineaţa aceasta. *Robb vă va ucide pe toţi,* gândi ea, exultând.

- E... îngrozitor, stăpâne. Fratele meu e un trădător mârşav.

Piticul schiţă un zâmbet palid.

– Ei bine, nu e un pui de cerb, a dovedit asta destul de limpede.

– *Ser* Lancel zicea că Robb conduce o armată de oameni-lupi...

Piticul izbucni într-un râs răguşit, batjocoritor.

- *Ser* Lancel e un burduf cu vin care nu ar deosebi un om-lup de o buburuză. Fratele tău are lupul străvechi cu el, dar bănuiesc că nu s-a ajuns mai departe. Nordicii s-au furişat în tabăra unchiului meu şi i-au tăiat liniile cavaleriei, iar Lordul Stark şi-a trimis lupul printre ei. Până şi caii antrenaţi pentru luptă au luat-o razna. Cavalerii au fost călcaţi în picioare în pavilioanele lor, iar gloata s-a trezit îngrozită şi a fugit, azvârlindu-şi armele ca să poată alerga mai repede. *Ser* Stafford a fost ucis în timp ce fugea după calul său. Lordul Rickard Karstark i-a străpuns pieptul cu o lance. *Ser* Robert Brax e mort şi el, împreună cu

Ser Lymond Vikary, cu Lordul Crakehall şi cu Lordul Jast. Mai mult de cincizeci au fost luaţi ostatici, inclusiv fiii lui Jast şi nepotul meu, Martyn Lan-nister. Cei care au supravieţuit răspândesc poveşti înfricoşătoare şi jură că vechii zei ai nordului merg alături de fratele tău.

- Atunci... n-a fost nici o vrăjitorie? Lannister pufni.

– Vrăjitoria este ingredientul pe care nebunii îl adaugă eşecului, ca să ascundă gustul propriei lor incompetente. Se pare că nătărăul de unchiu-meu nici măcar nu s-a ostenit să pună santinele. Avea o oaste de ageamii - ucenici, mineri, ajutoare la câmp, pescari, gunoaiele Lannisportului. Singurul mister este cum a ajuns fratele tău la ei. Forţele noastre ocupă şi acum fortăreaţa de la Dintele de Aur şi jură că el nu a trecut pe acolo. Piticul ridică din umeri agasat. Ei bine, Robb Stark este blestemul tatălui meu. Joffrey este blestemul meu. Spune-mi, ce simţi pentru nobilul meu nepot?

– II iubesc din toată inima, zise Şansa fără şovăire.

– Adevărat? Nu părea convins. Chiar şi acum?

- Dragostea mea pentru înălţimea Sa e mai mare decât a fost vreodată.

Pezevenghiul râse zgomotos.

- Ei, cineva te-a învăţat să minţi bine. Intr-o bună zi s-ar putea să-i fii recunoscătoare pentru asta. *Eşti* încă o copilă, nu-i aşa? Sau ai înflorit?

Şansa roşi. Era o întrebare necuviincioasă, dar ruşinea de a fi dezbrăcată faţă de jumătate dintre curteni o făcea să pară nesemnificativă.

- Nu, stăpâne.

- Cu atât mai bine. Dacă asta te consolează, n-am de gând să te căsătoreşti vreodată cu Joffrey. Mă tem că nici o căsătorie nu va reuşi să împace clanurile Stark şi Lannister după tot ce s-a întâmplat. Mare păcat. Această căsătorie a fost una dintre cele mai bune idei ale Regelui Robert, dar Joffrey a dat totul peste cap.

Şansa ştia că ar trebui să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât.

– Ai devenit foarte tăcută, remarcă Tyrion Lannister. Asta vrei? Să se pună capăt logodnei?

– Eu... Şansa nu ştia ce să spună. *E oare un şiretlic? Mă va pedepsi dacă voi spune adevărul?* Se uita la fruntea puternic bombată a piticului, la ochiul său negru, dur, şi la cel verde, viclean, la dinţii lui strâmbi şi la barba sârmoasă. Vreau doar să fiu credincioasă.

– Credincioasă, zise gânditor piticul, şi departe de orice Lannister. Nu te pot învinui de asta. Am auzit că vizitezi pădurea zeilor în fiecare zi. Pentru ce te rogi, Şansa?

Mă rog pentru victoria lui Robb şi moartea lui Joffrey... şi pentru acasă. Pentru Winterfell al meu.

- Mă rog pentru sfârşitul luptelor.

- Vom avea parte de asta cât de curând. Va mai fi o bătălie, între fratele tău, Robb, şi nobilul meu tată, şi asta va rezolva problema.

Robb îl va înfrânge, gândi Şansa. *L-a înfrânt pe unchiul tău şi pe fratele tău, Jaime, îl va înfrânge şi pe tatăl tău.*

Piticul îi citea gândurile atât de uşor, de parcă chipul Şansei ar fi fost o carte deschisă.

– Nu pune prea mult la suflet înfrângerea de la Oxcross, doamna mea, îi spuse el cu gingăşie. O bătălie nu e un război şi, fără îndoială, nobilul meu tată nu e unchiul Stafford. Data viitoare când vizitezi pădurea zeilor, roagă-te ca fratele tău să aibă înțelepciunea să plece genunchiul. După ce nordul revine la pacea regelui, intenționez să te trimit acasă. Sări jos de pe scaunul de lângă fereastră şi spuse: Poți dormi aici în noaptea asta. Am să-ți dau câțiva dintre oamenii mei să te păzească, nişte Ciori de Piatră poate...

– Nu! izbucni Şansa. Dacă era încuiată în Turnul Mâinii, păzită de oamenii piticului, cum o va ajuta *Ser* Dontos să se elibereze?

– Preferi Urechile Negre? Ți-o dau pe Chelia, dacă te simți mai în largul tău cu o femeie.

- Te rog, nu, stăpâne, sălbaticii mă sperie. Tyrion rânji.

– Şi pe mine. Dar mai precis, îl sperie pe Joffrey şi acel cuib de vipere viclene şi de câini linguşitori pe care îi numeşte Garda Regelui. Cu Chelia sau cu Timett alături, nimeni nu ar îndrăzni să se atingă de tine.

– Aş prefera să mă întorc în patul meu. Ii veni în minte, din senin, o minciună, dar părea atât de bună, încât o trânti fără să stea pe gânduri. Turnul acesta e locul unde au fost ucişi oamenii tatălui meu. Fantomele lor îmi vor da vise îngrozitoare şi aş vedea sângele lor oriunde m-aş uita.

Tyrion Lannister îi studie chipul.

- Ştiu ce înseamnă coşmarurile, Şansa. Probabil că eşti mai înțeleaptă decât credeam. Dă-mi voie măcar să te escortez înapoi în camerele tale.

CATELYN

Se întunecase de-a binelea înainte să găsească satul. Catelyn se pomeni întrebându-se dacă locul avea un nume. Dacă avea, locuitorii lui luaseră acea informație cu ei, acolo unde fugiseră, împreună cu tot ceea ce aveau, până la lumânările din sept. *Ser* Wendel aprinse o torță şi o conduse prin uşa joasă.

înăuntru, cei şapte pereți erau strâmbi şi crăpați. *Zeul e unul,* aşa o învățase, când era mică, Septonul Osmynd, *cu şapte înfățişări, aşa cum septul este o singură clădire cu şapte pereți.* Septele bogate din oraşe aveau statui ale Celor Şapte şi câte un altar pentru fiecare. La Winterfell, Septonul Chayle atârnase măşti sculptate pe fiecare perete. Aici, Catelyn găsi doar desene grosolane în cărbune. *Ser* Wendel aşeză torța într-un suport, lângă uşă, şi ieşi să aştepte afară, împreună cu Robar Royce.

Catelyn le cercetă chipurile. Tatăl era, ca întotdeauna, cu barbă. Mama zâmbea, drăgăstoasă şi

ocrotitoare. Războinicul avea sabia desenată în faţă, Fierarul avea ciocanul. Fecioara era frumoasă, Baba era zbârcită şi înţeleaptă.

Iar chipul celui de-al şaptelea... Străinul nu era nici bărbat, nici femeie, ci ambele laolaltă, mereu proscris, mereu rătăcitor de pe meleaguri îndepărtate, mai mult sau mai puţin om, necunoscut şi incognoscibil. Aici, faţa sa era un oval negru, o umbră cu stele în loc de ochi. O tulbura. Nu putea găsi alinare.

Ingenunche în faţa Mamei.

- Stăpână, pleacă-ţi privirea asupra acestei bătălii, dar cu ochii unei mame. Sunt fii cu toţii, fiecare dintre ei. Cruţă-i dacă poţi, şi cruţă-i pe fiii mei. Veghează asupra lui Robb, a lui Bran şi a lui Rickon. Aş vrea să fiu cu ei.

Sub ochiul stâng al Mamei, cobora o crăpătură. O făcea să arate de parcă plângea. Catelyn auzea vocea răsunătoare a lui Wendel, când şi când răspunsurile lui Robar, cu glas scăzut, în timp ce vorbeau despre bătălia ce va urma. Altminteri, noaptea era liniştită. Nu se auzea nici un greier, iar zeii rămâneau tăcuţi. *Oare vechii tăi zei ţi-au răspuns vreodată, Ned?* se întrebă ea. *Când îngenuncheai în faţa copacului inimii, te auzeau?*

Flăcările pâlpâitoare ale torţelor dansau pe ziduri, făcându-le feţele să pară pe jumătate vii, strâmbân-du-le, modificându-le. Statuile din marile septe ale oraşelor aveau chipurile date de meşterii cioplitori, dar aceste schiţe în cărbune erau atât de grosolane, încât ar fi putut fi oricine. Chipul Tatălui o făcu să se gândească la propriul ei părinte, pe patul lui de moarte de la Riverrun. Războinicul o ducea cu gândul la Renly şi la Stannis, la Robb şi la Robert, la Jaime Lannister şi la Jon Snow. O zări chiar şi pe Arya în acele trăsături, doar pentru o clipă. Pe urmă, o pală de vânt pătrunsă prin uşă făcu flacăra să pâlpâie şi asemănarea dispăru, spălată de strălucirea portocalie.

Ochii îi ardeau din cauza fumului. Se frecă la ochi cu podul palmelor pline de cicatrici. Când îşi ridică din nou privirea către Mamă, chipul pe care îl văzu era al mamei ei. Lady Minisa Tully murise pe patul lăuziei, încercând să-i dea Lordului Hoster un al doilea fiu. Copilul se stinse odată cu ea şi, după aceea, o parte din viaţă îl părăsise şi pe tată. *A fost întotdeauna atât de calma,* gândi Catelyn, amintindu-şi de mâinile fine ale mamei sale, de zâmbetul ei cald. *Dacă ar fi trăit, cât de diferite ar fi putut fi vieţile noastre!* Se întrebă ce părere ar avea Lady Minisa despre fiica ei mai mare îngenunchind aici, în faţa ei. *Am străbătut atât de multe mii de leghe, şi pentru ce? Pe cine am slujit? Mi-am pierdut fiicele, Robb nu mă vrea, iar Bran şi Rickon mă consideră, cu siguranţă, o mamă rece şi denaturată. Nici măcar n-am fost alături de Ned când a murit...*

Capul îi vâjâia şi i se părea că septul se învârte în jurul ei. Umbrele se deplasau şi se legănau, animale abia zărite alergau de-a lungul zidurilor albe, crăpate. Catelyn nu mâncase nimic în ziua aceea. Poate că nu a fost înţelept. îşi spuse că nu avusese timp, dar adevărul era că mâncarea îşi pierduse gustul într-o lume fără Ned. *Când i-au tăiat capul, m-au ucis şi pe mine.*

In spatele ei, torţa pâlpâi şi, dintr-odată, i se păru că pe perete era chipul surorii ei, deşi ochii erau mai aspri decât şi-i amintea, nu erau ochii Lysei, ci ai lui Cersei. *Cersei este mamă şi ea. Indiferent cine este tatăl acelor copii, i-a simţit mişcându-i-se în pântece, i-a hrănit la pieptul ei. Dacă sunt, într-adevăr, ai lui jaime...*

- Şi Cersei ţi se roagă, doamna mea? o întrebă Catelyn pe Mamă. Vedea trăsăturile mândre, reci, fermecătoare ale reginei Lannister gravate pe perete. Crăpătura era tot acolo, chiar şi Cersei putea să plângă pentru copiii ei.

- Fiecare dintre cei Şapte îi întrupează pe toţi cei Şapte, îi spusese cândva Septonul Osmynd. Baba era la fel de frumoasă ca Fecioara, iar Mama putea fi mai feroce decât un Războinic, atunci când copiii ei erau în pericol. Da...

Il văzuse destul pe Robert Baratheon la Winterfell ca să ştie că regele nu-1 privea pe Joffrey cu prea multă căldură. Dacă băiatul era, într-adevăr, sămânţa lui Jaime, Robert l-ar fi osândit la moarte, împreună cu mama lui, şi puţini l-ar fi condamnat. Bastarzii erau un lucru obişnuit, dar incestul era un păcat monstruos atât pentru zeii vechi, cât şi pentru cei noi, iar copiii născuţi dintr-o asemenea ticăloşie erau numiţi, atât în septe cât şi în pădurile zeilor, abominaţii. Regii dragoni obişnuiau să căsătorească frate cu soră, dar ei erau din sângele vechii Valyrii, unde astfel de practici erau obişnuite şi, asemenea dragonilor lor, Targaryenii nu răspundeau nici în faţa zeilor, nici în faţa oamenilor.

Ned ar fi trebuit să ştie, iar Lordul Arryn, înaintea lui. Nu era de mirare că regina îi omorâse pe amândoi. *Oare eu aş face mai puțin pentru ai mei?* Catelyn îşi încleşta mâinile, simțind încordarea în degetele-i pline de cicatrici, acolo unde oțelul asasinului tăiase până la os, când s-a luptat să-şi apere fiul.

- Bran ştie şi el, şopti plecându-şi capul. *Zeii fie milostivi, probabil a văzut ceva, a auzit ceva, de aceea au încercat să-l omoare în patul său.*

Pierdută şi ostenită, Catelyn Stark se predă în mâinile zeilor. Ingenunche în fața Fierarului, care repara lucrurile stricate, şi îl rugă să-l protejeze pe dragul ei Bran. Se duse la Fecioară şi o rugă fierbinte să le împrumute Aryei şi Şansei curajul ei, să le apere, în inocența lor. In fața Tatălui, se rugă pentru dreptate, pentru puterea de-a o căuta şi pentru înțelepciunea de-a o cunoaşte, iar Războinicului îi ceru să-i dea lui Robb putere şi să-l protejeze în luptă. In cele din urmă, se adresă Babei, ale cărei statui o înfățişau adesea cu o lampă în mână.

- Condu-mă, doamnă înțeleaptă, se rugă ea. Arată-mi calea pe care trebuie să păşesc şi nu mă lăsa să bâjbâi prin locurile întunecate ce se întind în fața mea.

In cele din urmă, în spatele ei se auziră paşi şi un zgomot la uşă.

- Doamna mea, spuse *Ser* Robar cu blândețe, îmi cer iertare, dar timpul e pe sfârşite. Trebuie să ne întoarcem înainte să se lase întunericul.

Catelyn se ridică cu greu. Genunchii o dureau şi ar fi dat orice pentru un pat de puf şi o pernă, chiar acolo.

- Mulțumesc, *ser.* Sunt gata.

Străbătură în tăcere pădurea rară, unde copacii se înclinau ca nişte oameni beți, ferindu-se parcă de mare. Nechezatul agitat al cailor şi zăngănitul oțelului îi ghidară înapoi la tabăra lui Renly. Lungul şir de oameni şi de cai era înveşmântat în întuneric, atât de negru de parcă Fierarul ar fi făurit noaptea însăşi din oțel negru. La dreapta avea flamuri, la stânga flamuri, şi flamuri rânduri, rânduri, în fața ei, dar în lumina palidă a înserării, nici culorile şi nici blazoa-nele nu se puteau distinge. *O armată gri,* gândi Catelyn. *Oameni gri, pe cai gri, sub flamuri gri.* Când priponiră caii, umbrele cavalerilor lui Renly îşi îndreptau lăncile în sus, astfel că trecu printr-o pădure de copaci goi, înalți, lipsiți de frunze şi de viață. In locul unde se afla Capătul Furtunii era doar un întuneric de nepătruns, un zid negru prin care lumina stelelor nu putea răzbate, dar Catelyn vedea torțele mişcându-se peste câmpuri, acolo unde Lordul Stannis îşi aşezase tabăra.

Lumânările din pavilionul lui Renly făceau zidurile tremurătoare de mătase să strălucească, transformând cortul imens într-un castel vrăjit, inundat într-o lumină de smarald. Doi oşteni din Garda Curcubeului stăteau de strajă la uşa pavilionului regal. Lumina verde strălucea ciudat pe penele jiletcii pe care *Ser* Parmen o purta peste armură şi dădea o tentă palidă petalelor de floarea-soarelui care acopereau platoşa smălțuită, galbenă, a lui *Ser* Emmon. Pene lungi de mătase li se înălțau deasupra coifurilor şi mantii-curcubeu le înveşmântau umerii.

înăuntru, Catelyn o găsi pe Brienne îmbrăcându-1 pe rege cu armura, în timp ce lorzii Tarly şi Rowan discutau despre dispozitive şi tactici de luptă. înăuntru era cald şi bine. Căldura se răspândea, licărind dinspre cărbunii aflați într-o duzină de mangaluri mici.

- Trebuie să-ți vorbesc, înălțimea Ta, zise ea, tra-tându-1 de data aceasta într-o manieră demnă de un rege. Ar fi făcut orice ca să-i atragă atenția.

Intr-o clipă, Lady Catelyn, răspunse Renly.

Brienne potrivea platoşa din față cu cea din spate, peste tunica lui matlasată. Armura regelui era ver-de-închis, verdele frunzelor din pădurile verii, atât de întunecat încât absorbea lumina lumânărilor. Incrustațiile şi închizătorile răspândeau străluciri de aur, ca focurile îndepărtate din pădure, licărind la fiecare mişcare a regelui.

- Continuă, Lord Mathis, rogu-te.
- înălțimea Ta, zise Mathis Rowan privind-o pe Catelyn cu coada ochiului. După cum spuneam, luptele noastre sunt bine pregătite. De ce să aşteptăm zorile? Sună atacul.
- Şi să se spună că am câştigat prin vicleşug, cu un atac necavaleresc? Ceasul zorilor e cel stabilit.
- Stabilit de Stannis, sublinie Randyll Tarly. Ar vrea să atacăm sub soarele muşcător al dimineții. Vom fi pe jumătate orbi.

– Doar până la prima ciocnire, zise Renly încrezător. *Ser* Loras îi va împrăştia, şi după aceea totul va fi haos. Brienne strânse curelele din piele verde şi cataramele bombate din aur. Când fratele meu va cădea, ai grijă ca trupul lui să nu fie batjocorit în nici un fel. E sângele meu. Nu vreau să-i văd capul plimbat în vârful unei sulițe.

– Şi dacă se predă? întrebă Lordul Tarly.

– Să se predea? râse Lordul Rowan. Când Mace Tyrell a pornit atacul asupra Capătului Furtunii, Stannis a preferat să mănânce şobolani decât să deschidă porțile.

– îmi amintesc foarte bine. Renly ridică bărbia, ca să-i permită lui Brienne să-i fixeze apărătoarea. Spre sfârşit, *Ser* Gawen Wylde şi trei dintre cavalerii săi au încercat să se furişeze pe o poartă lăturalnică, pentru a se preda. Stannis i-a prins şi a poruncit să fie catapultați de pe ziduri. Văd şi acum chipul lui Gawen când l-au atârnat. Fusese maestrul nostru de arme.

Lordul Rowan păru nedumerit.

- Nimeni n-a fost aruncat de pe ziduri. Cu siguranță, mi-aş aminti asta.

– Maester Cressen i-a spus lui Stannis că s-ar putea să fim nevoiți să ne mâncăm cadavrele şi nu ar fi fost de nici un folos să arunce carne bună. Renly îşi dădu părul pe spate. Brienne îl legă cu o panglică de catifea şi îi trecu o bonetă căptuşită peste urechi, ca să amortizeze greutatea coifului. Mulțumită Cavalerului Ceapă, nu am ajuns niciodată în situația de a ne mânca morții, dar am fost la un pas. Prea aproape pentru *Ser* Gawen, care a murit în celula lui.

– înălțimea Ta. Catelyn aşteptase răbdătoare, dar nu mai era timp. Mi-ai promis două vorbe.

Renly încuviință.

– Vedeți-vă de bătăliile voastre, lorzii mei... Oh, şi dacă Barristan Selmy e alături de fratele meu, vreau să fie cruțat.

– Nu s-a mai auzit nimic despre *Ser* Barristan de când 1-a alungat Joffrey, obiectă Lordul Rowan.

– Il cunosc pe bătrân. Are nevoie de un rege pe care să-1 păzească, altfel cine e el? Totuşi, la mine nu a venit, iar Lady Catelyn zice că nu e cu Robb Stark, la Riverrun. Unde altundeva ar putea fi decât cu Stannis?

– Cum spui, înălțimea Ta. Nu-i vom face nici un rău. Lorzii făcură plecăciuni adânci şi se îndepărtară.

– Spune ce ai de spus, Lady Stark, zise Renly. Brienne îi întinse mantia peste umerii largi. Era o pânză grea, din fir de aur pe care era reliefat, în straturi negre, lucioase, cerbul încoronat al Casei Baratheon.

- Lannisterii au încercat să-l ucidă pe fiul meu Bran. De o mie de ori m-am întrebat de ce. Fratele tău mi-a dat răspunsul. In ziua în care a căzut, a avut loc o vânătoare. Robert, Ned şi majoritatea celorlalți au pornit în căutarea unui mistreț, dar Jaime Lan-nister a rămas la Winterfell, la fel şi regina.

Lui Renly nu îi fu greu să înțeleagă aluziile.

– Aşadar crezi că băiatul i-a prins asupra faptului...

– Te rog, stăpâne, dă-mi permisiunea să mă duc la fratele tău Stannis şi să-i spun ce bănuiesc.

– In ce scop?

– Robb îşi va lăsa coroana deoparte dacă tu şi fratele tău veți face la fel, răspunse ea sperând că era adevărat. Va *face* să fie adevărat, dacă trebuia, Robb o va asculta, chiar dacă lorzii săi, nu. Convocați un Mare Consiliu, voi trei, un consiliu cum n-a mai văzut regatul de o sută de ani! Vom trimite la Winterfell astfel ca Bran să poată să-şi spună povestea lui şi pentru ca toată lumea să ştie că Lannisterii sunt adevărații uzurpatori. Iar lorzii reuniți ai Celor Şapte Regate să-şi aleagă conducătorul.

Renly râse.

- Spune-mi, doamna mea, lupii străvechi supun la vot cine să le conducă haita? Brienne aduse mănuşile şi coiful mare al regelui, încununat cu coarne aurii care adăugau aproape jumătate de metru la înălțimea lui. Vremea discuțiilor s-a terminat. Acum vedem cine e mai puternic. Renly îşi puse o mănuşă tare, colorată în verde şi auriu pe mâna stângă, în timp ce Brienne îngenunche să-i aranjeze centura, grea de povara săbiei şi a pumnalului.

– Te rog, în numele Mamei, începu Catelyn în timp ce o pală de vânt deschise uşa cortului. Avu impresia că zăreşte mişcare, dar când îşi întoarse capul, nu era decât umbra regelui deplasându-se pe pereții de mătase. Il auzi pe Renly cum începe să spună o glumă, zări umbra lui mişcându-se, ridicând sabia, neagră pe fond verde, lumânările sclipind, tremurând; ceva era ciudat, ceva era în neregulă şi pe urmă zări sabia lui Renly încă în teacă, nemişcată, dar umbra săbiei...

– Rece, zise Renly cu glasul stins, uluit, cu o clipă înainte ca umbra unei săbii care nu era acolo să străpungă oțelul apărătoarei de gât său ca pe o bucată de brânză. Apucă să scoată un mic oftat răguşit înainte ca sângele să-i țâşnească din gâtlej.

– înălțimea Ta... nu! strigă Brienne cea Albastră când văzu acel şuvoi funest, speriată ca o fetiță. Regele se prăbuşi în brațele ei, în timp ce sângele îi şiroia pe armură, un torent roşu, înecându-i verdele şi auriul. Mai multe lumânări se stinseră. Renly încercă să vorbească, dar propriul sânge îl sufoca. Picioarele îi cedară şi numai puterea lui Brienne îl mai susținea. Brienne îşi dădu capul pe spate şi urlă, rămasă fără cuvinte în disperarea ei.

Umbra. Ştia că aici se întâmplase ceva întunecat şi malefic, ceva ce nu putea înțelege. Aceea nu a fost niciodată umbra lui Renly. *Moartea a intrat pe uşă şi i-a suflat viața la fel de iute cum vântul îi suflase lumânările.*

Doar câteva clipe trecură până când Robar Royce şi Emmon Cuy năvăliră înăuntru, deşi trecuse parcă o jumătate de noapte. Doi ostaşi intrară, cu torțe în mâini. Văzându-1 pe Renly în brațele Briennei şi pe ea mânjită de sângele lui, *Ser* Robar scoase un strigăt de oroare.

- Femeie blestemată, țipă *Ser* Emmon, cel cu armura împodobită cu petale de floarea-soarelui. Pleacă de lângă el, ființă mârşavă.

- Ferească zeii, Brienne, *de ce?* întrebă *Ser* Robar. Brienne îşi ridică privirea de la trupul regelui.

Mantia-curcubeu care-i atârna pe umeri devenise roşie, acolo unde sângele regelui îmbibase pânza...

- Eu... eu...

– Vei muri pentru asta. Dintre armele stivuite lângă uşă, *Ser* Emmon înhață securea de luptă cu mâner lung. Vei plăti cu moartea ta pentru moartea regelui!

– NU! urlă Catelyn Stark, regăsindu-şi în sfârşit glasul, dar era prea târziu, erau cuprinşi de nebunia sângelui şi se năpustiră asupra Briennei cu răcnete care acopereau cuvintele ei domoale.

Brienne se mişcă mai repede decât ar fi crezut Catelyn. Nu avea sabia la-ndemână, aşa că o înhață pe a lui Renly din teacă şi o ridică, pentru a prinde, în balans, securea lui Emmon. O scânteie licări, alb-al-bastră, când oțelul întâlni oțelul, cu o izbitură puternică, iar Brienne sări în picioare, azvârlind deoparte trupul regelui. încercând să se apropie, *Ser* Emmon se împiedică de el, sabia Briennei spintecă mânerul de lemn, iar capul securii se desprinse, învârtindu-se. Un alt bărbat aruncă o torță aprinsă către spatele ei, dar mantia-curcubeu era prea udă de sânge ca să ardă. Brienne se întoarse şi spintecă, iar torța şi mâna zburară. Flăcările cuprinseră covorul. Bărbatul mutilat începu să țipe. *Ser* Emmon aruncă securea şi bâjbâi după sabie. Cel de-al doilea ostaş făcu o fandare, Brienne pară, şi săbiile lor dansară şi zăngăniră, lo-vindu-se una de alta. Când Emmon Cuy reveni îm-pleticindu-se, Brienne fu nevoită să se retragă, deşi îi ținea pe amândoi la distanță. Pe podea, capul lui Renly se rostogoli dezgustător într-o parte, şi o a doua gură se deschise larg, cu sângele țâşnind în mici şuvoaie.

Ser Robar stătuse deoparte, şovăielnic, dar acum întindea mâna după mânerul sabiei.

- Robar, nu, ascultă! Catelyn îl apucă de braț. O nedreptăţeşti, nu a fost ea. *Ajut-o!* Ascultă-mă, a fost Stannis. Numele fu pe buzele ei înainte de-a se gândi cum a ajuns acolo, dar în timp ce-1 rostea, ştia că e adevărat. Iți jur, mă cunoşti, cel care 1-a ucis a fost *Stannis.*

Tânărul cavaler al curcubeului se holbă la această femeie nebună cu ochi palizi şi înspăimântați.

- Stannis? Cum?

- Nu ştiu. Vrăjitorie, vreo magie neagră, a fost o umbră, o *umbra.* Propriul glas îi suna sălbatic şi o înnebunea, dar cuvintele i se revărsau în grabă, în timp ce săbiile continuau să se ciocnească în spatele ei. O umbră cu sabie, jur. Eşti orb? Fata îl *iubea!* Ajut-o! Aruncă o privire în spate, văzu un al doilea străjer prăbuşindu-se, cu sabia căzându-i printre degetele

inerte. De-afară se auzeau strigăte. Ştia că şi mai mulţi oameni furioşi vor năvăli peste ei în orice clipă. E nevinovată, Robar. Ai cuvântul meu, pe mormântul soţului meu şi pe onoarea mea de Stark! Asta îl convinse.

- Ii voi ţine în loc, spuse *Ser* Robar. Scoate-o de aici. Se întoarse şi ieşi.

Focul ajunsese la perete şi se furişa în sus pe marginea cortului. *Ser* Emmon o încolţea pe Brienne, el în armura din oţel galben smălţuit, ea în veşminte de lână. Uitase de Catelyn până în clipa când mangalul de fier îl lovi în moalele capului. Lovitura nu îl răni, căci purta coif, dar îl făcu să cadă în genunchi.

– Brienne, cu mine, porunci Catelyn. Fata înţelese repede situaţia. O tăietură, şi mătasea verde fu spintecată. Ieşiră în întunericul şi-n răcoarea primilor zori. Dinspre partea cealaltă a pavilionului se auzeau glasuri zgomotoase.

– Pe-aici, o îmboldi Catelyn. încet. Nu trebuie să fugim, ca să nu se întrebe de ce. Mergi încet, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Brienne îşi vârî sabia prin centură şi o urmă. Aerul nopţii avea miros de ploaie. In spatele lor, pavilionul regelui ardea, cu flăcările ridicându-se în întuneric.

Nimeni nu făcu nici o tentativă să le oprească. Oamenii goneau pe lângă ele, strigând despre foc, despre crimă şi despre vrăjitorie. Câţiva se rugau, iar un tânăr scutier era în genunchi, plângând fără sfială.

Dispozitivele de luptă ale lui Renly se risipeau deja, pe măsură ce zvonurile se răspândeau din gură în gură. Focurile de noapte se domoliseră şi, în timp ce dinspre răsărit începea să se lumineze, imensul trup al Capătului Furtunii se ivi ca un vis de piatră, în timp ce dâre palide de ceaţă alergau peste câmp, zburând dinspre soare, pe aripi de vânt. *Fantomele dimineţii,* o auzise pe Bătrâna Nan numindu-le cândva, spirite întoarse din mormânt. Iar Renly era acum unul dintre ele, asemenea fratelui său, Robert, asemenea dragului ei Ned.

– Nu l-am atins decât când a murit, spuse încet Brienne în timp ce treceau prin haosul generalizat. Glasul ei suna de parcă s-ar fi putut sparge în orice clipă. Râdea şi, în secunda următoare, era sânge peste tot... Doamna mea, nu înţeleg. Ai văzut, ai văzut...?

– Am văzut o umbră. Am crezut la început că e umbra lui Renly, dar era a fratelui său.

– Lordul Stannis?

- L-am *simţit.* Nu are nici o logică, ştiu... Pentru Brienne era destul de logic.

- Il voi ucide, declară fata înaltă. Chiar cu sabia lordului meu îl voi ucide. Jur! Jur! Jur!

Hal Mollen şi ceilalţi din escorta lui aşteptau lângă cai. *Ser* Wendel Manderly ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase.

– Doamna mea, tabăra a înnebunit, izbucni el când le văzu. Lordul Renly este... Se opri dintr-odată, uitându-se la Brienne şi la sângele care o uda până la piele.

– Mort, dar nu de mâinile noastre.

– Nu va fi nici o bătălie. Catelyn încalecă, iar escorta se formă în jurul ei, cu *Ser* Wendel la stânga şi cu *Ser* Perwyn Frey la dreapta. Brienne, am adus cai cât pentru de două ori mai mulţi ca noi. Alege unul şi vino cu noi.

– Am propriul meu cal, doamna mea. Şi armura...

– Lasă-i. Trebuie să fim departe înainte ca ei să ne caute. Am fost amândouă cu regele când a fost ucis. Acest lucru nu va fi uitat. Fără grai, Brienne se întoarse şi făcu aşa cum i s-a cerut. Mergeţi, îi porunci Catelyn escortei sale, când erau cu toţii pe cai. Dacă cineva încearcă să ne oprească, doborâţi-1.

In timp ce degetele lungi ale răsăritului se deschideau, ca un evantai, peste câmpie, culoarea revenea în lume. In locul unde se aflaseră oameni gri pe cai gri, înarmaţi cu umbre de suliţe, vârfurile a zece mii de lănci răspândeau acum o sclipire argintie, rece, şi pe miriadele de flamuri fluturând Catelyn zări nuanţele îmbujorate de roşu, roz şi portocaliu, bogăţia de nuanţe de albastru şi maro, strălucirea de auriu şi galben. Toată puterea de la Capătul Furtunii şi de la Highgarden, puterea care, cu o oră în urmă, fusese a lui Renly. *Acum îi aparţien lui Stannis,* îşi dădu seama, *chiar dacă ei încă nu ştiu. Spre cine altcineva sa se întoarcă, dacă nu spre ultimul Baratheon? Stannis castigase totul dintr-o singură şi mârşavă lovitură.*

Eu sunt regele de drept, afirmase el, cu maxilarul încleştat, ca de oțel, *iar fiul tău nu e maipuțin trădător decât fratele meu, aici de față. Va veni şi ziua lui.*

Un fior îi străbătu întreg trupul.

JON

Dealul se înălța deasupra desişului pădurii, ridi-cându-se singuratic şi neaşteptat, cu culmi bătute de vânt ce se zăreau de la leghe depărtare. Sălbaticii îl numeau Pumnul Primilor Oameni, zic cercetaşii. într-adevăr, arăta ca un pumn, gândi Jon Snow urcând

pieptiş dealul, cu pădurile şi versanții săi golaşi, maronii, cu stâncile asemenea unor degete îndoite.

Urca împreună cu Lordul Mormont şi cu comandanții, lăsându-1 pe Nălucă în urmă, sub copaci. Lupul străvechi fugise de trei ori în timpul urcuşului, întorcându-se de două ori, şovăitor, la fluierul lui Jon Snow. A treia oară, Lordul Comandant îşi pierdu răbdarea şi izbucni:

- Lasă-1 să plece, băiete. Vreau să ajung pe creastă înainte să se întunece. Vei găsi lupul mai târziu.

Urcuşul era abrupt şi stâncos, vârful era încununat de pietre, îngrămădite în neorânduială, aproape de statura unui om. Fură nevoiți să ocolească o bucată

de drum către vest înainte să găsească o deschizătură destul de largă ca să încapă caii.

- E un loc bun, Thoren, declară Bătrânul Urs cand ajunseră, în sfârşit, în vârf. Nici nu puteam spera la mai mult. Ne vom aşeza tabăra aici, să-1 aşteptăm pe Halfhand. Lordul Comandant sări din şa, în-depărtându-şi corbul de pe umăr. Văicărindu-se zgomotos, pasărea îşi luă zborul.

Din vârful dealului, priveliştea era reconfortantă. Ceea ce îi atrase atenția lui Jon fu zidul circular, cu pietrele cenuşii, roase de vreme, acoperite de pete albe do licheni şi cu bărbi din muşchi verde. Se spunea ca Pumnul fusese un fort circular al Primilor Oameni, în Epoca Primilor Zori.

- Un loc străvechi şi puternic, observă Thoren Smallwood.

Batrân, țipă corbul lui Mormont, desfăcându-şi aripile în cercuri zgomotoase, în jurul lor. Bătrân, bătrân, bătrân.

- Linişte, mârâi Mormont ridicându-şi privirea către pasăre. Bătrânul Urs era prea mândru ca să-şi recunoască slăbiciunea, dar Jon nu se lăsă păcălit. Efortul încordat de a ține pasul cu bărbații mai tineri îşi cerea tributul.

- Aceste înălțimi vor fi uşor de apărat la nevoie, sublinie Thoren în timp ce-şi ducea calul de căpăstru de-a lungul cercului de pietre, cu mantia lui de zi-belină fluturând în vânt.

- Da, locul e bun. Bătrânul Urs ridică o mână în vânt şi corbul i se aşeză pe braț, cu ghearele agățân-du-se de cămaşa lui neagră de zale.

- Dar cum e cu apa, stăpâne? întrebă Jon.

- Am trecut un pârâu la poalele dealului.

- Un drum cam lung pentru o înghițitură de apă, sublinie Jon, şi în afara cercului pietre.

Thoren spuse:

- Eşti prea leneş să urci un deal, băiete?

Când Lordul Mormont spuse „Nu avem şanse să găsim alt loc la fel de bine întărit. Vom aduce apă şi vom avea grijă să avem destule provizii", Jon ştiu că nu era cazul să-1 contrazică. Aşadar, ordinul era dat, iar frații Rondului de Noapte îşi aşezară tabăra în spatele cercului de pietre pe care îl făcuseră Primii Oameni. Corturi negre răsăriră ca ciupercile după ploaie, iar păturile şi sacii de dormit acoperiră pământul gol. Slujitorii priponiră caii în şiruri lungi şi se îngrijiră să-i hrănească şi să-i adape. Pădurarii porniră către pădure cu topoarele în mâini, în lumina palidă a după-amiezii, ca să aducă lemn cât să treacă noaptea. Un grup de constructori se puse să taie tufişuri, să sape latrine şi să dezlege snopii de țăruşi căliți în foc.

- Vreau ca fiecare deschizătură din zid să fie împrejmuită cu şanțuri şi stâlpi înainte de lăsarea întunericului, ordonă Bătrânul Urs.

După ce termină de instalat cortul Lordului Comandant şi se îngriji de caii lui, Jon Snow coborî

dealul în căutarea lui Nălucă. Lupul străvechi veni îndată, fără să scoată nici un sunet. Când Jon Snow apropie de tufişuri cu pas apăsat, fluierând şi strigând, singur în pădure, cu conurile şi frunzele căzute sub picioare, marele lup alb fu lângă el, palid ca aburul dimineții. Dar când ajunseră la fort, Nălucă plecă din nou. înainta tiptil, adulmecând locul gol dintre pietre şi pe urmă se retrase, de parcă mirosul nu i-ar fi plăcut. Jon încercă să-1 înhațe de ceafă şi să-1 târască în interiorul cercului, dar nu era o sarcină uşoară. Lupul cântărea cât el şi era cu mult mai puternic.

- Nălucă, ce-i cu tine? Nu îi stătea în obicei să fie Atât de agitat. In cele din urmă, Jon renunţă. Cum vrei tu, îi spuse lupului. Du-te, vânează. Ochii roşii se uitară după el, în timp ce se îndepărta printre pietrele acoperite cu muşchi.

Aici ar trebui să fie în siguranţă. Dealul le oferea 0 privire de ansamblu, iar versanţii erau abrupţi către nord şi către vest, şi doar puţin mai domoli către est. Cu toate acestea, amurgul se adâncea şi întunericul se strecura printre copaci. Presimţirile lui Jon erau tot mai puternice. Aceasta este pădurea bântuită, îşi spuse. Poate că aici sunt fantome, spiritele Primilor Oameni. Odinioară, acesta a fost tărâmul lor.

- Nu te mai purta ca un băieţandru, îşi spuse. Căţărându-se în vârful maldărului de pietre, Jon privi în zare, către soarele la apus. Vedea lumina strălucind, ca aurul bătut, pe suprafaţa Apei Laptelui, care cotea către sud. In susul râului, terenul era mai aspru, pădurea deasă făcând loc unui şir de dealuri golaşe, stâncoase, care se ridicau către nord şi către vest, înalte şi sălbatice. La orizont se înălţau munţii, ca o umbră uriaşă, rânduri-rânduri ce se pierdeau în depărtarea gri-albăstruie, cu vârfurile crestate acoperite veşnic de zăpadă. Chiar şi de departe păreau uriaşi, reci şi neprimitori.

Mai aproape domneau copacii. La sud şi la est, pădurea se întindea cât vedeai cu ochii, o imensă încâlceală de rădăcini şi crengi, pictate într-o multitudine de nuanţe de verde, cu câte o pată de roşu ici şi colo, unde copacii inimii îşi făceau loc printre pini, sau câte o tuşă de galben acolo unde câţiva migdali începuseră să-şi schimbe culoarea frunzelor. Când vântul bătea, auzea crengile trosnind şi gemând, mai bătrâne decât el. O mie de frunze foşneau şi, pentru o clipă, pădurea i se păru o mare adâncă, verde, agitată de furtună, înălţându-se eternă şi de nepătruns.

Nu era bine să-1 lase pe Nălucă singur aici, gândi Jon. Pe fundul acelei mări, orice se putea mişca şi se putea furişa către fort prin întunericul pădurii, ascuns în spatele copacilor. Orice. Cum îşi vor putea da seama vreodată? Rămase acolo multă vreme, până ce soarele dispăru dincolo de munţii zimţaţi şi întunericul începu să se lase peste pădure.

- Jon? strigă Samwell Tarly. Mi s-a părut mie că eşti tu. Eşti bine?

- Destul de bine. Cum ţi-a mers azi?

- Bine. M-am descurcat. Serios.

Jon nu avea de gând să-i împărtăşească prietenului sau neliniştea, nu acum, când Samwell Tarly începea in sfârşit să prindă curaj.

- Bătrânul Urs vrea să-i aşteptăm aici pe Qhorin Halfhand şi pe oamenii de la Turnul Umbrei.

- Pare un loc bine apărat, zise Sam. Un fort circular al Primilor Oameni. Crezi că aici s-au purtat batălii?

- Fără doar şi poate. Ai face bine să pregăteşti o pasăre. Mormont va dori să trimită vorbă acasă.

- Aş vrea să le trimit pe toate. Nu le place să fie tinute în colivie.

- Dacă ai putea zbura, ai pleca şi tu.

- Dacă aş putea zbura, aş fi acum la Casterly Rock si aş mânca plăcintă cu carne de porc, răspunse Sam.

Jon îl bătu pe umăr cu mâna lui arsă. Se întoarseră împreună, traversând tabăra. Pretutindeni în jurul lor erau aprinse focuri pentru gătit. Deasupra, stelele răsăreau. Lunga coadă roşie a Torţei lui Mormont ardea la fel de strălucitoare precum luna. Jon auzi corbii înainte de a-i vedea. Unii îi strigau numele. Păsările nu se sfiau când era vorba să facă gălăgie.

Simt şi ele.

- Mai bine mă ocup de Bătrânul Urs, zise el. Devine gălăgios şi el când nu primeşte de mâncare.

II găsi pe Mormont discutând cu Thoren Small-wood şi cu alţi câţiva ofiţeri.

- Iată-te, în sfârşit, zise morocănos bătrânul. Fii bun şi adu-ne nişte vin fierbinte. Noaptea e răcoroasă.

- Da, stăpâne. Jon făcu un foc, ceru de la magazie un butoiaş cu vinul roşu, tare, pe care îl prefera Mormont, şi îl turnă într-un ceaun. Agăţă ceaunul deasupra flăcărilor şi începu să adune restul ingredientelor. Bătrânul Urs era foarte scrupulos când venea vorba de vinul său cu mirodenii. Atâta scorţişoară, atâta nucşoară şi atâta miere, nici un strop mai mult. Stafide şi nuci, boabe uscate, dar nici un pic de lămâie, asta era cea mai crasă prostie -

ceea ce era ciudat, căci în berea de dimineață punea întotdeauna lămâie. Băutura trebuia să fie fierbinte, ca omul să se poată încălzi cum se cuvine, insista Lordul Comandant, dar vinul nu trebuia lăsat niciodată să fiarbă. Jon era cu ochii pe ceaun.

In timp ce lucra, auzea glasurile celor din cort. Jarman Buckwell spuse:

- Cel mai uşor se ajunge la Colții înghețați dacă o iei în josul Apei Laptelui, înapoi spre izvor. Totuşi, dacă mergem pe drumul acela, Rayder va şti că ne apropiem, sigur ca lumina zilei.

- Scara Uriaşului ar putea fi de folos, interveni Ser Mallador Locke, sau Trecătoarea Țipătului, dacă e liberă.

Vinul scotea aburi. Jon ridică ceaunul de pe foc, umplu opt căni şi le duse în cort. Bătrânul Urs cerceta harta pe care o schițase Sam în noaptea aceea, la Fortăreața lui Craster. Luă o cană de pe tava lui Jon, dădu să ia o înghițitură de vin şi clătină brusc din cap, în lemn de aprobare. Corbul îi săltă pe braț. Boabe, zise vi Boabe. Boabe.

Ser Ottyn Wythers făcu semn că nu doreşte vin.

- Eu nu voi merge defel în munți, zise el cu glas slab, obosit. Colții înghețați muşcă nemilos chiar şi vara, iar acum... dacă ne va prinde o furtună...

- Nu vreau să mă aventurez la Colții de Gheață decât dacă e neapărat nevoie, zise Mormont. Sălba-ticii nu pot trăi cu zăpadă şi cu piatră mai mult decât noi. Se vor ivi de pe culmi în curând şi pentru o oaste, mică sau mare, singurul drum este de-a lungul Apei Laptelui. Dacă e aşa, aici avem o poziție avantajoasă. Nu pot spera să se furişeze pe lângă noi.

- S-ar putea să nici nu vrea. Ei sunt mii, iar noi vom fi trei sute când ne va ajunge din urmă Halfii and. Ser Mallador acceptă o cană cu vin de la Jon.

- Dacă se ajunge la luptă, nici nu putem spera la un loc mai bun ca acesta, afirmă Mormont. Vom întări apărarea. Capcane şi țepuşe, bucăți de fier ascuțite risipite pe versanți, fiecare breşă reparată. Vreau ca de pândă să stea ochii voştri cei mai ageri. Un cerc de oşteni, de jur-împrejurul nostru şi de-a lungul râului, să ne avertizeze la orice mişcare. Ascun-deți-i sus, în copaci. Şi ar fi bine să începem să aducem apă, mai multă decât e nevoie. Vom săpa rezervoare. O să-mi pun oamenii la treabă şi s-ar putea ca asta să se dovedească de folos mai târziu.

- Cercetaşii mei..., începu Thoren Smallwood.

- Cercetaşii tăi se vor limita la acest mal al râului până ce Halfhand ne ajunge din urmă. Pe urmă vom vedea. N-am de gând să mai pierd oameni.

- Mace Rayder ar putea să-şi maseze trupele la o zi depărtare de-aici, şi nu vom afla niciodată, se plânse Smallwood.

- Ştim unde se adună sălbaticii, reveni Mormont. Am aflat de la Craster. Nu-mi place omul, dar nu cred că ne-a mințit în privința asta.

- Cum spui tu. Smallwood plecă ursuz. Ceilalți îşi terminară vinul şi îl urmară, mai politicoşi.

- Să-ți aduc cina, stăpâne? întrebă Jon.

Boabe, strigă corbul. Mormont nu răspunse imediat. Intr-un târziu, zise doar:

- Lupul tău a vânat astăzi ceva?

- încă nu s-a întors.

- Ne-ar prinde bine nişte carne proaspătă. Mormont vârî mâna într-un sac şi îi oferi corbului o mână de grăunțe. Crezi că greşesc dacă țin cercetaşii aproape?

- Nu sunt eu cel care să spună asta, stăpâne.

- Ba da, dacă eşti întrebat.

- Dacă cercetaşii trebuie să stea în zona Pumnului, nu văd cum pot spera să-mi găsească unchiul, recunoscu Jon.

- Nu. Corbul ciugulea grăunțele din mâna Bătrânului Urs. Două sute de oameni sau zece mii, ținutul e prea întins. Când grăunțele se terminară, Mormont îşi întoarse palma.

- Nu vrei să renunți la căutare?

- Maester Aemon te consideră deştept. Mormont nună corbul pe umăr. Pasărea înclină capul într-o parte, cu ochii scânteind.

- Este... Mi se pare că s-ar putea să fie mai uşor ca un om să găsească două sute decât ca două sute să găsească unul singur.

Corbul scoase un țipăt răguşit, dar Bătrânul Urs zâmbi prin barba sa cenuşie.

- Atât de mulți oameni lasă o urmă pe care până ți Aemon ar putea s-o urmărească. Pe dealul acesta, focurile noastre trebuie să fie vizibile de hăt, departe, de la poalele Colților de Gheață. Dacă Ben Stark trăieşte şi este liber, va veni la noi, n-am nici un dubiu.

- Da, spuse Jon, dar... dacă...

- ... e mort? întrebă Mormont, nu lipsit blândețe. Jon dădu din cap şovăielnic.

Mort, zise corbul. Mort. Mort.

- S-ar putea să vină la noi oricum, zise Bătrânul Urs. Aşa cum au făcut Othos şi Jafer Flowers. Sunt la fel de îngrozit ca şi tine, Jon, dar trebuie să acceptăm această posibilitate.

Mort, croncăni corbul zburlindu-şi aripile. Glasul îi deveni mai puternic şi mai ascuțit. Mort.

Mormont mângâie penele negre ale păsării şi îşi acoperi un căscat cu dosul palmei.

- Cred că voi renunța la cină. Odihna îmi va fi mai de folos. Trezeşte-mă la primele raze ale dimineții.

- Somn uşor, stăpâne. Jon adună cănile goale şi ieşi. Auzi râsete îndepărtate şi cântecul de jale al fluierelor. In centrul taberei, trosnea un foc imens şi se simțea miros de mâncare. Poate că Bătrânului Urs nu îi era foame, dar lui îi era. Paşii îl purtară către foc. Dywen perora, cu lingura în mână:

- Cunosc pădurea asta mai bine ca oricine şi vă spun, nu m-ar deranja să o străbat singur la noapte. Nu-i simțiți mirosul?

Grenn se holba la el cu ochi mari, dar Edd cel
Trist spuse:

- Tot ce simt e miros de balegă de la două sute
de cai. Şi fiertura asta, care are o aromă similară, acum că am mirosit-o mai bine.

- Am aroma ta similară chiar aici. Hake îşi mân-
gâie pumnalul. Mormăind, umplu castronul lui Jon
cu mâncare din ceaun.

Tocana era groasă, plină de orz, morcovi şi ceapă, ici şi colo cu câte o bucățică sfărâmată de carne de vită sărată, muiată în fiertură.

- Ce miroşi, Dywen? întrebă Grenn. Pădurarul sorbi o clipă din lingură. îşi scosese
dinții. Fața îi era tăbăcită şi ridată, mâinile noduroase, ca nişte rădăcini bătrâne.

- Mi se pare că miroase..., ei bine..., a frig.

- Ai capul de lemn, ca şi dinții, îi spuse Hake. Frigul nu miroase nicicum.

Ba da, gândi Jon, amintindu-şi noaptea petrecută în camerele Lordului Comandant. Miroase a moarte. Dintr-odată nu-i mai era foame. Ii dădu tocana sa lui
Grenn, care părea să aibă nevoie de o porție în plus ca sa-1 ferească de frigul nopții.

Cand plecă, vântul bătea aspru. Până în zori, gheața va acoperi pământul şi frânghiile corturilor vor fi țepene. Pe fundul ceaunului se mai bălăceau câteva degete de vin aromat. Jon puse lemne proas-pete pe foc şi aşeză ceaunul deasupra flăcărilor, ca să-1 reancălzească. In aşteptare, îşi pocnea degetele, strân-gându-le şi întinzându-le, până ce simți furnicături în palmă. Primii străjeri îşi ocupaseră posturile în jurul taberei. De-a lungul zidului circular pâlpâiau torțe. Pe cerul nopții, luna nu se zărea, dar o mie de stele străluceau.

Din întuneric se ridică un sunet, slab şi îndepărtat, dar inconfundabil: urletul lupilor. Glasurile lor se ridicau şi se prăbuşeau, un cântec jalnic şi singuratic. I se ridică părul pe ceafă. Dincolo de foc, o pereche de ochi roşii îl priveau din umbră. Lumina flăcărilor îi făcea să strălucească.

- Nălucă, şopti Jon surprins. Aşadar, până la urmă ai venit înăuntru, hm? Lupul vâna adesea noaptea; nu se aşteptase să-1 mai vadă până la ziuă. A fost atât de rău la vânătoare? îl întrebă. Aici! La mine, Nălucă!

Lupul străvechi înconjură focul, adulmecându-1 pe Jon, adulmecând vântul, fără odihnă. Nu părea să fi mâncat de curând. Când morții s-au ridicat, Nălucă a ştiut. M-a trezit, m-a prevenit. Alarmat, se ridică în picioare.

- E ceva aici? Nălucă, ai mirosit ceva? Dywen spunea că a simțit miros de frig.

Lupul făcu un salt, se opri, privi înapoi. Vrea sa-l urmez. Trăgându-şi gluga pe cap, Jon se îndepărtă de corturi, de căldura focului, şi trecu de rândurile de ponei lăţoşi. Unul dintre cai necheză nervos când Nălucă trecu tiptil pe lângă el. Jon îl linişti cu o vorbă şi se opri să-1 mângâie pe bot. Auzea vântul şuierând printre crăpături în timp ce se apropiau de zidul circular. Un glas îl somă. Jon păşi în lumina torţei.

- Trebuie să aduc apă pentru Lordul Comandant.

- Atunci du-te, zise străjerul. Dar grăbeşte-te. Cuibărit în mantia sa neagră, cu gluga pe cap, ca să-1 ferească de vânt, omul nici măcar nu se uită dacă avea cu el o găleată.

Jon se furişă într-o parte, printre doi ţăruşi ascuţiţi, odată cu Nălucă. Intr-o crăpătură fusese înfiptă o torţă, iar în bătaia vântului, flăcările sale fluturau ca nişte steaguri palide, portocalii. O înhaţă în timp ce se strecură prin deschizătura dintre pietre. Nălucă începu să alerge în josul dealului. Jon îl urmă, mai încet, ţinând torţa în faţă. Sunetele taberei se stingeau în urma lui. Noaptea era neagră, panta era abruptă, stâncoasă şi accidentată. O clipă de neatenţie ar fi o cale sigură să-şi rupă o gleznă... sau să-şi frângă gâtul. Ce fac? se întrebă, în timp ce îşi alegea cu grijă drumul.

Copacii se înălţau în spatele lui, războinici în armuri de scoarţă şi frunze, desfăşuraţi în rânduri tăcute, aşteptând ordinul să se dezlănţuie. Păreau

negrii ...Doar când lumina torţei îi atingea uşor, Jon zarea cate un licăr verde. Abia simţit, auzea susurul apei peste pietre. Nălucă se făcu nevăzut în tufişuri. Jon se strădui să-1 ajungă din urmă, ascultând glasul parâului şi frunzele oftând în bătaia vântului. De mantie i se agăţau crengi, în timp ce deasupra se împreunau, acoperind stelele, ramuri groase.

îl găsi pe Nălucă ieşind din pârâu cu un pleoscăit.

- Nălucă, îl strigă, la mine! Acum. Când lupul îşi înălţă capul, ochii îi străluciră roşii şi răutăcioşi, iar apa i se prelingea din gură, ca saliva. Avea un aer salbatic şi înspăimântător în clipa aceea. Şi pe urmă dispăru, săltând pe lângă Jon, alergând printre copaci. Nălucă, nu, stai! strigă el, dar lupul nu se sinchisi. Silueta subţire, albă, fu înghiţită de întuneric, iar Jon avea doar două posibilităţi - să urce dealul înapoi, singur, sau să-1 urmeze.

I1 urmă furios, ţinând torţa aproape de pământ, ca să poată vedea pietrele care îl făceau să se împiedice la fiecare pas, rădăcinile groase care păreau că-1 înhaţă de picioare, gropile în care putea să-şi rupă glezna. La fiecare câţiva paşi îl striga din nou pe Nălucă, dar vântul nopţii se rotea ca un vârtej printre copaci, îne-cându-i vorbele. E o nebunie, gândi el în timp ce se afunda tot mai adânc în pădure. Era cât pe-aci să se întoarcă, dar zări o licărire de alb undeva mai în faţă si la dreapta, spre deal. Se repezi într-acolo înjurând printre dinţi.

Alergă după lup un sfert de drum în jurul Pumnului până ce îl pierdu din nou. In cele din urmă, se opri să-şi tragă sufletul în mijlocul tufişurilor, între mărăcinii şi pietrele învălmăşite de la poalele dealului. Dincolo de lumina torţei, întunericul se închidea în jurul lui.

Un râcâit uşor îl făcu să se întoarcă. Jon înainta în direcţia sunetului, păşind cu grijă printre bolovani şi tufe de spini. In spatele unui copac căzut dădu din nou de Nălucă. Lupul săpa cu furie, dând noroiul la o parte.

- Ce-ai găsit? Jon coborî torţa, dând la iveală o movilă de pământ reavăn. Un mormânt, gândi el. Dar al cui?

Ingenunche şi înfipse torţa în pământ, lângă el. Pământul era afânat, nisipos. Jon îl scotea cu pumnul. Nu erau nici pietre, nici rădăcini. Orice ar fi fost aici, era pus de curând. La două picioare adâncime, degetele lui atinseră pânza. Se aştepta la un cadavru, se temea că era un cadavru, dar acolo era altceva. Apăsă materialul şi simţi forme mici, dure, rigide. Nu mirosea şi nu era nici urmă de viermi. Nălucă se dădu înapoi şi se aşeză pe labele din spate, atent.

Jon dădu uşor la o parte pământul reavăn şi văzu un pachet rotunjit, cam de şase palme de-a latul. îşi îndesă degetele în jurul marginilor şi îl scoase. Când începu să-1 desfacă, înăuntru ceva se mişcă şi zornăi. O comoară, gândi el, dar obiectele nu păreau de dimensiunea monedelor, iar sunetul nu era de metal.

Pachetul era legat cu o bucată de sfoară roasă. Jon scoase pumnalul din teacă şi o tăie, orbecăi după marginile materialului şi trase. Pachetul se răsturnă şi conţinutul se împrăştie pe pământ, cu scânteieri negre şi învăpăiate. Văzu o duzină de cuţite, vârfuri de sulite în formă de frunze, numeroase vârfuri de sageti. Jon luă o lamă de pumnal, uşoară ca pana, de un negru lucios, fără mâner. Lumina torţei trecu peste taişul pumnalului, o linie subţire,

portocalie, care trada un tăiş ascuţit. Sticla de dragon. Ceea ce maesterii numesc obsidian. Oare Nălucă descoperise o ascunzătoare străveche a copiilor pădurii, îngropată aici de mii de ani? Pumnul Primilor Oameni era un loc străvechi, numai că...

Mai jos de sticla dragonilor se afla un corn de război, făcut dintr-un corn de zimbru şi legat în bronz, fon scutură noroiul dinăuntru şi o grămadă de capete de săgeţi căzură afară. Le lăsă să cadă şi ridică un colţ al pânzei în care fuseseră înfăşurate armele, frecând materialul între degete. Land de calitate, groasă, în două fire, umedă, dar nu putrezită. Nu putea fi demult timp în pământ. Şi era închisă la culoare. Apucă o bucată şi o trase aproape de torţă. Nu închisă. Neagră.

Chiar înainte de-a se ridica în picioare şi de-a o t- rage afară, Jon ştia ce descoperise: mantia neagră a unui Frate Jurat al Rondului de Noapte.

BRAN

Burtă de Bere îl găsi în fierărie, lucrând la foale, pentru Mikken.

- Maester te vrea în turn, prinţul meu. A venit o pasăre din partea regelui.

- De la Robb! Nerăbdător, Bran nu mai aşteptă după Hodor, ci

îl lăsă pe Burtă de Bere să-1 ducă în braţe pe scări. Era un om voinic, deşi nu la fel ca Hodor şi nici pe departe atât de puternic. Când ajunseră în turnul ma-esterului, era roşu la faţă şi gâfâia. Rickon era deja acolo, la fel şi cei doi Walder Frey.

Maester Luwin îi spuse lui Burtă de Bere să plece şi închise uşa.

- Lorzii mei, zise el pe un ton grav, avem un mesaj de la înălţimea Sa, cu veşti şi bune şi rele. A câştigat o mare victorie în vest, zdrobind oastea Lannisterilor într-un loc numit Oxcross şi a ocupat mai multe castele. Ne scrie din Ashemark, fosta cetate a Casei Marbrand.

Rickon trase de roba maesterului.

- Vine acasă?

- Mă tem că nu. Robb mai are încă de dus bătălii.

- Lordul Tywin a fost cel pe care 1-a învins? în-trebă Bran.

- Nu, spuse maesterul. Ser Stafford Lannister a condus oastea duşmană. A fost ucis în luptă.

Bran nici măcar nu auzise vreodată de Ser Staf¬ford Lannister. Se pomeni că e de aceeaşi părere cu Walder cel Mare când spuse:

- Lordul Tywin e singurul care contează.

- Spune-i lui Robb că vreau să vină acasă, zise Rickon. Poate să-şi aducă şi lupul cu el, şi pe mama si pe tata. Deşi ştia că Lordul Eddard era mort, uneori Rickon uita... intenționat, bănuia Bran. Frățiorul lui era încăpățânat cum poate fi numai un băiat de patru ani.

Bran se bucura pentru victoria lui Robb, dar în aceeaşi măsură era neliniştit. îşi amintea ce-i spusese Osha în ziua în care fratele lui şi-a condus armata la Winterfell. Merge în direcția greşită, insistase femeia sălbatică.

- Din nefericire, nu există nici o bătălie fără pierderi. Maester Luwin se adresă Walderilor. Lorzii mei, unchiul vostru, Ser Stevron Frey, a fost printre Cei care şi-au pierdut viața la Oxcross. A fost rănit în bătălie, aşa scrie Robb. N-au crezut că e ceva grav, dar trei zile mai târziu a murit în somn, în cortul său. Walder cel Mare ridică din umeri.

- Era foarte bătrân. Şaizeci şi cinci de ani, mi se pare. Prea bătrân pentru lupte. Spunea mereu că e obosit.

Walder cel Mic scoase un sunet dezaprobator.

- Obosit să aştepte ca bunicul nostru să moară, vrei să spui. Asta înseamnă că Ser Emmon este acum moştenitorul?

- Nu fi prost, zise vărul său. Fiii primului fiu vin înaintea celui de-al doilea. Următorul e Ser Ryman şi apoi Edwyn şi Walder cel Negru şi Petyr Pimple. Şi abia pe urmă Aegon şi toți fiii săi.

- Ryman e bătrân şi el, zise Walder cel Mic Are peste patruzeci de ani, pun pariu. Şi stă prost cu sto-macul. Crezi că va fi lord?

- Eu voi fi lord. Nu-mi pasă dacă el va fi. Maester Luwin îi întrerupse cu asprime.

- Ar trebui să vă fie ruşine să vorbiți aşa, lorzii mei. Unde vă e mâhnirea? Unchiul vostru a murit.

- Da, răspunse Walder cel Mic. Suntem foarte trişti. Totuşi, nu erau. Bran simțea o durere în stomac.

Le place gustul acestui fel de mâncare mai mult decât mie. Ceru permisiunea maesterului să plece.

- Prea bine.

Maester chemă ajutoare. Hodor era probabil ocu¬pat la grajduri. Cea care veni fu Osha. Totuşi, era mai puternică decât Burtă de Bere şi îl ridică pe Bran în brațe fără probleme, ducându-1 pe scări în jos.

Osha, o întrebă Bran în timp ce traversau curtea. Stii drumul către nord? Spre Zid... şi chiar mai departe?

liste un drum uşor. Uită-te după Dragonul de Gheață şi urmăreşte steaua albastră din ochiul călă-rețului. Trecu, aplecându-se, de o uşă, şi începu să urce scările întortocheate.

- Şi acolo mai există uriaşi, şi... celelalte...? Copiii padurii şi Ceilalți?

- Pe uriaşi i-am văzut, despre copiii pădurii am auzit vorbindu-se, cât despre drumeții albi... De ce Vrei să ştii?

- Ai văzut vreodată o cioară cu trei ochi?

- Nu. Osha râse. Şi nu pot zice că aş vrea să văd. Osha deschise uşa camerei lui Bran cu piciorul şi îl aşeză pe scaunul de lângă fereastră, de unde putea privi curtea.

Trecură parcă doar câteva clipe după ce Osha plecă, când uşa se deschise din nou şi Jojen Reed intră nepoftit, urmat de sora lui, Meera.

- Ai auzit despre pasăre? întrebă Bran. Celălalt băiat încuviință.

- Nu era cina, cum ai spus tu. Era o scrisoare de la Robb, şi nu am mâncat-o, dar...

- Visele verzi iau uneori forme ciudate, recunoscu Jojen. Adevărul lor nu e întotdeauna uşor de înțeles.

- Spune-mi despre lucrul acela rău pe care l-ai visat, îi ceru Bran. Lucrul rău care se va abate asupra Winterfellului.

- Prințul meu mă crede acum? Se va încrede în cuvintele mele, indiferent cât de ciudate vor fi pentru urechile sale?

Bran clătină din cap.

- Vine marea. -Marea?

- Am visat că marea lovea țărmul de jur-împre-jurul Winterfellului. Am văzut valuri negre lovin-du-se de porți şi de turnuri, şi pe urmă apa sărată a inundat zidurile şi a acoperit castelul. In curte pluteau oameni înecați. Prima oară când am visat acest vis, la Greywater, nu le cunoşteam chipurile, dar acum le cunosc. Unul e acel Burtă de Bere, străjerul care ne-a strigat numele la ospăț. Altul e septonul tău. Fierarul, la fel.

- Mikken? Bran era pe cât de năucit, pe-atât de îngrozit. Dar marea e la sute şi sute de leghe depăr¬tare, iar zidurile Winterfellului sunt atât de înalte încât, chiar dacă ar ajunge până la ele, apa nu ar putea pătrunde.

- In întunericul nopții, marea sărată va trece peste aceste ziduri, zise Jojen. Am văzut morții, umflați şi înecați.

- Trebuie să le spunem, zise Bran. Lui Burtă de Bere, lui Mikken şi Septonului Chayle. Să le spunem să nu se înece.

- Asta nu-i va salva, răspunse băiatul în verde. Meera veni lângă el şi îi aşeză o mână pe umăr.

Nu vor crede, Bran. Nu mai mult decât ai cre-
zut tu.

Joje ii se aşeză pe patul lui Bran.

- Spune-mi ce visezi tu.

Era speriat, chiar şi după toate acestea, dar jurase sa aibă încredere în ei, iar un Stark de Winterfell îşi respecta cuvântul dat.

- Sunt mai multe feluri de vise, zise el încet. Există vise cu lupi. Nu sunt la fel de rele ca toate celelalte, Alerg şi vânez şi omor veverițe. Şi mai sunt vise în

care vine cioara şi îmi spune să zbor. Uneori, în acele vise e şi copacul, strigându-mă pe nume. Asta mă iperie. Dar cele mai rele vise sunt cele în care cad. Privi jos, în curte. înainte, nu cădeam niciodată. Când ma cățăram, mergeam peste tot, sus pe acoperişuri si de-a lungul zidurilor. Obişnuiam să hrănesc ciorile de la Turnul Ars. Mama se temea că o să cad, dar eu ştiam că nu voi cădea niciodată. Numai că am căzut, iar acum, când dorm, cad tot timpul. Meera îi atinse umărul.

- Asta e tot?

- Aşa cred.

- Om-lup, zise Jojen Reed. Bran îl privi cu ochi mari.

- Ce?

- Om-lup. Om cu Două Chipuri, Bestie. Aşa te vor numi dacă află vreodată despre visele tale cu lupi.

Numele îl făcură să se teamă din nou.

- Cine îmi va spune aşa?

- Ai tăi. De teamă. Unii te vor urî dacă vor afla cine eşti. Alții vor încerca să te omoare.

Bătrâna Nan îi spunea uneori poveşti despre sălbă-ticiuni şi despre oameni care îşi schimbă înfățişarea. In poveşti, erau mereu răi.

- Eu nu sunt aşa, zise Bran. Nu. Sunt doar vise.

- Visele cu lupi nu sunt vise adevărate. Ori de câte
ori te trezeşti, ai ochiul închis, dar în timp ce hoină-.
reşti, ochiul se deschide şi sufletul tău îşi caută cealaltă
jumătate. Inlăuntrul tău, puterea e mare.

- Nu o vreau. Vreau să fiu cavaler.

- Vrei să fii cavaler. Dar eşti om-lup. Nu poți
schimba asta, Bran, nu poți să negi sau să alungi acest
lucru. Eşti lupul înaripat, dar nu vei zbura niciodată.
Jojen se ridică şi se îndreptă către fereastră. Doar daca
îți deschizi ochiul. Apropie două degete şi îl lovi pe

Bran peste frunte, cu putere.

Când îşi duse mâna în acel punct, Bran simți doar pielea fină. Nici urmă de ochi, nici măcar unul închis.

- Cum pot să-1 deschid, dacă nu e acolo?

- Nu vei găsi niciodată ochiul cu degetele, Bran Trebuie să-1 cauți cu inima. Jojen studie chipul lui Bran cu acei ochi ai lui verzi, stranii. Sau ți-e frică?

- Maester Luwin zice că nu există nimic în vise

de care omul trebuie să se teamă.

- Ba există, spuse Jojen.

-Ce?

- Trecutul. Viitorul. Adevărul.

II lăsară mai încurcat ca oricând. Când rămase singur, Bran încercă să-şi deschidă al treilea ochi, dar nu ştia cum. Indiferent cât îşi încrețea fruntea şi cât O lovea cu degetele, nu putea să vadă nimic altfel decât inainte In zilele care urmară, încercă să-i prevină pe ceilalți despre cele văzute de Jojen, dar se părea că nu mergea cum ar fi dorit. Lui Mikken i se păru amuzant.

Marea, nu-i aşa? Se face că mi-am dorit mereu sa vad marea. Dar n-am apucat niciodată să ajung la ea Aşa că acum vine ea la mine, nu? Zeii sunt buni sa se ostenească atâta pentru un biet fierar. - Zeii mă vor lua când vor crede de cuviință, zise Septonul Chayle cu glasul stins, deşi nu prea cred că e posibil să mă înec, Bran. Am crescut pe malurile Cuțitului Alb, ştii asta. Sunt un înotător bun. Burtă de Bere fu singurul care acordă atenție aver¬tismentului. Se duse să vorbească personal cu Jojen şi după aceea încetă să mai facă baie şi refuză să se apropie de fântână. Până la urmă ajunse să duhnească atât de râu, încât ceilalți străjeri îl azvârliră într-o albie cu apă şi îl frecară bine, în timp ce el țipa că o să-1 inece, aşa cum spusese broscarul. De atunci înainte, ori de câte ori îi vedea pe Bran sau pe Jojen în preajma castelului, se încrunta şi mormăia în barbă.

La câteva zile după baia lui Burtă de Bere, Ser Rodrik se întoarse la Winterfell cu prizonierul lui, un tânăr gras cu buze cărnoase, umede, şi cu părul lung, care mirosea ca o latrină, mai rău chiar decât mirosise Burtă de Bere.

-I se zice Duhoare, spuse Cap de Paie când Bran îl întrebă cine este. Nu i-am auzit niciodată numele adevărat. L-a slujit pe Bastardul lui Bolton şi se spune că l-a ajutat să o omoare pe Lady Hornwood.

Bastardul era mort şi el, află Bran în seara aceea, la cină. Oamenii lui Ser Rodrik îl prinseseră pe pro-prietatea Hornwood făcând ceva îngrozitor (Bran nu era chiar sigur ce anume, dar părea a fi ceva ce se făcea fără haine) şi l-au doborât cu săgeți în timp ce încerca să fugă călare. Dar au ajuns prea târziu pentru biata Lady Hornwood. După căsătorie, Bastardul a încu¬iat-o într-un turn şi nu i-a dat de mâncare. Bran îi auzise pe oameni spunând că, atunci când Rodrik a doborât uşa, a găsit-o cu gura plină de sânge şi dege¬tele toate mâncate.

- Monstrul ne-a adus într-o situație spinoasă, îi zise bătrânul cavaler lui Maester Luwin. Ne place sau nu, Lady Hornwood a fost soția lui. A făcut-o să-şi spună jurămintele în fața septonului şi a copacului inimii şi s-a culcat cu ea chiar în noaptea aceea, în fața martorilor. Ea a semnat un testament, numindu-1 moştenitor şi şi-a pus sigiliul pe el.

- Jurămintele făcute sub amenințarea săbiei nu sunt valabile, argumentă maesterul.

- Roose Bolton s-ar putea să nu fie de acord. Nu când se pune problema pământului. Ser Rodrik avea un aer nefericit. Aş vrea să pot să-i iau şi acestui ser¬vitor capul, e la fel de rău ca stăpânul lui. Dar mă tem că trebuie să-1 las în viață până ce se întoarce Robb de la război. El este singurul martor al celor mai rele crime ale Bastardului. Poate că dacă Lordul Bolton aude povestea, va renunța la pretenții, dar până atunci, cavalerii de la Manderly şi oamenii de la Dreadfort se ucid între ei în pădurile Hornwood, iar eu nu am puterea să-i opresc. Bătrânul cavaler se răsuci în scaun şi îl privi sever pe Bran. Şi tu cu ce te-ai ocupat cât timp am fost eu plecat, prințul meu? Le-ai poruncit străjerilor noştri să nu se spele? Vrei să miroasă ca acest Duhoare, despre asta e vorba?

- Vine marea aici, spuse Bran. Jojen a văzut-o în-tr-un vis verde. Burtă de Bere se va îneca.

Maester Luwin trăgea de colanul de la gât.

- Băiatul Reed crede că vede viitorul în vise, Ser Rodrik. Am vorbit cu Bran despre faptul că astfel de profeții sunt îndoielnice, dar la Țărmul Stâncos sunt probleme. Tâlhari în corăbii lungi jefuiesc pescarii. Violează şi incendiază. Leobald Tallhart şi-a trimis nepotul, pe Benfred, să se ocupe de ei, dar bănuiesc că se vor urca în corăbii şi vor fugi de cum vor zări oameni înarmați.

- Da, şi vor ataca altundeva. Lua-i-ar Ceilalți pe toți laşii ca ei. N-ar îndrăzni să facă aşa ceva, nu mai mult decât acel Bastard al lui Bolton, dacă oastea noastră cea mai puternică nu s-ar afla la o mie de le¬ghe la sud. Ser Rodrik îşi îndreptă privirea către Bran. Ce altceva ți-a mai spus?

- A spus că apa va zbura peste zidurile noastre. L-a văzut pe Burtă de Bere înecat, şi la fel pe Mikken şi pe Septonul Chayle.

Ser Rodrik se încruntă.

- Ei bine, dacă se va întâmpla să fiu nevoit să merg personal împotriva tâlharilor, nu-1 voi lua cu mine pe Burtă de Bere. Pe mine nu m-a văzut înecat, nu-i aşa? Nu? Bine.

Pe Bran îl încuraja să audă aceasta. Atunci, poate nu se vor îneca, gândi el. Dacă nu se apropie de mare.

Meera fu de aceeaşi părere mai târziu, în seara aceea, când ea şi cu Jojen se întâlniră cu Bran în ca-mera lui, să se joace un joc cu pietre în trei, dar fratele ei scutură din cap.

- Lucrurile pe care le văd în visele verzi nu pot fi schimbate.

Asta o înfurie pe sora lui.

- De ce ar trimite zeii un avertisment, dacă nu putem să-1 luăm în seamă şi să schimbăm ce e dat să urmeze?

- Nu ştiu, spuse Jojen cu tristețe.

- Dacă ai fi în locul lui Burtă de Bere, ai sări probabil în fântână ca să se sfârşească odată! Trebuie să lupte, şi Bran trebuie să facă la fel.

- Eu? Bran se simți dintr-odată înfricoşat. De ce să lupt eu? Mă voi îneca şi eu?

Meera îl privi cu un aer vinovat.

- N-ar fi trebuit să spun...

îşi dădea seama că fata ascundea ceva.

- M-ai văzut în visul verde? îl întrebă nervos pe Jojen. Eram înecat?

- Nu înecat. Jojen vorbea de parcă fiecare cuvânt îl descria pe el. Am visat ceva cu bărbatul care a venit astăzi, cel căruia i se spune Duhoare. Tu şi fratele tău zăceați morți la picioarele sale, iar el vă jupuia pielea de pe față cu o sabie lungă şi roşie.

Meera se ridică în picioare.

- Dacă aş merge în temniță, i-aş trece o suliță drept prin inimă. Cum ar mai putea să-1 omoare pe Bran dacă ar fi mort?

- Temnicerii te-ar opri, spuse Jojen. Străjerii. Şi dacă le-ai spune de ce vrei să-1 omori, nu te-ar crede.

- Am şi eu străjeri, le reaminti Bran. Burtă de Bere şi Poxy Tyn şi Cap de Paie şi ceilalți.

Ochii lui Jojen, de culoarea ierbii, erau plini de milă.

- Nu-1 vor putea opri, Bran. N-am putut vedea de ce, dar am văzut sfârşitul. V-am văzut pe tine şi pe Rickon în cripte, jos, în întuneric, cu toți regii morți şi cu lupii lor de piatră.

Nu, gândi Bran. Nu.

Dacă aş pleca, la Greywater sau la cioară, undeva departe, unde nu m-ar putea găsi...

- Nu va avea importanță. Visul a fost verde, Bran, iar visele verzi nu mint.

TYRION

Varys stătea deasupra mangalului, încălzindu-şi mâinile moi.

- S-ar părea că Renly a avut parte de o moarte cât se poate de înfiorătoare, chiar în mijlocul armatei sale. Gâtul i-a fost tăiat de la o ureche la cealaltă cu o lamă care poate trece prin oțel şi prin os ca prin brânză.

- Ucis de mâna cui? întrebă Cersei.

- Te-ai gândit vreodată că prea multe răspunsuri sunt totuna cu nici un răspuns? Informatorii mei nu sunt mereu atât de sus plasați pe cât aş dori. Când un rege moare, născocirile se răspândesc ca ciupercile după ploaie. Un grăjdar spune că Renly a fost ucis de un cavaler din propria Gardă a Curcubeului. O spă-lătoreasă pretinde că Stannis s-a furişat până în inima oştirii fratelui său cu o sabie magică. Numeroşi oşteni cred că o femeie a făcut fapta cumplită, dar nu se pot pune de acord care femeie. O fecioară pe care Renly a refuzat-o, zice unul. O femeie de trupă adusă ca să îi facă poftele în ajunul bătăliei, zice altul. Un al treilea susține că s-ar putea să fi fost Lady Catelyn Stark. Regina nu era mulțumită.

- Trebuie să ne iroseşti timpul cu toate zvonurile pe care le răspândesc nebunii?

- Mă plătiți bine pentru aceste zvonuri, prea buna mea regină.

- Te plătim ca să ne spui adevărul, Lord Varys. Aminteşte-ți asta, sau acest mic consiliu va deveni şi mai mic.

Varys chicoti nervos.

- Tu şi nobilul tău frate îl veți lăsa pe Rege fără nici un consiliu dacă mai continuați aşa.

- îndrăznesc să spun că regatul poate supravieţui cu câţiva consilieri mai puţin, zise Degeţel cu un zâmbet.

- Dragul meu Petyr, spuse Varys, nu te îngri¬jorează faptul că ai putea fi următorul nume pe mica listă a Mâinii Regelui?

- înaintea ta, Varys? N-aş îndrăzni să visez la asta.

- Poate că vom fi amândoi fraţi la Zid, tu şi cu mine? Varys chicoti din nou.

- Mai devreme decât ţi-ai dori, dacă următoarele vorbe care-ţi ies din gură nu sunt ceva folositor. După cum se uita, Cersei părea pregătită să-1 mai castreze o dată pe Varys.

- O fi vreun vicleşug? întrebă Degeţel.

- Dacă e aşa, este un vicleşug surprinzător de isteţ, răspunse Varys. Pe mine, unul, m-a indus în eroare.

Tyrion auzise destul.

- Joff va fi foarte dezamăgit, spuse el. Păstra o ţepuşă atât de frumoasă pentru capul lui Renly. Dar oricine ar fi cel care a făcut fapta, trebuie să presu-punem că în spate a fost Stannis. Evident, câştigul este al lui. Nu-i plăcea această veste, mizase pe faptul că fraţii Baratheon se vor decima între ei într-o bătălie sângeroasă. Simţea cum îi pulsează cotul, în locul în care îl tăiase buzduganul. I se întâmpla asta uneori, când era umezeală. II strânse fără folos cu mâna şi întrebă: Dar ce se aude despre oastea lui Renly?

- Cea mai mare parte a pedestraşilor rămâne la Podul Amar. Varys părăsi mangalul pentru a se aşeza la masă. Majoritatea lorzilor care au călătorit cu Ren¬ly la Capătul Furtunii au trecut cu arme şi bagaje de partea lui Stannis, cu tot cavalerismul lor.

- Conduşi de Casa Florent, pot să pun rămăşag, zise Degeţel.

Varys îi aruncă un zâmbet afectat.

- Ai câştiga, domnul meu. Lordul Alester a fost într-adevăr primul care a plecat genunchiul. Mulţi alţii i-au urmat exemplul.

- Mulţi, sublinie Tyrion, dar nu toţi.

- Nu toţi, spuse eunucul. Lordul Tyrell nu, nici Randyll Tarly, nici Mathis Rowan. Iar Capătul Fur¬tunii nu s-a predat. Ser Cortnay Penrose apără caste¬lul în numele lui Renly şi nu vrea să creadă că suveranul său e mort. Cere să i se arate rămăşiţele pământeşti înainte de a deschide porţile, dar cadavrul lui Renly a dispărut, se pare, în mod inexplicabil. Probabil a fost luat. O cincime din cavalerii lui Renly au preferat să meargă cu Loras decât să plece genunchiul în faţa lui Stannis. Cavalerul Florilor, se zice, a înnebunit când a văzut trupul regelui şi, de furie, a ucis trei din-tre străjerii lui Renly, printre care Emmon Cuy şi Robar Royce.

Păcat că s-a oprit la trei, gândi Tyrion.

- Este foarte probabil ca Ser Loras să se îndrepte către Podul Amar, continuă Varys. Sora lui se află acolo, regina lui Renly, ca şi mulţi alţi soldaţi care s-au pomenit dintr-odată fără rege. De partea cui se vor plasa acum? O întrebare delicată. Mulţi îi slujesc pe lorzii care au rămas la Capătul Furtunii, iar acei lorzi sunt acum de partea lui Stannis.

Tyrion se aplecă înainte.

- Nu avem nici o şansă aici, mi se pare. Câştigă-1 pe Loras Tyrell pentru cauza noastră şi Lordul Mace Tyrell, împreună cu stegarii săi, s-ar putea să ni se alăture. Poate că au jurat să-1 slujească pe Stannis deo-camdată, dar nu pot să-1 iubească, altfel ar fi fost ai lui de la bun început.

- Dragostea lor pentru noi e mai mare? întrebă Cersei.

- Nici vorbă, zise Tyrion. L-au iubit pe Renly, e limpede, dar Renly a fost ucis. Poate că le putem da motive bune şi suficiente ca să-1 prefere pe Joffrey

lui Stannis... dacă ne mişcăm repede.

- La ce fel de motive te-ai gândit?

- Aur, sugeră Degeţel fără şovăire.

- Dragul meu Petyr, cu siguranţă nu vrei să zici

că aceşti lorzi puternici şi aceşti nobili cavaleri ar

putea fi cumpăraţi ca orice pui de la piaţă!

- Ai fost în pieţele noastre în ultimul timp, Lord Varys? întrebă Degeţel. Vei găsi că e mai uşor să cum- peri un cavaler decât un pui, îndrăznesc să afirm. Desigur, lorzii cloncăne mai trufaş decât puii, şi ţi-o iau în nume de rău dacă le oferi monede, ca un negus¬tor, dar rareori refuză să primească daruri... onoruri, pământuri, castele...

- Unii dintre lorzii mai mărunți ar putea fi mitu¬iți, zise Tyrion, dar niciodată cei din Highgarden.

- Adevărat, recunoscu Degețel. Cavalerul Florilor este cheia aici. Mace Tyrell are doi fii mai în vârstă, dar Loras a fost mereu preferatul său. Câştigă-1 şi High-garden va fi al tău.

Da, gândi Tyrion.

- Mi se pare că ar trebui să învățăm o lecție de la răposatul Lord Renly. Putem reuşi să ne aliem cu Casa Tyrell, aşa cum a făcut el. Printr-o căsătorie.

Varys pricepu cel mai repede.

- Te gândeşti să-1 căsătoreşti pe Regele Joffrey cu Margaery Tyrell.

Da.

Parcă îşi amintea că tânăra regină a lui Renly nu avea mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani... lira mai mare decât Joffrey, dar câțiva ani nu însem¬nau nimic... Gândul acesta era atât de dulce, încât aproape că-i simțea gustul.

- Joffrey e logodit cu Sansa Stark, obiectă Cersei.

- Contractele de căsătorie pot fi rupte. Ce avantaj există în căsătoria regelui cu fiica unui trădător mort?

Degețel interveni:

- Poți să-i explici înălțimii Sale că familia Tyrell e mult mai bogată decât familia Stark şi că despre Margaery se spune că e încântătoare... Şi, în plus, se poate culca cu ea.

- Da, spuse Tyrion. Lui Joff ar trebui să-i placă asta destul de mult.

- Fiul meu e prea tânăr ca să-1 intereseze astfel de lucruri.

- Aşa crezi? întrebă Tyrion. Are treisprezece ani. Vârsta la care m-am căsătorit eu.

- Ne-ai făcut pe toți de ruşine cu episodul acela regretabil. Joffrey e plămădit dintr-un aluat mai fin.

- Atât de fin încât 1-a pus pe Ser Boros să-i rupă Sansei rochia.

- Era nervos pe fată.

- Era nervos şi pe acel fiu de bucătar care a vărsat aseară supa, dar nu 1-a dezbrăcat până la piele.

- N-a fost vorba doar de o supă vărsată...

Nu, a fost vorba despre nişte sfârcuri drăgălaşe. După acea întâmplare din curte, Tyrion vorbise cu Varys despre cum ar putea aranja ca Joffrey să facă o vizită la Chataya. Spera că un strop de miere l-ar putea în¬dulci pe băiat. Poate, cu voia zeilor, va fi chiar re¬cunoscător, iar Tyrion ar putea să obțină, dintr-o singură mişcare, mai multă recunoştință din partea suveranului său. Va trebui să se întâmple în secret, desigur. Mişcarea vicleană trebuia făcută fără ştirea Câinelui.

- Câinele nu e niciodată departe de călcâiul stă-pânului, îi spusese lui Varys, dar orice om doarme. Iar unii joacă jocuri de noroc, curvesc şi vizitează cârciumile.

- Câinele face toate aceste lucruri, dacă asta vrei să întrebi.

- Nu, zisese Tyrion, întrebarea mea este când. Varys îşi aşezase un deget pe obraz, zâmbind

enigmatic.

- Lordul meu, un om bănuitor ar putea crede că vrei să afli momentul când Sandor Clegane nu îl apără pe Regele Joffrey, ca să-i faci băiatului vreun rău.

- Cu siguranță mă cunoşti destul de bine, Lord Varys, răspunsese Tyrion. Păi, tot ceea ce-mi doresc este ca Joff să mă iubească.

Eunucul promisese că se va ocupa de această ches-tiune. Totuşi, războiul avea prioritățile lui, aşa că inițierea lui Joffrey în ale bărbăției trebuia să mai aştepte.

- Fără îndoială îți cunoşti fiul mai bine decât mine, zise el către Cersei, dar indiferent de asta, mai sunt multe de spus în favoarea unei căsătorii în familia Tyrell. S-ar putea să fie singura cale ca Joffrey să traiască destul de mult ca să ajungă la noaptea nunții. Degețel fu de acord.

- Fata Stark nu-i aduce lui Joffrey nimic altceva decât trupul ei, oricât de dulce ar fi. Margaery Tyrell îi aduce cincizeci de mii de săbii şi toată puterea de la Highgarden.

- într-adevăr. Varys aşeză o mână moale pe mâ¬neca reginei. Ai inimă de mamă şi ştiu că înălțimea Sa ține la micuța lui iubită. Cu toate acestea, regii trebuie să învețe să aşeze nevoile regatului înaintea propriilor dorințe. Eu zic că această ofertă trebuie făcută.

Regina se eliberă de atingerea eunucului.

- Dacă ai fi femeie, n-ai vorbi aşa. Spuneţi voi ce vreţi, lorzii mei, dar Joffrey e prea mândru ca să ia ce a rămas de la Renly. Nu va fi niciodată de acord.

Tyrion ridică din umeri.

- In zilele noastre, când regele ajunge la vârsta cuvenită, poate să-şi dea acceptul sau să refuze cât pofteşte. Până atunci, tu eşti regenta, iar eu sunt Mâna Regelui, şi se va căsători cu cine îi vom spune noi să se căsătorească. Rămăşiţe sau nu.

Tolba cu săgeţi a lui Cersei era goală.

- Fă-ţi oferta, atunci, dar zeii să vă ferească pe toţi dacă lui Joffrey nu-i place fata.

- Sunt atât de mulţumit că putem fi de acord, zise Tyrion. Acum, care dintre noi va merge la Podul Amar? Va trebui să-i trimitem oferta noastră lui Ser Loras înainte să i se răcească sângele.

- Vrei să spui să trimitem pe cineva din consiliu?

- Nu mă pot aştepta de la Cavalerul Florilor să trateze cu Bronn sau cu Shagga, nu-i aşa? Cei din familia Tyrell sunt mândri.

Sora lui nu irosi nici o clipă şi încercă să întoarcă situaţia în avantajul ei.

- Ser Jacelyn Bywater e de viţă nobilă. Trimite-1 pe el.

Tyrion clătină din cap.

- Avem nevoie de cineva care poate face mai mult decât să ne repete vorbele şi să ne aducă înapoi un răspuns. Trimisul nostru trebuie să vorbească în nu-mele regelui şi al consiliului şi să rezolve treaba repede.

- Mâna vorbeşte cu glasul regelui. In ochii lui Cersei, lumina lumânărilor străluci verde ca focul sălbatic. Dacă te trimitem pe tine, Tyrion, ar fi ca şi cum ar merge Joffrey în persoană. Şi cine ar fi mai potrivit? Tu mânuieşti vorbele la fel de meşteşugit cum mânuieşte Jaime sabia.

Eşti atât de dornică să mă scoţi din oraş, Cersei?

- Eşti foarte amabilă, surioară, dar mi se pare că mama băiatului e mai potrivită să facă aranjamentele de căsătorie decât unchiul său. Iar tu ai darul de a-ţi face prieteni mai mult decât aş putea spera să am eu vreodată.

Ochii lui Cersei se îngustară.

- Joff are nevoie de mine lângă el.

- înălţimea Ta, nobilă Mână a Regelui, zise De¬geţel, regele are nevoie de amândoi aici. Lăsaţi-mă pe mine să mă duc în locul vostru.

-Tu?

Ce câştig vede în asta? se întrebă Tyrion.

- Sunt consilier al regelui, dar nu sunt din acelaşi sânge cu el, aşa că aş fi un ostatic fără valoare. L-am cunoscut destul de bine pe Lordul Loras când a fost aici, la curte, şi nu i-am dat nici un motiv să nu mă poată suferi. Mace Tyrell nu-mi poartă duşmănie, după câte ştiu, şi îmi place să cred că nu sunt nepri¬ceput la negocieri.

Ne-a prins. Tyrion nu avea încredere în Petyr Bae-lish, nici nu voia să-1 scape din ochi, dar ce altă variantă îi mai rămăsese? Trebuia să fie Degeţel sau Tyrion însuşi, şi ştia foarte bine că, dacă părăsea De-barcaderul Regelui, tot ceea ce reuşise să realizeze avea să se destrame.

- De aici şi până la Podul Amar sunt lupte, spuse cu prudenţă. Şi poţi fi mai mult decât sigur că Lordul Stannis îşi va trimite propriii păstori ca să adune mieii îndărătnici ai fratelui său.

- Nu m-am temut niciodată de păstori. Oile sunt cele care mă îngrijorează. Totuşi, presupun că o escortă ar fi necesară.

- Mă pot lipsi de o sută de mantii aurii, răspunse Tyrion.

- Cinci sute.

- Trei sute.

- Şi încă patruzeci - douăzeci de cavaleri cu tot atâţia scutieri. Dacă sosesc fără un alai de cavaleri, clanul Tyrell mă va considera neînsemnat.

Era destul de adevărat.

- De acord.

- Ii voi include pe Horror şi pe Slobber în deta-şamentul meu şi îi voi trimite după aceea nobilului meu tată. Un gest de bunăvoinţă. Avem nevoie de Paxter Redwyne, e cel mai vechi prieten al lui Mace Tyrell şi are o mare putere asupra lui.

- Şi e un trădător, spuse regina, împotrivindu-se. Familia Arbor s-ar fi declarat de partea lui Renly, cu toţi ceilalţi, numai că Redwyne ştia prea bine că pro-geniturile lui vor avea de suferit pentru asta.

- Renly a murit, înălţimea Ta, sublinie Degeţel, şi nici Stannis, nici Lordul Paxter nu au uitat cum a înghiţit marea galerele lui Redwyne în momentul atacului de la Capătul Furtunii. Restituie-i gemenii şi poate că vom câştiga iubirea lui Redwyne.

Cersei nu era convinsă.

- Păstra-i-ar Ceilalţi iubirea, eu îi vreau săbiile şi corăbiile. Cea mai bună cale să ne asigurăm că îi vom avea este să ţinem bine de gemeni.

Tyrion avea răspunsul:

- Atunci lasă-mă să-1 trimit pe Ser Hobber înapoi la Arbor şi să-1 păstrez aici pe Ser Horas. Mă gândesc că Lordul Paxter ar trebui să fie destul de deştept să dezlege înţelesul acestui fapt.

Propunerea fu primită fără protest, dar Degeţel nu terminase.

- Vom avea nevoie de cai de rezervă. Ageri şi pu-ternici. Războiul va face caii greu de găsit. O rezervă frumuşică de aur va fi de asemenea necesară, pentru acele daruri de care am vorbit mai devreme.

- Ia cât îţi trebuie. Dacă oraşul cade, Stannis îl va fura oricum pe tot.

- Vreau să fiu împuternicit în scris. Un document care nu îi va lăsa lui Mace Tyrell loc de îndoială cu privire la autoritatea mea, un act care să-mi acorde puteri depline să tratez cu el cu privire la această căsătorie şi la orice alte aranjamente care ar putea fi necesare şi care să ofere garanţii în numele regelui. Trebuie să fie semnat de Joffrey şi de fiecare membru al acestui consiliu şi să poarte toate sigiliile noastre.

Tyrion se foi stânjenit.

- S-a făcut. Asta e tot? Iţi reamintesc că de-aici până la Podul Amar e cale lungă.

- Voi porni la drum înainte de a se crăpa de ziuă. Degeţel se ridică. Sper că la întoarcere regele va avea grijă să-mi răsplătească aşa cum se cuvine preţioasele eforturi pentru cauza lui.

Varys chicoti.

- Joffrey e un suveran atât de recunoscător! Sunt sigur că nu vei avea motiv să te plângi, bunul, bravul meu lord.

Regina fu mai directă:

- Ce vrei, Petyr?

Degeţel se uită la Tyrion cu un zâmbet viclean.

- Va trebui să mai chibzuiesc la asta. Nu încape vorbă, mă voi gândi la ceva. Schiţă o plecăciune gra-ţioasă, atât de dezinvoltă de parcă s-ar fi aflat într-unui dintre bordelurile sale.

Tyrion se uită pe fereastră. Ceaţa era atât de deasă, încât nu putea nici măcar să vadă zidul de apărare din partea cealaltă a curţii. Câteva lumini difuze stră¬luceau palid prin aerul cenuşiu. O zi mizerabilă pentru călătorit, gândi el. Nu-1 invidia pe Ser Baelish Petyr.

- Ar fi bine să ne ocupăm de întocmirea acelor documente. Lord Varys, trimite după pergament şi pană. Şi cineva va trebui să-1 trezească pe Joffrey.

Afară era încă întuneric şi cenuşiu când în sfârşit întâlnirea se termină. Varys plecă singur în goană, târşâindu-şi papucii moi de-a lungul podelei. Lannis-terii mai zăboviră o clipă la uşă.

- Cum mai e cu lanţul tău, frăţioare? întrebă re¬gina în timp ce Ser Preston îi prindea pe umeri mantia din fir de argint.

- Creşte, za după za. Ar trebui să le mulţumim zeilor că Ser Cortnay Penrose este la fel de încăpă¬ţânat. Stannis nu va merge niciodată către nord lăsând în urmă Debarcaderul Regelui necucerit.

- Tyrion, ştiu că nu eşti întotdeauna de acord cu politica mea, dar mi se pare că m-am înşelat în privin¬ţa ta. Nu eşti un nătărău atât de mare cum mi-am imaginat. De fapt, îmi dau seama că mi-ai fost de mare ajutor. Pentru asta îţi mulţumesc. Trebuie să mă ierţi dacă în trecut ţi-am vorbit cu asprime.

- Trebuie? Ridică din umeri şi zâmbi. Dulce su-rioară, nu ai spus nici un lucru pe care să fie nevoie să-1 iert.

- Astăzi, vrei să zici? Râseră amândoi, iar Cersei se apleca şi aşeză un sărut iute, moale, pe fruntea lui.

Prea surprins ca să poată scoate un cuvânt, Tyrion nu putu decât să o privească îndepărtându-se cu paşi mari, cu Ser Preston alături.

- Mi-am pierdut, oare, minţile, sau sora mea tocmai m-a sărutat? îl întrebă pe Bronn când regina era departe.

- A fost atât de dulce?

- A fost... neaşteptat. In ultimul timp, Cersei se purta ciudat. Lui Tyrion i se părea tulburător. încerc să-mi reamintesc când m-a sărutat ultima oară. Nu cred că aveam mai mult de şase sau şapte ani. Jaime a provocat-o s-o facă.

- Femeia ţi-a remarcat în sfârşit farmecele.

- Nu, zise Tyrion. Nu, femeia cloceşte ceva. Mai bine ai afla ce, Bronn. Ştii că urăsc surprizele.

THEON

Theon îşi şterse scuipatul de pe obraz cu dosul palmei.

- Robb îţi va veni de hac, Greyjoy, strigă Benfred Tallhart. O să le dea lupilor să-ţi mănânce inima de trădător, rahat ce eşti!

Aeron Damphair suduia cum îi venea la gură. Acum trebuie să-1 omori.

Mai întâi am câteva întrebări pentru el, zise Theon.

- La naiba cu întrebările tale. Benfred stătea atâr¬nat, plin de sânge şi lipsit de apărare, între Stygg şi Werlag. Ţi se vor opri în gât înainte de-a primi vreun răspuns de la mine, trădător laş!

Unchiul Aeron era neînduplecat.

- Când te scuipă pe tine, ne scuipă pe noi toţi. Scuipă Zeul înecat. Trebuie să moară.

- Tata mi-a dat mie comanda aici, unchiule.

- Şi m-a trimis pe mine să te povăţuiesc.

Şi să mă urmăreşti. Theon nu îndrăznea să îm¬pingă lucrurile prea departe cu unchiul său. Comanda era a lui, da, însă oamenii lui credeau în Zeul înecat mai mult decât credeau în el, şi erau îngroziţi de Aeron Damphair. Nu îi pot învinui pentru asta.

- Iţi vei pierde capul pentru asta, Greyjoy. Ciorile îti vor mânca aspicul din ochi. Benfred încercă să scuipe din nou, dar nu reuşi să dea afară decât puţin sânge. Blestema-ţi-ar Ceilalţi zeul ud!

Tallharty ţi-ai scuipat propria viaţă, gândi Theon.

- Stygg, potoleşte-1, zise el.

II aşezară cu forţa în genunchi. Werlag îi smulse blana de iepure de la centură şi i-o vârî între dinţi, ca să-i înăbuşe ţipetele. Stygg îşi scoase securea.

- Nu, decretă Aeron Damphair. Trebuie dat zeu¬lui. După rânduiala străveche.

Ce importanţă are? Ce e mort, e mort.

- Ia-1, atunci.

- Vei veni şi tu. Tu porunceşti aici. Ofranda tre¬buie să vină de la tine.

Asta era mai mult decât putea înghiţi Theon.

- Tu eşti preotul, unchiule. Las zeul în seama ta. Fă-mi aceeaşi favoare şi lasă bătăliile în seama mea. Flutură mâna, iar Werlag şi Stygg începură să-şi târâie prizonierul către ţărm. Aeron Damphair îi aruncă nepotului său o privire plină de reproş, apoi îi urmă. Jos, pe malul prundos se vor duce să-1 înece pe Ben-fred Tallhart în apa sărată. După rânduiala străveche.

Poate că e un gest de milostenie, îşi spuse Theon în timp ce se îndrepta cu pas maiestuos în direcţia opusă. Stygg nu era nici pe departe cel mai priceput călău, iar Benfred avea un gât gros ca de taur, îndesat de muşchi şi grăsime. Obişnuiam sa-l iau în răspăr pentru asta, doar ca să văd cât de tare îl puteam enerva, îşi aminti Theon. Asta s-a întâmplat... când? Acum trei ani? Când Ned Stark venise la Cetatea lui Tor-rhen să-1 vadă pe Ser Helman, Theon îl însoţise şi petrecuse două săptămâni în compania lui Benfred.

Auzea strigătele răguşite ale victoriei dinspre coti-tura drumului unde se dusese bătălia... dacă s-ar putea merge până într-acolo încât să fie numită bătălie. Mai degrabă sacrificarea oilor, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă. Oi cu blana de oţel, dar, oricum, oi.

Căţărându-se pe un maldăr de pietre, Theon privi în jos, la cadavrele oamenilor şi la caii muribunzi. Animalele ar fi meritat o soartă mai bună. Tymor şi fraţii lui adunaseră caii rămaşi teferi de pe urma bătăliei, în timp ce Urzen şi Loren cel Negru îi reduseseră la tăcere pe cei prea grav răniţi ca să fie salvaţi. Ceilalţi oameni ai săi jefuiau morţii. Gevin Harlaw îngenun-chease pe pieptul unui cadavru, tăindu-i un deget ca să-i ia inelul. Plătind preţul fierului. Nobilul meu tată ar fi de acord. Theon se gândi să caute trupurile celor doi oameni ucişi de el, să vadă dacă aveau vreun giu-vaier vrednic de luat, dar ideea îi lăsă un gust amar. îşi putea imagina ce ar fi spus Eddard Stark. Dar şi

est gând îl înfurie. Stark e mort şi putred, şi pentru nune nu e nimic, îşi reaminti.

Bătrânul Botley, numit Mustăţi de Peşte, îşi privea încruntat mormanul de obiecte de pradă, pe când cei trei fii ai săi îl sporeau. Unul dintre el se înghiontea cu un grăsan pe nume Todric, care se clatina printre ei ucişi cu un corn de bere într-o mana si o secure în cealaltă, înveşmântat într-o mantie de blana alba de vulpe, pătată doar uşor de sângele fostului proprie-tar. Beat, hotărî Theon privindu-l cum urla. Se spunea că oamenii de fier din vechime erau adesea beţi de sânge în timpul luptelor, atât de cuprinşi de nebunie încât nu simţeau nici o durere si nu se temeau de duşman, dar aceasta era o beţie obişnuită, cu bere. - Wex, arcul şi tolba mea. Băiatul alergă şi i le aduse. Theon îndoi arcul şi vârî coarda în şanţuri, în timp ce Todric se prăbuşi peste Botley cel mic, împroşcându-l cu bere în ochi. Mustăţi de Peşte sări în sus, înjurând, dar Theon fu mai iute. înhaţă mâna care ţinea cornul de băut, gândindu-se să le dea o lovitură despre care să aibă ce povesti, dar Todric îi încurcă planurile, clătinân-du-se într-o parte tocmai când sageata porni din arc şi îi pătrunse în stomac.

Jefuitorii se opriră să caşte gura. Theon coborî arcul.

- Fără beţivani, am spus, şi fara certuri pentru pradă. în genunchi, Todric murea zgomotos. Botley, linişteşte-1.

Mustăţi de Peşte şi fiii lui se supuseră repede. Ii tăiară gâtul, în timp ce dădea din picioare abia per-ceptibil, şi îi luară mantia, inelele şi armele înainte măcar de a fi mort.

Acum ştiu că vorbesc serios. Poate că Lordul Balon îi încredinţase comanda, dar Theon ştia că, atunci când îl priveau, unii dintre oamenii lui vedeau în el doar un băiat moale de pe meleagurile verzi.

- Ii mai e sete cuiva? Nu răspunse nimeni. Bun. Lovi cu piciorul steagul căzut al lui Benfred, strâns în mâna moartă a cavalerului care îl purtase. La baza steagului fusese legată o blană de iepure. De ce blanuri de iepure? vru să întrebe, dar faptul că fusese scuipat îl făcu să-şi uite întrebările. Ii dădu arcul înapoi lui Wex şi se îndepărtă, amintindu-şi cât de

îmbătat de fericire se simțise după Pădurea Șoptitoare și între-bându-se de ce nu era la fel de dulce și această victorie. Tallhart, nebun trufaș, nici măcar nu ai trimis o iscoadă.

Făceau glume și chiar cântau când au năvălit peste ei, cu cei trei copaci ai lui Tallhart arborați deasupra lor și cu blănurile de iepure fluturând prostește din vârful lăncilor. Arcașii ascunși în spatele salcâmului galben le-au frânt cântecul cu o ploaie de săgeți, iar Theon însuși și-a condus oștenii să-i măcelărească cu pumnalele, cu securile și cu ciocanele de război. Le poruncise să le cruțe conducătorul, ca să fie interogat.

Numai că nu se așteptase să fie Benfred Tallhart.

Trupul său lipsit de vlagă era scos din valuri când Theon se întoarse la Târfa Mării. Catargele corăbiei sale lungi se profilau pe cer de-a lungul plajei pie¬troase. Din satul de pescari nu mai rămăsese decât cenușa rece care răspândea un miros puternic atunci când ploua. Sătenii fuseseră trecuți cu toții prin sabie, în afară de-o mână de oameni pe care Theon îi lăsase să fugă ca să ducă vestea la Cetatea lui Torrhen. Soțiile și fiicele lor fuseseră revendicate ca soții de sare, cele care erau destul de tinere și de frumoase. Babornițele și cele urâte fuseseră pur și simplu violate și ucise sau luate ca sclave, dacă erau iscusite și nu păreau genul care să creeze probleme.

Tot Theon plănuise și acel atac, aducându-și co-răbiile la mal în întunericul rece, înainte de primii zori și săltând de la prora cu o secure lungă în mână, ca să-și conducă oamenii în satul adormit. Nu-i plă¬ceau toate acestea, dar ce putea face?

Sora lui, de trei ori blestemată, își ducea Vântul Negru către nord chiar acum, convinsă că va câștiga un castel al ei. Lordul Balon nu suflase nici o vorbă despre plecarea oștirilor de la Insulele de Fier și treaba sângeroasă făcută de Theon la Malul Stâncos va fi pusă pe seama piraților. Nordicii nu-și vor da seama despre pericolul în care se aflau până ce ciocanele nu vor cădea peste Deepwood Motte și Moat Cailin. Și după ce totul se va isprăvi și vom învinge, vor face cântece despre acea târfă, Asha, și vor uita că am fost pe aici. Asta dacă îngăduia să se întâmple așa.

Dagmer Cleftjaw stătea lângă prora înaltă, sculp¬tată, a corăbiei sale lungi. Inghițitoarea de Valuri.

Theon îi încredințase misiunea de a păzi corăbiile, altfel oamenii ar fi spus că e victoria lui Dagmer, nu a lui. Un om mai țepos s-ar fi simțit ofensat, dar Clef-tjaw rasese doar.

- Ai câștigat, îi strigă Dagmer, și totuși nu zâmbești, băiete. Cei vii trebuie să zâmbească, fiindcă morții nu pot.

Zâmbi, ca să-i arate cum se face. Era o imagine hidoasă. Sub o coamă de păr alb ca zăpada, Dagmer Cleftjaw avea cea mai scârboasă cicatrice pe care Theon o văzuse vreodată, moștenirea lăsată de securea lungă care aproape îl omorâse pe când era copil. Lovitura îi despicase maxilarul, îl zburase dinții din față și îl lăsase cu patru buze, când oamenii aveau în general doar două. O barbă zburlită îi acoperea obrajii și gâtul, dar părul nu creștea deasupra cicatricii, astfel că o cută lucioasă de carne zbârcită, contorsionată, îi împărțea fața, ca o crevasă printr-un câmp de zăpadă.

- Ii auzeam cântând, zise bătrânul luptător. Era un cântec bun și îl cântau admirabil.

- Cântau mai bine decât luptau. Harpele le-ar fi fost de folos tot atât cât lăncile.

- Câți oameni au murit?

- Dintre ai noștri? Theon ridică din umeri. Tod-ric. L-am ucis eu pentru că s-a îmbătat și se luase la harță pentru pradă.

- Unii oameni sunt născuți pentru a fi uciși. Un om mai mărunt s-ar fi temut să arate un zâmbet atât de înfricoșător ca al lui, și totuși Dagmer rânjea mai des și mai larg decât zâmbise vreodată Lordul Balon.

Așa urât cum era, acel zâmbet îi aduse lui Theon in minte o sută de amintiri. I1 văzuse adesea pe când era copil, când sărise cu un cal peste zidul acoperit de mușchi sau când aruncase o secure și spintecase ținta. Il văzuse când parase o lovitură a sabiei lui Dagmer, când țintise cu săgeata aripa unui pescăruș, când a luat cârma și a condus corabia lungă, fără greș, printre colții unor stânci înspumate. Mi-a dăruit mai multe zâmbete decât tatăl meu și Eddard Stark la un loc. Chiar și Robb... Ar fi trebuit să-i câștige un zâmbet în ziua când 1-a salvat pe Bran de acel sălbatic, dar în schimb s-a ales cu o muștruluială, de parcă ar fi fost vreun bucătar care a ars tocana.

- Tu şi cu mine trebuie să vorbim, unchiule, zise Theon. Dagmer nu îi era unchi adevărat, doar un jurat care avusese probabil o picătură din sângele lui Greyjoy, cu patru sau cinci vieți în urmă, şi aceea de pe partea greşită a cuverturii. Cu toate acestea, Theon îi spusese mereu unchi.

- Vino atunci pe puntea mea. Dagmer nu îi spu¬nea niciodată „stăpâne", cu atât mai puțin când stătea pe puntea lui. Pe Insulele de Fier fiecare căpitan era rege la bordul corăbiei sale.

Urcă platforma către puntea Inghițitoarei de Va¬luri din patru paşi mari şi Dagmer îl conduse în cabina strâmtă de la pupa, unde bătrânul îşi turnă un corn de bere amară şi îi oferi altul lui Theon. Acesta refuză.

- Nu am capturat destui cai. Câțiva, dar... mă voi descurca, presupun, cu ce am. Mai puțini oameni înseamnă mai multă glorie.

- Ce nevoie avem noi de cai? Ca majoritatea Oamenilor de Fier, Dagmer prefera să se lupte pe jos sau de pe puntea corăbiei sale. Caii nu ar face decât să se uşureze pe puntea noastră şi să ne încurce.

- Dacă am naviga, da, recunoscu Theon. Am, însă, un alt plan. Il privi pe celălalt cu atenție, să vadă dacă ar accepta ideea. Fără Cleftjaw nu putea spera să reuşească. Ordin sau nu, oamenii nu-1 vor urma dacă Aeron şi Dagmer i se împotriveau amândoi, şi nu avea nici o speranță să câştige în fața preotului cu chipul ursuz.

- Nobilul tău tată ne-a poruncit să jefuim coasta, nimic mai mult. Din spatele acelor sprâncene țepoase, ochi palizi ca spuma mării îl priveau pe Theon. Era dezaprobare ceea ce vedea acolo, sau o sclipire de interes? Cea de-a doua, gândea el..., spera...

- Eşti omul tatălui meu.

- Omul său cel mai bun şi aşa am fost mereu. Trufie, gândi Theon. E trufaş, trebuie să mă folosesc

de asta, trufia lui va fi cheia.

- Nu e nimeni în Insulele de Fier măcar pe jumă-tate atât de priceput la suliță sau sabie.

- Ai fost prea mult timp departe, băiete. Când ai plecat, a fost aşa cum spui, dar acum am îmbătrânit în slujba Lordului Greyjoy. Cântăreții îl numesc acum pe Andrik cel mai bun. Andrik Cel Posomorât i se

spune. O matahală de om. E în slujba Lordului Drumm de la Vechiul Wyk. Iar Loren cel Negru şi Quarl Fecioara sunt ca şi morți.

- Poate că acest Andrik e un mare luptător, dar oamenii nu se tem de el aşa cum se tem de tine.

- Da, asta aşa e, răspunse Dagmer. Degetele curba-te în jurul cornului de băut erau grele de inele de aur, argint şi bronz, cu bucăți de safir şi granat şi sticlă a dragonului. Theon ştia că plătise prețul fierului pentru fiecare dintre ele.

- Dacă aş avea un om ca tine în slujba mea, nu l-aş irosi la asemenea treburi copilăreşti - jaf şi dis¬trugere. Asta nu e treabă pentru cel mai bun om al Lordului Balon...

Rânjetul lui Dagmer îi strâmbă buzele, depărtân-du-le şi dezvelind aşchiile maronii ale dinților săi.

- Nici pentru adevăratul său fiu? Scoase un chiuit. Te cunosc prea bine, Theon. Te-am văzut făcând pri-mul pas, te-am ajutat să întinzi primul arc. Nu eu sunt cel care se simte irosit.

- De drept, ar trebui să fiu în locul surorii mele, recunoscu el, conştient în mod neplăcut de cât de arțăgos suna asta.

- Pui treaba asta prea mult la suflet, băiete. No¬bilul tău tată nu te cunoaşte, atâta tot. După ce frații tăi au murit, iar tu ai fost luat de lupi, sora ta a fost singura lui alinare. S-a obişnuit să se bizuiască pe ea, iar ea nu 1-a dezamăgit niciodată.

- Nici eu. Clanul Stark ştia cât valorez. Am fost una dintre iscoadele lui Biynden, Peştele Negru, şi am fost în prima linie de atac în Pădurea Şoaptelor. Era cât pe-aci să îmi încrucişez sabia cu însuşi Regicidul. Atât eram de aproape. Theon îşi depărta mâinile, in¬dicând o distanță de trei palme. Daryn Hornwood s-a vârât între noi şi a murit din cauza asta.

- De ce îmi spui toate astea? întrebă Dagmer. Eu am fost cel care ți-a pus în mână prima sabie. Ştiu că nu eşti laş.

- Tata ştie?

Venerabilul luptător arăta de parcă muşcase din ceva şi nu-i plăcea gustul.

- Doar că... Theon, Băiatul Lup e prietenul tău, iar această familie Stark te-a avut timp de zece ani.

- Nu sunt un Stark. Lordul Eddard a avut grija de asta. Sunt un Greyjoy şi am de gând să fiu urmaşul tatălui meu. Cum pot face asta fără să mă remarc printr-o faptă măreață?

- Eşti tânăr. Vor veni şi alte războaie şi îți vei face faptele mărețe. Deocamdată avem ordin să distrugem

Țărmul de Piatră.

- Să se ocupe unchiul meu Aeron de asta. Ii voi da şase corăbii, toate în afară de Inghițitoarea Valu¬rilor şi de Târfa Marii, şi poate să dea foc şi să înece până ce zeul său ajunge la saturație.

- Porunca ți-a fost dată ție, nu lui Aeron Damphair.

- Atâta timp cât distrugerea are loc, ce mai con-tează? Nici un preot nu ar putea face lucrul pe care vreau eu să-1 fac, nici ceea ce îți cer ție. Am o misiune pe care numai Dagmer Cleftjaw o poate îndeplini. Dagmer sorbi cu nesaț din corn.

- Spune-mi.

E tentat, gândi Theon. Nu-i place munca asta de tâlhar mai mult decât mie.

- Dacă sora mea poate captura un castel, pot şi eu.

- Asha are de patru sau cinci ori mai mulți oameni decât noi.

Theon îşi îngădui un surâs viclean.

- Dar noi avem de patru ori mai multă înțelep¬ciune şi de cinci ori mai mult curaj.

- Tatăl tău...

- ... îmi va mulțumi când îi voi preda regatul. Am de gând să fac o faptă despre care harpiştii vor cânta vreme de o mie de ani.

Ştia că asta îl va pune pe Dagmer pe gânduri. Un cântăreț făcuse un cântec despre securea care i-a crăpat maxilarul în două, iar bătrânului îi plăcea nespus să-1 asculte. Ori de câte ori era cherchelit, cerea un cântec de luptă, ceva sonor şi furtunos, despre eroii căzuți şi despre faptele lor remarcabile. Are părul alb şi dinții stricați, dar are încă poftă de glorie.

- Şi care ar fi rolul meu în acest plan al tău, băiete? întrebă Dagmer Cleftjaw după o lungă tăcere, iar Theon ştiu că a câştigat.

- Să vâri teroarea în inimile duşmanilor, aşa cum numai unul cu renumele tău poate face. Vei lua cea mai mare parte a oştirii noastre şi vei intra în Cetatea lui Torrhen. Helman Tallhart şi-a dus cei mai buni oameni la sud, iar Benfred a murit aici, cu fiii lor. Unchiul său Leobald va rămâne, cu o garnizoană mică. Dacă aş fi putut să-l întreb pe Benfred, aş fi ştiut exact cât de mică. Nu încerca să te ascunzi. Cântă toate cântecele de vitejie pe care le vrei. Vreau să-şi închidă porțile.

- Această Cetate al lui Torrhen e o fortăreață puternică?

- Destul de puternică. Zidurile sunt de piatră, înalte de douăzeci de picioare, cu turnuri drepte în fiecare colț şi cu o fortăreață pătrată înăuntru.

- Zidurile de piatră nu pot fi incendiate. Cum să le ocupăm? Nu avem destui oameni nici să atacăm un castel mic.

- Vă veți aşeza tabăra în afara zidurilor şi vă veți apuca să construiți catapulte şi maşini de asediu.

- Asta nu e după Vechea Rânduială. Ai uitat? Oa-menii de Fier luptă cu săbii şi cu topoare, nu cu pietre zburătoare. Nu e nici o mândrie să înfometezi un inamic.

- Leobald nu va şti asta. Când vă va vedea ridicând turnuri de atac, îi va îngheța sângele de băbătie şi se va tângui după ajutor. Ține-ți arcaşii pe loc şi fă-ți corbii să zboare. Castelanul de la Winterfell e un om curajos, dar vârsta i-a înțepenit mintea, ca şi mădu¬larele. Când va afla că unul dintre stegarii regelui este atacat de fiorosul Dagmer Cleftjaw, îşi va aduna oşti¬rile şi va pleca în ajutorul lui Tallhart. E de datoria lui. Despre Ser Rodrik se poate spune orice, dar nu că nu e săritor.

- Orice oaste va aduna, va fi mai mare decât a mea, zise Dagmer, iar aceşti vechi cavaleri sunt mai iscusiți decât crezi, altfel nu ar fi trăit să-şi vadă pri¬mele fire de păr cărunt. Ai pus la cale o bătălie pe care nu putem spera să o câştigăm, Theon. Această Cetate a lui Torrhen nu va cădea niciodată.

Theon zâmbi.

- Nu cetatea lui Torrhen am de gând s-o cuceresc.

ARYA

In castel domneau confuzia şi zăngănitul armelor. Oamenii stăteau pe osiile căruţelor, încărcând polo-boace cu vin, saci cu făină şi snopi de săgeţi. Fierarii îndreptau săbiile, netezeau platoşele, potcoveau caii de luptă şi catârii de povară deopotrivă. Cămăşile de zale erau azvârlite în butoaie cu nisip şi tăvălite prin pământul bulgăros al Curţii Flowstone, ca să fie cu-răţate. Femeile lui Weese aveau de peticit douăzeci de mantii, şi încă o sută de spălat. Nobili şi oameni de rând se îngrămădeau laolaltă în sept, ca să se roage. Dincolo de ziduri, corturile şi pavilioanele erau de-montate. Scutierii aruncau ciubăre cu apă peste fo¬curi, în timp ce soldaţii îşi scoteau pietrele de şlefuit, ca să dea armelor un ultim luciu. Zgomotul era tot mai puternic: caii tropăiau şi nechezau, lorzii strigau ordine, oştenii se întreceau în înjurături, iar slujitorii se ciorovăiau.

Lordul Tywin Lannister pornea în sfârşit la atac.

Ser Addam Marbrand fu primul dintre căpitani care plecă, mai devreme cu o zi decât ceilalţi. îşi făcu plecarea cu mare pompă, călare pe un armăsar roşu a cărui coamă avea aceeaşi culoare arămie ca părul lung care se revărsa pe umerii lui Ser Addam. Calul era acoperit cu un valtrap ornamentat, de culoarea bronzului, asortat la mantia călăreţului, şi purta blazonul copacului în flăcări. Câteva dintre castelane suspinară după el. Weese spunea că era un mare călăreţ şi un iscusit mânuitor al sabiei. Cel mai viteaz comandant al Lordului Tywin.

Sper sa moară, gândi Arya, urmărindu-1 cu privirea în timp ce ieşea pe poartă cu soldaţii mărşăluind în urma lui, în două coloane. Sper să moară cu toţii. Ştia că se duceau să-1 înfrunte pe Robb. Trăgând cu ure¬chea în timp ce-şi vedea de treburi, Arya aflase că Robb câştigase o victorie importantă în vest. Pârjo¬lise Lannisportul, ziceau unii, sau cel puţin inten¬ţionase să o facă. Cucerise Casterly Rock şi îi trecuse pe toţi prin sabie, sau tocmai asedia Dintele de Aur... Ceva se întâmplase, cel puţin asta era sigur.

Weese o punea să ducă mesaje de dimineaţa până seara. Unele dintre ele o purtară chiar dincolo de zidurile castelului, afară, în mocirla şi nebunia taberei. Aş putea fugi, gândi ea în timp ce o căruţă hurui pe lângă ea. Aş putea să sar în spatele unei căruţe şi să mă ascund, sau să mă aşez în rând cu slujitorii, nimeni nu m-ar opri. Poate că ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost

Weese. Le spusese, nu o dată, ce ar face oricui ar în-cerca să fugă.

- N-am să bat pe nimeni, o, nu. N-am să vă ating nici măcar cu un deget. Nu voi face decât să vă păs¬trez pentru Qohorik, da, asta voi face. Vă voi păstra pentru Mutilator. Vargo Hoat e numele lui, şi când se va întoarce, vă va tăia picioarele. Poate dacă Weese ar fi mort, gândea Arya..., dar nu când era în preajma lui. Putea să miroasă ce gândeai, aşa spunea mereu.

Insă Weese nu-şi imagina că Arya ştia să citească, aşa că nu se ostenea niciodată să sigileze mesajele pe care i le dădea. Arya trăgea cu ochiul la toate, dar niciodată nu era nimic important, doar baliverne -o căruţă era trimisă la hambar, cealaltă la depozitul de

arme. Un mesaj fusese o solicitare de plată pentru o datorie la jocuri, dar cavalerul căruia i 1-a dat nu ştia să citească. Când i-a spus despre ce era vorba, a încercat s-o lovească, dar Arya s-a ferit, a înhăţat un corn de băut încrustat cu argint atârnat la şaua băr¬batului şi a luat-o la fugă. Cavalerul a început s răcnească şi a fugit după ea, dar Arya s-a furişat între două căruţe, s-a strecurat printr-o mulţime de arcaşi şi a sărit peste o latrină. îmbrăcat în zale, bărbatul nu putu ţine pasul cu ea. Când îi dădu lui Weese cor¬nul, acesta îi spuse că o Nevăstuică isteaţă cum er ea merita o recompensă.

- Am pus ochii pe un clapon fraged şi dolofan pentru cină. Il vom împărţi, tu şi cu mine. O să-ţi placă.

Peste tot pe unde mergea, Arya îl căuta pe Jaqen

H'ghar, dorind să-i şoptească încă un nume, înainte ca toţi cei pe care îi ura să se îndepărteze, dar în mij¬locul haosului şi al debandadei, mercenarul Lorathi

nu era de găsit. încă îi mai datora două vieţi, şi Arya era îngrijorată că nu le va obţine niciodată, dacă Jaqenlocul pleca la luptă cu ceilalţi. In cele din urmă, îşi făcu curaj să întrebe un străjer de la poartă dacă merce-narul plecase.

- Unul dintre oamenii lui Lorch, nu-i aşa? întrebă

strajerul. Nu va pleca. înălţimea Sa 1-a numit pe Ser Amory castelan de Harrenhal. Toată trupa rămâne aici, să apere castelul. Măştile însângerate vor rămâ¬ne şi ele, să se ocupe de jafuri. Ţapul de Vargo Hoat s ar putea să facă urât, el şi Lorch s-au urât întotdeauna.

Insă Muntele avea să plece împreună cu Lordul Tywin. Va fi la comanda avangardei, ceea ce însem¬na că Dunsen, Polliver şi Raff îi vor aluneca printre degete cu toţii dacă nu-1 putea găsi pe Jaqen, ca să-1 pună să-1 omoare pe unul dintre ei înainte de a pleca.

- Nevăstuică, zise Weese în după-amiaza aceea. Du-te la magazia de arme şi spune-i lui Lucan că Ser Lyonel şi-a rupt sabia la antrenament şi are nevoie de una nouă. Iată dovada lui. Ii dădu un pătrat de hârtie. Acum mişcă-te repede, urmează să plece cu Ser Kevan Lannister.

Arya luă hârtia şi fugi. Magazia de arme se în¬vecina cu fierăria castelului, o clădire ca un tunel, cu acoperişul lung, cu douăzeci de forje construite între zidurile lui şi cu jgheaburi lungi de piatră pentru călirea oţelului. Jumătate dintre forje lucrau când Arya intră. Zidurile răsunau de zgomotul ciocanelor, iar oameni voinici cu şorţuri de piele asudau în căl¬dura nemiloasă, aplecaţi deasupra foalelor şi a nico-valelor. Când îl zări pe Gendry, pieptul lui gol lucea de transpiraţie, dar ochii albaştri, umbriţi de părul negru, greu, aveau privirea îndârjită pe care şi-o amin¬tea. Arya nu ştia dacă era măcar dornică să-i vorbească Fusese vina lui că au fost prinşi cu toţii.

- Care dintre ei e Lucan? Scoase hârtia. Trebuie să aduc o sabie nouă pentru Ser Lyonel.

- Lasă-1 pe Ser Lyonel. O trase la o parte, pri-zând-o de braţ. Aseară Plăcintă Fierbinte m-a între-bat dacă te-am auzit strigând Winterfell atunci, la fortăreaţă, când ne luptam cu toţii pe zid.

- Eu n-am strigat niciodată!

- Ba da, ai strigat. Te-am auzit şi eu.

- Toată lumea striga câte ceva, zise Arya apărân-du-se. Plăcintă Fierbinte striga „plăcintă fierbinte", probabil că a strigat asta de o sută de ori.

- Important e ce ai strigat tu. I-am spus lui Plăcintă Fierbinte că ar trebui să-şi scoată ceara din urechi, că tot ce ai strigat a fost Du-te naibii! Dacă te întreabă, ai face mai bine să spui acelaşi lucru.

- Aşa voi face, răspunse ea, chiar dacă i se părea că du-te naibii era un lucru prostesc de strigat.

Nu îndrăznea să-i spună lui Plăcintă Fierbinte cine era cu adevărat. Poate că ar trebui să-i spun lui Jaqen numele lui Plăcintă Fierbinte. - Mă duc să-1 aduc pe Lucan, zise Gendry. Lucan mormăi la vederea mesajului (deşi Arya nu-l credea în stare să-1 citească) şi dădu jos o sabie lungă, grea.

- E prea bună pentru nerodul acela, şi tu să-i spui ca am zis aşa, mormăi el în timp ce-i dădea sabia.   - Aşa voi face, minţi Arya. Dacă ar fi făcut aşa ceva, Weese ar fi bătut-o până la sânge. Lucan nu avea decât să-şi transmită personal insultele.

Sabia lungă era cu mult mai grea decât fusese Acul, dar Aryei îi plăcea s-o ţină în mână. Greutatea oţe¬lului o făcea să se simtă mai puternică. Poate că nu sunt o dansatoare pe apă, dar nici şoarece nu sunt Un şoarece n-ar putea să mânuiască o sabie, dar eu pot Porţile erau deschise, soldaţii veneau şi plecau, căru¬ţele intrau goale şi ieşeau trosnind şi legănându-se sub greutatea încărcăturii. Se gândi să se ducă la grajduri şi să le spună că Ser Lyonel voia un alt cal. Avea hâr¬tia, grăjdarii nu ar fi în stare să citească mai bine decât

In timp ce-şi muşca buza, încercând să nu se gân-dească la cum ar fi să i se taie picioarele, un grup do arcaşi cu veste din piele şi coifuri de fier trecu pe lângă ea, cu arcurile atârnate peste umeri. Arya auzi frânturi din discuţiile lor.

- ... uriaşi, îţi spun, are uriaşi înalţi de zece pi¬cioare, coborâţi de dincolo de Zid, şi îl urmează ca nişte căţei.

- ... nu e omenesc, să se năpustească asupra lor în toiul nopţii şi toate celelalte... E mai mult lup decât om, aşa sunt toţi cei din familia Stark...

- ... la naiba cu toţi lupii şi cu uriaşii tăi, băiatul ar face pe el dacă ar şti că venim. N-a fost destul de bărbat să se apropie de Harrenhal, nu-i aşa? A fugit în cealaltă direcţie!? Ar fugi şi acum dacă ar şti ce e mai bine pentru el.

- Aşa spui tu, dar s-ar putea ca băiatul să ştie ceva ce noi nu ştim, poate noi suntem cei care ar trebui să fugă...

Da, gândi Arya. Da, voi sunteţi cei care ar trebui să fugă, voi şi Lordul Tywin şi Muntele, Ser Addam, Ser Amory şi Ser Lyonel, oricine ar fi el, cu toţii aţi face mai bine să fugiţi, altfel fratele meu vă va ucide, e un Stark, e mai mult lup decât om şi la fel sunt şi eu.

- Nevăstuică! Vocea lui Weese o plesni ca un bici. Nu observase de unde venise, dar, pe neaşteptate, Weese se afla exact în faţa ei. Dă-mi asta. Ţi-a luat cam mult. Ii smulse sabia din mână şi îi trase un dos usturător de palmă. Data viitoare să te mişti mai repede.

Preţ de o clipă, Arya devenise din nou lup, dar palma lui Weese spulberă totul şi o lăsă fără nimic, doar cu gustul propriului sânge în gură. îşi muşcase limba când a lovit-o. Il ura pentru asta.

- Mai vrei? se răsti Weese. O să capeţi. N-am să accept privirile tale insolente. Du-te la berărie şi spune-i lui Tuffleberry că am două duzini de butoaie pentru el, dar ar fi mai bine să-şi trimită feciorii să i le aducă, altfel voi găsi pe altcineva care să le vrea mai mult. Arya porni, dar nu destul de repede pentru Weese. Fugi, dacă vrei să mănânci diseară, ţipă el, cu promisiunea claponului fraged şi dolofan deja uitată. Şi să nu te rătăceşti iarăşi, altfel jur că am să te bat până la sânge.

Ba nu, gândi Arya. N-ai s-o mai faci niciodată. Dar alergă. Probabil că vechii zei ai nordului îi conduceau paşii. La jumătatea drumului către berărie, în timp ce trecea pe sub un pod de piatră care se arcuia între Turnul Văduvei şi Rugul Regelui, auzi un râs aspru, hârâit. Rorge apăru de după colţ, însoţit de alţi trei bărbaţi, cu blazonul lui Ser Amory cusut în dreptul inimii. Când o văzu, se opri şi rânji, arătându-şi gura plină de dinţi maronii, sub clapa de piele pe care o purta uneori ca să-şi acopere gaura de pe faţă.

- Târfuliţa lui Yoren, o strigă el. Cred că ştim de ce acel bastard negru te-a dorit pe tine la Zid, nu-i aşa? Râse din nou, iar ceilalţi râseră împreună cu el.

Unde ţi-e băţul acum? o întrebă Rorge dintr-o dată, iar zâmbetul i se şterse de pe chip la fel de repede cum apăruse. Pare-mi-se ţi-am promis că ţi-o trag cu el. Făcu un pas spre ea. Arya se dădu înapoi. Nu mai eşti aşa de vitează acum, că nu sunt în lanţuri, nu-i aşa?

- Te-am salvat. Păstra o distanţă de aproape două picioare între ei, gata s-o ia la fugă, iute ca un şarpe, dacă ar încerca s-o înhaţe.

- Iţi mai datorez o partidă pentru asta, se pare. Yoren ţi-a pompat păsărică sau i-a plăcut mai mult funduleţul ăla mic?

- Il caut pe Jaqen, zise ea. Am un mesaj. Rorge se opri. Era ceva în privirea lui... Oare s

temea de Jaqen H'ghar?

- La baie. Piei din ochii mei!

Arya se răsuci pe călcâie şi fugi, iute ca o căprioară, cu picioarele zburând peste bolovani, şi nu se mai opri până la baie. Il găsi pe Jaqen înmuindu-se într-o cadă, într-un nor

de aburi, în timp ce o slujitoare îi turna apă fierbinte pe cap. Părul său lung, roşu într-o parte şi alb în cealaltă, îi cădea pe umeri, ud şi greu.

Se strecură ca o umbră, dar el deschise ochii.

- Se furişează înăuntru, cu picioare mici de şoa¬rece, dar omul aude, zise el.

Cum a putut să mă audă? se întrebă ea, şi se pare că el auzise şi asta.

- Pentru un om cu urechile deschise, târşâitul tăl-pilor de piele pe piatră răsună mai puternic decât cor-nurile de război. Fetele deştepte merg desculțe.

Am un mesaj. Arya privi, şovăind, către sluji-toare. Când văzu că nu aveau de gând să-i lase singuri, se aplecă la urechea lui până ce aproape i-o atinse cu bura.

- Weese, şopti ea.

Jaqen H'ghar închise din nou ochii, plutind fără vlagă, pe jumătate adormit.

- Spune-i excelenței sale că sunt la dispoziția lui. Mâna i se mişcă dintr-odată, stropind-o cu apă fierbin-te, iar Arya fu nevoită să facă un salt înapoi ca să nu fie udată.

Când îi relată lui Tuffleberry vorbele lui Weese, berarul înjură în gura mare:

- Spune-i că băieții mei au treabă, şi mai spune-i că e un bastard bubos şi şapte spelunci vor fi acoperite de gheață, până să mai primească de la mine măcar un corn de bere. Vreau butoaiele într-o oră, sau Lor¬dul Tywin va auzi despre asta, ai să vezi numai.

Weese înjură şi el când Arya îi aduse răspunsul, deşi omise partea cu bastardul bubos. Spumegă de mânie şi amenință, dar în cele din urmă adună şase oameni şi îi trimise, bodogănind, să ducă butoaiele jos, la berărie.

Cina în seara aceea fu o fiertură subțire de ovăz, ceapă şi morcovi, cu o bucată de pâine neagră, veche. Una dintre femei îşi făcuse obiceiul să doarmă în patul lui Weese şi căpătă şi ea o bucată de brânză veche, albăstrită, şi o bucată din claponul despre care Weese vorbise în dimineața aceea. Restul îl mancă el, lăsând o dâră lucioasă de grăsime să i se prelingă pe furunculele care îi supurau în colțul gurii. Aproape terminase când îşi ridică privirea de la mâncare şi o văzu pe Arya uitându-se lung la el.

— Nevăstuică, vino aici!

Câteva bucăți de carne neagră mai atârnau de un os. A uitat, dar acum şi-a amintit, gândi Arya. Ii părea rău că i-a spus lui Jaqen să-1 omoare. Se ridică de pe bancă şi se îndreptă către capul mesei.

— Am văzut că te uitai la mine. Weese îşi şterse degetele pe hainele ei. Apoi o înhață de gât cu o mână şi o pălmui cu cealaltă. Ce ți-am spus? O lovi din nou, cu dosul palmei. Ține-ți ochii acasă, sau data viitoa¬re o să-ți scot unul şi am să-1 dau cățelei mele să-1 mănânce. O îmbrânci, trântind-o la pământ. Tivul i se agăță de un cui din banca de lemn plină de aşchii şi se sfâşie în timpul căderii. O vei coase înainte de a dormi, anunță Weese în timp ce smulse ultima bu¬cată de carne de pe os. Când termină de mâncat, îşi linse degetele zgomotos şi aruncă oasele câinelui său urât şi pătat.

— Weese, şopti Arya în seara aceea, când se aplecă deasupra rochiei sfâşiate, Dunsten, Polliver, Raff cel Dulce, zise ea, rostind un nume de fiecare dată când împingea acul de os prin lâna nevopsită. Gâdilătorul şi Copoiul, Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Se întrebă cât timp va mai trebui să-1 includă pe Weese în rugăciunea ei şi începu să viseze că dimineață, când se va trezi, va fi mort.

Dar vârful ascuțit al cizmei lui Weese fu cel care

o trezi, ca întotdeauna. Trupele de bază ale oştirii

Lordului Tywin urmau să plece în ziua aceea, le spuse el în timp ce-şi mâncau plăcintele de ovăz.

- Să nu vă gândiți la cât de uşor o să fie aici după ce stăpânul Lannister va pleca, îi avertiză el. Castelul nu se va micşora, vă jur, numai că de acum vor fi mai puține mâini să-1 îngrijească. Voi, şleahtă de puturoşi, veți învăța acum ce înseamnă munca, vă asigur.

Nu de la tine. Arya luă o bucată de plăcintă cu ovăz. Weese se încruntă la ea, de parcă i-ar fi mirosit secretul. îşi coborî iute privirea la mâncare şi nu îndrăzni să mai ridice ochii.

O lumină palidă scălda curtea când Lordul Tywin Lannister părăsi Harrenhalul. Arya privi de la o fereastră boltită, de la jumătatea Turnului Plângerii. Calul lui de luptă purta un valtrap din solzi purpurii, smălțuiți, şi apărătoare aurită, în timp ce Lordul Tywin era înveşmântat într-o mantie groasă de her¬mină. Fratele lui, Ser Kevan, arăta aproape la fel de grozav. Nu mai puțin de patru purtători de flamuri mergeau în fața lor, ducând drapele imense, purpurii, cu blazonul ce înfățişa leul auriu. In spatele Lannis-terilor veneau nobilii

lor căpitani şi lorzi. Steagurile lor străluceau şi fluturau, un alai de culori: boul roşu şi muntele auriu, unicornul purpuriu şi cocoşul, mis¬trețul vărgat şi viezurele, un dihor argintiu şi un jongler pestriț, stelele şi soarele strălucitor, păunul şi pantera, capra şi pumnalul, gluga neagră, cărăbuşul albastru şi săgeata verde.

Ultimul venea Ser Gregor Clegane, în platoşa lui de oțel, călare pe un armăsar la fel de nărăvaş ca şi stăpânul lui. Poliver mergea alături de el, cu steagul ce înfățişa câinele negru şi cu coiful cu coarne al lui Gendry pe cap. Era un bărbat înalt, dar arăta ca un băiat pirpiriu când venea în urma stăpânului său.

Un fior o trecu pe şira spinării în timp ce-i privea trecând pe sub bariera-ghilotină de fier a Harrenha-lului. Dintr-odată, îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Sunt atât de proastă, gândi ea. Weese nu con¬ta, nu mai mult decât contase Chiswyck. Aceştia erau oamenii care contau, cei pe care ar fi trebuit să-i omoare. Aseară ar fi putut să-i şoptească lui Jaqen să-1 omoare pe oricare dintre ei dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe Weese fiindcă a lovit-o şi a mințit-o cu claponul. Lordul Tywin, de ce nu am spus Lordul Tywin?

Poate că nu era prea târziu să se răzgândească. Weese nu era încă mort. De-ar putea să-1 găsească pe Jaqen, să-i spună...

In mare grabă, Arya coborî alergând treptele şerpuite, lăsându-şi baltă treburile. Auzi zăngănitul lanțurilor în timp ce bariera-ghilotină cobora încet, înfigându-şi țăruşii în pământ... şi apoi un alt sunet, un țipăt de durere şi de spaimă.

O duzină de oameni ajunseră la fața locului îna¬intea ei, dar nici unul nu se apropia prea mult. Arya

strecură printre ei. Weese era prăvălit peste pietrele de pavaj, cu gâtul o masă de carne roşie, cu ochii privind orbeşte către pâlcul de nori cenuşii. Cățeaua lui urâtă îi stătea pe piept, leorpăindu-i sângele care îi țâşnea din gât şi sfâşiind când şi când câte o bucată de carne din fața bărbatului mort.

In cele din urmă, cineva aduse o arbaletă şi omorî cățeaua pătată, în timp ce aceasta sfâşia una dintre urechile lui Weese.

- Blestemat lucru, spuse un om. Avea cățeaua aia de când era mică.

- Locul ăsta e blestemat, zise omul cu arbaleta.

- E stafia lui Harren, asta e, zise Jupâneasa Ama-bel. N-am să mai dorm aici încă o noapte, jur.

Arya ridică privirea de la bărbatul ucis şi de la câinele lui mort. Jaqen H'ghar se sprijinea de un pe¬rete al Turnului Plângerii. Când o văzu, ridică o mână în dreptul feței şi îşi aşeză nepăsător două degete pe obraz.

CATELYN

La două zile distanță de Riverrun, o iscoadă îi văzu adăpându-şi caii la marginea unui râu mocirlos. Catelyn nu fusese niciodată mai bucuroasă să vadă însemnul turnurilor gemene ale Casei Frey.

Când îi ceru să-i conducă la unchiul ei, bărbatul spuse:

- Peştele Negru a plecat la vest, cu regele, doamna mea. Martyn Rivers e la comanda călăreților în locul lui...

- înțeleg. Il întâlnise pe Rivers la Gemeni; un fiu nelegitim al Lordului Walder, frate vitreg al lui Ser Perwyn. Nu era surprinsă să afle că Robb lovise în inima puterii Lannisterilor. Era limpede că asta ur-mărea încă de când a trimis-o să trateze cu Renly. Unde e Rivers acum?

- Tabăra lui e la două ore de mers, doamna mea.

- Du-ne la el, porunci ea. Brienne o ajută să se urce din nou în şa, şi porniră de îndată la drum.

- Vii de la Podul Amar, doamna mea? întrebă

iscoada,

- Nu. Nu îndrăznise. Cu Renly mort, Catelyn nu fusese sigură ce primire i-ar putea face tânăra văduvă şi protectorii ei. In schimb, călătorise prin inima războiului, prin fertilele ținuturi riverane, transformate în pustiuri negre de furia Lannisterilor, şi în fiecare noapte iscoadele ei aduceau veşti care o îmbolnăveau. Lordul Renly a fost ucis, adăugă ea.

- Speram că povestea aceea e vreo născocire a Lannisterilor, sau...

- Aş vrea să fie aşa. Fratele meu este stăpân la Riverrun?

- Da, doamna mea. înălțimea Sa 1-a lăsat pe Ser Edmure să apere Riverrunul şi să-i țină spatele.

Zeii sâ-i dea putere să facă astfel, gândi Catelyn. Şi, deopotrivă, înțelepciune.

- S-a auzit ceva despre Robb la vest?

- Nu ştiai? Omul părea surprins. înălțimea Sa a câştigat o mare victorie la Oxcross. Ser Stafford Lan-nister e mort şi oastea lui e risipită.

Ser Wendel Manderly scoase un țipăt de plăcere, însă Catelyn doar clătină din cap. Necazurile zilei de mâine o preocupau mai mult decât triumfurile zilei de ieri.

Martyn Rivers îşi aşezase tabăra la adăpostul unei fortărețe distruse, lângă un grajd fără acoperiş şi lângă o sută de morminte proaspăt săpate. Puse un genun¬chi la pământ când Catelyn descăleca.

- Bine te-am găsit, regina mea. Fratele tău ne-a însărcinat să te căutăm şi să te conducem degrabă Riverrun, de îndată ce te găsim.

Catelyn nu era prea încântată.

- E vorba de tatăl meu?

- Nu, doamna mea. Lordul Hoster e neschimbat. Rivers era un bărbat roşcovan, care nu semăna nici pe departe cu frații săi vitregi. Doar că ne-am temut să nu dai peste iscoadele lui Lannister. Lordul Tywin a părăsit Harrenhalul şi se îndreaptă către vest cu toată oastea.

- Ridică-te, îi zise lui Rivers încruntându-se. Stannis Baratheon va mărşălui şi el în curând, zeii să-i ajute pe toți. Cât timp mai e până când ajunge Lordul Tywin la noi?

- Trei zile, poate patru, e greu de ştiut. Am trimis iscoade pe toate drumurile, dar ar fi mai bine să nu pierdem vremea.

Aşa şi făcură. Rivers îşi strânse în grabă tabăra, încalecă alături de ea şi porniră din nou la drum, aproape cincizeci acum, gonind sub stindardul lupu¬lui străvechi, al păstrăvului săltând în valuri şi al turnurilor gemene.

Oamenii ei voiau să afle mai multe despre victo-ria lui Robb la Oxcross, iar Rivers le făcu pe plac.

- A venit la Riverrun un cântăreţ de-şi zice Ry-mund Poetul, care a făcut un cântec despre bătălie. Fără îndoială vei auzi cântecul diseară, doamna mea. „Lupul din Noapte", aşa îşi spune acest Rymund.

Continuă prin a povesti cum tot ce mai rămăsese din oastea lui Ser Stafford se întorsese la Lannisport. Tânărul Lup îi plătea acum lui Lannister cu aceeaşi monedă pentru pustiirea ţinuturilor riverane. Lorzii Karstark şi Glover jefuiau de-a lungul coastei. Lady Mormont luase ca pradă mii de vite şi le ducea către Riverrun, în timp ce Marelejon pusese stăpânire peste minele de aur de la Castamere, Nunn's Deep şi Pen-dric Hills. Ser Wendel râse: Nimic nu poate pune un Lannister pe fugă ca o ameninţare la adresa aurului său.

- Cum a reuşit regele să captureze Dintele? îşi întrebă Ser Perwyn Frey fratele bastard. E o fortă-reaţă puternică, bine păzită şi domină drumul colinei.

- Nu 1-a capturat. S-a furişat noaptea în jurul lui. Se spune că lupul străvechi, acel Vânt Cenuşiu al lui, i-a arătat drumul. Animalul a luat urma unei cărări de capre ce şerpuia în josul unui defileu şi apoi în sus, de-a lungul crestei, un drum întortocheat şi pie¬tros, dar suficient de lat pentru un singur şir de călăreţi. Lannisterii, în turnurile lor de veghe, nici măcar nu i-au zărit. Rivers coborî glasul: Unii spun că, după bătălie, regele i-a scos inima lui Stafford Lannister şi i-a dat-o lupului s-o mănânce.

- Eu n-aş crede asemenea poveşti, zise tăios Ca-telyn. Fiul meu nu e un sălbatic.

- Cum spui, doamna mea. Totuşi, asta merita. Acela nu e un lup obişnuit. Marelejon a fost auzit zicând că vechii zei ai nordului le-au trimis copiilor tăi acei lupi.

Catelyn îşi aminti ziua când băieţii ei au găsit puii de lup în zăpezile târzii de vară. Fuseseră cinci, trei masculi şi două femele, pentru cei cinci copii legitimi ai Casei Stark..., şi un al şaselea, cu ochii roşii şi cu blana albă, pentru Jon Snow, fiul bastard al lui Ned. Nu sunt nişte lupi obişnuiţi, gândi ea. Nu, într-adevăr.

In noaptea aceea, în timp ce îşi aşezau tabăra, Brienne veni la cortul ei.

- Doamna mea, acum eşti din nou în siguranţă printre ai tăi, la o zi de drum de castelul fratelui tău. Ingăduie-mi să plec.

Catelyn n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Dizgra-ţioasa tânără fusese retrasă pe tot parcursul călătoriei, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului cu caii, periindu-i şi scoţându-le pietrele din potcoave. De asemenea, îl ajutase pe Shadd să cureţe şi să gătească vânatul, şi curând făcuse dovada că ştie să vâneze ca orice bărbat. Brienne îndeplinise cu iscusinţă şi fără să se plângă orice sarcină pe care i-o încredinţase Catelyn, iar când i se vorbea, răspundea politicos, dar nu stătea niciodată la taclale, nu plângea, nici nu râdea. Călătorise cu ei în fiecare zi şi dormise alături de ei în fiecare noapte, fără să devină, cu adevărat, una de-a lor.

La fel au stat lucrurile şi când era cu Renly, gândi Catelyn. La ospăţ, la turnir, chiar şi în pavilionul lui

Renly, cu fraţii ei de la Rondul Curcubeului. Sunt ziduri în jurul ei, mai înalte decât zidurile Winterfellului.

- Dacă ne-ai părăsi, unde te-ai duce? o întrebă

Catelyn.

- înapoi, răspunse Brienne. La Capătul Furtunii.

- Singură. Nu era o întrebare.

Faţa ei lătăreaţă era o apă liniştită, care nu oferea nici un indiciu despre ce s-ar putea ascunde în adâncurile de dedesubt.

-Da.

- Ai de gând să-1 omori pe Stannis.

Brienne îşi strânse degetele groase, bătătorite, pe mânerul sabiei. Sabia care fusese a lui.

- Am făcut un jurământ. De trei ori am jurat. M-ai auzit.

- Aşa e, recunoscu Catelyn. Ştia că fata păstrase mantia-curcubeu când şi-a aruncat restul veşmintelor pătate de sânge. Lucrurile lui Brienne fuseseră aban¬donate în timpul fugii şi se văzuse nevoită să se îm¬brace cu piese disparate din hainele de schimb ale lui Ser Wendel, de vreme ce nimeni din grupul lor nu avea haine destul de mari ca să i se potrivească. Ju¬rămintele trebuie ținute, sunt de acord, dar Stannis e înconjurat de o oaste numeroasă şi de propriii lui străjeri, care au jurat să-1 apere.

- Nu mă tem de străjerii lui. Sunt la fel de bună ca oricare dintre ei. N-ar fi trebuit să fug.

- Asta te nelinişteşte, că vreun nebun ar putea să te numească laşă? Catelyn oftă. Moartea lui Renly nu a fost vina ta. Tu l-ai slujit cu vitejie, dar nu folo¬seşte nimănui să încerci să-1 urmezi în mormânt, întinse o mână să-i ofere mângâiere, atâta cât putea să ofere o atingere. Ştiu cât e de greu... Brienne clătină din cap.

- Nimeni nu ştie.

- Te înşeli, zise Catelyn tăios. In fiecare dimineață când mă trezesc, îmi amintesc că Ned nu mai e. Nu mă pricep la vorbe, dar asta nu înseamnă că nu visez să mă duc la Debarcaderul Regelui şi să-mi încolăcesc mâinile în jurul gâtului alb al lui Cersei Lannister şi să-1 strâng până ce fața i se înnegreşte.

Frumoasa îşi ridică ochii, singura parte a ei care era cu adevărat frumoasă.

- Dacă visezi asta, de ce ai încerca să mă opreşti? Din cauza celor spuse de Stannis la tratative?

Oare aşa era? Catelyn privi peste câmp. Doi băr-bați patrulau, cu sulițele în mâini.

- Am fost învățată că, în această lume, oamenii buni trebuie să înfrunte răul, iar moartea lui Renly a fost ceva rău, fără doar şi poate. Dar am mai fost învățată şi că zeii sunt cei care fac regii, nu săbiile oamenilor. Dacă Stannis este regele nostru de drept...

- Nu este. Nici Robert nu a fost vreodată rege de drept, chiar Renly a spus-o. Jaime Lannister 1-a ucis pe regele de drept, după ce Robert 1-a ucis pe moştenitorul de drept al Tridentului. Unde au fost zeii atunci? Zeilor nu le pasă de oameni, nu mai mult decât le pasă regilor de țărani.

- Unui rege bun îi pasă.

- Lordul Renly... înălțimea Sa... El ar fi fost cel mai bun rege, doamna mea, era atât de bun, el...

- A murit, Brienne, spuse ea cu toată blândețea de care era în stare. Stannis şi Joffrey rămân... La fel si fiul meu.

- El n-ar... Nu vei cădea niciodată la pace cu Stannis, nu-i aşa? Să pleci genunchiul? Tu nu ai...

- Voi fi sinceră cu tine, Brienne. Nu ştiu. Poate că fiul meu e rege, dar eu nu sunt regină, ci doar o mamă care vrea să-şi protejeze copiii, aşa cum poate.

- Nu sunt făcută să fiu mamă. Eu trebuie să lupt.

- Atunci, luptă... Dar pentru cei vii, nu pentru cei morți. Duşmanii lui Renly sunt şi duşmanii lui Robb.

Brienne îşi pironi privirea în pământ şi se mişcă de pe un picior pe altul.

- Nu-ți cunosc fiul, doamna mea. Ridică privirea. Te-aş putea sluji, dacă m-ai vrea.

Catelyn era uluită.

- De ce pe mine?

întrebarea păru să o pună în încurcătură.

- M-ai ajutat. In pavilion..., când credeau că l-am... l-am...

- Erai nevinovată.

- Chiar şi aşa. Nu erai obligată să faci asta. Ai fi putut să-i laşi să mă omoare. Nu reprezentam nimic pentru tine.

Poate că nu am vrut să fiu singura care cunoaşte adevărul întunecat al celor ce s-au petrecut acolo, gândi Catelyn.

- Brienne, am luat multe doamne de obârşie no-bilă în slujba mea de-a lungul anilor, dar niciodată una ca tine. Nu sunt comandant de oşti.

- Nu, dar ai curaj. Poate nu curaj în luptă, dar..., nu ştiu..., un fel de curaj femeiesc. Şi cred că, atunci când va veni vremea, nu vei încerca să mă opreşti. Promite-mi asta. Că nu mă vei opri când va veni vorba de Stannis.

Catelyn îl auzea şi acum pe Stannis zicând că va veni şi rândul lui Robb, cu timpul. Era ca o răsuflare de gheață în ceafă.

- Când va veni vremea, nu te voi opri. Fata înaltă îngenunche cu stângăcie, scoase din teacă sabia lungă a lui Renly şi i-o aşeză la picioare.

- Atunci sunt a ta, doamna mea. Supusa ta sau... orice vrei să fiu. Te voi apăra, te voi sfătui şi îmi voi da viața pentru a ta, dacă va fi nevoie. Jur pe zeii vechi şi zeii noi.

- Iar eu jur că vei avea mereu un loc în casa şi la masa mea şi mă leg să nu-ți cer nici un serviciu care ți-ar putea aduce dezonoare. Jur pe zeii vechi şi zeii noi. Ridică-te. Strângând mâinile celeilalte femei între ale ei, Catelyn nu putu să-şi stăpânească un surâs. De câte ori l-am privit pe Ned acceptând jurământul de credință al unui om? Se întreba ce părere ar avea el dacă ar putea s-o vadă acum.

Traversară Furca Roşie târziu, în ziua următoare, mai sus de Riverrun, unde râul făcea o cotitură largă si apele erau mici şi mocirloase. Trecerea era păzită de o unitate mixtă de arcaşi şi lăncieri care purtau blazonul Casei Mallister, vulturul. Când văzură fla¬murile lui Catelyn, ieşiră din spatele țăruşilor ascu¬țiți şi trimiseră înainte un om de pe malul celălalt să-i ajute să traverseze.

- încet şi cu grijă, doamnă, o preveni luându-i calul de căpăstru. Am înfipt țepuşe de fier sub apă, vezi, şi sunt bucăți de fier împrăştiate printre pietrele de colo. E la fel la toate trecerile de apă, după porunca fratelui tău.

Edmure se gândeşte să lupte aici. Această revelație îi produse o senzație de greață, dar nu spuse nimic.

Intre Furca Roşie şi Piatra Răsucită se alăturară unui şuvoi de oameni care se îndreptau către River-run, să-şi caute adăpost. Unii duceau animale în fața lor, alții împingeau căruțe, dar se dădură la o parte când Catelyn trecu pe lângă ei şi o întâmpinară strigând „Tully" ori „Stark". La jumătate de leghe de castel, trecu pe lângă o tabără unde stindardul sângeriu al Casei Blackwood flutura pe cortul lordului. Lucas se despărți de ea acolo, pentru a-1 căuta pe Lordul Tytos, tatăl său. Ceilalți merseră mai departe.

Catelyn remarcă o a doua tabără desfăşurată de-a lungul malului nordic al Pietrei Răsucite, flamuri cunoscute fluturând în vânt - fecioara dansând a lui Marq Piper, plugarul lui Darry, şerpii încolăciți, colorați în roşu şi alb, ai clanului Paege. Erau cu toții stegarii tatălui său, lorzi ai Tridentului. Majoritatea părăsiseră Riverrunul înaintea ei, ca să-şi apere pro-priile teritorii. Dacă se aflau din nou aici, nu putea însemna decât că Edmure îi chemase înapoi. Zeii să ne apere, e adevărat, vrea să-l provoace la luptă pe Lordul Tywin.

De la distanță, Catelyn zări ceva întunecat bălă-bănindu-se pe zidurile Riverrunului. Când se apro¬pie, văzu cadavre atârnând de parapete, spânzurate la capetele unor funii lungi, cu ştreanguri de cânepă strânse în jurul gâturilor, cu fețele negre şi umflate. Le ciuguliseră ciorile, dar mantiile lor purpurii stră¬luceau încă pe zidurile din gresie.

- Au spânzurat nişte Lannisteri, remarcă Hal Mollen.

- O privelişte încântătoare, zise vesel Ser Wendel Manderly.

- Prietenii noştri au început fără noi, glumi Perwyn Frey. Ceilalți râseră, toți în afară de Brien-ne, care se uita lung, fără să clipească, la şirul de tru¬puri. Nu spuse nimic, nici nu zâmbi.

Dacă l-au ucis pe Regicid, atunci fiicele mele sunt moarte şi ele. Catelyn dădu pinteni calului, pornind într-un galop mic. Fără îndoială, străjerii de la ziduri îi observaseră flamurile cu ceva vreme în urmă, căci, când se apropiară, bariera-ghilotină era ridicată.

Edmure porni dinspre castel în întâmpinarea ei, înconjurat de trei dintre supuşii tatălui său -

burduhănosul Ser Desmond Grell, maestrul de arme, Utherydes, administratorul, şi Ser Robin Ryger, căpi-tanul voinic şi pleşuv al gărzii Riverrunului. Erau toți trei de-o vârstă cu Lordul Hoster, oameni care îşi petrecuseră întreaga viață în slujba tatălui său. Oa¬meni bătrâni, îşi dădu seama Catelyn.

Edmure purta o mantie albastră cu roşu peste o tunică pe care era brodat un peşte de argint.

- Cat, ne bucurăm că te-ai întors teafără. Când am auzit despre moartea lui Renly, ne-am temut pentru viața ta. Iar Lordul Tywin a pornit şi el la luptă.

- Aşa am auzit şi eu. Cum îi merge tatălui meu?

- Intr-o zi e parcă mai puternic, in ziua urmă-toare... Clătină din cap. A întrebat de tine. N-am ştiut ce să-i spun.

- Voi merge la el în curând, făgădui ea. A venit vreo veste de la Capătul Furtunii de când a murit Renly? Sau de la Podul Amar? Nici un vultur nu venise la oamenii de pe drum, iar Catelyn era neräb¬dătoare să ştie ce se întâmplase după plecarea ei.

- Nimic de la Podul Amar. De la Capătul Fur-tunii, trei păsări de la Ser Cortnay Penrose, castelanul, toate aducând acelaşi mesaj. Stannis 1-a înconjurat pe mare şi pe uscat. E gata să jure supunere oricărui rege va înfrânge asediul. Se teme pentru băiat, zice el. Despre ce băiat o fi vorba, tu ştii?

- Edric Storm, le spuse Brienne. Fiul nelegitim al lui Robert.

Edmure o privi cu interes.

- Stannis ajurat că garnizoana poate pleca în voie, nevătămată, cu condiția să cedeze castelul în termen de două săptămâni şi să i-1 predea pe băiat, dar Ser Cortnay n-a fost de acord.

Riscă totul pentru un bastard al cărui sânge nici măcar nu e al lui, gândi Catelyn.

- I-ai trimis vreun răspuns? Edmure clătină din cap.

- Păi, dacă n-avem de oferit nici speranță, nici ajutor? Iar Stannis nu e duşmanul nostru.

Ser Robin Ryger interveni:

- Doamna mea, ne poți spune în ce mod a murit Lordul Renly? Poveştile pe care le-am auzit sunt stranii.

- Cat, zise fratele ei, unii spun că tu l-ai ucis pe Renly. Alții susțin că a fost o femeie din sud. Privirea îi zăbovi asupra lui Brienne.

- Regele meu a fost ucis, zise fata abia şoptit, şi nu de Lady Catelyn, jur pe sabia mea, pe zeii vechi şi zeii noi.

- Ea este Brienne de Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară, care a slujit în Garda Curcu¬beului, le spuse Catelyn. Brienne, sunt încântată să ți-1 prezint pe fratele meu, Ser Edmure Tully, moş¬tenitor al Riverrunului. Administratorul lui, Uthery-des Wayn, Ser Robin Ryger şi Ser Desmond Grell.

- Onorat, zise Ser Desmond. Ceilalți repetară după el. Fata roşi, stânjenită chiar şi de această curtoazie

obişnuită. Dacă Edmure o considera o femeie ciudată, cel puțin avea buna-cuviință să nu o spună.

- Brienne a fost cu Renly când a fost ucis, ca şi mine, zise Catelyn, dar noi nu am avut nici un rol în moartea lui. Nu avea de gând să vorbească despre umbră aici, de față cu toată lumea, aşa că făcu un semn cu mâna către cadavre.

- Cine sunt aceşti oameni pe care i-ai spânzurat? Edmure îşi ridică privirea, stânjenit.

- Au venit cu Ser Cleos când au adus răspunsul reginei la oferta noastră de pace.

Catelyn era şocată.

- Ai ucis soli?

- Falşi soli, declară Edmure. Au făcut legământ de pace în fața mea şi mi-au predat armele, aşa că le-am îngăduit să se plimbe în voie prin castel şi vre¬me de trei seri au mâncat şi au băut la masa mea, în timp ce eu discutam cu Ser Cleos. In cea de-a patra noapte au încercat să-1 elibereze pe Regicid. Arătă în sus: Bruta aia uriaşă a ucis doi străjeri cu mâinile goale; i-a apucat de gât şi le-a sfărâmat țestele una de alta, în timp ce flăcăul ăla slăbănog de lângă el des¬chidea uşa de la celula lui Lannister cu o bucată de sârmă, fie blestemat. Cel de la capăt era un fel de măscărici nenorocit. A vorbit cu glasul meu pentru a porunci să se deschidă Poarta Râului. Toți trei stră¬jerii - Enger, Delp şi Long Lew - jură că aşa a fost. Dacă mă întrebi pe mine, glasul omului nu semăna defel cu al meu şi, cu toate acestea, nătărăii au ridicat poarta-ghilotină.

Era isprava Pezevenghiului, bănuia Catelyn; mi-rosea de la o poştă a aceleaşi gen de viclenie de care dăduse dovadă la Eyrie. Cândva, l-ar fi numit pe Ty-rion cel mai puțin periculos dintre Lannisteri. Acum nu mai era la fel de sigură.

- Şi cum de i-ați prins?

- Ah, întâmplarea a făcut ca eu să nu mă aflu în castel. Traversasem Piatra Răsucită către... Ah...

- Te destrăbălai sau umblai după femei. Povesteşt mai departe.

Obrajii lui Edmure se aprinseră, roşii ca şi barba sa.

- Era ceasul de dinaintea răsăritului şi mă întor-ceam. Când Long Lew mi-a văzut barca şi m-a recu-noscut, s-a gândit, în sfârşit, să se întrebe cine se aflase în spatele ordinelor răstite şi a scos un ţipăt.

- Spune-mi că Regicidul a fost recapturat.

- Da, dar nu uşor. Jaime a pus mâna pe o sabie, i-a ucis pe Poul Pernford şi pe Myles, scutierul lui Ser Desniond, şi 1-a rănit pe Delp atât de rău, încât Maester Vymann se teme că va muri şi acesta curând. A fost o murdărie. La sunetul oţelului, unele dintre celelalte mantii roşii au alergat să i se alăture, cu mâi¬nile goale sau nu. I-am spânzurat şi pe ei alături de cei patru care l-au eliberat şi pe ceilalţi i-am aruncat în temniţe. Şi pe Jaime la fel. De la el nu vom mai

avea parte de evadări. E jos, la întuneric de data asta, cu lanţuri la mâini şi la picioare şi legat de zid.

- Şi Cleos Frey?

- Jură că nu ştia nimic despre complot. Cine poate şti? Omul e pe jumătate Lannister, pe jumătate Frey, şi cu toţii sunt mincinoşi. L-am pus în celula lui Jaime din vechiul turn.

- Zici că a adus nişte condiţii?

- Dacă le poţi numi aşa. Nu-ţi vor plăcea mai mult decât mie, te asigur.

- Nu putem spera la nici un fel de ajutor din partea sudului, Lady Stark? întrebă Utherydes Wayn, administratorul tatălui său. Această acuzaţie de in¬cest... Lordul Tywin nu suportă cu uşurinţă ase¬menea mizerii. Va căuta să spele de ruşine numele fiicei sale cu sângele acuzatorului ei. Lordul Stannis trebuie să înţeleagă asta. Nu are de ales decât să ni se alăture.

Stannis a făcut cauză comună cu o putere mai mare şi mai întunecată.

- Haide să vorbim despre treburile astea mai târziu.

Catelyn traversă la trap podul mobil, lăsând în urma ei şirul sinistru de trupuri ale Lannisterilor morţi. Fratele ei tăcea. Când pătrunseră în forfota curţii interioare a Riverrunului, un ţânc gol ţâşni în faţa cailor. Catelyn trase hăţurile cu putere, ca să-1 evite, privind alarmată de jur-împrejur. Sute de oa-meni de rând fuseseră primiţi în castel şi lăsaţi să-şi ridice adăposturi rudimentare lângă ziduri. Peste tot te împiedicai de copiii lor, iar curtea forfotea de vite, oi şi găini.

- Cine sunt aceşti oameni?

- Oamenii mei, răspunse Edmure. Erau speriati. Doar dulcele meu frate ar fi în stare sa-i îngră¬mădească pe toţi aceşti oameni de prisos într-un castel care putea fi în curând asediat. Catelyn ştia că lui Edmure i se înmuia uşor inima, dar uneori avea im¬presia că mintea i se înmuia şi mai uşor. Il iubea pentru asta, însă...

- Poate să ajungă un corb la Robb?

- E pe câmp, doamna mea, răspunse Ser Des-mond. Pasărea n-ar avea cum să-1 găsească.

Utherydes Wayn tuşi:

- înainte de plecare, tânărul rege ne-a dat instruc¬ţiuni să te trimitem pe tine la Gemeni, Lady Stark, când te întorci. Iţi cere să afli mai multe despre fiicele Lordului Walder, ca să-1 ajuţi să-şi aleagă soaţa când

va veni vremea.

- Iţi vom da cai odihniţi şi provizii, îi promise fratele ei. Vei dori să te odihneşti înainte de...

- Voi dori să rămân, zise Catelyn descălecând. Nu avea nici un fel de intenţie să părăsească Riverrunul şi pe tatăl său muribund, ca să-i aleagă nevastă lui Robb, în locul lui. Robb vrea să fiu în siguranţă. Nu-l pot învinui pentru asta, dar pretextul lui e cusut cu aţă albă.

- Băiete! strigă ea, şi un puradel de la grajduri veni în goană şi îi luă calul de căpăstru.

Edmure săltă din şa. Era cu un cap mai înalt decât ca, dar avea să rămână întotdeauna fraţiorul ei.

- Cat, făcu el cu amărăciune, Lordul Tywin se apropie...

- Se îndreaptă către vest, să-şi apere propriile teritorii. Dacă închidem porţile şi ne adăpostim în spatele zidurilor, putem să-1 privim cum trece fără să fim în pericol.

- Acesta e teritoriul clanului Tully, declară Ed-mure. Dacă Tywin Lannister se gândeşte să-1 traver-seze fără vărsare de sânge, îi dau eu o lecție.

Aceeaşi lecție pe care i-ai dat-o fiului său? Fratele ei putea fi neclintit ca o stâncă atunci când îi era atinsă mândria, dar nici unul dintre ei nu putea uita cum a zdrobit Ser Jaime oastea lui Edmure ultima dată când 1-a provocat la luptă.

- Nu avem nimic de câştigat şi totul de pierdut dacă ne confruntăm cu Lordul Tywin pe câmpul de luptă, zise cu tact Catelyn.

- Curtea nu e locul unde să-mi discut planurile de bătălie.

- Cum doreşti. Unde mergem?

Fratele ei se făcu negru la față. Pentru o clipă, Ca¬telyn avu impresia că era pe punctul de a-şi pierde cumpătul, dar, în cele din urmă, Edmure rosti scurt:

- In pădurea zeilor. Dacă insişti.

Il urmă de-a lungul unei galerii către poarta pă-durii zeilor. Edmure fusese întotdeauna ursuz, îm-bufnat când era furios. Catelyn regreta că 1-a rănit, dar problema era prea importantă ca să-şi facă griji pentru orgoliul lui. Când ajunseră la adăpostul copacilor, Edmure îşi întoarse fața către ea.

- Nu ai puterea să-i înfrunți pe Lannisteri pe câmpul de luptă, zise ea fără ocolişuri.

- Când toată oastea mea e adunată, ar trebui să am opt mii de pedestraşi şi trei mii de călăreți, răs-punse Edmure.

- Ceea ce înseamnă că Lordul Tywin va avea de două ori mai mulți ca tine.

- Robb şi-a câştigat bătăliile când a avut şanse mai mici de izbândă, replică Edmure, iar eu am un plan. Ai uitat de Roose Bolton. Lordul Tywin 1-a înfrânt la Furca Verde, dar nu şi-a dus treaba până la capăt. Când Lordul Tywin s-a dus la Harrenhal, Bolton a ocupat vadul rubiniu şi răscrucile. Are zece mii de oameni. I-am trimis vorbă lui Helman Tallhart să i se alăture cu garnizoana pe care a lăsat-o Robb la Gemeni...

- Edmure, Robb a lăsat acei oameni ca să păstreze Gemenii şi să se asigure că Lordul Walder ne rămâne credincios.

- Aşa e, zise Edmure cu încăpățânare. Am auzit despre clanul Frey că a luptat cu vitejie la Pădurea Şoaptelor, iar bătrânul Ser Stevron a murit la Ox-cross. Ser Ryman, Walder cel Negru şi ceilalți sunt cu Robb la vest, Martyn ne-a fost o iscoadă de mare folos, iar Ser Perwyn te-a ajutat să ajungi în siguranță la Renly. Zeii să ne apere, ce altceva le mai putem cere? Robb e logodit cu una dintre fiicele Lordului Walder, iar Roose Bolton s-a căsătorit cu cealaltă, după câte am auzit. Şi nu i-ai luat tu pe doi dintre nepoții lui să fie crescuți la Winterfell?

- Un pupil poate deveni uşor ostatic, dacă e ne-voie. Nu ştiuse despre moartea lui Ser Stevron, nici despre căsătoria lui Bolton.

- Dacă suntem doi ostatici ai binelui, cu atât mai mult Lordul Walder nu va îndrăzni să ne ducă de nas. Bolton are nevoie de oamenii lui Frey, iar Ser Helman de asemenea. I-am poruncit să recaptureze Harrenhalul.

- Asta pare a fi o treabă sângeroasă.

- Da, dar după ce castelul va cădea, Lordul Tywin nu va avea unde să se retragă. Oamenii mei vor avea grijă să nu traverseze Furca Roşie. Dacă atacă peste râu, va sfârşi ca Rhaegar când a încercat să traverseze Tridentul. Dacă se retrage, va fi prins între Riverrun şi Harrenhal, şi când Robb se va întoarce de la vest, putem să terminăm cu el pentru totdeauna.

Glasul fratelui ei era plin de neaşteptată încredere, dar Catelyn se pomeni dorindu-şi ca Robb să nu-1 fi luat pe unchiul său Bryden cu el către vest. Peştele Negru luptase în cincizeci de bătălii, Edmure într-una singură, şi aceea pierdută.

- Planul e bun, conchise el. Lordul Tytos aşa zice, iar Lordul Jonos, şi el la fel. Când au fost clanurile

Blackwood şi Bracken cu ceva ce nu era sigur? te întreb eu.

- Fie cum o fi. Se simțea dintr-odată obosită. Pro-babil greşea că-1 contrazicea. Poate că era un plan măreț şi presimțirile ei negre erau doar temeri de femeie. Şi-ar fi dorit ca Ned să fie acolo, sau unchiul ei, Bryden, sau... L-ai întrebat pe tata despre asta?

- Tata nu e în stare să cântărească strategii. Acum două zile îşi făcea planuri pentru căsătoria ta cu Brandon Stark. Du-te să-1 vezi cu ochii tăi, dacă nu mă crezi. Planul acesta va funcționa Cat, vei vedea.

- Sper, Edmure. Sper din toată inima. Il sărută pe obraz, ca să-i dea de înțeles că vorbea serios, şi plecă să-şi caute tatăl.

Lordul Hoster Tully era aproape la fel cum îl lăsase - în pat, tras la față, cu pielea palidă şi cleioasă, încăperea avea un miros scârbos, de boală, de leacuri şi de transpirație stătută în acelaşi timp. Când trase draperiile, tatăl său scoase un geamăt surd şi deschise ochii, clipind. O privi de parcă n-ar fi înțeles cine era şi ce voia.

- Tată. Il sărută. M-am întors. Atunci o recunoscu parcă.

- Ai venit, şopti el cu glas pierit, abia mişcându-şi buzele.

- Da, zise ea. Robb m-a trimis la sud, dar m-am grăbit înapoi.

- La sud... unde... Eyrie e la sud, copilă dragă? Nu-mi amintesc... Oh, inimioara mea, m-am temut... M-ai iertat, copilă? Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

- N-ai făcut nimic pentru care să te iert, tată. Ii mângâie părul alb, moale, şi îi atinse fruntea. Ardea încă de febră, în ciuda tuturor poțiunilor pe care i le dăduse maesterul.

- A fost mai bine, şopti tatăl său. Jon e un om bun... Bun, puternic, blând... Va avea grijă de tine... şi e de obârşie nobilă, ascultă-mă, trebuie. Sunt tatăl tău..., tatăl tău... Te vei căsători când se va mărita Cat, da, aşa vei face...

Crede că sunt Lysa, îşi dădu seama Catelyn. Zeii fie milostivi, vorbeşte de parcă n-am fi căsătorite încă.

Mâinile tatălui ei le strânseră pe-ale ei, tremurând ca două păsări albe, speriate.

- Țângăul ăla... nenorocit... Nu-i rosti numele în fața mea... Datoria ta..., mama ta, ea... Lordul Hoster țipă, cuprins de un spasm de durere. O, zei, ier-tați-mă, iertați-mă. Leacul meu...

Şi pe urmă Maester Vyman fu acolo, ducându-i o cupă la buze. Lordul Hoster sorbi poțiunea albă, vâscoasă, nerăbdător ca un copil la sân, iar Catelyn văzu cum pacea se aşterne din nou pe chipul său.

- Va dormi acum, doamna mea, zise maesterul când cupa fu goală. Laptele macului îi lăsase o dâră albă, groasă, în jurul gurii. Maester Vyman o şterse cu o mânecă.

Catelyn nu mai putea să-1 privească. Hoster Tully fusese un bărbat puternic şi mândru. Suferea să-1 vada adus într-un asemenea hal. Ieşi pe terasă. Curtea de de¬desubt era înțesată de refugiați şi amețitoare de zgo¬motele lor, dar dincolo de ziduri apele râului curgeau limpezi, curate şi nesfârşite. Acestea sunt râurile lui şi în curând se va întoarce la ele, pentru ultima sa călătorie.

Maester Vyman o urmase afară.

- Doamna mea, spuse el cu blândețe. Nu pot să mai țin mult moartea departe. Ar trebui să trimitem un călăreț după fratele lui. Ser Brynden şi-ar dori să fie aici. |

- Da, răspunse Catelyn cu vocea gâtuită de durere.

- Şi poate şi la Lady Lysa?

- Lysa nu va veni.

- Dacă i-ai scrie personal, poate că...

- Voi aşterne câteva cuvinte pe hârtie, dacă asta | te mulțumeşte. Se întreba cine fusese „țângăul neno¬rocit" al Lysei. Vreun tânăr scutier sau vreun cavaler rătăcitor, mai degrabă... Deşi, după vehemența cu care se împotrivise Lordul Hoster, ar fi putut să fie fiul unui negustor sau vreun ucenic bastard, un cân¬tăreț chiar. Lysa a fost mereu foarte atrasă de cântă¬reți. Nu trebuie să o învinovățesc. Jon Arryn era cu douăzeci de ani mai bătrân decât tatăl nostru, oricât de nobil ar fi fost.

Turnul pe care i-1 pregătise fratele ei era acelaşi pe care ea şi Lysa îl împărțiseră pe vremea când erau fete. Va fi plăcut să doarmă din nou pe un pat de puf,

cu un foc cald în cămin. Când va fi odihnită, lumea i se va părea mai puțin sumbră.

Dar în fața apartamentelor ei îl găsi pe Utherydes Wayn aşteptând împreună cu două femei înveşmân-tate în gri, cu fețele acoperite, lăsând să li se vadă doar ochii. Catelyn ştiu imediat de ce se aflau acolo.

- Ned?

Surorile îşi plecară ochii. Utherydes spuse:

- Ser Cleos 1-a adus de la Debarcaderul Regelui, doamna mea.

- Du-mă la el, porunci ea.

I1 aşezaseră pe o masă de scânduri şi îl acoperiseră cu un steag, steagul alb al Casei Stark, cu blazonul lupului cenuşiu.

- Vreau să mă uit la el, zise Catelyn.

- Au rămas doar oasele, doamna mea.

- Vreau să mă uit la el, repetă ea.

Una dintre surorile tăcute dădu la o parte flamura.

Oase, gândi Catelyn. Acesta nu e Ned, acesta nu este omul pe care l-am iubit, tatăl copiilor mei. Mâinile îi erau împreunate peste piept, degete scheletice curbate după forma vreunei teci de sabie, dar nu erau mâinile atât de puternice şi de pline de viaţă ale lui Ned. Imbrăcaseră oasele în cămaşa lui din catifea albă, cu blazonul lupului străvechi în dreptul inimii, dar nu mai rămăsese nimic din carnea caldă pe care îşi culcase capul în atâtea nopţi sau din braţele care o încon¬juraseră. Capul fusese legat de trup cu sârmă subţire de argint, dar un craniu seamănă cu altul, şi în acele scobituri goale nu găsea nimic din ochii cenuşii stăpânului ei, ochi care puteau fi blânzi ca un abur sa duri ca o stâncă. I-au dat ochii ciorilor, îşi aminti ea. Catelyn se întoarse:

- Aceea nu e sabia lui.

- Gheaţă nu ne-a fost înapoiată, doamna mea, zis Utherydes. Doar oasele Lordului Eddard.

- Presupun că trebuie să-i mulţumesc cu atât mai mult reginei.

- Mulţumeşte-i Pezevenghiului, doamna mea.

fost isprava lui.

Intr-o zi am să le mulţumesc tuturor.

- Vă sunt recunoscătoare pentru serviciile voastre, dragi surori, zise Catelyn, dar trebuie să vă mai încre¬dinţez o sarcină. Lordul Eddard a fost un Stark şi oasele lui trebuie să se odihnească între zidurile Winterfellului.

Ii vor ridica o statuie, o întruchipare de piatră, care va sta în întuneric, cu un lup străvechi la picioare şi cu o sabie pe genunchi.

-Ai grijă ca surorile să aibă cai odihniţi şi orice altceva le este de trebuinţă pentru călătorie, îi spuse lui Utherydes Wayn. Hal Mollen le va escorta înapoi la Winterfell, e datoria lui de căpitan al gărzii.

îşi coborî privirea asupra oaselor care erau tot ce mai rămăsese din stăpânul şi iubitul ei. Acum lăsaţi-mă, toţi. Vreau să fiu singură cu Ned în noaptea asta.

Femeile în straie cenuşii îşi plecară capetele. Su-rorile tăcute nu vorbesc cu cei vii, îşi aminti cu tristeţe

Catelyn, dar unii spun capot vorbi cu cei morţi. Şi cât de mult le invidia pentru asta...

DAENERYS

Draperiile o fereau de praful şi de căldura stră¬zilor, dar nu o puteau feri de dezamăgire. Dany urcă obosită înăuntru, bucuroasă că se poate adăposti de marea de ochi ai Qartheenilor.

- Faceți loc, strigă Jhogo către mulțime de pe cal, plesnind din bici, faceți loc, faceți loc pentru Mama Dragonilor.

Rezemat pe perne răcoroase de satin, Xaro Xhoan Daxos turnă vinul rubiniu în două pocale identice de jad şi aur, cu mâini sigure şi ferme, în ciuda miş¬cării legănate a palanchinului.

- Văd o tristețe profundă întipărită pe chipul tău, raza mea de iubire. Ii oferi un pocal. Să fie tristețea unui vis pierdut?

- Un vis întârziat, nimic mai mult. Colierul strâmt de argint o freca pe gât. Il desfăcu şi îl azvârli deo¬parte. Colierul era încrustat cu un ametist fermecat despre care Xaro jurase că o va apăra de toate otrăvurile. Cei Puri erau notorii prin aceea că ofereau vin otrăvit celor pe care îi considerau periculoşi, dar nu îi dă¬duseră lui Dany nici măcar o cană cu apă. Nu m-au privit niciodată ca pe o regina, gândi ea cu amărăciune. Am fost doar distracția unei după-amiezi, o călăreață cu un animal ciudat de companie.

Când Dany întinse mâna după vin, Rhaegar sâsâi şi îşi vârî ghearele negre, ascuțite, în umărul ei gol. Tresărind, îl mută pe umărul celălalt, unde putea să-i zgârie rochia în loc de piele. Era îmbrăcată după moda din Qarth. Xaro o prevenise că întronații nu vor da niciodată ascultare unei Dothraki, astfel că avu grijă să li se înfățişeze în straie de brocart verde, cu un sân dezgolit, cu sandale argintii în picioare şi cu o cingătoare din perle negre şi albe în jurul taliei. După cât ajutor mi-au oferit, aş fi putut merge şi goală. Poate că ar fi trebuit. Sorbi cu nesaț.

Descendenți ai vechilor regi şi regine din Qarth, Cei Puri erau la comanda Gărzii Civile şi a flotei de galere bogat ornamentate care stăpânea strâmtorile dintre mări. Daenerys Targaryen îşi dorise flota aceea, sau o parte din ea, şi pe unii dintre ostaşi. Făcuse tradiționala jertfă în Templul Amintirii, oferise mita tradițională Custodelui Registrului Lung, trimisese tradiționalul curmal Deschizătorului Porții şi, în cele din urmă, primise tradiționalii papuci de mătase albas¬tră, semn că era chemată în Sala Celor o Mie de Tronuri.

Cei Puri îi ascultaseră rugămințile din jilțurile mari de lemn ale strămoşilor, înălțându-se în rânduri arcuite din podeaua de marmură către un tavan înalt, boltit, pictat cu scene ale gloriei pierdute a Qarthului. Scaunele erau imense, superb sculptate, strălucind de încrustații din aur şi presărate cu chihlimbar, onix, azurit şi jad, fiecare diferit de toate celelalte, fiecare tinzând să fie cel mai frumos. Cu toate acestea, oa¬menii care şedeau în jilțuri păreau atât de apatici şi de plictisiți de lume, încât erau parcă adormiți. Au ascultat, dar nu au auzit, gândi ea. Sunt, într-adevăr. Oameni de Lapte. Nu au avut niciodată de gând să mă ajute. Au venit pentru că erau curioşi. Au venit pentru că erau plictisiți, iar dragonul de pe umărul meu i-a interesat mai mult decât mine.

- Spune-mi care au fost cuvintele Celor Puri, o îndemnă Xaro Xhoan Daxos. Spune-mi ce au zis de au întristat-o pe regina inimii mele.

- Au zis nu. Vinul avea gustul rodiilor şi al zilelor de vară. Au spus-o cu mare curtoazie, nu încape vorbă, dar în spatele tuturor cuvintelor lor frumoase a fost, totuşi, nu.

- I-ai linguşit?

- Cu neruşinare.

- Ai plâns?

- Sângele dragonului nu plânge, răspunse ea pe un ton de ceartă.

Xaro oftă.

- Ar fi trebuit să plângi. Qartheenii plângeau adesea şi cu uşurință, acest lucru era considerat un semn distinctiv al omului civilizat. Oamenii pe care i-am cumpărat, ei ce au spus?

- Mathos nu a spus nimic. Wendello a lăudat felul în care am vorbit. Cel Splendid m-a refuzat, îm¬preună cu ceilalți, dar pe urmă a plâns.

- Păcat că ei, Qartheenii, pot fi atât de perfizi. Xaro nu era dintre Cei Puri, dar îi spusese pe cine să mituiască şi cât să ofere. Plângi, plângi, pentru trădarea oamenilor.

Dany ar fi plâns mai degrabă după aurul ei. Cu darurile pe care le oferise lui Mathos Mallarawan, Wendello Qar Deeth şi Egon Emeros cel Splendid ar fi putut cumpăra o corabie sau ar fi putut angaja douăzeci de mercenari.

- Ce-ar fi dacă l-aş trimite pe Ser Jorah să ceară înapoierea darurilor? întrebă ea.

- Ce-ar fi dacă un Om al Regretelor ar veni la palatul meu şi te-ar omorî în somn? Oamenii Re¬gretelor erau o ghildă străveche, sacră, de asasini, nu¬miţi aşa pentru că le şopteau mereu victimelor, înainte de a le ucide: „Regret". Qartheenii erau deosebit de politicoşi. O vorbă înțeleaptă spune că e mai uşor să mulgi Vaca de Piatră din Faros decât să storci aurul de la Cei Puri.

Dany nu ştia unde era Faros, dar Qarthul, i se părea ei, era plin de vaci de piatră. Prinţii negoţului, deveniţi extrem de bogaţi de pe urma comerţului dintre mări, erau împărţiţi în trei facţiuni rivale: Ghilda Străveche a Mirodeniilor, Frăţia Turmali-nelor şi Cei Treisprezece, de care aparţinea Xaro. Fiecare rivaliza cu celelalte pentru supremaţie şi toate trei se luptau la nesfârşit cu Cei Puri. Şi, deasupra tuturor, se aflau vrăjitorii cu buzele lor albastre şi cu puterile înfricoşătoare, foarte rar văzuţi, dar temuţi.

Fără Xaro ar fi fost pierdută. Aurul pe care îl risipise pentru a deschide porţile Sălii Celor O Mie de Tronuri era în cea mai mare parte un rezultat al generozităţii şi isteţimii negustorului. Pe măsură ce zvonul existenţei dragonilor se răspândise în tot estul, tot mai mulţi curioşi veniseră să afle dacă povestea era adevărată - iar Xaro Xhoan Daxos s-a îngrijit ca atât cei nobili, cât şi cei umili, să-i ofere, deopotrivă, daruri simbolice Mamei Dragonilor.

Picătură cu picătură, se adunase un adevărat ocean. Căpitanii corăbiilor de negoţ i-au adus dantele din Myr, cufere cu şofran din Yi Ti, chihlimbar şi sticla dragonilor din Asshai. Negustorii i-au dăruit saci cu monede, inele de argint şi lanţuri. Flautiştii i-au cân¬tat, saltimbancii au făcut acrobaţii, jonglerii au făcut jonglerii, iar boiangiii au înveşmântat-o în culori despre care nici nu ştia că existau. O pereche din Jo-gos Nhai i-a adus un zebral fioros, negru cu dungi albe. O văduvă i-a adus cadavrul uscat al soţului ei, acoperit cu o crustă de frunze argintii; se considera că asemenea rămăşiţe trupeşti aveau o mare putere, mai cu seamă dacă defunctul fusese un vrăjitor, şi acesta chiar fusese, iar Frăţia Turmalinelor îi dăruise o coroană făurită în forma unui dragon cu trei capete; gâturile erau din aur galben, aripile erau din argint, iar capetele erau sculptate din jad, fildeş şi onix.

Coroana fu singurul dar pe care îl păstră. Pe ce¬lelalte le vându, ca să adune averea pe care o risipise pe Cei Puri. Xaro ar fi vrut să vândă şi coroana -Cei treisprezece s-ar fi îngrijit să primească una mult mai frumoasă, jurase el -, dar Dany nu i-a îngăduit.

- Viserys a vândut coroana mamei mele şi oame¬nii l-au numit cerşetor. Pe aceasta o voi păstra, ca oamenii să mă numească regină. Şi aşa a făcut, deşi gâtul o durea de povara ei.

Deşi sunt încoronată, sunt tot o cerşetoare, gândi Dany. Am devenit cea mai strălucitoare cerşetoare din lume, dar tot cerşetoare rămân. Ura acest lucru, şi probabil la fel simţise şi fratele ei. Toţi acei ani de goană din oraş în oraş, cu un pas înaintea cuţitelor Uzurpatorului, cerşind ajutor de la principi, prinţi şi lorzi, cumpărându-ne mâncarea cu linguşeli. Probabil că ştiuse cum îşi râdeau de el. Nu e de mirare că a devenit atât de mânios si de înverşunat. Până la urmă, asta l-a înnebunit. M-ar înnebuni şi pe mine dacă aş îngădui. O parte din ea nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-şi conducă oamenii înapoi la Vaes Tolorro şi să facă oraşul mort să înflorească. Nu, asta înseamnă înfrângere. Eu am ceva ce Viserys nu a avut niciodată, eu am dragonii. Dragonii schimbă totul.

Il mângâie pe Rhaegar. Dragonul verde îşi închise dinţii în jurul mâinii ei şi strânse cu putere. Afară, imensul oraş forfotea, bubuia şi clocotea, cu miile de glasuri contopindu-se într-un singur sunet, grav ca vuietul mării.

- Faceţi loc, voi, Oameni de Lapte, faceţi loc pen¬tru Mama Dragonilor, striga Jhogo, iar Qartheenii se dădeau la o parte, deşi mai degrabă din cauza boilor decât a strigătului său.

Printre faldurile unduitoare ale draperiilor, Dany îl zărea, când şi când, afară, călare pe armăsarul său. La răstimpuri, atingea uşor boii cu biciul cu mâner de argint, pe care i-1 dăruise ea. Aggo o străjuia în partea cealaltă, iar Rakharo venea în spatele proce¬siunii, privind chipurile din mulţime în căutarea oricărui semn de ameninţare. Pe Ser Jorah îl lăsase astăzi să-i păzească pe ceilalţi dragoni. Cavalerul exilului se împotrivise de la bun început acestei nebu¬nii. El nu are încredere în nimeni, cugetă ea, şi probabil că din motive întemeiate.

Când Dany duse pocalul la buze, Rhaegar adul¬mecă vinul şi îşi trase capul înapoi, sâsâind.

- Dragonul tău are nas bun. Xaro îşi şterse buzele. Vinul e de proastă calitate. Se spune că dincolo de Marea de Jad au un vin vechi, auriu, atât de bun încât o singură sorbitură face ca toate celelalte vinuri să-ţi pară ca oţetul. Haide să luăm vasul meu şi să mergem în căutarea acestui vin, tu şi cu mine.

- La Arbor se face vinul cel mai bun din lume, afirmă Dany. Lordul Redwyne luptase pentru tatăl său împotriva Uzurpatorului, îşi amintea ea, unul dintre cei puţini care i-au rămas credincioşi până la sfârşit. Oare va lupta şi pentru mine?Nu avea cum să fie sigură, după atâţia ani. Vino cu mine la Arbor, Xaro, şi vei avea parte de cel mai bun vin pe care l-ai gustat vreodată. Dar va trebui să călătorim cu o corabie de război, nu cu un vas de plimbare.

- Nu am nici o corabie de război. Războiul e rău pentru negoţ. Ţi-am spus de multe ori, Xaro Xhoan Daxos e un om al păcii.

Xaro Xhoan Daxos e un om al aurului, gândi ea, iar aurul îmi va cumpăra toate corăbiile şi toate săbiile de care am nevoie.

- Nu ţi-am cerut să pui mâna pe sabie, ci doar să-mi împrumuţi corăbiile tale.

El zâmbi cu modestie.

- Am doar câteva corăbii de negoţ, atâta tot. Cine poate spune câte? Una dintre ele poate că eşuează chiar acum, în vreun colţ stâncos al Mării Verii. Mâi¬ne, o alta va cădea în mâinile corsarilor. Poimâine, unul dintre căpitanii mei s-ar putea să se uite la bo¬găţia pe care o aduce şi să se gândească: Toate acestea trebuie să-mi aparţină mie. Acestea sunt riscurile ne¬goţului. Ei bine, cu cât vorbim mai mult, cu atât s-ar putea să am mai puţine corăbii. Devin mai sărac într-o clipită.

- Dă-mi corăbii şi te voi face din nou bogat.

- Căsătoreşte-te cu mine, lumină strălucitoare, şi pluteşte pe corabia inimii mele. Nu pot să dorm noaptea de gândul la frumuseţea ta.

Dany zâmbi. Declaraţiile bombastice de dragoste ale lui Xaro o amuzau, dar comportamentul con¬trasta cu vorbele sale. In vreme ce Ser Jorah abia îşi putuse dezlipi ochii de la pieptul ei dezgolit când o ajutase să urce în palanchin, Xaro nu se învrednici să-1 observe, nici măcar în acest loc strâmt. Iar Dany văzuse băieţii chipeşi care îl înconjurau pe prinţul negoţului trecând prin sălile palatului său, înveşmân¬taţi în mătase.

- Spui vorbe dulci, Xaro, dar în spatele lor aud un alt nu.

- Acest Tron de Fier despre care vorbeşti mi se pare monstruos de aspru şi de rece. Nu pot nici să mă gândesc la nişte ţepi ascuţiţi zgâriindu-ţi pielea fină. Giuvaierele din nasul lui Xaro îi dădeau înfă¬ţişarea unei păsări ciudate, strălucitoare. Degetele sale lungi, elegante, fluturară în semn de respingere. Acceptă ca acesta să fie regatul tău, tu, cea mai aleasă dintre regine şi lasă-mă să fiu regele tău. Iţi voi da un tron de aur, dacă doreşti. Când Qarthul începe să-şi piardă farmecul, putem să dăm un ocol prin Yi Ti şi să căutăm oraşul de vis al poeţilor, să sorbim vinul înţelepciunii din craniul unui mort.

- Am de gând să merg pe mare la Westeros şi să beau vinul răzbunării din craniul Uzurpatorului. II scarpină pe Rhaegar sub ochi şi aripile de jad ale dragonului se desfăcură o clipă, stârnind aerul ne-clintit din palanchin.

O singură lacrimă, perfectă, coborî pe obrazul lui Xaro Xhoan Daxos.

- Nimic nu te poate opri de la această nebunie?

- Nimic, răspunse ea dorindu-şi să fie atât de con-vinsă pe cât părea. Dacă fiecare dintre Cei Treispre¬zece mi-ar împrumuta zece corăbii...

- Ai avea o sută treizeci de corăbii şi nici un echipaj. Dreptatea cauzei tale nu înseamnă nimic pentru oamenii obişnuiţi din Qarth. De ce le-ar păsa corăbierilor mei cine şade pe tronul unui regat de la capătul lumii?

- Am să-i plătesc ca să le pese.

- Cu ce bani, dulce stea a cerului meu?

- Cu aurul pe care-1 aduc căutătorii.

- Poţi face asta, fu de acord Xaro, dar să cumperi atâta interes te va costa scump. Va trebui să-i plăteşti mult mai bine decât mine, şi tot Qarthul râde de generozitatea mea păguboasă.

- Dacă nu mă vor ajuta Cei Treisprezece, ar trebui, poate, să-i rog pe cei din Ghilda Mirodeniilor sau din Frăţia Turmalinului?

Xaro dădu apatic din umeri.

- Nu-ți vor da nimic altceva decât vorbe măgu¬litoare şi minciuni. Cei din Ghilda Mirodeniilor sunt ipocriți şi fanfaroni, iar Frăția e plină de pirați.

- Atunci trebuie să-i dau ascultare lui Pyat Pree şi să mă duc la vrăjitori.

Prințul negoțului se ridică pe neaşteptate.

- Pyat Pree are buze albastre şi se spune, pe bună dreptate, că buzele albastre rostesc numai minciuni, la aminte la înțelepciunea unuia care te iubeşte. Vrăjitorii sunt ființe crude, care se hrănesc cu țărână

şi beau umbre. Nu-ți vor da nimic N-au nimic de dat.

- Nu aş avea de ce să caut ajutorul vrăjitorilor dacă prietenul meu Xaro Xhpan Daxos mi-ar da ceea ce-i cer.

- Ți-am dăruit casa şi inima mea, ele nu înseamnă nimic pentru tine? Ți-am dat parfum şi rodii, mai-muțe-acrobat şi şerpi scuipători, mătăsuri din pier-duta Varlyrie, un cap de idol şi un picior de şarpe. Ți-am dăruit acest palanchin de fildeş şi aur şi o pe¬reche de boi să-1 ducă, unul alb ca fildeşul şi celălalt negru ca tăciunele, cu coarne bătute cu nestemate.

- Da, răspunse Dany. Dar eu voiam corăbii şi oşteni.

- Nu ți-am dat eu oaste, cea mai dulce dintre femei? O mie de cavaleri, în armuri strălucitoare.

Armurile erau făurite din aur şi argint, iar cavalerii erau din jad, onix şi turmalină, din chihlimbar, opal şi ametist, fiecare de înălțimea degetului ei mic.

- O mie de cavaleri încântători, zise ea, dar nu unii de care să aibă a se teme vrăjmaşii mei. Iar boii mei nu mă pot trece apa... De ce ne oprim? Boii înce¬tiniseră considerabil.

- Khaleesiy strigă Aggo printre draperii când palan-chinul se opri cu o smucitură. Dany se răsuci într-un cot, pentru a se apleca afară. Se aflau la marginea bazarului, iar drumul era blocat de un zid compact de oameni.

- La ce se uită?

Jhogo se întoarse călare lângă ea.

- La un fachir.

- Vreau să văd.

- Atunci trebuie.

Bărbatul îi întinse o mână. Când ea o apucă, el o trase în sus pe calul său şi o aşeză în fața lui, de unde putea vedea peste capetele mulțimii. Fachirul făcuse să apară o scară în aer, o scară portocalie, făcută dintr-un vârtej de flăcări, care se ridica, fără să fie sprijinită, din podeaua bazarului, ajungând până la acoperişul înalt din zăbrele.

Majoritatea spectatorilor, observă Dany, nu erau din oraş: văzu navigatori de pe corăbiile de negoț, negustori veniți cu caravanele, oameni plini de praf din deşertul roşu, soldați rătăcitori, meşteşugari, ne¬guțători de sclavi. Jhogo îşi strecură o mână în jurul taliei ei şi se aplecă mai aproape.

- Oamenii de Lapte se feresc de el, Khaleesi. Vezi fata aceea cu pălărie de fetru? Acolo, lângă preotul cel gras. Este o...

- ... pungaşă, îl completă Dany. Nu era o femeie răsfățată, oarbă la asemenea lucruri. Văzuse hoți de buzunare cu duiumul pe străzile Oraşelor Libere, în anii petrecuți cu fratele ei, fugind de asasinii plătiți ai Uzurpatorului.

Magicianul gesticula, îndemnând flăcările să urce mai sus, cu mişcări largi ale brațelor. In timp ce spectatorii îşi ridicau gâturile, hoții de buzunare se vânzoleau prin mulțime cu lame mici ascunse în palme. Pe cei avuți îi uşurau de monede cu o mână, în timp ce cu cealaltă arătau în sus.

Când scara de foc se ridică, înaltă de patruzeci de picioare, magicianul făcu un salt înainte şi începu să o urce, cățărându-se în mâini, ager ca o maimuță. Fiecare treaptă pe care o atingea se topea în spatele lui, lăsând doar o fantasmă de fum argintiu. Când ajunse în vârf, scara dispăru, şi el împreună cu ea.

- Un truc reuşit, declară Jhogo cu admirație.

- Nici un truc, spuse o femeie în Limba Comună. Dany nu o observase pe Quaithe în mulțime, deşi

era chiar acolo, cu ochii umezi şi strălucitori, în spatele implacabilei măşti roşii, lăcuite.

- Ce vrei să spui, doamna mea?

- Acum o jumătate de an, omul acela nu putea nici să aprindă focul din sticla dragonului. Se pricepea puțin la prafuri şi la focul sălbatic, suficient cât să hipnotizeze o gloată în timp ce hoții lui de buzunare îşi făceau treaba. Putea să umble pe cărbuni încinşi şi să facă trandafirii în flăcări să înflorească în aer, dar nu putea să aspire la urcarea unei scări de foc mai mult decât putea un pescar de rând să spere să prindă un kraken în năvodul său.

Dany privi neliniştită către locul unde se aflase scara. Chiar şi fumul dispăruse acum, iar mulțimea se împrăştia, fiecare văzându-şi de treaba lui. Intr-o clipă, mulți dintre ei îşi vor găsi pungile goale.

- Şi acum?
- Şi acum puterile lui cresc, Khaleesi. Iar tu eşi cauza.
- Eu? Dany izbucni în râs. Cum aşa? Femeia se apropie şi îşi aşeză două degete pe încheietura mâinii ei.
- Eşti Mama Dragonilor, nu-i aşa?
- Aşa este, şi nici o odraslă a umbrelor nu o poate atinge. Jhogo îndepărtă degetele lui Quaithe cu mâ¬nerul biciului.

Femeia făcu un pas înapoi. I

- Trebuie să părăseşti degrabă acest oraş, Daenerys Targaryen, sau nu ți se va mai îngădui să pleci defel.

Dany mai simțea furnicături la încheietura mâi¬nii, acolo unde o atinsese Quaithe.

- Unde ai vrea să plec? întrebă ea.
- Ca să mergi la nord trebuie să călătoreşti către sud. Ca să ajungi la vest, trebuie să mergi spre est. Ca să mergi înainte, trebuie să mergi înapoi, şi ca să atingi lumina, trebuie să treci prin umbre.

Asshai, gândi Dany. Vrea sa merg la Asshai.

- Cei din Asshai îmi vor da o armată? întrebă ea. Se va găsi aur pentru mine în Asshai? Vor fi corăbii? Ce anume există în Asshai ce nu pot găsi în Qarth?
- Adevăr, zise femeia din spatele măştii. Şi, făcând o plecăciune, se pierdu în mulțime.

Rakharo fornai dispreţuitor prin mustaţa lui

neagră, pleoştită. Khaleesi, mai bine ai înghiți scorpioni decât să te încrezi în cei din neamul umbrelor, care nu în¬drăznesc să-şi arate chipul sub soare. E lucru ştiut. - E lucru ştiut, îi ţinu Aggo isonul.

Xaro Xhoan Daxos urmărise dintre pernele lui schimbul de replici. Când Dany se urcă înapoi în palanchin lângă el, spuse:

- Sălbaticii tăi sunt mai înțelepți decât îşi dau seama. Adevăruri precum cele pe care le dețin cei din Asshai nu te prea pot face să zâmbeşti. Pe urmă îi întinse o altă cupă cu vin şi îi vorbi despre dragoste şi dorință, şi despre alte fleacuri, tot drumul până la palatul lui.

In liniştea camerelor sale, Dany îşi scoase gătelile si îmbrăcă o rochie din mătase purpurie. Dragonilor le era foame, aşa că tăie în bucăți un şarpe şi prăji bucățile deasupra unui mangal. Dragonii cresc, îşi dădu ea seama privindu-i cum se muşcă şi se încaieră pentru carnea înnegrită. Probabil că sunt de două ori mai grei decât au fost la Vaes Tolorro. Chiar şi aşa, vor trece ani până ce vor fi destul de mari ca să se lupte. Şi trebuie, de asemenea, să fie dresați, altfel îmi vor duce regatul la dezastru. Cu tot sângele ei de Targaryen, Dany nu avea nici cea mai vagă idee cum să dreseze un dragon.

Ser Jorah Mormont veni la ea când soarele era la asfințit.

- Cei Puri te-au refuzat?
- Aşa cum ai spus că vor face. Haide, stai jos, sfă-tuieşte-mă. Dany îl trase jos, pe pernele de lângă ea, iar Jhiqui le aduse un castron cu măsline roşii şi ceapă înăbuşită în vin.
- Nu vei primi nici un ajutor în acest oraş, Kha-leesi. Ser Jorah luă o ceapă între degetul mare şi ară¬tător. Pe zi ce trece, sunt tot mai convins de asta. Cei Puri nu văd mai departe de zidurile Qarthului, iar Xaro...
- M-a cerut din nou în căsătorie.
- Da. Şi ştiu de ce. Când cavalerul se încrunta, sprâncenele sale negre, dese, i se uneau deasupra ochi-lor adânciți în orbite.
- Mă visează zi şi noapte. Dany râse.
- Iartă-mă, regina mea, dar la dragonii tăi visează.

- Xaro mă asigură că în Qarth bărbatul şi femeia îşi păstrează fiecare proprietăţile după căsătorie. Dra¬gonii sunt ai mei. Zâmbi, în timp ce Drogon traversă podeaua de marmură, săltând şi fâlfâind din aripi, pentru a se căţăra pe perne, lângă ea.

- Spune adevărul până la un punct, dar omite să amintească un singur lucru. Cei din Qarth au un obicei de nuntă ciudat, regina mea. In ziua cununiei, soţia trebuie să ceară un semn al dragostei de la soţul ei. El trebuie să-i dăruiască oricare dintre lucrurile lui care va fi dorit de ea. Iar el poate să-i ceară ei ace¬laşi lucru. Poate fi cerut un singur lucru, dar oricare ar fi acela, nu poate fi refuzat.

- Un singur lucru, repetă ea. Şi nu poate fi refuzat?

- Cu un dragon, Xaro Xhoan Daxos ar stăpâni acest oraş, dar o singură corabie nu ar duce cauza noastră prea departe.

Dany ciuguli dintr-o ceapă şi cugetă mâhnită la perfidia bărbaţilor.

- Am trecut prin bazar la întoarcerea de la Sala Celor O Mie de Tronuri, îi spuse lui Ser Jorah. Acolo era Quaithe. Ii povesti despre fachir şi despre scara de foc şi despre ce îi spusese femeia cu masca roşie.

- Aş părăsi bucuros acest oraş, ca să fiu sincer, zise cavalerul când Dany sfârşi de povestit. Dar nu aş pleca la Asshai.

- Atunci, unde?

- Către răsărit, răspunse el.

- Sunt la o jumătate de lume depărtare de regatul meu, chiar şi aici. Dacă merg şi mai departe către est, s-ar putea să nu mai ajung niciodată acasă, la Westeros.

- Dacă mergi spre apus, îţi rişti viaţa.

- Casa Targaryen are prieteni în Oraşele Libere, îi reaminti ea. Prieteni mai devotaţi decât Xaro sau Cei Puri.

- Dacă te referi la Illyrio Mopatis, mă îndoiesc. Pentru suficient aur, Illyrio te-ar vinde la fel de repede cum ar vinde un sclav.

- Fratele meu şi cu mine am fost oaspeţi în palatul lui Illyrio timp de o jumătate de an. Dacă avea de gând să ne vândă, ar fi putut s-o facă atunci.

- Dar te-a vândut. Lui Khal Drogo.

Dany roşi. Avea dreptate, dar nu-i plăcea duritatea cu care se exprimase.

- Illyrio ne-a apărat de cuţitele Uzurpatorului şi a crezut în cauza fratelui meu.

- Illyrio nu crede în nici o cauză în afară de a sa. Gluttonii sunt oameni lacomi prin definiţie, iar magisterii sunt prefăcuţi. Illyrio Mopatis le are pe amândouă. Ce ştii tu despre el?

- Ştiu că mi-a dat ouăle de dragoni. Cavalerul pufni.

- Dacă ar fi ştiut că vor scoate pui, le-ar fi clocit el însuşi.

Asta o făcu să zâmbească fără să vrea.

- O, n-am nici o îndoială, ser. Il cunosc pe Illyrio mai bine decât crezi. Eram copil când am plecat de la palatul lui din Pentos să mă căsătoresc cu lumina ochilor mei, dar n-am fost nici oarbă, nici surdă. Şi acum nu mai sunt copil.

- Chiar dacă Illyrio îţi este prietenul pe care îl consideri, zise cavalerul cu încăpăţânare, nu e destul de puternic să te întroneze de unul singur, nu mai mult decât a putut fratele tău.

- E puternic, zise ea. Probabil nu la fel de puternic precum Xaro, dar suficient de bogat ca să-mi plătească oameni şi corăbii.

- Mercenarii au rolul lor, recunoscu Ser Jorah, dar nu vei câştiga tronul tatălui tău cu lepădături din Ora-şele Libere. Nimic nu uneşte un regat sfărâmat la fel de repede ca o armată invadatoare pe pământul lui.

- Sunt regina lor de drept, protestă Dany.

- Eşti o străină care vrea să acosteze pe ţărmurile lor cu o armată de străini care nici măcar nu ştiu să vorbească Limba Comună. Lorzii din Westeros nu te cunosc, şi au toate motivele să se teamă şi să nu aibă încredere în tine. Trebuie să-i câştigi de partea ta înainte de-a te duce acolo. Cel puţin pe câtiva.

- Şi cum să fac asta dacă mă duc spre est, după cum mă sfătuieşti?

Ser Jorah mancă o măslină şi scuipă sâmburele în palmă.

- Nu ştiu, înălțimea Ta, recunoscu el, dar ştiu asta: cu cât rămâi mai mult într-un loc, cu atât mai uşor le va fi duşmanilor tăi să te găsească. Numele Targa-ryen îi sperie încă atât de mult, încât au trimis un om să te omoare când au auzit că eşti însărcinată. Ce vor face când vor auzi de dragonii tăi?

Drogon era cuibărit sub brațul ei, fierbinte ca o piatră care se scăldase toată ziua în soarele dogoritor. Rhaegar şi Viserion se luptau pentru o bucățică de carne, lovindu-se unul pe altul cu aripile, în timp ce din nări le ieşea fumul, şuierând. Copiii mei furioşi, gândi ea. Nu trebuie să li se întâmple nimic râu.

- Cometa m-a condus la Qarth cu un motiv. Am sperat să-mi găsesc oastea aici, dar se pare că n-a fost să fie. Ce mai rămâne, mă întreb. Mi-e frica, îşi dădu ea seama, dar trebuie să fiu curajoasă. Mâine trebuie să te duci la Pyat Pree.

TYRION

Fata nu vărsă nici o lacrimă. Aşa tânără cum era, Myrcella Baratheon era o prințesă. Şi o Lannister, în ciuda numelui pe care îl purta, îşi reaminti Tyrion, din sângele lui Jaime în aceeaşi măsură ca al lui Cersei.

Fără doar şi poate, zâmbetul ei fu uşor tremurat când frații ei îşi luară rămas-bun de la ea pe puntea Săgeții Mării, dar fata ştia care erau cuvintele potrivite şi le spuse cu demnitate şi curaj. Când veni vremea să se despartă, Prințul Tommen fu cel care începu să plângă, iar Myrcella cea care îl consolă.

Tyrion privi despărțirea de sus, de pe puntea înal¬tă a Ciocanului Regelui Robert, o corabie imensă de război cu patru sute de vâsle. Ciocanul lui Rob, cum îi ziceau vâslaşii, va fi principala forță a escortei Myr-cellei. Steaua Leului, Vântul Neînfricat şi Lady Lyanna urmau să o însoțească şi ele.

Tyrion era mai mult decât neliniştit să renunțe la o parte atât de însemnată a flotei lor şi aşa insuficiente,

secătuită cum era după pierderea acelor corăbii careca calătoriseră cu Lordul Stannis la Piatra Dragonului si nu se mai întorseseră niciodată, dar Cersei nu voia sa audă de o escortă mai puțin numeroasă. Poate că era înțeleaptă. Dacă fata ar fi capturată înainte de-a ajunge la Sulița Soarelui, alianța cu cei din Dorne s-ar sfărâma în bucăți. Până în momentul de față, Doran Martell nu făcuse altceva decât să-şi cheme stegarii. Odată ce Myrcella ajungea nevătămată la Braavos, se angajase să-şi mute trupele în defileurile înalte, unde primejdia ar putea să-i facă pe unii dintre lorzii Hotarelor să-şi regândească alianțele şi să oprească înaintarea lui Stannis către nord. Totuşi, era o simplă manevră. Clanul Martell nu s-ar angaja într-o luptă propriu-zisă - numai dacă ar avea loc un atac chiar la Dorne, iar Stannis nu era atât de nătărău. Deşi unii dintre stegarii lui ar putea fi, reflectă Tyrion. Trebuie sa mai chibzuiesc la asta. îşi drese glasul:

- Cunoşti ordinele, căpitane.

- Le cunosc, stăpâne. Trebuie să urmărim coasta, să rămânem mereu în preajma uscatului până ce ajun¬gem la Capul Ghearei Sfărâmate. De acolo traversăm marea îngustă, spre Braavos. Sub nici un motiv nu ne apropiem de Piatra Dragonului.

- Şi dacă, totuşi, vă întâlniți cu duşmanii noştri?

- Dacă e o singură corabie, îi punem pe fugă sau îi distrugem. Dacă sunt mai multe, Vântul Neînfricat stă pe lângă Săgeata Mării, ca s-o apere, în timp ce restul flotei se luptă.

Tyrion încuviință. In cel mai rău caz, mica Săgeata a Mării trebuia să fie capabilă să scape de urmăritori. O corabie micuță, cu pânze mari, Săgeata Mării era mai iute decât orice navă de război, sau cel puțin aşa susținea căpitanul ei. Odată ajunsă la Braavos, Myr-cella ar trebui să fie în siguranță. Il trimitea cu ea pe Ser Arys Oakheart, care jurase să-i fie scut protector, şi îi angajase pe Braavosi să o ducă restul drumului până la Sulița Soarelui. Chiar şi Lordul Stannis ar ezita să trezească mânia celui mai mare şi mai puter¬nic dintre Oraşele Libere. Călătoria de la Debarca¬derul Regelui la Dorne trecând pe la Braavos nu era nici pe departe traseul cel mai direct, dar era cel mai sigur... Sau cel puțin aşa spera.

Dacă Lordul Stannis ar şti despre această călătorie, n-ar putea alege un moment mai bun să-şi trimită flota împotriva noastră. Tyrion aruncă o privire spre locul unde Râul Repede se vărsa în Golful Apei Negre şi fu uşurat să nu vadă nici urmă de corăbii în largul orizont verde. După ultimele informații, flota Bara-theonilor era încă acostată la Debarcaderul Regelui, unde Ser Cortnay Penrose continua să-i înfrunte pe asediatori în numele defunctului Renly. Intre timp, turnurile lui Tyrion erau pe trei sferturi terminate. Chiar şi acum, oamenii ridicau blocuri grele de piatră, aşezându-le şi înjurându-1, fără îndoială, pentru că-i obliga să lucreze în timpul festivităților. Lasă-i să înjure. încă două săptămâni, Stannis, de atât mai am nevoie. încă două săptămâni şi va fi gata.

Tyrion îşi privi nepoata îngenunchind înaintea înaltului Septon ca să primească binecuvântarea pen-tru călătorie. Lumina soarelui se oglindea în coroana lui de cristal şi revărsa curcubeie pe chipul ridicat al Myrcellei. Zgomotul râului făcea imposibil să li se audă rugăciunile. Tyrion spera că zeii aveau urechi mai agere. înaltul Septon era gras cât o casă şi mai pom¬pos şi mai lung la vorbă chiar decât Pycelle. Destul, bătrâne, încheie, gândi iritat Tyrion. Zeii au lucruri mai bune de făcut decât să te asculte pe tine, şi eu la fel.

Când, în sfârşit, se termină cu zumzăitul şi mor-măielile, Tyrion îşi luă rămas-bun de la căpitanul Ciocanului lui Robb.

- Du-mi nepoata în siguranță la Braavos şi la în-toarcere te va aştepta rangul de cavaler, îi promise el.

In timp ce cobora pasarela abruptă către chei, Tyrion simțea ochi duşmănoşi îndreptați asupra lui. Galera se legăna încet şi mişcarea de sub picioare îl făcu să se clatine mai tare ca niciodată. Pun pariu că le-ar plăcea să râdă pe înfundate. Nimeni nu îndrăzni, nu pe față, deşi auzea mormăieli amestecate cu scâr-țâitul lemnului, al sforii şi al apei ce năvălea în jurul pilonilor. Nu mă iubesc, gândi el. Ei bine, nu-i de mi¬rare. Sunt bine hrănit şi hidos, iar ei mor de foame.

Bronn îl însoți prin mulțime, pentru a se alătura surorii sale şi fiilor ei. Cersei îl ignoră, preferând să-şi dăruiască zâmbetele vărului lor. Tyrion o privi cum îl vrăjeşte pe Lancel, cu ochii ei verzi ca şirul de sma¬ralde din jurul gâtului alb, subțire, şi îşi zâmbi şiret. Iți cunosc secretul, Cersei, gândi el. Sora lui trimisese adesea după înaltul Septon în ultimul timp, să caute binecuvântarea zeilor în apropiata luptă cu Lordul Stannis... Sau cel puțin aşa voia să-1 facă să creadă, într-adevăr, după o vizită scurtă la Marele Sept al lui Baelor, Cersei

îmbrăcă o mantie simplă, maro, de călătorie şi se furişă să se întâlnească cu un anumit cavaler rătăcitor cu numele neverosimil de Ser Os-mund Kettleblack şi cu fraţii săi, la fel de dezgus¬tători, Osney şi Osfryd. Lancel îi povestise despre ei. Cersei intenţiona să-i folosească pe fraţii Kettle¬black pentru a-şi cumpăra propria oaste de mercenari.

Ei bine, n-are decât să se bucure de intrigile sale. Era mult mai dulce când avea impresia că e mai deşteaptă decât el. Fraţii Kettleblack o vor fermeca, îi vor lua banii şi îi vor promite tot ce le va cere şi, de ce nu, dacă Bronn făcea acelaşi lucru? Pungaşi bine¬voitori toţi trei, fraţii erau de fapt mult mai pricepuţi în arta amăgirii decât fuseseră vreodată la vărsarea de sânge. Cersei reuşise să-şi cumpere trei tobe gău¬noase: vor scoate toate bubuiturile fioroase de care avea ea nevoie, dar înăuntru nu era nimic. Pe Tyrion asta îl amuza nespus.

Trâmbiţele începură să răsune când Steaua Leului şi Lady Lyanna se desprinseră de ţărm, înaintând în josul râului pentru a deschide calea pentru Săgeata Mării Dinspre mulţimea adunată de-a lungul malului se ridicară câteva ovaţii, firave şi rătăcite ca norii care goneau în înaltul cerului. Myrcella zâmbi şi făcu semn cu mâna de pe punte. In spatele ei stătea Arys Oak-heart, cu mantia albă fluturând. Căpitanul ordonă să se desfacă parâmele şi vâslaşii traseră Săgeata Mării în curentul puternic al Apei Negre, unde pânzele sale se deschiseră în vânt ca petalele unei flori - pânze albe, obişnuite, după cum insistase Tyrion, nu roşul aprins al Lannisterilor. Prinţul Tommen plângea cu suspine.

- Scânceşti ca un prunc de ţâţă, îi şuieră fratele lui. Prinţii nu plâng niciodată.

- Prinţul Aemon Cavalerul Dragon a plâns în ziua în care Prinţesa Naesys s-a căsătorit cu fratele lui, Aegon, zise Sansa Stark, iar gemenii Ser Attyk şi Ser Erryk au murit cu lacrimi pe obraji după ce fiecare i-a dat celuilalt lovitura mortală.

- Taci sau îl pun pe Ser Meryn să-ţi dea ţie o lovitură mortală, îi spuse Joffrey logodnicei sale.

Tyrion aruncă o privire către sora sa, dar Cersei era preocupată de ceea ce îi spunea Ser Balon Swann. Poate fi cu adevărat atât de oarbă la ceea ce este el? se întrebă.

In larg, Vântul Neînfricat îşi desfăcu vâslele şi stră-luci în aval în spatele Săgeţii Mării. La urmă venea Ciocanul Regelui Robert, mândria flotei regale, sau cel puţin a acelei părţi care nu plecase anul trecut la Piatra Dragonului, cu Stannis. Tyrion alesese coră-biile cu grijă, evitându-le pe cele ale căror căpitani ar fi putut să fie de o loialitate îndoielnică, după spusele lui Varys... Dar cum loialitatea lui Varys însuşi eu îndoielnică, rămânea o anumită doză de incertitu-dine. Mă bizui prea mult pe Varys, cugetă el. Am nevoie de propriii mei informatori Nu că în ei aş avea încredere. încrederea te poate duce la pierzanie.

îşi puse din nou întrebări despre Degeţel. Nu se mai auzise nimic despre Petyr Baelish de când plecase la Podul Amar. Asta putea să nu însemne nimic, sau totul. Nici măcar Varys nu-şi dădea seama. Eunucul sugerase că probabil Degeţel avusese parte de vreo nenorocire pe drum. Poate chiar fusese omorât. Ty¬rion pufnise în semn de batjocură.

- Dacă Degeţel e mort, atunci eu sunt un uriaş. Mai degrabă familia Tyrell se sustrăgea de la căsătoria propusă. Tyrion nu-i putea învinui. Daca aş fi în locul lui Mace Tyrell, aş prefera să am capul lui Joffrey într-o ţeapă decât mădularul lui în fiica mea.

Mica flotă intrase binişor în golf când Cersei sugeră că era timpul să plece. Bronn aduse calul lui Tyrion şi îl ajută să încalece. Asta era sarcina lui Podrick Payne, dar pe el îl lăsaseră la Fortăreaţa Roşie. Mer¬cenarul era o prezenţă mai liniştitoare decât ar fi fost băiatul.

Străzile înguste erau străjuite de oamenii Gărzii Oraşului, ţinând mulţimea la distanţă cu mânerele suliţelor. Ser Jacelyn Bywater o luă înainte, în fruntea unui dispozitiv de lăncieri călare, în cămăşi negre de zale şi cu mantii aurii. In urma lui veneau Ser Aron Santagur şi Lordul Balon Swann, purtând stindardele regale, leul Lannisterilor şi cerbul încoronat al Ba-ratheonilor.

Regele Joffrey îi urma călare pe un buiestraş gri şi înalt, cu o coroană aurie aşezată pe buclele-i aurii. Sansa Stark călărea o iapă roaibă, lângă el, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, cu părul des, castaniu-roşcat, revărsat pe umeri, sub o plasă din pietre ale lunii. Cuplul era flancat de doi oşteni din Garda Regală, Câinele la dreapta Regelui şi Ser Man-don Moore la stânga Sansei Stark.

In urma lor venea Tommen, smiorcăindu-se, împreună cu Ser Preston Greenfield, în armură şi cu mantia lui albă, apoi Cersei, însoţită de Ser Lancel şi apărată de Meryn Trant şi

Boros Blount. Tyrion era aliniat lângă sora lui. După ei veneau înaltul Septon, în lectică, şi un lung alai de curteni - Ser Horas Redwyne, Lady Tanda şi fiica ei, Xho, Lordul Gyles Rosby şi ceilalţi. O coloană dublă de străjeri mergea în urma grupului.

Nespălaţii se holbau la călăreţi cu înăbuşită ran-chiună, din spatele şirului de lăncieri. Nu-mi place asta câtuşi de puţin, gândi Tyrion. Bronn avea vreo două¬zeci de mercenari împrăştiaţi prin mulţime, cu ordin să stârpească din faşă orice tulburare. Probabil că Cersei îi întrebuinţa în mod similar pe fraţii Kettle¬black. Cumva, Tyrion avu impresia că asta nu era de mare folos. Când focul se încinge prea tare, nu poţi opri fiertura să se prindă aruncând un pumn de rădă¬cini în oală.

Traversară Piaţa Negustorilor de Peşte şi trecura pe lângă Aleea Noroioasă, înainte de a o apuca prin îngustul, cotitul Cârlig, pentru a-şi începe urcuşul către Muntele lui Aegon. Când tânărul rege trecu prin preajmă, câteva glasuri se ridicară, strigând: „Joffrey! Trăiască! Trăiască!", dar la fiecare om care se alătura aclamaţiilor, alţi o sută rămâneau tăcuţi. Lannisterii trecură printr-o mare de bărbaţi zdrenţăroşi şi femei flămânde, înfruntând un ocean de priviri neiertă¬toare. Chiar în faţa lui Tyrion, Cersei râdea de ceva ce-i spusese Lancel, dar el bănuia că veselia ei era prefăcută. Nu putea fi indiferentă la freamătul din jurul lor, dar sora lui crezuse mereu de cuviinţă să braveze.

La jumătatea drumului, o femeie care bocea îşi făcu loc printre doi străjeri şi fugi în stradă, în faţa regelui şi-a însoţitorilor lui, ţinând deasupra capului trupul neînsufleţit al copilaşului ei. Era vânăt şi um-flat, grotesc, dar adevărata oroare se afla în ochii ma-mei. Pentru o clipă, Joffrey dădu impresia că are de gând să o doboare, dar Sansa Stark se aplecă şi îi spuse ceva. Regele se scotoci în pungă şi îi azvârli femeii o monedă de argint. Moneda ricoşa de pe trupul co¬pilului şi se rostogoli sub picioarele mantiilor aurii şi în mulţime, unde o duzină de oameni începură să se bată pentru ea. Mama nici nu clipi. Braţele ei osoase tremurau sub povara trupului mort al fiului ei.

- Las-o, îi strigă Cersei regelui, nu poate fi ajutată, sărmana.

Mama o auzi. Glasul reginei pătrunsese cumva în mintea răvăşită a femeii. Faţa ei trasă se strâmbă cu dezgust:

- Târfă! zbieră ea. Târfa Regicidului! Curvă inces-tuoasă! Copilul mort îi căzu din braţe ca un sac de făină când arătă cu mâna spre Cersei. Curvă! Curvă!

Tyrion nu observă cine a aruncat bălegarul. Auzi doar icnetul Sansei şi înjurătura răcnită a lui Joffrey, iar când întoarse capul, regele îşi ştergea murdăria maronie de pe obraz. Bălegarul rămase lipit în părul lui auriu şi împrăştiat pe picioarele Sansei.

- Cine a aruncat? zbieră Joffrey. îşi înfipse dege-tele în păr, făcu o grimasă furioasă şi azvârli cât colo 0 mână de bălegar. Il vreau pe cel care a aruncat asta! ţipă el. O sută de dragoni de aur pentru omul care mi-1 predă.

- A fost aici, sus! strigă cineva din mulţime. Regele dădu pinteni calului, rotindu-se pentru a cerceta acoperişurile şi balcoanele deschise de deasupra lor. In mulţime, oamenii făceau semne, îi arătau, înjurân-du-se unul pe altul şi înjurându-1 pe rege.

- Te implor, înălţimea Ta, lasă-1 în pace, se rugă Sansa.

Regele nu îi acordă nici o atenţie.

- Aduceţi-mi-1 pe omul care a aruncat mizeria aia! porunci Joffrey. O va linge de pe trupul meu, altfel îşi va pierde capul. Câine, tu, adu-mi-1 aici!

Supus, Sandor Clegane coborî din şa, dar nu avea cum să străbată zidul de carne vie, cu atât mai puţin să ajungă sus. Cei care se aflau mai aproape de el în cepură să se vânzolească şi să se înghiontească pentru a scăpa, în vreme ce alţii se împingeau în faţă, ca sa vadă. Tyrion mirosi dezastrul.

- Clegane, las-o baltă. Omul a fugit de mult.

- Il vreau!Joffrey arătă spre acoperiş. A fost acolo, sus! Câine, taie prin mulţime şi adu...

Un tumult de sunete îi înecă ultimele cuvinte, un tunet nestăvilit de furie, de teamă şi de ură, care îi înghiţi din toate părţile.

- Bastardule! îi strigă cineva lui Joffrey. Monstru bastard!

Alte glasuri îi strigară reginei „Târfă" şi „Curvă incestuoasă", iar Tyrion era bombardat cu strigăte de „Monstrule" şi „Jumătate de om!" Tyrion auzi alţi câţiva oameni strigând „Dreptate" şi „Robb, Regele Rob, Tânărul Lup", „Stannis" şi chiar „Renly". Din ambele părţi ale străzii, mulţimea se împingea în mâ-nerele suliţelor, în timp ce mantiile

aurii se căzneau să țină mulțimea în loc. Pietre şi bălegar şi alte lucruri şi mai murdare le zburau pe deasupra capetelor.

- Hrăneşte-ne, țipă o femeie.

- Pâine, tună un bărbat din spatele ei. Vrem pâine, bastardule!

Intr-o clipă, o mie de glasuri preluară lozinca. Regele Joffrey, Regele Robb şi Regele Stannis fură uitați, Regele Pâine domnind singur. „Pâine" voci-ferară ei, „Pâine, pâine!".

Tyrion dădu pinteni calului, lângă sora sa, țipând:

- înapoi la castel! Acum!

Cersei îl aprobă cu o scurtă aplecare a capului, iar Ser Lancel îşi scoase sabia din teacă. In fruntea co-loanei, Jacelyn Bywater răcnea ordine. Călăreții lui îsi coborâră lăncile şi înaintară în dispozitiv de luptă. Regele, încordat, îşi rotea calul în cercuri, în timp ce peste cordonul de mantii aurii se întindeau mâini, încercând să-1 atingă. O mână reuşi să-1 apuce de pi-cior, dar numai pentru o clipă. Sabia lui Ser Mandon spintecă, despărțind mâna de încheietură.

- Fugi! îi strigă Tyrion nepotului său, plesnind cu putere crupa calului. Animalul se ridică pe picioarele din spate, nechezând, şi făcu un salt înainte, spul-berând mulțimea în fața lui.

Tyrion se vârî în spatele regelui. Bronn ținu pasul, cu sabia în mână. O piatră ascuțită zbură pe lângă capul lui şi o varză putrezită se sfărâmă de scutul lui Ser Mandor. La stânga lor, trei mantii aurii se pră¬buşiră sub presiunea mulțimii, şi pe urmă gloata nă¬văli, călcând în picioare oamenii căzuți. Câinele se pierduse în spate, dar calul său galopa, fără stăpân, în urma lor. Tyrion îl văzu pe Aron Santagar tras jos din şa, cu cerbul auriu cu negru al Baratheonilor smuls din mâini. Ser Balon aruncă leul Lannisterilor pentru a-şi scoate sabia lungă. Lovea în stânga şi-n dreapta, în timp ce steagul căzut era sfâşiat, iar mii de bucăți zdrențuite se spulberară ca nişte frunze purpurii în bătaia furtunii. Intr-o clipă se risipiră. Cineva se clătină în fața calului lui Joffrey şi zbieră când regele trecu peste el. Dacă fusese bărbat, femeie sau copil, Tyrion n-ar fi putut spune. Joffrey galopa lângă el, palid la față, cu Ser Mandon Moore, o umbra albă, la stânga sa.

Şi, dintr-odată, întreaga nebunie rămase în urmii; traversau în tropot de copite piața pavată care dădea spre turnul de pază al castelului. Un şir de sulițasi străjuia porțile. Ser Jacelyn se întorcea cu lăncierii lui, gata pentru un nou atac. Sulițele se dădură în lături pentru a face loc lungului alai regesc să treacă pe sub poarta-ghilotină. Zidurile roşiatice se înălțau în jurul lor, liniştitor de înalte, înțesate de arcaşi.

Tyrion nu-şi amintea când a descălecat. Ser Man-don îl ajuta pe regele zdruncinat să coboare de pe cal, când Cersei, Tommen şi Lancel trecură de porți cu Ser Meryn şi Ser Boros imediat în urma lor. Boros avea sabia mânjită de sânge, iar lui Meryn îi fusese sfâşiată de pe spate mantia albă. Ser Balon apăru fără coif, cu calul spumegând şi cu gura însângerată. Horas Redwyne o aducea pe Lady Tanda, pe jumătate înne¬bunită de teamă pentru fiica ei, Lollys, care fusese doborâtă din şa şi lăsată în urmă. Lordul Gyles, mai pământiu la față ca oricând, bolborosi o poveste de¬spre cum îl văzuse pe înaltul Septon azvârlit din lectică, urlând rugăciuni în timp ce mulțimea îl călca în picioare. Jalabbar Xho zise că are impresia că 1-a văzut pe Ser Preston Greenfield din Garda Regală gonind înapoi către lectica răsturnată a înaltului Sep¬ton, dar nu era sigur.

Tyrion auzi, ca prin vis, un maester întrebându-1 Iacă e rănit. Traversă cu greu curtea, către locul unde se afla nepotul său, cu coroana acoperită de bălegar cazută într-o parte.

- Trădători, bolborosea Joffrey surescitat. Vor plăti cu capul, toți, o să...

Piticul îi dădu o palmă peste fața îmbujorată, atât ne puternic încât coroana îi zbură de pe cap lui Joffrey. Pe urmă îl îmbrânci cu ambele mâini, doborându-1 la pământ.

- Nebun nenorocit şi orb!

- Erau trădători, scânci de jos Joffrey. M-au înju-rat şi m-au atacat!

- Tu ți-ai asmuțit dulăul împotriva lor! Ce ți-ai imaginat că vor face? Ai crezut că vor pleca genun-chiul cu umilință în timp ce Câinele scurtează câteva mădulare? Țânc răsfățat şi fără minte ce eşti, l-ai ucis pe Clegane şi zeii ştiu pe câți alții, şi cu toate acestea tu nu te alegi cu nici o zgârietură! Fii blestemat! Il lovi cu piciorul. Senzația era atât de plăcută încât ar fi continuat să-1 lovească, dar Ser Mandon Moore îl trase la o parte, în timp ce Joffrey urla de durere, şi pe urmă veni rândul lui Bronn să-1 ia în primire. Cersei îngenunche lângă

fiul ei, în vreme ce Ser Balon Swann îl potolea pe Ser Lancel. Tyrion se eliberă din strânsoarea lui Bronn.

- Câți mai sunt încă acolo? țipă el, adresându-se nimănui şi tuturor.

- Fiica mea, strigă Lady Tanda. Vă rog, cineva trebuie să se întoarcă după Lollys...

- Ser Preston nu s-a întors, raportă Ser Boros Blount, nici Aron Santagar.

- Nici Doica, zise Horas Redwyne. Aceasta era porecla cu care ceilalți scutieri îl potcoviseră pe Tyrek Lannister.

Tyrion îşi roti privirea prin curte.

- Unde e fata Stark?

La început nu răspunse nimeni. In cele din urmă, Joffrey spuse:

- Era lângă mine. Nu ştiu unde s-a dus. Tyrion îşi apăsă cu putere degetele pe tâmplele

care îi pulsau. Dacă Sansa Stark pățise ceva, Jaime era ca şi mort.

- Ser Mandor, tu ai fost apărătorul ei. Ser Mandon Moore rămase netulburat.

- Când au năvălit în jurul Câinelui, primul gând mi-a fost la rege.

- Şi bine ai făcut, interveni Cersei. Boros, Meryn, întoarceți-vă şi căutați-o pe fată.

- Şi pe fiica mea, suspină Lady Tanda. Vă rog, domnilor...

Ser Boros nu păru mulțumit de perspectiva de a

părăsi adăpostul castelului.

- Inălțimea Ta, îi spuse el reginei, poate că la ve-derea mantiilor noastre albe gloata se va înfuria.

Tyrion înghițise prea mult.

- Lua-ți-ar Ceilalți nenorocitele de mantii albe! Scoateți-le dacă vă temeți să le purtați, nerodule... Dar Gasiți-o pe Sansa Stark, altfel, îți jur, îl voi pune pe Shagga să-ți crape căpățâna aia urâtă în două să văd dacă e altceva înăuntru în afară de caltaboş.

Ser Boros era roşu ca racul de furie.

- Tu mă faci pe mine urât, tu? Dădu să ridice sabia însângerată pe care o ținea încă strâns în pumnul înmănuşat în zale. Bronn îl îmbrânci pe Tyrion în spatele lui, fără menajamente.

- încetați! tună Cersei. Boros, vei face aşa cum ți se cere, sau vom găsi pe altcineva care să poarte man-tia aia. Jurământul tău...

- Iat-o acolo! strigă Joffrey arătând cu degetul. Sandor Clegane intră sprinten pe poartă, călare pe

gonaciul roib al Sansei. Fata era aşezată în spatele lui, înconjurând strâns, cu ambele brațe, pieptul Câinelui. Tyrion îi strigă:

- Eşti rănită, Lady Sansa?

Sângele şiroia pe fruntea Sansei, dintr-o rană adâncă la cap.

- Au... au aruncat cu obiecte... Pietre şi noroi, ouă... Am încercat să le spun că nu am nici o bucată de pâine să le dau. Un bărbat a încercat să mă tragă jos din şa. Câinele 1-a omorât, cred... Brațul lui... Ochii i se dilatară şi Sansa îşi acoperi gura cu o mână. I-a tăiat brațul.

Clegane o ridică din şa, aşezând-o jos. Mantia lui albă era sfâşiată şi pătată, şi printr-o gaură din mâneca stângă se prelingea sânge.

- Micuța pasăre sângerează. Cineva s-o ducă îna-poi în colivie şi să vadă de rana ei.

Maester Frenken se repezi să-i dea ascultare.

- I-au făcut felul lui Santagar, continuă Câinele. Patru bărbați îl țineau la pământ şi îl loveau pe rând cu un bolovan. I-am scos mațele unuia dintre ei, nu că asta i-ar mai fi fost lui Ser Aron de vreun folos.

Lady Tanda se apropie de el.

- Fiica mea...

- N-am văzut-o.

Câinele îşi roti privirea prin curte, încruntându-se.

- Unde mi-e calul? Dacă i se întâmplă ceva calului j ăluia, cineva va da socoteală.

- A alergat cu noi o bucată de vreme, zise Tyrion, dar nu ştiu ce s-a ales de el după aceea.

- Foc! strigă o voce din turnul de pază. Lorzii mei, e foc în oraş. Fundătura Puricilor e în flăcări.

Tyrion era frânt de oboseală, dar nu era timp

pentru disperare.

- Bronn, ia câți oameni ai nevoie şi vezi să nu fie atacate rezervele de apă. Zeii fie milostivi, focul săl-batic! Daca ajunge vreo vâlvâtaie la el... Putem să pierdem Fundătura Puricilor dacă trebuie, dar sub nici o formă focul nu trebuie să ajungă la Sala Alchi-miştilor, s-a înțeles? Clegane, vei merge cu el.

Preț de o fracțiune de secundă, Tyrion avu impre-sia că a zărit teama în ochii întunecați ai Câinelui. Focul, îşi dădu el seama. Lua-m-ar Ceilalți, bineînțeles ca urăşte focul, l~a gustat din plin. Expresia dispăru într-o clipă, fiind înlocuită de obişnuitul chip în-cruntat al lui Clegane.

I - Voi merge, zise el, dar nu la porunca ta. Tre¬buie să găsesc calul acela.

Tyrion se întoarse către cei trei cavaleri rămaşi din Garda Regală.

- Fiecare dintre voi veți fi escorta câte unui ves-titor. Ordonați oamenilor să se întoarcă la casele lor. Oricine va fi găsit pe străzi după ultimul sunet al clopotului de seară va fi omorât.

- Locul nostru este lângă rege, zise Ser Meryn. Cersei sări ca o viperă.

- Locul tău e acolo unde fratele meu spune că este. Mâna vorbeşte cu glasul regelui însuşi şi nesupunerea înseamnă trădare.

Boros şi Meryn schimbară o privire.

- Să purtăm mantiile, înălțimea Ta? întrebă Ser Boros.

- Mergeți goi, din partea mea. Poate aşa le-ați reaminti că sunteți bărbați. Se pare că au uitat după ce au văzut cum v-ați purtat acolo, pe stradă.

Tyrion o lăsă pe sora lui să-şi reverse furia. Capul îi bubuia. Avea impresia că simte miros de fum, deşi probabil era doar mirosul nervilor lui încinşi.

Două dintre Ciorile de Piatră străjuiau uşa Tur-nului Mâinii.

- Aduceți-mi-1 pe Timett, fiul lui Timett.

- Ciorile de Piatră nu aleargă scheunând după Oameni Arşi, îl informă semeț unul dintre sălbatici.

Pentru o clipă, Tyrion uitase cu cine avea de-a face.

- Atunci, găsiți-mi-1 pe Shagga.

- Shagga doarme.

Făcu un efort să nu țipe.

- Treziți-1.

- Nu e uşor lucru să-1 trezeşti pe Shagga, fiul lui Dolf, se plânse omul. Furia lui e înspăimântătoare.

Se îndepărtă bombănind.

Shagga intră căscând şi scărpinându-se.

- Jumătate din oraş e răsculat, cealaltă jumătate e în flăcări, iar Shagga zace sforăind, zise Tyrion.

- Lui Shagga nu-i place apa noroioasă de-aici, aşa că trebuie să bea berea ta proastă şi vinul tău acru, şi după asta îl doare capul.

- Shae se află în castelul de lângă Poarta de Fier. Vreau să te duci la ea şi să o păzeşti, orice s-ar întâmpla.

Uriaşul zâmbi, cu dinții - o crevasă galbenă în sălbăticia păroasă a bărbii sale.

- Shagga o va aduce aici.

- Ai grijă numai să nu pățească nimic. Spune-i că voi veni la ea îndată ce voi putea. Poate chiar în noap¬tea asta, sau, cu siguranță, mâine.

La căderea serii, oraşul era încă răvăşit, deşi Bronn raportă că focurile erau stinse şi cea mai mare parte dintre bandele răzlețe se împrăştiaseră. Oricât ar fi tânjit după alinarea pe care o găsea în brațele lui Shae, Tyrion îşi dădu seama că nu va merge nicăieri în noaptea aceea.

Ser Jacelyn Bywater îi aduse lista măcelului în timp ce îşi lua cina - clapon rece şi pâine neagră -în penumbra solariului său. Lumina amurgului pie¬rise deja în întuneric, dar când slujitorii veniseră să-i aprindă lumânările şi să-i facă un foc în cămin, Ty-rion uriaşe la

ei şi-i pusese pe fugă. Starea lui de spirit era la fel de întunecată ca şi camera, iar Bywater nu spuse nimic care s-o lumineze.

Lista celor ucişi îl avea în frunte pe înaltul Septon, sfâşiat în timp ce îşi striga zeii, cerându-le îndurare. Oamenii flămânzi nu au o părere prea bună despre preoții prea graşi ca să poată umbla, cugetă Tyrion.

Trupul lui Ser Preston nu fusese observat la în-ceput, mantiile aurii căutaseră un cavaler în armură albă, dar el fusese înjunghiat şi ciopârțit cu atâta cru-zime încât era roşu-maroniu din cap până-n picioare.

Ser Aron Santagar fusese găsit într-un şanț, cu capul un terci roşu înăuntrul coifului zdrobit.

Fiica lui Lady Tanda îşi pierduse fecioria, siluită, în spatele unei tăbăcării, de câteva zeci de bărbați care urlau. Mantiile aurii o găsiră umblând goală pe Ulița Osânzei.

Tyrek era dat dispărut, ca şi coroana de cristal a înaltului Septon. Nouă mantii aurii fuseseră omorâte, patruzeci rănite. Nimeni nu se sinchisise să numere câți oameni de rând muriseră.

- Vreau să mi-l găsiți pe Tyrek, viu sau mort, zise tăios Tyrion când Bywater termină. Nu e decât un copil. Fiul defunctului meu unchi Tygett. Tatăl lui a fost întotdeauna bun cu mine.

- Il vom găsi. La fel şi coroana septonului.

- Coroana septonului n-au decât să şi-o bage Ceilalți undeva, din partea mea.

- Când m-ai numit pe mine la comanda Gărzii, mi-ai spus că vrei adevărul gol-goluț, întotdeauna.

- Cumva, am senzația că n-o să-mi placă deloc ce eşti pe cale să-mi spui, zise Tyrion posomorât.

- Astăzi avem în mână oraşul stăpâne, dar nu pot face nici un fel de promisiuni pentru ziua de mâine. Cazanul stă să dea în foc. Atât de mulți hoți şi cri-minali sunt pretutindeni, încât nici o casă nu e în siguranță, dizenteria se răspândeşte în bordeluri, de-a lungul Cotului Scursorii nu poți cumpăra nimic de mâncare cu o monedă de aramă sau de argint. Unde înainte nu auzeai decât mormăieli din şanț, acum se vorbeşte deschis despre trădare în sălile ghildelor şi în piețe.

- Ai nevoie de mai mulți oameni?

- Nu am încredere nici în jumătate dintre oamenii pe care îi am acum. Slynt a triplat Garda, dar nu e des¬tul să porți mantie aurie ca să fii străjer. Există oamenii destoinici şi devotați printre noii recruți, dar în acelaşi timp, mai multe brute, bețivani, laşi şi trădători decât ai vrea să ştii. Sunt prost pregătiți şi nedisciplinați, si nu îi apără decât propria piele. Dacă se va ajunge la luptă, mă tem că nu vor rezista.

- Nu m-am aşteptat niciodată să reziste, răspunse Tyrion. Odată zidurile noastre sfărmate, suntem pierduți, am ştiut asta de la început.

- Oamenii mei se trag în marea lor majoritate din popor. Umblă pe aceleaşi străzi, beau în aceleaşi crâşme, îşi înfulecă mâncarea în aceleaşi maghernițe. Eunucul tău ar fi trebuit să-ți spună că la Debarca-derul Regelui Lannisterii nu sunt prea iubiți. Mulți îşi mai amintesc şi acum cum nobilul tău tată a jefuit oraşul când Aerys i-a deschis porțile. Se vorbeşte pe la colțuri că zeii ne pedepsesc pentru păcatele Casei noastre - pentru crima comisă de fratele tău asupra Regelui Aerys, pentru măcelărirea copiilor lui Rha-egar, pentru executarea lui Eddard Stark şi pentru cruzimea justiției lui Joffrey. Unii vorbesc deschis despre cât de bine mergeau lucrurile pe vremea când rege era Robert şi sugerează că ar veni din nou vre¬muri mai bune dacă pe tron ar fi Stannis. In prăvălii, în crame şi în bordeluri, lucrurile astea se aud - şi în barăci şi prin cazărmi, din păcate.

- îmi urăsc familia, asta vrei să-mi spui?

- Da, şi se vor întoarce împotriva ei dacă se iveşte ocazia.

- Şi împotriva mea?

- Intreabă-ți eunucul.

- Eu te întreb pe tine.

Ochii adânciți în orbite ai lui Bywater întâlnra ochii asimetrici ai piticului şi nu clipiră.

- Mai cu seamă împotriva ta, stăpâne.

- Mai cu seama? Nedreptatea aproape îl sufoca.

- Joffrey a fost cel care le-a spus să îşi mănânce morţii, cel care şi-a asmuţit câinii asupra lor. Cum mă pot învinovăţi pe mine?

- înălţimea Sa e doar un băieţandru. Pe la colţuri se spune că are sfătuitori răi. Regina nu a fost nici odată cunoscută ca o prietenă a celor mulţi, nici Lor-dul Varys nu a fost numit Păianjenul de drag ce le era de el, dar pe tine te învinuiesc cel mai mult. Sora ta şi eunucul au fost aici când vremurile au fost mai bune sub domnia Regelui Robert, dar tu nu ai fost. Se spune că ai umplut oraşul de mercenari plini de ifose, de brute care iau ce vor şi nu respectă nici o lege în afară de legea lor. Se spune că l-ai exilat pe Janos Slynt din cauză că l-ai găsi prea sincer şi prea cinstit pentru gustul tău. Te-au văzut azvârlindu-1 pe blândul şi înţeleptul Pycelle în temniţă când a îndrăz¬nit să-şi ridice glasul împotriva ta. Unii susţin chiar că ai de gând să pui stăpânire pe Tronul de Fier.

- Da, în plus sunt un monstru, hidos şi deformat, nu uita asta niciodată. îşi încleşta pumnul. Am auzit destul. Avem treabă amândoi. Lasă-mă.

Poate ca nobilul meu tată avea dreptate să mă dis-preţuiască în toţi aceşti ani, dacă asta e tot ce pot realiza, gandi Tyrion după ce rămase singur. îşi coborî pri-virea la rămăşiţele cinei şi i se întoarse stomacul pe

dos la vederea claponului rece şi unsuros. Dezgustat,il il impinse la o parte, îl strigă pe Pod şi îl trimise să-i

cheme degrabă pe Varys şi pe Bronn. Sfătuitorii mei cei mai de încredere sunt un eunuc şi un mercenar, iar doamna mea este o târfă. Ce spune asta despre mine?

Când sosi, Bronn se plânse de întuneric şi insistă sa se facă un foc în vatră. Ardea cu flacăra vie pe când Varys îşi făcu apariţia.

- Unde-ai fost? întrebă Tyrion.

- Cu treburile regelui, dragă stăpâne.

- A, da, regele, mormăi Tyrion. Nepotului meu nu i se cuvine să stea nici pe o privată, darămite pe Tronul de Fier.

Varys ridică din umeri.

- Un ucenic trebuie să înveţe de la cineva meseria.

- Jumătate dintre ucenicii de pe Aleea Puturoasă ar putea domni mai bine decât acest rege al tău.

Bronn se aşeză la masă în faţa lui şi smulse o bu-cată de clapon. Tyrion îşi făcuse un obicei din a ig-nora frecventele insolenţe ale mercenarului, dar în seara aceasta îl găsea iritant.

- Nu-mi amintesc să-ţi fi dat permisiunea să-mi termini cina.

- Nu păreai că o mănânci, zise Bronn cu gura plină de carne. Oraşul moare de foame, e o crimă să iroseşti mâncarea. Ai nişte vin?

Imediat o sa vrea sa i-l torn eu, gândi Tyrion ameninţător.

- Mergi prea departe, îl preveni el.

- Iar tu nu mergi niciodată destul de departe. Bronn aruncă osul pe jos. Te-ai gândit vreodată ce uşoară ar fi viaţa dacă celălalt s-ar fi născut primul? îşi vârî degetele în clapon şi smulse o mână plină de carne. Plângăciosul, Tommen. Se pare c-ar face orice i s-ar spune, aşa cum ar trebui să facă un rege bun.

Un fior îi trecu lui Tyrion pe şira spinării când îşi dădu seama unde bătea mercenarul. Dacă Tommen ar fi rege... Tommen putea deveni rege într-un singur fel. Nu, nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva. Joffrey era sânge din sângele lui şi era fiul lui Jaime, în aceeaşi măsură în care era fiul lui Cersei.

- Aş putea să pun să ţi se taie capul pentru ce ai spus, îi zise lui Bronn, dar mercenarul se mulţumi sa rada.

- Prieteni, interveni Varys, cearta nu ne e de nici un folos. Vă rog pe amândoi, luaţi-vă inima-n dinţi.

- - A cui inimă? întrebă Tyrion cu amărăciune. Ii treceau prin minte mai multe variante ademenitoare.

DAVOS

Ser Cortnay Penrose nu purta armură. Călărea un armăsar roib, iar stegarul lui unul sur. Deasupra lor flutura cerbul încoronat al Baratheonilor şi penele încrucişate ale Casei Penrose, albe pe fond roşcat. Barba proeminentă a lui Ser Cortnay era tot roşcată, deşi capul îi era cu totul pleşuv. Dacă dimensiunea şi măreţia suitei regale îl impresionau, asta nu se vedea pe chipul lui ofilit.

Se apropiară zornăindu-şi lanţurile şi zăngănin-du-şi zgomotos armurile. Până şi Davos purta ar¬mură, deşi nu-şi putea da seama de ce; umerii şi şalele îl dureau de la povara cu care nu era deprins. Il în¬curca şi-1 făcea să se simtă ridicol şi se întreba din nou de ce se afla aici. Nu sunt eu cel care să pună sub semnul întrebării poruncile regelui, şi totuşi...

Fiecare om din detaşament era de obârşie mai no-bilă şi de rang mai înalt decât Davos Seaworth, şi măreţii lorzi străluceau în lumina zorilor. Armurile

lor sclipeau de oţelul argintat şi de încrustaţiile din aur, iar coifurile de război le erau abundent decorate cu panaşe, cu pene şi cu animale heraldice meşteşugit făurite, cu ochi din nestemate. Stannis însuşi părea nelalocul lui în această companie somptuoasă şi mag-nifică. Ca şi Davos, regele era îmbrăcat în veşminte de lână şi piele fiartă, deşi micul cerc roşu de la tâmple îi conferea o anumită grandoare. Lumina soarelui scânteia pe vârfurile în formă de flăcări ale coifurilor ori de câte ori întorcea capul.

In cele opt zile de când Betha Neagră se alăturase flotei, plecând spre Capătul Furtunii, nu reuşise sa ajungă mai aproape de înălţimea Sa decât acum. Ceruse o audienţă în decurs de o oră de la sosire, doar ca să i se spună că regele era ocupat. Davos aflase de la fiul său, Devan, unul dintre scutierii regali, că re¬gele era mai mereu ocupat. Acum, că Stannis Bara-theon îşi intrase în drepturi, lorzii mărunţi roiau în jurul lui ca muştele în jurul unui hoit. Şi arata ca un cadavru, mult îmbătrânit faţă de cum era când am părăsit Piatra Dragonului. Devan spunea că regele aproape că nici nu mai doarme în ultimul timp.

- De la moartea Lordului Renly, e bântuit de coş-maruri îngrozitoare, îi mărturisise fiul său. Poțiunile maesterului nu au nici un efect asupra lui. Numai Lady Melisandre îl poate linişti să adoarmă.

Oare de-asta împarte acum pavilionul cu el? se întrebă Davos. Să se roage împreună? Sau are un alt mod de a-i aduce mângâiere? Era o întrebare ruşinoasă,

pe care nu îndrăznea să i-o pună nici măcar propriului sau fiu. Devan era un băiat bun, dar purta cu mândrie inima învăpăiată, iar tatăl său îl văzuse lângă focuri, la căderea nopții, implorându-1 pe Stăpânul Luminii să aducă zorile. E scutierul regelui, îşi spuse Davos, e firesc sa îmbrățişeze zeul acestuia.

Davos aproape uitase cât de înalte şi groase se înălțau zidurile Capătului Furtunii. Regele Stannis se opri lângă ele, la câțiva metri de Ser Cortnay şi de stegarul lui.

- Ser, zise el cu rigidă politețe. Nu dădu nici un semn că ar vrea să descalece.

- Stăpâne. Adresarea fu mai puțin curtenitoare, dar nu neaşteptată.

- Se obişnuieşte să te adresezi unui rege cu înălțimea Ta, îl anunță Lordul Florent. O vulpe roşcat-aurie îşi ițea botul strălucitor din platoşa lui, printr-un cerc de flori din lazurit. Foarte înalt, foarte curtenitor şi foarte bogat, Lordul Cetății Bywater fusese primul dintre stegarii lui Renly care se declarase de partea lui Stannis şi primul care renunțase la vechii săi zei pentru a-1 adopta pe Stăpânul Luminii. Stannis îşi lăsase regina la Piatra Dragonului împreună cu un¬chiul ei, Axell, dar oamenii reginei erau mai nume¬roşi şi mai puternici ca oricând, iar Alester Florent era cel mai de frunte.

Ser Cortnay Penrose îl ignoră, preferând să i se adreseze lui Stannis.

- Aceasta este o companie selectă. Marii lorzi Estermont, Erroll şi Varner, Ser Jon al merelor verzi Fossoways şi Ser Bryan al merelor roşii, Lordul Caron şi Ser Guyard, din Garda Curcubeului a lui Renly... şi autoritarul Lord Alester Florent de Bright water, fără îndoială. Acela pe care îl zăresc în spate să fie Cavalerul Ceapă? Foarte nimerit, Ser Davos. Mă tem că pe doamna nu o cunosc.

- Numele meu este Melisandre, ser. Era singura care venise fără armură, doar cu veşmintele ei roşii, vaporoase. La gât, marele rubin absorbea lumina zilei. Sunt în slujba regelui tău şi a Stăpânului Luminii.

- Să-ți trăiască, doamna mea, răspunse Ser Cort-nay, dar eu mă închin altor zei şi altui rege.

- Există un singur rege adevărat şi un singur zeu adevărat, vesti Lordul Florent.

- Suntem aici ca să punem în discuție probleme de teologie, stăpâne? De-aş fi ştiut, aş fi adus un septon.

- Ştii prea bine de ce ne aflăm aici, zise Stannis. Ai avut la dispoziție două săptămâni să cântăreşti oferta mea. Ți-ai trimis corbii. Nu a venit nici un ajutor. Nici nu va veni. Capătul Furtunii este singuri iar eu mi-am pierdut răbdarea. Pentru ultima oară, ser, îți poruncesc să-ți deschizi porțile şi să-mi dai ceea ce mi se cuvine de drept.

- Şi condițiile? întrebă Ser Cortnay.

- Rămân aceleaşi, răspunse Stannis. Te voi ierta pentru trădare, aşa cum i-am iertat şi pe ceilalți lorzi pe care îi vezi în spatele meu. Oamenii din garnizoana ta vor fi liberi să intre în serviciul meu sau să se în-toarcă nevătămați la casele lor. Iți poți păstra armele şi atâtea lucruri câte poate duce un om. Dar îți voi cere caii şi animalele de povară.

- Şi ce se va întâmpla cu Edric Storm?

- Bastardul fratelui meu va trebui să-mi fie predat.

- Atunci răspunsul meu rămâne nu, lordul meu. Regele îşi încleşta fălcile. Nu spuse nimic. In locul

Iui, vorbi Melisandre:

- Fie ca Stăpânul Luminii să te apere în întune¬ricul tău, Ser Cortnay.

- Lua-l-ar Ceilalți pe Stăpânul Luminii, i-o în¬toarse Penrose, şi să se şteargă la fund cu cârpa aia pe care o porți.

Lordul Alester Florent îşi drese glasul:

- Ser Cortnay, ai grijă cum vorbeşti. înălțimea Sa nu vrea să-i facă băiatului nici un rău. Copilul e sânge din sângele lui, şi al meu deopotrivă. Nepoata mea Delena a fost mama lui, după cum ştie toată lumea. Dacă nu vrei să ai încredere în rege, încrede-te în mine. Ştii că sunt un om de onoare...

- Ştiu că eşti un om ambiţios, îl întrerupse Ser Cortnay. Un om care schimbă regii şi zeii aşa cum îmi schimb eu cizmele. Aşa cum fac şi ceilalţi schim-bă-mantii pe care îi văd în faţa mea.

Un vuiet de furie se ridică dinspre oamenii regelui. Nu e prea departe de adevăr, gândi Davos. Doar cu puţin timp în urmă, clanurile Fossoway, Guyat Mor-rigen şi lorzii Caron, Varnei, Errol şi Estermont fuseseră alături de Renly. Au stat în pavilionul lui, l-au ajutat să-şi facă planurile de război, au pus la cale cum să-1 doboare pe Stannis. Iar Lordul Florent fusese cu ei - putea fi el unchiul Reginei Selyse, dar asta nu l-a împiedicat pe Lordul de Brightwater să plece genunchiul în faţa lui Renly, când steaua lui era sus. Bryce Caron se apropie călare, câţiva paşi, cu mantia sa lungă în culorile curcubeului răsucindu-se în bătaia vântului dinspre golf.

- Nimeni de aici nu e un schimbă-mantie, ser. Sunt devotat Capătului Furtunii, iar Regele Stannis este regele său de drept... şi adevăratul nostru rege. Este ultimul din Casa Baratheon, urmaşul lui Robert şi al lui Renly.

- Dacă e aşa, de ce Cavalerul Florilor nu se afla printre voi? Şi unde este Mathis Rowan? Randyll Tar-ly? Lady Oakheart? De ce nu sunt aici, cu voi, ei care l-au iubit pe Renly cel mai mult? Unde este Brienne de Tarth, vă întreb.

- Aia? Ser Guyard Morrigen râse răguşit. A fugit cât au ţinut-o picioarele. A ei a fost mâna care 1-a omorât pe rege.

- O minciună, zise Ser Cortnay. Am cunoscut-< pe Brienne când nu era decât o copilă care se juca li picioarele tatălui ei în Sala Amurgului şi am cunos-cut-o şi mai bine când Luceafărul de Seară a trimis-o aici, la Capătul Furtunii. L-a iubit pe Renly Bara¬theon din prima clipă când l-a zărit, asta putea ob¬serva şi un orb.

- Cu siguranţă, afirmă Lordul Florent voios, şi n-ar fi prima fecioară înnebunită până la crimă de un bărbat care o respinge. Deşi, în ceea ce mă priveşte, cu cred că Lady Stark a fost cea care 1-a omorât pe rege. A străbătut tot drumul de la Riverrun să-1 roage să facă o alianţă, iar Renly a refuzat-o. Fără îndoială, a văzut în el un pericol pentru fiul ei şi s-a desco¬torosit de el.

- A fost mâna lui Brienne, insistă Lordul Caron. Ser Emmon Coy a jurat înainte de-a muri. Ai cuvân¬tul meu, Ser Cortnay.

Ser Cortnay răspunse cu glas răguşit, plin de dispreţ:

- Şi ce valoare are acesta? Văd că îţi porţi mantia în mai multe culori. Cea pe care ţi-a dat-o Renly când ai jurat să-1 aperi. Dacă e mort, cum se face că tu eşti în viaţă? îşi îndreptă dispreţul către Guyard Mor¬rigen: Ţi-aş putea pune şi ţie aceeaşi întrebare, ser. Guyard cel Verde, nu-i aşa? Din Garda Curcubeului? Jurat să-şi dea viaţa pentru regele său? Dacă aş avea o asemenea mantie, mi-ar fi ruşine să o port.

Morrigen se zbârli.

- Bucură-te că suntem la tratative, Penrose, altfel ţi-aş smulge limba pentru vorbele astea.

- Şi ai arunca-o în acelaşi foc unde ţi-ai lăsat bărbăţia?

- Ajunge! zise Stannis. Stăpânul Luminii a hotă¬rât ca fratele meu să moară pentru trădarea lui. Nu contează cine a săvârşit fapta.

- Poate pentru tine, răspunse Ser Cortnay. Ţi-am auzit oferta, Lord Stannis. Acum iat-o pe a mea. îşi scoase mănuşa şi o aruncă direct în obrazul regelui. Luptă de la om la om. Sabie, lance sau orice armă vrei. Sau dacă te temi să-ţi pui în pericol sabia magică şi pielea regală împotriva unui om bătrân, numeşte-ţi un campion şi voi face acelaşi lucru. Le aruncă lui Guyard Morrigen şi lui Bryce Caron câte-o privire usturătoare. Oricare dintre căţeluşii ăştia s-ar descur¬ca binişor, aş crede.

Ser Guyard Morrigen se făcu negru la faţă de furie.

- Voi ridica mănuşa, dacă regele doreşte.

- Şi eu la el. Bryce Caron se uită la Stannis. Regele scrâşni din dinţi. -Nu.

Ser Cortnay nu păru surprins.

- Ce anume pui la îndoială, stăpâne, justeţea cau-zei sau puterea braţului tău? Te temi că voi urina pe sabia ta arzătoare şi o voi stinge?

- Mă crezi complet nebun, ser? întrebă Stannis. Am douăzeci de mii de oameni. Eşti asediat pe mare şi pe uscat. De ce aş alege să mă lupt cu tine când victoria mea e asigurată?

Regele îndreptă un deget către el. Te previn: Dacă mă obligi să-mi iau castelul cu forța, să nu aştepți îndurare. Vă voi spânzura ca pe nişte trădători, până la unul.

- Cum vor hărăzi zeii. Adu furtună, lordul meu, şi aminteşte-ți, dacă faci asta, care este numele castelului.

Ser Cortnay dădu pinteni calului şi se îndreptă înapoi către poartă. Stannis nu rosti nici un cuvânt, ci îşi întoarse calul, pornind către tabără. Ceilalți îl urmară.

- Dacă atacăm aceste ziduri, o mie vor muri, zise neliniştit Lordul Estermont, care era bunicul regelui din partea mamei. Mai bine să riscăm o singură viață, asta e sigur. Cauza noastră este dreaptă, cu siguranță zeii vor binecuvânta cu victorie brațele campionului nostru.

Zeul, bătrâne, gândi Davos. Uiți că acum avem un singur zeu, Stăpânul Luminii al lui Melisandre. Ser Jon Fossoway zise:

- Aş prelua bucuros provocarea eu însumi, deşi nu sunt un luptător nici pe jumătate atât de bun ca Lordul Caron sau ca Ser Guyard. Renly nu a lăsat nici un cavaler remarcabil la Capătul Furtunii. Gar¬nizoana e pentru bătrâni şi pentru novici.

Lordul Caron fu de aceeaşi părere.

- O victorie uşoară, negreşit. Şi ce glorie, să câştigi Capătul Furtunii dintr-o singură lovitură!

Stannis îi scrută pe toți dintr-o privire.

- Vă merge gura ca la nişte mori stricate, dar fără nici o noimă. Vreau linişte. Ochii regelui se opriră asupra lui Davos: Ser, vino cu mine. Dădu pinteni calului şi se îndepărtă. Doar Melisandre îl urmă, du-când stindardul imens al inimii înflăcărate cu cerbul încoronat în mijloc. De parcă ar fi fost înghițit pe de-a-ntregul.

Davos observă privirile pe care le schimbau lorzii în timp ce trecea printre ei, pentru a se alătura regelui, Aceştia nu erau cavaleri-ceapă, ci oameni mândri, proveniți din case cu un vechi renume. Cumva, îşi dădu seama că Renly nu-i mustrase niciodată într-o astfel de manieră. Cel mai tânăr dintre Baratheoni era dăruit cu o curtoazie înnăscută care, din păcate, îi lipsea fratelui său.

încetini pasul, într-un galop uşor, când calul lui Davos ajunse lângă cel al regelui.

- înălțimea Ta. Văzut de aproape, Stannis arăta mai rău decât îşi dăduse seama de la distanță. Era tras la față şi sub ochi avea cearcăne întunecate.

- Un contrabandist trebuie să se priceapă la oa-meni, zise regele. Ce părere ai despre acest Ser Cort¬nay Penrose?

- Un om îndărătnic, zise Davos cu prudență.

- însetat de moarte, aş zice. Dă cu piciorul mâinii mele întinse. Da, şi dă cu piciorul vieții sale, pe dea-supra, şi vieții fiecărui om de dincolo de ziduri. Luptă de la om la om? Regele pufni batjocoritor. Fără doar şi poate, m-a confundat cu Robert.

- Mai degrabă era disperat. Ce altă speranță are?

- Nici una. Castelul va cădea. Dar cum să-1 facem să cadă repede? Stannis cugetă o clipă la asta. Dincolo de tropăitul monoton al copitelor, Davos auzea, vag, cum regele scrâşneşte din dinți. Lordul Alester mă îndeamnă sa-1 aduc aici pe bătrânul Lord Penrose. Tatăl lui Ser Cortnay. Il ştii, bănuiesc.

- Când am venit ca mesager al tău, Lordul Pen-rose m-a primit cu mai multă amabilitate decât mulți alții, răspunse Davos. E om bătrân, i-a trecut vremea. E bolnav şi cu puterile slăbite.

- Florent ar vrea să-1 vadă şi mai slăbit. In fața fiului său, cu un ştreang în jurul gâtului.

Era periculos să te pui împotriva oamenilor re-ginei, însă Davos jurase să-i spună întotdeauna ade-vărul regelui său.

- Cred că ar fi o greşeală, stăpânul meu. Ser Cort-nay va prefera să-şi privească tatăl murind decât să-i înşele încrederea. Nu ne va ajuta la nimic şi va aduce dezonoare cauzei noastre.

- Ce dezonoare? se burzului Stannis. Vrei să cruț viața trădătorilor?

- Ai cruțat viața celor din spatele nostru.

- Mă ocărăşti pentru asta, contrabandistule?

- Nu e locul meu s-o fac. Davos se temea că a spus prea mult.

Regele era de neclintit.

- Il prețuieşti pe acest Penrose mai mult decât pe lorzii mei stegari. De ce?
- E loial.
- O loialitate prost plasată față de un uzurpator mort.
- Da, recunoscu Davos, dar e loial.
- Şi cei din spatele nostru nu sunt?

Davos mersese prea departe cu Stannis ca să facă

acum pe niznaiul.

- Anul trecut au fost oamenii lui Robert. Acum o lună au fost ai lui Renly. In dimineața asta sunt ai tăi. Ai cui vor fi mâine?

Şi Stannis începu să râdă. Un hohot neaşteptat, aspru şi plin de dispreț.

- Ți-am spus, Melisandre, îi zise femeii roşii, Cavalerul Ceapă îmi spune adevărul.
- Văd că-1 cunoşti bine, înălțimea Ta, răspunse femeia roşie.
- Davos, mi-ai lipsit nespus, zise regele. Da, am un alai de trădători, nasul nu te înşeală. Lorzii mei stegari sunt inconsecvenți până şi în trădare. Am nevoie de ei, dar trebuie să ştii cât mă scârbeşte să-i iert pe unii ca ei când am pedepsit oameni mai buni pentru crime neînsemnate. Ai tot dreptul să-mi faci reproşuri, Ser Davos.
- Iți aduci singur mai multe reproşuri decât aş putea eu să-ți aduc vreodată, înălțimea Ta. Ai nevoie de aceşti lorzi importanți ca să-ți câştigi tronul...
- Cu tot cu degete, se pare. Stannis zâmbi amar. Pe negândite, Davos îşi ridică mâna mutilată la

punga de la gât şi pipăi oasele dinăuntru. Noroc. Re¬gele observă mişcarea.

- Sunt tot acolo, Cavalerule Ceapă? Nu le-ai pierdut?

-Nu.

- De ce le păstrezi? M-am întrebat adesea.
- îmi amintesc ce am fost. De unde am venit. îmi amintesc de dreptatea ta, stăpânul meu.
- A fost dreptate, zise Stannis. O faptă bună nu spală răul, nici o faptă rea binele. Fiecare trebuie să-şi primească răsplata cuvenită. Ai fost un erou şi un contrabandist. Aruncă o privire în spate, către Lordul Florent şi către ceilalți, cavaleri-curcubeu şi schim-bă-mantii care veneau în urma lor, la distanță. Aceşti lorzi pe care i-am iertat ar face bine să reflecteze la asta. Cei sinceri şi de nădejde vor lupta pentru Joffrey, considerându-1, în mod eronat, adevăratul rege. Un om al nordului ar putea spune acelaşi lucru despre Robb Stark. Dar aceşti lorzi care s-au îngră¬mădit sub steagurile fratelui meu îl ştiau de uzur¬pator. Au întors spatele regelui lor de drept pentru nimic altceva decât nişte visuri de mărire şi de glorie, şi i-am luat drept ceea ce sunt. I-am scuzat, da. I-am iertat. Dar nu am uitat. Rămase tăcut pentru o clipă, cugetând la planurile sale pentru dreptate. Şi pe urmă, dintr-odată, zise: Ce spun oamenii de rând despre moartea lui Renly?
- Jelesc. Fratele tău a fost foarte iubit.
- Nebunii iubesc un nebun, mormăi Stannis, dar şi eu plâng după el. După băiatul care a fost, nu după bărbatul care devenise. Tăcu o vreme, pe urmă zise: Cum au primit oamenii din popor vestea despre incestul lui Cersei?
- Cât timp am fost în mijlocul lor, au strigat după Regele Stannis. Nu pot şti ce au spus după ce am plecat.
- Aşadar, nu eşti de părere că au crezut?
- Pe vremea când eram contrabandist, am învățat că unii oameni cred totul, iar alții nimic. Am întâlnit de ambele feluri. Şi mai este încă o poveste care se răspândeşte...
- Da. Stannis îi reteză vorba. Selyse mi-a pus coarne şi a legat clopoței de bufon de fiecare. Fiica mea, născută dintr-un măscărici nebun! O poveste pe cât de abjectă pe-atât de absurdă. Renly mi-a trân¬tit-o în față când ne-am întâlnit să ducem tratative. Trebuie să fii la fel de nebun cum e Chip Peticit ca să crezi un asemenea lucru.
- Se prea poate, stăpâne..., dar, fie că cred povestea, fie că nu, le place la nebunie să o spună. In multe lo¬curi a ajuns înaintea lor, otrăvind terenul pentru povestea lor adevărată.
- Robert putea să se uşureze într-o cupă şi oamenii ar fi spus că e vin, dar eu le ofer apă limpede şi rece, iar ei se uită chiorâş, neîncrezători şi îşi şoptesc unul altuia ce gust ciudat are. Stannis scrâşni din dinți. Dacă cineva ar spune că m-am preschimbat într-un mistreț ca să-1 ucid pe Robert, probabil că ar crede şi asta.

- Nu-i poți opri să vorbească, stăpâne, zise Davos, dar când te vei răzbuna pe adevărații ucigaşi ai fraților tăi, regatul va şti că asemenea poveşti sunt minciuni.

Stannis părea că-1 aude doar pe jumătate.

- Nu am nici o îndoială că Cersei are legătură cu moartea lui Robert. Ii voi face dreptate. Da, şi lui Ned Stark, şi lui Jon Arryn.

- Şi lui Renly? Cuvintele țâşniră înainte ca Davos să se oprească pentru a chibzui asupra lor.

O bună bucată de vreme, regele nu vorbi. Pe ur¬mă, foarte încet, spuse:

- Uneori visez asta. Moartea lui Renly. Un cort verde, lumânări, o femeie țipând. Şi sânge. Stannis îşi privi mâinile. Eram încă în pat când a murit. De¬van al tău poate să-ți spună. A încercat să mă tre¬zească. Se iveau zorii şi lorzii mei aşteptau, plini de nelinişte. Ar fi trebuit să fiu călare, îmbrăcat în ar¬mură. Ştiam că Renly urma să atace când se va crăpa de ziuă. Devan zice că m-am zvârcolit şi am țipat, dar ce importanță are? A fost un vis. Mă aflam în cortul meu când Renly a murit, iar când m-am trezit, mâinile mi-erau curate.

Ser Davos Seaworth simțea cum vârfurile dege-telor-fantomă încep să-1 mănânce. Ceva a fost în nere¬gulă aici, gândi fostul contrabandist. Cu toate acestea, clătină din cap şi spuse:

- înțeleg.

- Renly mi-a oferit o piersică. La tratative. Şi-a bătut joc de mine, m-a sfidat, m-a amenințat şi mi-a oferit o piersică. Am crezut că scoate sabia şi am dat s-o scot şi eu. Asta să fi urmărit, să dau dovadă de teamă? Sau a fost una dintre glumele lui gratuite? Când mi-a vorbit despre cât de dulce era piersica, oare cuvintele sale aveau un înțeles ascuns? Regele dădu cu putere din cap, ca un câine care scutură un iepure, ca să-1 înhațe de beregată. Numai Renly m-ar fi putut jigni atât cu un simplu fruct. Şi-a pecetluit singur soarta cu trădarea lui, dar l-am iubit cu adevărat, Davos. Ştiu asta acum. Jur, voi merge în mormânt cu gândul la piersica fratelui meu.

Ajunseră deja în mijlocul taberei, trecând pe lângă şirurile ordonate de corturi, pe lângă steagurile flutu-rând şi pe lângă grămezile de scuturi şi de sulițe. Aerul era greu de duhoarea de bălegar amestecat cu fum şi miros de carne friptă. Stannis se stăpânise destul ca să le urle acum Lordului Florent şi celorlalți un ordin răstit, cerându-le să se adune, după o pauză de o oră, în pavilionul lui, pentru un consiliu de război. îşi plecară capetele şi se împrăştiară, în timp ce Davos şi Melisandre se îndreptară către pavilionul regelui.

Cortul trebuia să fie mare, de vreme ce acolo veneau la sfat lorzii lui stegari. Totuşi, nu avea nimic măreț. Era un cort militar din pânză groasă, vopsit într-un galben închis care uneori bătea în auriu. Nu-mai stindardul regal care flutura în vârful stâlpului central îl indica drept cortul unui rege. Asta şi gărzile de-afară, oamenii reginei, sprijiniți în sulițe înalte, cu blazonul inimii înflăcărate cusut în dreptul propriilor inimi.

Grăjdarii veniră să-i ajute să descalece. Unul dintre străjeri o eliberă pe Melisandre de steagul împovă-rător, înfigând bățul adânc în pământul moale. Devan rămase într-o parte, aşteptând să ridice clapa în calea regelui. Un cavaler mai în vârstă aştepta lângă el. Stannis îşi scoase coroana şi i-o dădu lui Devan.

- Apă rece, căni pentru două persoane. Davos, vino cu mine. Doamna mea, voi trimite după tine când voi avea nevoie de prezența ta.

- Cum porunceşte regele. Melisandre făcu o plecăciune.

După strălucirea dimineții, interiorul pavilionului părea rece şi întunecat. Stannis se aşeză pe un taburet de lemn şi îi făcu semn lui Davos să se aşeze pe un altul.

- Intr-o zi s-ar putea să te fac lord, contraban-distule. Fie şi numai ca să-i enervez pe Celtigar şi Florent. Totuşi, nu-mi vei mulțumi. Asta va însemna că va trebui să suporți aceste consilii şi să te prefaci interesat de răgetele catârilor.

- De ce-i păstrezi dacă nu folosesc la nimic?

- Catârii iubesc sunetul propriilor răgete, de ce altceva? Iar eu am nevoie de ei ca să-mi tragă căruța. O, desigur, se întâmplă din când în când să se ivească şi câte-o idee folositoare. Dar nu astăzi, cred - o, iată-1 pe fiul tău cu apa noastră.

Devan aşeză tava pe masă şi umplu două căni de lut. Regele presără un strop de sare în cana lui, înainte de a bea. Davos îşi bău apa dorindu-şi să fi fost vin.

- Ce ziceai de consiliul tău?

- Lasă-mă să-ți spun cum va decurge. Lordul Velaryon mă va îndemna să atac zidurile castelului la primii zori, cu cârlige şi cu scări de asalt împotriva săgeților şi a uleiului încins. Tinerii catâri vor con-sidera că este o idee excelentă. Estermont va fi de părere să stăm şi să aşteptăm să moară de foame, aşa cum au încercat cândva cu mine Tyrell şi Redwyne. Asta ar putea să dureze un an, dar tinerii catâri sunt răbdători. Iar Lordul Caron şi ceilalți cărora le place să se bată vor dori să ridice mănuşa aruncată de Ser Cortnay şi să rişte totul pe o singură luptă de la om la om. Fiecare imaginându-şi că el va fi campionul meu şi că aşa îşi va câştiga faima nemuritoare. Regele îşi termină apa. Tu ce ai vrea să fac, contrabandistule? Davos chibzui o clipă înainte de a răspunde.

- Să ataci Debarcaderul Regelui pe loc. Regele pufni.

- Şi să las baltă Capătul Furtunii?

- Ser Cortnay nu are puterea să-ți facă rău. Lan-nisterii o au. Un asediu ar dura prea mult, lupta de la om la om e prea riscantă, iar un asalt te-ar costa mii de vieți fără nici o certitudine că vom învinge. Şi nici nu e nevoie. După ce-1 detronezi pe Joffrey, castelul acesta trebuie să-ți revină împreună cu toate celelalte. In tabără se vorbeşte că Lordul Tywin Lan-nister goneşte spre vest să salveze Lannisportul de la răzbunarea nordicilor...

- Ai un tată extraordinar de deştept, Devan, îi spuse regele băiatului rămas în picioare, în apropiere. Mă face să-mi doresc să fi avut mai mulți contraban-dişti în slujba mea. Şi mai puțini lorzi. Deşi te înşeli într-o privință, Davos. Este nevoie. Dacă las Capătul

Furtunii în urma mea fără să-1 preiau, se va spune că am fost înfrânt aici. Şi nu pot îngădui asta. Oamenii nu mă iubesc aşa cum i-au iubit pe frații mei. Mă urmează fiindcă se tem de mine..., iar înfrângerea este moartea fricii. Castelul trebuie să cadă. îşi scrâşni dinții. Da, şi asta repede. Doran Martell şi-a chemat stegarii şi a întărit trecătorile din munți. Dornishenii lui stau în expectativă, gata să atace Hotarele. Iar Highgarden este departe de a fi sfârşit. Fratele meu şi-a lăsat cea mai mare parte a forțelor la Podul Amar, aproape şaizeci de mii de pedestraşi. L-am trimis pe fratele soției mele, Ser Errol, cu Ser Parmen Crane să-i ia sub comanda mea, dar nu s-au întors. Mă tem că Ser Loras Tyrell a ajuns la Podul Amar înaintea mesagerilor mei şi a luat el oastea aceea.

- Cu atât mai multe motive să ocupăm Debar-caderul Regelui cât mai repede cu putință. Salladhor Saan mi-a spus...

- Salladhor Saan se gândeşte numai la aur! explodă Stannis. Are capul plin de vise despre comoara care, îşi închipuie el, zace sub Fortăreața Roşie, aşa că hai să nu mai discutăm despre Salladhaor Saan. In ziua în care voi avea nevoie de sfaturi de la un tâlhar din Lys îmi voi lăsa deoparte coroana şi voi îmbrăca veşmintele negre. Regele strânse pumnul. Eşti aici ca să mă slujeşti, contrabandistule? Sau să mă torturezi cu discuții în contradictoriu?

- Sunt al tău, răspunse Davos.

- Atunci, ascultă-mă. Căpitanul lui Ser Cortnay este văr cu familia Fossoway. Lordul Meadows e un băiețandru de douăzeci de ani. Dacă vreo nenorocire îl loveşte pe Ser Penrose, comanda Capătului Fur¬tunii îi va reveni acestui țângău, iar verii lui cred că va accepta condițiile mele şi va ceda castelul.

- îmi amintesc că unui alt țângău i s-a încredințat comanda Capătului Furtunii. Nu se poate să fi avut mai mult de douăzeci de ani.

- Lordul Meadows nu este atât de încăpățânat cum am fost eu.

- încăpățânat sau laş, ce contează? Ser Cortnay Penrose mi s-a părut bine sănătos.

- Aşa a fost şi fratele meu în ziua dinaintea morții sale. Noaptea e neagră şi plină de spaime, Davos.

Davos simți cum i se ridică părul în cap.

- Stăpâne, nu te înțeleg.

- Nu-ți cer să mă înțelegi. Doar să mă slujeşti. Ser Cortnay va fi mort în mai puțin de-o zi. Melisandre a văzut asta în flăcările viitorului. Moartea lui şi felul în care va muri. Stannis întinse cana şi Devan umplu din nou, din carafă. Flăcările ei nu mint. A văzut şi soarta lui Renly. La Piatra Dragonului a văzut-o, şi i-a spus lui Selyse. Lordul Velaryon şi prietenul tău, Salladhor Saan, ar fi vrut ca eu să pornesc împotriva lui Joffrey, dar Melisandre mi-a spus că, dacă merg la Capătul Furtunii, voi dobândi cea mai bună parte din puterea fratelui meu, şi a avut dreptate.

- D... dar, se bâlbâi Davos, Lordul Renly a venit aici doar pentru că ai asediat castelul. înainte mer¬gea către Debarcaderul Regelui, împotriva Lannis-terilor, el voia să...

Stannis se foi pe scaun încruntându-se.

- Mergea, voia sa, ce-i asta? A făcut ce-a făcut. A venit aici cu stegarii şi cu piersica lui, pecetluindu-şi soarta... Şi pentru mine a fost bine că a făcut aşa. Melisandre a văzut şi o altă zi în flăcările ei. O di-mineață în care Renly se îndrepta către sud în armura lui verde, ca să-mi zdrobească oastea sub zidurile Capătului Furtunii. De l-aş fi întâlnit acolo pe fratele meu, poate că aş fi murit eu în locul lui.

- Sau poate ți-ai fi unit puterile cu ale lui, să-i doborâți pe Lannisteri, protestă Davos. De ce nu? Dacă ea a văzut două feluri de viitor, ei bine..., nu puteau să se adeverească amândouă.

Regele Stannis ridică un deget.

- Aici greşeşti, Rege Ceapă. Unele lumini aruncă mai mult de-o singură umbră. Stai noaptea în fața focului şi vei vedea cu ochii tăi. Flăcările îşi schimbă locul şi dansează, fără încetare. Umbrele se înalță şi coboară, şi fiecare om aruncă o duzină de umbre. Unele sunt mai slabe decât altele, atâta tot. Ei bine, oamenii îşi aruncă umbrele şi asupra viitorului. O singură umbră sau mai multe, Melisandre le vede pe toate. Nu-ți place femeia. Ştiu asta, Davos, nu sunt orb. Nici lorzilor mei nu le place. Estermont con¬sideră că inima învăpăiată este prost aleasă şi mă imploră să lupt sub stindardul cerbului încoronat, ca în vechime. Ser Guyard spune că o femeie nu ar trebui să fie stegar. Alții şuşotesc că nu are ce căuta în consiliile mele de război, că ar trebui s-o trimit înapoi la Asshai, că e un păcat să o țin în cortul meu peste noapte. Da, ei şuşotesc, pe când ea slujeşte.

- Pe cine slujeşte? întrebă Davos, temându-se de răspuns.

- Pe cine e nevoie. Regele se uită la el. Dar tu?

- Eu... Davos îşi linse buzele. Sunt la porunca ta. Ce vrei să fac?

- Nimic din ceea ce nu ai făcut înainte. Doar să aduci un vas lângă castel, nevăzut, în toiul nopții. Poți face asta?

- Da. La noapte?

Regele încuviință cu o scurtă mişcare a capului.

- Vei avea nevoie de o corabie mică. Nu Betha Neagră. Nimeni nu trebuie să ştie ce faci.

Davos vru să protesteze. Era cavaler acum, nu mai era contrabandist, şi nu fusese niciodată un asasin. Cu toate acestea, când deschise gura, nu reuşi să ros-tească nici un cuvânt. Acesta era Stannis, regele lui de drept, căruia îi datora tot ceea ce era. Şi mai trebuia să se gândească şi la fiii lui. O, zei, ce i-a făcut Melisandre?

- Eşti tăcut, remarcă Stannis.

Şi aşa ar trebui să rămân, îşi spuse Davos, dar, în schimb, zise:

- Stăpâne, castelul trebuie să fie al tău, îmi dau seama acum, dar cu siguranță există şi alte căi. Mai curate. Lasă-1 pe Ser Cortnay să-1 păstreze pe bastard şi poate se va preda.

- Băiatul trebuie să fie al meu, Davos. Trebuie. Melisandre a văzut şi asta în flăcări.

Davos bâjbâia în căutarea unui alt răspuns.

- Capătul Furtunii nu are nici un cavaler care să fie pe măsura lui Ser Guyard sau a Lordului Caron sau a vreunuia dintre sutele de oameni aflați în slujba ta. Această luptă de la om la om... Este oare posibil ca Ser Cortnay să caute un fel de a se preda cu dem¬nitate? Chiar dacă asta înseamnă propria lui viață?

Un aer îngrijorat străbătu chipul regelui, ca un nor trecător.

- Mai degrabă pune la cale vreun vicleşug. Nu va fi nici o luptă între campioni. Ser Cortnay era mort înainte de-a apuca să-şi scoată sabia. Flăcările nu mint, Davos.

Dar îmi cer mie să le fac să spună adevărul, gândi el. Davos Seaworth nu mai fusese de mult atât de trist.

Şi astfel, se pomeni traversând din nou Golful Naufragiului în toiul nopții, la cârma unei corăbii mici, cu pânze negre. Cerul era acelaşi şi marea la fel. In aer era acelaşi miros sărat, iar apa ce clipocea, lovindu-se de carenă, era exact aşa cum şi-o amintea. O mie de focuri pâlpâitoare ardeau în jurul castelului, asemenea focurilor aprinse de clanurile Tyrell şi Red-wyne, cu şaisprezece ani în urmă. Dar toate celelalte lucruri erau diferite.

Ultima oară am adus viață la Capătul Furtunii, sub formă de cepe. De data aceasta aduc moarte, sub forma lui Melisandre din Asshai. Cu şaisprezece ani în urmă, pânzele au

trosnit şi au pârâit la fiecare bătaie de vânt, până ce le-a coborât şi a mers mai departe cu vâsle silențioase. Chiar şi aşa, stătuse cu inima în gât. Oa-menii de pe galerele Redwyne aveau puterile slăbite după atâta vreme, dar au reuşit să se strecoare printre corăbii, uşor ca satinul negru. De data aceasta, singura corabie care se vedea îi aparținea lui Stannis şi singurul pericol ar putea veni din partea străjerilor de pe zidurile castelului. Cu toate acestea, Davos era în-cordat ca un arc.

Melisandre stătea ghemuită pe o bancă, pierdută în faldurile unei mantii roşii care o acoperea din cap până-n picioare, cu chipul palid, umbrit de o glugă. Davos iubea apa. Dormea cel mai bine când sub el se afla o punte legănată, iar suspinul vântului în vele era pentru el un sunet mai dulce decât orice melo¬die cântată pe strunele unei harpe. Cu toate acestea, nici marea nu-i aducea linişte în seara aceasta.

- Simt mirosul fricii tale, cavalere, spuse domol femeia roşie.

- Cineva mi-a spus cândva că noaptea e întunecată şi plină de spaime. Iar în noaptea aceasta nu sunt ca-valer. In noaptea aceasta sunt din nou Davos con-trabandistul. Aş prefera să fii o ceapă.

Melisandre râse.

- De mine te temi? Sau de ceea ce facem?

- Ceea ce faci tu. Nu am nici un rol în asta.

- Mâna ta a ridicat pânzele. Mâna ta ține cârma. In tăcere, Davos îşi văzu de drum. Țărmul era o

harababură de pietre, aşa că Davos conducea corabia departe de golf. Urma să aştepte să revină fluxul înainte de-a se apropia. Capătul Furtunii se pierdea în spatele lor, dar femeia roşie nu părea să-şi facă griji.

- Eşti un om bun, Davos Seaworth? întrebă ea. Ar face un om bun aşa ceva?

- Sunt bărbat, spuse el. Sunt blând cu soția mea, dar am cunoscut şi alte femei. Am încercat să le fiu tată fiilor mei, să-i ajut să-şi facă un loc în această lume. Da, am încălcat legi, dar nu m-am simțit mâr¬şav până în seara asta. Aş spune că sunt amândouă, doamna mea. Bun şi rău.

- Un om gri, spuse ea. Nici alb, nici negru, dar avându-le pe amândouă. Ăsta eşti tu, Ser Davos?

- Şi dacă sunt? Mi se pare că majoritatea oame-nilor sunt gri.

- Dacă jumătate dintr-o ceapă este neagră de putregai, avem o ceapă putrezită. Un om este bun sau rău.

Focurile din spatele lor se contopiseră într-o singură strălucire palidă pe cerul negru, iar pământul se făcuse aproape nevăzut. Era timpul să se apropie.

- Fereşte-ți capul, doamna mea. Trase de cârmă şi corabia aruncă în sus un vârtej de apă neagră când se răsuci. Melisandre se aplecă sub verga în balans, cu o mână pe copastie, calmă ca întotdeauna. Lemnul trosni, pânza trosni şi apa pleoscăi atât de tare, încât puteai jura că se va auzi până la castel. Davos ştia cum stau lucrurile. Sunetul valurilor lovind stâncile la nesfârşit era singurul sunet care străbătea dincolo de zidurile masive dinspre mare ale Capătului Furtunii, şi acesta doar abia auzit.

Un jet de apă se văluri în urma lor când țâşniră înapoi către țărm.

- Vorbeşti despre bărbați şi cepe, îi spuse Davos lui Melisandre. Dar cum e cu femeile? Nu e valabil şi pentru ele? Eşti bună sau rea, doamna mea?

Melisandre chicoti.

- O, bună. Sunt şi eu un fel de cavaler, dulce domn. Un campion al luminii şi al vieții.

- Totuşi, ai de gând să omori un om în noaptea asta, zise el. Aşa cum l-ai ucis pe Maester Cressen.

- Maesterul s-a otrăvit singur. A vrut să mă otrăvească pe mine, dar eu am fost protejată de o pu-tere mai mare, iar el nu.

- Şi Renly Baratheon? Pe el cine 1-a ucis? Femeia întoarse capul. In umbra glugii, ochii ei

ardeau ca nişte lumânări roşiatice.

- Nu eu.

- Mincinoaso. Davos era sigur acum. Melisandre râse din nou.

- Eşti pierdut în întuneric şi haos, Ser Davos.

- Şi e un lucru bun. Davos făcu semn către lu-minile îndepărtate ce sclipeau pe zidurile Capătului Furtunii. Simţi cât e de rece vântul? Străjerii se vor înghesui mai aproape de torţele alea. Puţină căldură, puţină lumină, torţele sunt o alinare într-o noapte ca aceasta. Insă îi vor orbi, aşa că nu ne vor vedea tre-când. Sper. Zeul întunericului ne protejează acum, doamna mea. Chiar şi pe tine.

Flăcările ochilor se aprinseră parcă puţin mai tare la auzul acestor vorbe.

- Nu rosti acel nume, ser. Dacă nu vrei să atragi ochiul lui negru asupra noastră. El nu apără nici un om, îţi jur. Este duşmanul a tot ce-i viu. Torţele sunt cele care ne ascund, ai spus singur asta. Focul. Darul luminos al Stăpânului Luminii.

- Cum vrei tu.

- Mai degrabă cum vrea el.

Vântul se înteţea. Davos simţea asta, vedea asta după cum se unduiau pânzele negre. întinse mâna după parâmă.

- Ajută-mă să cobor pânzele. Voi vâsli restul drumului.

împreună legară pânzele în timp ce corabia se legăna sub picioarele lor. Când dezlegă vâslele şi le vârî în apa neagră şi agitată, Davos spuse:

- Cine te-a dus la Renly?

- N-a fost nevoie, răspunse ea. Nu era apărat. Dar aici... Acest Capăt al Furtunii e un loc străvechi. Există vrăji ţesute în pietre. Ziduri înalte peste care nu poate să treacă nici o umbră - vechi, uitate, Şi totuşi încă în picioare.

- Umbră? Davos simţea furnicături în carne. O umbră este un lucru al întunericului.

- Eşti mai neştiutor ca un copil, domnule cavaler. In întuneric nu există umbre. Umbrele sunt servitorii luminii, copiii focului. Flacăra cea mai strălucitoare aruncă cele mai întunecate umbre.

Incruntându-se, Davos îi făcu semn să tacă. Se apropiau din nou de ţărm şi, purtate de valuri, se auzeau glasuri. Vâsli şi sunetul abia auzit al vâslelor sale fu înghiţit de ritmul valurilor. Partea dinspre mare a Capătului Furtunii se căţăra pe un nor albu¬riu, iar stânca albă, calcaroasă, se povârnea abruptă, înaltă cât încă jumătate din zidul masiv de apărare. O gură se căsca în munte - întocmai ce căuta Davos, la fel ca acum şaisprezece ani. Tunelul se deschidea către o grotă sub castel, unde acostaseră odinioară lorzii furtunii.

Tunelul era navigabil doar în perioada de vârf a fluxului şi era întotdeauna primejdios, însă abilităţile de contrabandist nu-1 părăsiseră. Davos îşi croi cu pricepere drum printre pietrele colţuroase, până ce gura peşterii se ridică în faţa lor. Lăsă apa să-i poarte în interior. Valurile izbeau cu putere în jur, lovind corabia din toate părţile şi udându-i până la piele. Un colţ de piatră aproape nevăzut se ivi pe neaşteptate din întuneric, spumegând, iar Davos reuşi cu greu să ferească vasul, cu o vâslă.

Pe urmă fură pe jumătate înghiţiţi de întuneric, iar apele se domoliră. Mica ambarcaţiune încetini şi se răsuci. Sunetul respiraţiei lor răsună până ce îi în¬vălui parcă. Davos nu se aşteptase la o asemenea întunecime. Data trecută, torţele au ars de-a lungul tunelului şi ochii oamenilor înfometaţi i-au privit de sus, prin găurile de tragere din tavan. Ştia că poar-ta-ghilotină era undeva în faţă. Davos se folosi de vâsle pentru a încetini şi astfel se lăsară purtaţi înce¬tişor de valuri.

- Aici ne oprim dacă nu ai un om înăuntru care să ne ridice poarta. Şoaptele lui goniră pe luciul apei ca un şir de şoricei, cu picioare roz şi moi.

- Am trecut de ziduri?

- Da. Suntem dedesubt. Dar nu putem merge mai departe. Poarta-ghilotină ajunge până jos. Iar barele sunt prea apropiate ca să se poată strecura printre ele măcar un copil.

Nu primi nici un răspuns. Se auzi doar un foşnet uşor. Apoi, o lumină înflori în mijlocul întunericului.

Davos ridică o mână pentru a-şi feri ochii şi ră¬mase cu răsuflarea tăiată. Melisandre îşi dăduse gluga la o parte şi ieşi de sub rochia alunecoasă. Pe dede¬subt, era goală şi avea un pântece imens, de femeie însărcinată. Sânii umflaţi îi atârnau, iar burta îi era gata parcă să explodeze.

- Zeii să mă apere, şopti el, şi auzi răspunsul râsului ei gros şi gutural. Ochii lui Melisandre erau cărbuni aprinşi, iar sudoarea care îi acoperea pielea sclipea parcă de o lumină proprie. Melisandre strălucea.

Gâfâind, se aşeză pe vine şi îşi desfăcu picioarele. Dintre coapse îi curgea sânge, negru ca cerneala. Țipătul ei ar fi putut fi agonie sau extaz sau ambele la un loc. Iar Davos văzu creştetul copilului ieşind afară din trupul ei. Două brațe se eliberară, înco-lăcindu-şi degetele negre în jurul încheieturilor încor¬date ale lui Melisandre, împingând, până ce umbra ieşi în întregime în lume şi se ridică mai înaltă decât Davos, mai înaltă decât tunelul, dominând corabia. Davos avu la dispoziție doar o clipă s-o privească, înainte de a dispărea, furişându-se printre barele porții şi alergând pe suprafața apei, însă o clipă îi fu de ajuns.

Cunoştea umbra aceea. Şi îl cunoştea pe omul care o aruncase.

JON

Chemarea veni purtată de vânt în toiul nopții. Jon se ridică într-un cot, întinzând mâna după Gheara Lungă, din obişnuință, în timp ce tabăra începea să se agite. Goarna care-i trezeşte pe cei ce dorm, gândi el.

Sunetul lung, adânc, îi răsuna în urechi. Santine¬lele de la zidul circular rămaseră nemişcate, cu răsu¬flarea înghețată şi capetele întoarse către vest. Când sunetul goarnei se risipi, chiar şi vântul încetă să bată. Oamenii ieşeau de sub pături şi îşi apucau sulițele şi cingătorile, mişcându-se în tăcere, ascultând. Un cal necheză şi cineva îl linişti. Pentru o secundă, pădu¬rea întreagă îşi ținu parcă respirația. Frații Rondului de Noapte aşteptau un al doilea răsunet, rugându-se să nu-1 audă, temându-se că îl vor auzi.

Când liniştea se întinse insuportabil de mult şi oamenii ştiură în sfârşit că goarna nu va mai suna din nou, îşi zâmbiră unul altuia ruşinați, vrând parcă să nege că ar fi fost neliniştiți. Jon Snow puse câteva

vreascuri pe foc, îşi legă cingătoarea, îşi trase cizmele, îşi scutură noroiul şi roua de pe mantie şi şi-o potrivi pe umeri. Flăcările izbucniră lângă el, mângâindu-i fața cu căldura lor în timp ce se îmbrăca. II auzea pe Lordul Comandant mişcându-se în cort. După o clipă, Mormont ridică clapa.

- O singură goarnă? Pe umărul lui, corbul stătea zgribulit şi tăcut, cu un aer nefericit.

- Una, stăpâne, îl aprobă Jon. Se întorc frații. Mormont se apropie de foc.

- Halfhand. Era şi timpul.

Devenise tot mai nerăbdător cu fiecare zi de aşteptare; încă puțin şi ar fi fost bun de fătat pui de lup. Vezi să fie mâncare caldă pentru oameni şi nutreț pentru cai. O să-1 primesc pe Qhorin îndată.

- Am să-1 aduc, stăpâne.

Oamenii din Turnul Umbrei fuseseră aşteptați cu mult timp în urmă. Când nu-şi făcuseră apariția, frații începuseră să îşi pună întrebări. Jon auzise bombăneli posomorâte în jurul focului, şi nu doar din partea lui Edd cel Trist. Ser Ottyn Wythers era pentru retra¬gerea cât mai grabnică la Castelul Negru. Ser Mal-lador Locke ar fi vrut să se îndrepte către Turnul Umbrei, în speranța că vor da de urma lui Qhorin şi vor afla ce s-a întâmplat cu el. Iar Thoren Small-wood voia să forțeze înaintarea în munți.

- Mance Rayder ştie că trebuie să se lupte cu Ron-dul, declarase Thoren, dar nu ne va căuta niciodată atât de departe către nord. Dacă mergem în susul

Apei Laptelui, putem să-1 luăm pe nepregătite şi să-i facem oastea fărâme înainte să-şi dea seama că îl atacăm.

- Vom fi în mare dezavantaj, obiectase Ser Ottyn. Craster zicea că adună o oaste mare. Multe mii. Fără Qhorin, suntem doar două sute.

- Trimite două sute de lupi să atace zece mii de oi, ser, şi vezi ce se întâmplă, replicase Smallwood încrezător.

- Printre aceste oi sunt şi țapi, Thoren, îl pre¬venise Jarman Buckwell. Da, şi poate şi câțiva lei. Rattleshirt, Harma Dogshead, Alfyn Crowkiller...

- Ii cunosc la fel de bine ca şi tine, Buckwell, i-a întors-o Thoren Smallwood. Şi am de gând să le iau capetele, la fiecare. Sunt sălbatici Nu soldați. Câteva sute de viteji, beți probabil, în mijlocul unei hoarde imense de femei, de copii şi de sclavi. Vom năvăli peste ei şi-i vom trimite urlând înapoi la bordeiele lor.

Discutaseră aprins multe ore în şir fără să ajungă la nici o concluzie. Bătrânul Urs era prea încăpățânat să se retragă, dar nici nu voia să se arunce la luptă cu capul înainte, în susul

Apei Laptelui. In cele din urmă, nu luaseră nici o hotărâre, rămânând să-i mai aştepte câteva zile pe cei de la Turnul Umbrei şi să discute din nou dacă aceştia nu-şi făceau apariţia.

Iar acum veniseră, ceea ce însemna că decizia nu mai putea fi amânată. Cel puţin pentru asta se bucura Jon. Dacă trebuia să se lupte cu Mance Rayder, atunci să fie cât mai repede.

Il găsi pe Edd cel Trist lângă foc, plângându-se cât i-a fost lui de greu să adoarmă când oamenii se încă-păţânau să sune goarna în păduri. Jon îi dădu un nou motiv de nemulţumire. Il treziră amândoi pe Hake, care primi ordinele Lordului Comandant cu un potop de înjurături, dar în acelaşi timp se sculă şi, curând, o duzină de fraţi tăiau rădăcini pentru supă.

Sam se apropie gâfâind când Jon traversă tabăra.

- Am auzit goarna. S-a întors unchiul tău?

- Sunt doar oamenii de la Turnul Umbrei.

Era tot mai greu să te agăţi de speranţa că Ben¬jamin Stark se va întoarce nevătămat. Mantia pe care o găsise sub Pumn putea foarte bine să-i fi aparţinut unchiului său sau unuia dintre oamenii lui, chiar şi Bătrânul Urs recunoştea atâta lucru, deşi de ce or fi îngropat-o acolo, în ascunzătoarea secretă, nimeni n-ar fi putut spune.

- Sam, trebuie să plec.

Lângă zidul de apărare, găsi străjerii scoţând ţăruşi din pământul pe jumătate îngheţat ca să facă o breşă. Nu trecu mult până ce primul dintre fraţii din Turnul Umbrei începu să urce agale panta. Erau înveşmântaţi din cap până-n picioare în piele şi-n blănuri, ici şi colo cu oţel şi cu bronz, iar bărbile grele le acopereau jumătate din feţele supte, făcându-i să arate la fel de lăţoşi ca şi poneii lor. Jon fu surprins să vadă că unii dintre ei mergeau doi pe un cal. Când privi cu mai multă atenţie, îşi dădu seama că erau răniţi. Au avut necazuri pe drum.

Jon îl cunoscu pe Qhorin Halfhand de cum îl zări, deşi nu se întâlniseră niciodată. Marele cercetaş era o legendă a Rondului, un om domol la vorbă şi iute la faptă, înalt şi drept ca o suliţă, cu braţele lungi şi cu un aer grav. Spre deosebire de oamenii lui, era proaspăt bărbierit. Părul i se revărsa de sub coif în¬tr-o coamă deasă, acoperită de promoroacă, iar veş¬mintele negre pe care le purta erau atât de decolorate încât ar fi putut fi gri. Doar degetul mare şi arătătorul îi mai rămăseseră la mâna cu care ţinea hăţurile calului, celelalte îi fuseseră retezate când a prins secu¬rea de război a unui sălbatic care, altfel, i-ar fi spin¬tecat ţeasta. Se spunea că şi-a înfipt pumnul schilodit în faţa sălbaticului, căruia i-a ţâşnit sângele pe ochi, şi că 1-a ucis aşa orb cum era. Din ziua aceea, sălba¬ticii de dincolo de zid nu au cunoscut duşman mai neîndurător.

Jon îl salută.

- Lordul Comandant Mormont te primeşte nu-maidecât. Te voi conduce la cortul lui.

Qhorin sări din şa.

- Oamenii mei sunt înfometaţi, iar caii au nevoie de îngrijiri.

- Ne vom ocupa de toţi.

Cercetaşul îşi dădu calul în grija unuia dintre oa-menii săi şi îl urmă pe Jon.

- Eşti Jon Snow. Ai căutătura tatălui tău.

- L-ai cunoscut, stăpâne?

- Nu sunt nici un fel de stăpân. Sunt doar un frate al Rondului de Noapte. Da, l-am cunoscut pe Ser Ed-dard. Şi mai înainte, pe tatăl său.

Jon fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu Qhorin.

- Lordul Rickard a murit înainte de a mă naşte

eu.

- Era un prieten al Rondului. Qhorin aruncă o privire în urmă. Se spune că ai cu tine un lup străvechi.

- Nălucă trebuie să se întoarcă până diseară. Noaptea vânează.

Il găsiră pe Edd cel Trist prăjind o felioară de slănină şi fierbând o duzină de ouă într-un ceaun, deasupra focului Bătrânului Urs. Mormont stătea pe scaunul lui din lemn şi piele.

- începusem să-mi fac griji pentru voi. Aţi dat de necazuri?

- Ne-am întâlnit cu Alfyn Crowkiller. Mance îl trimisese să iscodească de-a lungul Zidului şi am dat peste el la întoarcere. Qhorin îşi scoase coiful. Alfyn nu va mai tulbura

regatul, dar unii dintre tovarăşii lui au scăpat. Am vânat cât de mulți am putut, dar s-ar putea ca unii dintre ei să reuşească să se întoarcă în munți.

- Şi prețul?

- Patru frați morți. Doisprezece răniți. Cu o treime mai puțini decât inamicul. Şi am luat prizo¬nieri. Unul a murit repede din cauza rănilor, dar ce¬lălalt a trăit destul ca să fie interogat.

- Mai bine să vorbim despre asta înăuntru. Jon îți va aduce un corn de bere. Sau preferi vin fierbinte cu mirodenii?

- Apă fiartă îmi va fi de ajuns. Un ou şi o bucățică de slănină.

- Cum doreşti. Mormont ridică clapa cortului şi Qhorin Halfhand se aplecă şi păşi înăuntru.

Edd stătea lângă ceaun, învârtind ouăle cu o lingură.

- Invidiez ouăle astea, spuse el. Mi-ar prinde bine şi mie nițică apă fiartă acum. Dacă ceaunul ar fi fost mai mare, aş fi putut sări înăuntru. Deşi aş prefera să fie vin în loc de apă. Există modalități mai rele de a muri decât încălzit şi beat. Am cunoscut cândva un frate care s-a înecat în vin. A fost, totuşi, un vin prost şi cadavrul lui nu 1-a făcut mai bun.

- Ați băut vinul?

- E un lucru îngrozitor să găseşti un frate mort. Dar omul are nevoie şi de băutură, Lord Snow. Edd agită ceaunul şi adăugă încă un strop de nucşoară.

Neliniştit, Jon se aşeză pe vine lângă foc şi îl scor-moni cu un băț. Auzea din cort vocea Bătrânului Urs, întreruptă când şi când de croncănelile corbului şi de glasul mai domol al lui Qhorin Halfhand, dar nu putea distinge cuvintele. Alfyn Crowkiller, asta e bine. Fusese unul dintre cei mai sângeroşi năvălitori săl¬batici, care-şi luase numele de la frații în negru pe care îi omorâse. Aşadar, de ce e Qhorin atât de grav, după o asemenea victorie?

Jon sperase că sosirea celor de la Turnul Umbrei va ridica moralul în tabără. Numai cu o seară înainte, când se întorcea prin întuneric după ce se uşurase, a auzit cinci sau şase oameni vorbind cu glasuri scă¬zute în preajma unui foc. Când 1-a auzit pe Chett murmurând că era timpul să se întoarcă, Jon s-a oprit să asculte.

- E o nebunie acest drum, a auzit spunându-se. Nu vom găsi altceva în munții aceia decât mormântul nostru.

- La Colții de Gheață sunt uriaşi şi oameni-lup şi lucruri mai rele, a spus Lark Sisterman.

- Eu nu mă duc acolo, îți jur.

- Nu cred că Bătrânul Urs îți va da de ales.

- S-ar putea să nu-i dăm noi, răspunsese Chett. Tocmai atunci, unul dintre câini şi-a înălțat capul

şi a mârâit, iar el a fost nevoit să se îndepărteze în grabă ca să nu fie observat. Nu trebuia să aud asta, îşi spusese el. Se gândise să-i povestească întâmplarea lui Mormont, dar nu-i venea să-şi trădeze frații, nici mă¬car pe unii precum Chett sau Sisterman. A fost doar vorbărie goala, îşi spusese. Sunt înfrigurați şi speriați, toți suntem. Le era greu să aştepte aici, cocoțați în vâr¬ful stâncos de deasupra pădurii, întrebându-se ce ar putea aduce ziua de mâine. Inamicul nevăzut e întot¬deauna cel mai de temut.

Jon îşi scoase noul pumnal din teacă şi privi cu atenție flăcările care jucau pe lama de sticlă neagră, strălucitoare. Făcuse el însuşi mânerul de lemn şi îl înfăşurase cu sfoară de cânepă, ca să-1 poată apuca. Urât, dar de folos. Edd cel Trist era de părere că pumnalele de sticlă erau cam la fel de folositoare ca nişte sfârcuri pe platoşa unui cavaler, dar Jon nu era prea convins. Lama din obsidian era mai tăioasă ca oțelul, deşi era cu mult mai sfărâmicioasă.

Trebuie că a fost îngropată cu un scop.

Făcuse un pumnal pentru Grenn şi un altul pen¬tru Lordul Comandant. Cornul de război i-1 dăduse lui Sam. La o privire mai atentă, cornul se dovedise crăpat şi, chiar şi după ce curățase toată murdăria, Jon fusese incapabil să scoată vreun sunet din el. Şi marginea era ciobită, dar lui Sam îi plăceau lucrurile vechi, chiar şi cele fără valoare.

- Fă-ți din el un corn de băut, i-a spus Jon, şi de fiecare dată când o să iei o înghițitură îți vei aminti cum ai călătorit dincolo de Zid, tot drumul către Pumnul Primilor Oameni. I-a

dat lui Sam un vârf de suliță și o duzină de vârfuri de săgeată, iar pe celelalte le-a împărțit celorlalți prieteni ai săi, să le aducă noroc

Bătrânul Urs păruse mulțumit de pumnal, dar Jon observase că prefera să poarte un cuțit de oțel la cin-gătoare. Mormont n-a știut să dea nici un răspuns despre cine ar fi putut îngropa mantia sau ce ar putea să însemne. Poate Qhorin va şti. Halfhand se aven¬turase mai adânc în sălbăticie decât orice alt om de pe pământ.

- Vrei să serveşti, sau servesc eu?

Jon scoase pumnalul.

- Servesc eu. Voia să audă ce vorbeau.

Edd tăie trei felii groase dintr-o pâine uscată de ovăz, le aşează pe o farfurie de lemn şi le acoperi cu slănină şi grăsime prăjită, apoi umplu un castron cu ouă fierte. Jon luă strachina într-o mână şi castronul în cealaltă şi intră cu spatele în cortul Lordului Comandant.

Qhorin stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, cu şira spinării dreaptă ca o suliță. Lumina lumânărilor pâlpâia pe pomeții săi întinşi şi aspri în timp ce vorbeau.

Rattleshirt, Omul înlăcrimat şi toate celelalte căpetenii, mici sau mari, spunea el. Au şi ei oa-meni-lupi şi mamuți şi mai multă putere decât am fi visat. Sau cel puțin aşa pretindea el. N-aş băga mâ-na-n foc. Ebben crede că omul ne spunea poveşti ca să-şi mai prelungească puțin viața.

- Adevărate sau nu, Zidul trebuie prevenit, spuse Bătrânul Urs în timp ce Jon aşeză platoul între ei. Şi regele.

- Care rege?

- Toți. Cei adevărați şi cei falşi deopotrivă. Dacă revendică regatul, n-au decât să-1 apere.

Halfhand se servi cu un ou şi îl sparse de marginea străchinii.

- Aceşti regi vor face ce vor, spuse el decojind oul. Probabil că destul de puțin. Toată nădejdea ne este în Winterfell. Clanul Stark trebuie să se alieze cu nordul.

- Da. Negreşit.

Bătrânul Urs desfăşură harta, o privi încruntat, o azvârli deoparte, luă alta. Jon îşi dădea seama că Lordul Comandant se întreba unde va cădea ciocanul de război. Rondul păzise cândva şaptesprezece cas¬tele, de-a lungul sutelor de leghe ale Zidului, dar fu¬seseră părăsite unul câte unul, pe măsură ce frăția se împuținase. Doar trei mai erau acum întărite cu gar-nizoane, lucru pe care Mance Rayder îl ştia la fel de bine ca şi ei.

- Ser Alliser Thorne va aduce forțe proaspete de la Debarcaderul Regelui, putem nădăjdui. Dacă înar¬măm Garda Cenuşie de la Turnul Umbrei şi Gor¬ganul Lung de la Eastwatch...

- Garda Cenuşie s-a prăbuşit în mare parte. Poarta de Piatră ne-ar fi mai de folos dacă ar putea fi găsiți oamenii. Hotarul Gheții şi Lacul Adânc la fel, poate. Cu patrule zilnice de-a lungul meterezelor.

- Patrule, da. De două ori pe zi, dacă putem. Zidul însuşi e un obstacol formidabil. Fără apărare nu-i poate opri, dar îi poate întârzia. Cu cât oastea e mai mare, cu atât vor avea nevoie de mai mult timp. Du¬pă pustietatea pe care au lăsat-o în urma lor, trebuie să aibă de gând să aducă femei cu ei. Şi copiii lor, de asemenea, şi animalele... Ați văzut vreodată o capră urcând o scară mobilă? O funie? Vor fi nevoiți să construiască o scară mare sau o rampă... Le va lua o lună cel puțin, poate mai mult. Mance va şti că soluția ideală este să treaca pe sub Zid. Printr-o poartă, sau...

- O spărtură.

Capul lui Mormont se ridică pe neaşteptate: -Ce?

- Nu au de gând să urce Zidul, nici să se scormo-nească sub el, lordul meu. Plănuiesc să-1 spargă.

- Zidul e înalt de peste două sute de metri, iar la bază e atât de gros încât o sută de oameni ar avea nevoie de un an ca să taie în el cu târnăcoape şi securi.

- Chiar şi aşa.

Mormont se trase de barbă şi se încruntă. -Cum?

- Cum altfel? Vrăjitorie. Qhorin muşcă jumătate din ou. Pentru ce altceva ar alege Mance să-şi adune oştirile la Colții de Gheață? E un loc aspru şi pustiu, şi e un drum lung şi istovitor de la Zid.

- Sperasem că a ales munții ca să-şi ascundă oa-menii de ochii cercetaşilor mei.

- Poate, răspunse Qhorin terminându-şi oul, dar cred că e mai mult de atât. Caută ceva în locurile înal¬te şi friguroase. Caută ceva de care are nevoie.

- Ceva? Corbul lui Mormont îşi iți capul şi țipă. In spațiul închis al cortului, sunetul era ascuțit ca un cuțit.

- Vreo putere. Ce anume, prizonierul nostru n-a putut spune. A fost interogat poate prea aspru şi a murit cu multe lucruri nespuse. In orice caz, mă îndo-iesc că ştia.

Jon auzea vântul afară. Se strecura printre pietrele zidului circular şi smucea funiile cortului cu un sunet subțire, şuierat. Mormont îşi frecă buzele, adâncit în gânduri.

- Vreo putere, repetă el. Trebuie să aflu.

- Atunci trebuie să trimiți cercetaşi în munți.

- Nu sunt dispus să mai pun alți oameni în pericol.

- Nu putem decât să murim. De ce altceva îmbră-căm aceste mantii negre decât ca să murim în apărarea regatului? Eu aş trimite cincisprezece oameni, în trei grupuri de câte cinci. Unul să cerceteze Apa Lapte¬lui, unul Trecătoarea Țipătului, altul Scara Uriaşului. Jarman Buckwell, Thoren Smallwood şi cu mine la comandă. Să aflăm ce pândeşte în acei munți.

- Pândeşte, strigă corbul. Pândeşte.

Lordul Comandant Mormont oftă cu putere.

- Nu văd altă soluție, fu el de acord, dar dacă nu vă întoarceți...

- Cineva va ieşi dintre Colții de Gheață, stăpâne, spuse cercetaşul. Fie noi, vii şi nevătămați, fie Mance Rayder, iar voi stați exact în calea lui. Nu poate să meargă spre sud şi să vă lase în urmă să vă luați după el şi să-1 hărțuiți din spate. E nevoit să atace. Acesta este un loc bine întărit.

- Nu atât de bine, răspunse Mormont.

- Atunci, după toate probabilitățile, vom muri cu toții. Moartea noastră le va aduce timp fraților noştri de la Zid. Timp să posteze garnizoane în castelele goale şi să închidă porțile, timp să cheme lorzii şi regii în ajutorul lor, timp să-şi ascută securile şi să-şi repare catapultele. Viețile noastre vor fi monede cheltuite cu folos.

- Muri, mormăi corbul plimbându-se pe umerii lui Mormont. Muri, muri, muri, muri.

Bătrânul Urs stătea prăbuşit şi tăcut, de parcă povara discursului devenise prea grea pentru el. Dar în cele din urmă spuse:

- Fie ca zeii să mă ierte. Alege-ți oamenii. Qhorin Halfhand întoarse capul. Ochii lui îi întâl¬niră pe-ai lui Jon şi-i ținu privirea preț de câteva clipe.

- Prea bine. Il aleg pe Jon Snow. Mormont clipi.

- Nu e decât un băiețandru. Şi, în plus, e servito¬rul meu. Nici măcar nu e cercetaş.

- Şi Tollett se poate îngriji de tine, stăpâne. Qho¬rin îşi ridică mâna schilodită, cu două degete. Vechii zei sunt încă puternici dincolo de Zid. Zeii Primilor Oameni... şi ai clanului Stark.

Mormont se uită la Jon.

- Care este dorința ta?

- Să merg, spuse el pe nerăsuflate. Bătrânul zâmbi cu tristețe.

- M-am gândit eu.

Zorii se iviseră când Jon ieşi din cort alături de Qhorin Halfhand. Vântul se rotea în vârtejuri în jurul lor, făcându-le mantiile negre să fluture şi stârnind un val de jăratic dinspre foc.

TYRION

- Regina are de gând să-1 trimită de la castel pe Prințul Tommen. Ingenunchează singuri în tainica obscuritate a septului, înconjurați de umbre şi de lumânări pâlpâitoare, dar chiar şi aşa, Lancel vorbea cu glas scăzut. Lordul Gyles îl va duce la Rosby şi îl va ascunde acolo sub masca unui paj. Intenționează să-i închidă părul la culoare şi să spună tuturor că este fiul unui cavaler rătăcitor.

- De gloată se teme regina? Sau de mine?

- Şi de unii şi de alții, răspunse Lancel.

- Ah! Tyrion nu ştia nimic despre acest scenariu. Oare păsărelele lui Varys îl înşelaseră de data aceasta? Până şi păianjenii trebuie să moțăie, probabil..., sau eunucul juca un joc mai profund şi mai subtil decât ştia? Iți mulțumesc, ser.

- îmi vei face favoarea pe care ți-am cerut-o?

- Poate. Lancel voia să fie comandantul propriei sale oşti la următoarea bătălie. Un mod extraordinar

de a muri înainte de a-i creşte mustăcioara, dar tinerii cavaleri se cred întotdeauna invincibili.

Tyrion mai zăbovi după plecarea vărului său şi se furişă afară. La altarul Războinicului folosi o lumâ¬nare pentru a aprinde o alta. Veghează asupra fratelui meu, nenorocitule, e unul de-al tău. Aprinse o a doua lumânare în fața Străinului, pentru sine.

In noaptea aceea, când Fortăreața Roşie se întu¬necă, Bronn sosi şi îl găsi pecetluind o scrisoare.

- Du-i asta lui Ser Jacelyn Bywater. Piticul picură ceară aurie, fierbinte, în partea de jos a pergamentului.

- Ce scrie? Bronn nu ştia să citească, aşa că punea întrebări obraznice.

- Că trebuie să ia cincizeci dintre cei mai buni ostaşi şi cercetaşi ai săi şi să-i ducă pe drumul rozelor. Tyrion apăsă sigiliul pe ceara moale.

- E mai degrabă de aşteptat ca Stannis să vină pe drumul regelui.

- O, ştiu. Spune-i lui Bywater să nu ia în seamă ce scrie în scrisoare şi să-şi ducă oamenii către nord. Va trebui să întindă o cursă pe drumul Rosby. Lordul Gyles va pleca spre castelul său într-o zi sau două, cu o duzină de ostaşi, ceva servitori şi cu nepotul meu. Prințul Tommen s-ar putea să fie îmbrăcat ca un paj.

- Vrei ca băiatul să fie adus înapoi, despre asta e vorba?

- Nu, vreau să fie dus la castel. Tyrion decisese că îndepărtarea băiatului din oraş a fost una dintre ideile cele mai bune ale surorii sale.

La Rosby, Tommen va fi ferit de mulțime, iar se-pararea de fratele său făcea, de asemenea, ca lucrurile să fie mai complicate pentru Stannis; chiar dacă ar ocupa Debarcaderul Regelui şi l-ar executa pe Joffrey, mai avea de luptat cu un Lannister pretendent la tron.

- Lordul Gyles e prea slab ca să fugă şi prea laş ca să lupte. Le va porunci castelanilor săi să deschidă porțile. Odată aflat în spatele zidurilor, Bywater trebuie să elimine garnizoana şi să-1 țină acolo pe Tommen la adăpost. Intreabă-1 dacă îi place cum sună Lordul Bywater.

- Lordul Bronn ar suna mai bine. Ți l-aş putea înhăța la fel de bine pe băiat. L-aş legăna pe genunchi şi i-aş cânta cântece de adormit copiii dacă ar fi rost de un titlu de lord.

- Am nevoie de tine aici, răspunse Tyrion.

Şi nu am încredere în tine când vine vorba despre nepotul meu. Dacă lui Joffrey i s-ar întâmpla ceva rău, pretențiile Lannisterilor legate de Tronul de Fier ar apăsa pe umerii tineri ai lui Tommen. Mantiile aurii ale lui Ser Jacelyn aveau să-1 apere. Mercenarii lui Bronn erau în stare mai degrabă să-1 vândă duşmanilor lui.

- Ce ar trebui să facă noul lord cu cel bătrân?

- Ce doreşte, atâta timp cât nu uită să-i dea de mâncare. Nu vreau să moară. Tyrion se îndepărtă de la masă. Regina va trimite un om al Gărzii Regale cu prințul.

Bronn nu-şi făcea griji.

- Câinele este paznicul lui Joffrey, nu-1 va părăsi. Mantiile aurii ale Mâinii de Fier ar trebui să fie în stare să se descurce cu ceilalți destul de uşor.

- Dacă se ajunge la omoruri, spune-i lui Ser Ja-celyn că nu vreau să se întâmple în fața lui Tommen. Tyrion îmbrăcă o mantie grea de lână maro închis. Nepotul meu e sensibil.

- Eşti sigur că e un Lannister?

- Nu sunt sigur de nimic în afară de iarnă şi de război, răspunse el. Vino, merg cu tine o bucată de drum.

- La Chataya?

- Mă cunoşti prea bine.

Ieşiră pe o poartă lăturalnică de la nordul zidu¬lui. Tyrion dădu pinteni calului şi se îndepărtă în tropot de copite pe Aleea întunecoasă. La auzul lor, câteva siluete abia zărite țâşniră pe alei, dar nimeni nu îndrăzni să-i abordeze. Consiliul îşi extinsese restricțiile: dacă erai găsit pe străzi după ce sunau clopotele de seară, erai osândit la moarte. Această măsură reuşise să restabilească oarecum liniştea la Debarcaderul Regelui şi să reducă la un sfert numă¬rul de cadavre găsite dimineața pe alei, dar Varys spunea că oamenii îl înjurau pentru adoptarea ei. Ar trebui să fie recunoscători că au glas să înjure. Două mantii aurii îi opriră în timp ce mergeau de-a lungul Uliței Arămarilor, dar când îşi dădură seama cine erau cei pe care îi somaseră, îşi cerură scuze şi le făcură semn să treacă. De la Poarta Noroiului, Bronn coti către sud şi se despărțiră.

Tyrion îşi continuă drumul către casa Chatayei, dar dintr-odată îşi pierdu răbdarea. Se răsuci în şa, scrutând strada în urma lui. Nu erau semne că ar fi urmărit. Fiecare fereastră era întunecată şi ferecată. Nu auzi nimic, decât vântul învârtejindu-se pe alei. Dacă Cersei a pus pe cineva pe urma mea în noaptea asta, trebuie să fie travestit în şobolan.

- La naiba cu toți, mormăi el. Era sătul de atâta prudență. Răsucindu-şi calul, îşi înfipse pintenii. Dacă e cineva pe urmele mele, vom vedea cât de bine călăreşte. Alerga pe străzile scăldate în lumina lunii tropăind pe pietrele de pavaj, țâşnind când pe alei înguste, când pe străduțe întortocheate, gonind către iubita lui.

Pe când bătea în poartă, auzi o muzică purtată uşor peste zidurile crestate din piatră. Unul dintre Ibbanezi îl pofti înăuntru. Tyrion îi încredința calul şi întrebă:

- Cine cântă? Ochiurile în formă de diamant ale geamurilor sălii lungi străluceau de o lumină galbenă şi dinăuntru se auzea un bărbat cântând.

Ibbanbezul ridică din umeri.

- Un cântăreț burtos.

Sunetul crescu, pe măsură ce Tyrion înainta din¬spre grajduri către casă. Nu-i plăcuseră niciodată cân¬tăreții, iar acesta îi plăcea şi mai puțin decât ceilalți de teapa lui, chiar înainte de a-1 vedea. Când deschise uşa, bărbatul izbucni:

- Nobilă Mână a Regelui! Ingenunche, pleşuv şi burduhănos, murmurând: Ce onoare, ce onoare.

- Stăpâne. Shae zâmbi când îl zări. Il plăcea acel zâmbet, felul fugar şi spontan în care i se ivea pe chip. Fata era îmbrăcată cu rochia ei violet de mătase, încinsă la brâu cu o eşarfă cu fir de argint. Culorile se potri-veau cu părul ei negru şi cu albul lucios al pielii.

- Sufletel, îi spuse el. Şi cine este acesta? Cântărețul ridică privirea.

- Numele meu este Symon Limbă de Argint, stă-pâne. Muzicant, cântăreț, povestitor...

- Şi un mare prost, adăugă Tyrion. Cum mi-ai spus când am intrat?

- Cum ți-am spus? Eu doar... Limba de argint a lui Symon părea că se transformase în plumb. Nobilă Mână a Regelui, am spus, ce onoare...

- Un om mai înțelept s-ar fi prefăcut că nu mă recunoaşte. Nu că aş fi putut fi păcălit, dar ar fi tre¬buit să încerci. Ce mă fac cu tine acum? Ştii despre dulcea mea Shae, ştii unde locuieşte, ştii că o vizitez singur, în miez de noapte.

- Jur, nu voi spune nimănui.

- Măcar într-o privință suntem de acord. Noapte bună îți urez. Tyrion o conduse pe Shae sus pe scări.

- Poate acum cântărețul meu nu va mai cânta niciodată, îl tachina ea. L-ai lăsat fără glas.

- Puțină spaimă îl va ajuta să atingă sunetele înalte. Shae închise uşa dormitorului.

- N-o să-i faci nici un rău, nu-i aşa? Aprinse o lu-mânare parfumată şi îngenunche să-i scoată cizmele. Cântecele lui mă înveselesc în serile când nu vii.

- Aş vrea să pot veni în fiecare seară, spuse el în timp ce Shae îi masa picioarele goale. Cât de bine cântă?

- Mai bine decât unii. Nu la fel de bine ca alții. Tyrion îi desfăcu rochia şi îşi îngropa capul între

sânii ei. Pentru el, Shae avea întotdeauna un miros curat, chiar şi în această cocină puturoasă de oraş.

- Păstrează-1, dacă doreşti, dar ține-1 aproape. Nu vreau să cutreiere prin oraş, purtând vorbele prin cârciumi.

- Nu va face asta.

Tyrion îi acoperi gura cu gura lui. Avusese parte de destulă vorbărie, acum avea nevoie de dulcea sim¬plitate a plăcerii pe care o găsea între coapsele ei. Aici, cel puțin, era binevenit, dorit.

După aceea, îşi eliberă brațul de sub capul ei, îşi trase tunica pe el şi coborî în grădină. O semilună arginta frunzele pomilor şi sclipea pe suprafața iazu¬lui. Tyrion se aşeză lângă apă. Undeva, la dreapta, se auzea cântecul unui greier, un sunet neobişnuit de îmbietor. E linişte aici, gândi el, dar pentru cât timp?

O duhoare scârboasă îl făcu să întoarcă ochii. Shae stătea în pragul uşii, în spatele lui, îmbrăcată în rochia argintie pe care i-o dăruise. Am iubit o fecioara nepri-hănită ca o iarnă, cu străluciri de lună în păr. In spatele ei stătea unul dintre frații cerşetori, un bărbat corpo¬lent, în straie peticite, murdare, cu picioarele goale acoperite cu o crustă de noroi, cu un castron atârnat la gât, pe un şnur de piele, acolo unde un septon ar fi purtat un cristal. Mirosul lui ar fi sufocat şi un şobolan.

- Lordul Varys a venit să te vadă, anunță Shae. Cerşetorul îi făcu semn cu ochiul. Tyrion izbuc¬ni în râs.

- Fără doar şi poate. Cum se face că l-ai recu¬noscut, iar eu nu?

Shae ridică din umeri.

- E tot el, numai că altfel îmbrăcat.

- O altfel de înfățişare, un altfel de miros, un altfel de mers, zise Tyrion. Majoritatea oamenilor ar fi in¬duşi în eroare.

- Şi majoritatea femeilor, poate. Dar nu târfele. O târfă învață să vadă bărbatul, nu hainele lui, altfel sfârşeşte moartă pe stradă.

Varys avea un aer chinuit, şi nu din cauza crustei false de pe picioare. Tyrion chicoti.

- Shae, ne aduci, te rog, nişte vin? Poate i-ar prinde bine ceva de băut. Orice 1-a adus pe eunuc aici, în toiul nopții, nu e de bun augur.

- Aproape că mă tem să-ți spun de ce am venit, stăpâne, zise Varys când Shae îi lăsă singuri. Aduc veşti cumplite.

- Ar trebui să te îmbraci în pene negre, Varys, eşti o piază rea, ca orice corb. Tyrion se ridică în pi¬cioare, temându-se pe jumătate să pună următoarea întrebare. Este vorba despre Jaime? Dacă i-au făcut rău, nimic nu-i va putea salva.

- Nu, stăpâne. E altceva. Ser Cortnay Penrose e mort. Capătul Furtunii şi-a deschis porțile în fața lui Stannis Baratheon.

Panica alungă toate celelalte gânduri din mintea lui Tyrion. Când Shae se întoarse cu vinul, luă o sor¬bitură şi azvârli paharul, spărgându-1 de zidul casei. Shae ridică o mână, să se apere de cioburi, în timp ce vinul se prelinse pe pietre, formând degete lungi, negre, în lumina lunii.

- Fie blestemat! zise Tyrion.

Varys zâmbi, dezvelind o gură plină de dinți stricați.

- Cine stăpâne? Ser Cortnay sau Lordul Stannis?

- Amândoi. Capătul Furtunii era puternic, ar fi trebuit să reziste o jumătate de an sau mai mult..., suficient ca tatăl lui să termine cu Robb Stark. Cum s-a întâmplat?

Varys îi aruncă o privire lui Shae.

- Stăpâne, trebuie să tulburăm somnul scumpei tale doamne cu asemenea discuții sumbre şi însângerate?

- Poate că o doamnă ar fi înspăimântată, zise Shae, însă eu nu.

- Ar trebui să fii, îi spuse Tyrion. Odată căzut Capătul Furtunii, Stannis îşi va îndrepta atenția în curând către Debarcaderul Regelui. Acum îi părea rău că aruncase vinul acela. Lord Varys, acordă-ne un mo-ment şi mă voi întoarce cu tine la castel.

- Am să aştept în grajduri. Se înclină şi se înde¬părtă cu paşi apăsați.

Tyrion o trase pe Shae lângă el.

- Nu eşti în siguranță aici.

- Am zidurile mele şi străjerii pe care mi i-ai dat.

- Mercenari, spuse Tyrion. Le place aurul meu destul de mult, dar ar muri oare pentru el? Cât despre aceste ziduri, dacă un bărbat s-ar urca pe umerii altuia, ar fi sus într-o clipită. Un castel asemănător cu acesta a fost ars în timpul revoltelor. L-au ucis pe stăpânul lui pentru crima de a avea cămara plină, după cum l-au tăiat pe înaltul Septon în bucăți, au violat-o pe Lollys de vreo cincizeci de ori şi au zdro¬bit capul lui Ser Aron. Ce crezi că ar face dacă ar pune mâna pe doamna Mâinii?

- Târfa Mâinii, vrei să spui? Se uita la el cu ochii ei mari, îndrăzneți. Deşi aş vrea să fiu doamna ta, stăpâne. M-aş îmbrăca în toate hainele frumoase pe care mi le-ai dăruit, în satin, brocart auriu şi tafta şi aş purta bijuteriile tale, te-aş ține de mână şi aş sta la ospețele tale. Ți-aş putea dărui fii, ştiu că aş putea... Şi jur că nu te-aş face niciodată de ruşine.

Dragostea mea pentru tine mă ruşinează destul.

- Un vis dulce, Shae. Acum lasă-1 deoparte, te implor. Nu se poate împlini niciodată.

- Din cauza reginei? Nu mă tem nici de ea.

- Eu da.

- Atunci omoar-o şi ispräveşte odată. Nu s-ar zice că între voi există vreun sentiment de dragoste.

Tyrion oftă.

- E sora mea. Cel ce îşi ucide o rudă de sânge este blestemat pe vecie în ochii zeilor şi ai oamenilor. Mai mult, orice am crede tu şi eu despre Cersei, tatăl şi fratele meu țin la ea. Pot complota cu orice om din Cele Şapte Regate, dar zeii nu m-au înzestrat să-1 înfrunt pe Jaime cu săbiile în mâini.

- Tânărul Lup şi Lordul Stannis au săbii în mâini şi nu te sperie.

Cât de puține ştii, scumpa mea!

- împotriva lor am toată puterea Casei Lannister. împotriva lui Jaime sau a tatălui meu nu am decât un spate cocârjat şi o pereche de picioare chircite.

- Mă ai pe mine. Shae îl sărută, îşi strecură mâinile pe după gâtul său, strivindu-şi trupul de al lui.

Sărutul îl stârni, aşa cum făceau întotdeauna săruturile ei, dar de data aceasta Tyrion se desfăcu din îmbrățişare cu blândețe.

- Nu acum. Scumpa mea, am..., ei bine, spune-i sămânța unui plan. Cred că aş putea să te aduc la bucătăriile castelului.

Fața lui Shae încremeni.

- La bucătării?

- Da. Dacă acționez prin Varys, nimeni nu va afla. Shae chicoti.

- Stăpâne, te-aş otrăvi. Fiecare bărbat care a gustat din bucatele mele mi-a spus ce târfă bună sunt.

- Fortăreața Roşie are destui bucătari. Şi măcelari şi brutari. Tu ar trebui să joci rolul de ajutor de bucătar.

- O fată de la oală, răspunse ea, în haine aspre, maro. Aşa vrea stăpânul să mă vadă?

- Stăpânul vrea să te vadă vie, spuse Tyrion. N-ai cum să freci oale în haine de mătase şi de catifea.

- Stăpânul s-a plictisit de mine? îşi vârî o mână sub tunică şi îi atinse bărbăția. Din două atingeri iuți, o făcu să se întărească.

- El încă mă doreşte. Râse. Ți-ar plăcea să te culci cu fata de la bucătărie, stăpâne? Ai putea să mă acoperi cu făină şi să sugi sosul de pe sfârcurile mele dacă...

- încetează! Felul în care se purta îi amintea de Dancy, care se străduise atât de mult să-şi câştige rămăşagul. Ii dădu mâna la o parte, ca s-o împiedice de la alte trăsnăi. Nu e momentul pentru tăvăleală, Shae. Ar putea fi în joc viața ta.

Zâmbetul îi dispăru.

- Dacă te-am supărat vreodată, stăpâne, a fost fără voia mea, numai că... N-ai putea pur şi simplu să-mi dai mai mulți străjeri?

Tyrion oftă din toți rărunchii. Nu uita cât de tâ¬nără este, îşi spuse. Ii luă mâna.

- Nestematele tale pot fi înlocuite şi rochii noi, de două ori mai frumoase decât cele vechi, pot fi cusute pentru tine, dar tu eşti lucrul cel mai de preț dintre aceşti pereți. Nici Fortăreața Roşie nu e un loc sigur, dar e mult mai sigur decât acesta. Te vreau acolo.

- In bucătărie. Glasul ei era inexpresiv. Frecând la oale.

- Pentru scurt timp.

- Tata m-a făcut fata lui de la bucătărie, spuse ea, cu o grimasă. De aceea am fugit.

- Mi-ai spus că ai fugit fiindcă tatăl tău te-a făcut târfa lui, îi reaminti Tyrion.

- Şi asta. Nu mi-a plăcut să-i frec oalele mai mult decât mi-a plăcut să-1 simt în mine. îşi scutură capul. De ce nu mă poți ține în turnul tău? Jumătate dintre lorzii de la curte au cameriste.

- Mi s-a interzis anume să te duc la curte.

- De către tatăl tău idiot. Shae se bosumflă. Eşti destul de matur să ții toate târfele pe care le vrei. Te ia drept un băiețandru căruia nu i-a mijit mustața? Ce ar putea să facă, să te bată la fund?

Tyrion o pocni. Nu tare, dar suficient de tare.

- Lua-te-ar naiba, spuse el. Lua-te-ar naiba. Să nu râzi niciodată de mine. Nu tu.

Preț de o clipă, Shae rămase tăcută. Nu se auzea decât cântecul greierului țârâind, țârâind.

- Iți cer iertare, stăpâne, spuse ea în cele din urmă cu o voce gravă, împietrită. N-am vrut să fiu obraznică.

Iar eu nu am vrut să te lovesc. Zei, aveți milă, mă transform în Cersei.

- A fost urât, spuse el. Din partea amândurora. Shae, tu nu înțelegi. Vorbe pe care nu avusese nici¬odată de gând să le rostească țâşniră din gura lui, ca nişte măscărici dintr-un cal de lemn. Pe când aveam treisprezece ani, m-am însurat cu fiica unui arendaş. Sau aşa credeam despre ea. Eram orbit de dragoste şi credeam că şi ea simte la fel pentru mine, dar tata mi-a aruncat adevărul în față. Mireasa mea era o târfă pe care o angajase Jaime să-mi deschidă gustul bărbăției.

Iar eu am crezut totul, prostul de mine. Ca să-mi bage mințile-n cap, Lordul Tywin mi-a dat soția pe mâna unui pluton de străjeri care să facă ce vor cu ea şi mi-a poruncit să privesc. Şi să o mai iau pentru ultima oară, după ce vor isprăvi ceilalți. Pentru ultima oară, fără pic de dragoste sau tandrețe. „Aşa ți-o vei aminti cum este cu adevărat", a spus el, şi ar fi trebuit să-1 sfidez, dar bărbăția m-a trădat şi am făcut ce mi s-a cerut. După ce a terminat cu ea, tatăl meu a pus să se desfacă această căsătorie. Era ca şi cum n-am fi fost niciodată căsătoriți, a spus septonul. Strânse mâna lui Shae: Te rog, haide să nu mai vorbim despre Turnul Mâinii. Vei fi la bucătării doar pentru scurt timp. După ce terminăm cu Stannis, vei avea un alt castel şi mătăsuri fine ca mâinile tale.

Ochii lui Shae se lărgiseră, dar Tyrion nu putea citi ce se ascundea în spatele lor.

- Mâinile mele nu vor fi fine dacă voi spăla cup¬toare şi voi curăța farfurii toată ziua. Vei mai dori să te atingă după ce vor fi roşii, aspre şi crăpate de la apa fierbinte şi de la leşie?

- Mai mult ca oricând, răspunse el. Când le voi privi, îmi vor aminti cât de curajoasă eşti.

Nu-şi dădea seama dacă îl credea. Shae îşi plecă ochii.

- Sunt la porunca ta, stăpâne.

Era tot ce putea să accepte în seara aceasta, pentru Tyrion era cât se poate de limpede. O sărută pe obraz, în locul unde o lovise, ca să ia puțin din ustu¬rimea loviturii.

- Voi trimite după tine.

Varys aştepta în grajduri, aşa cum promisese. Calul lui părea şchiop şi pe jumătate mort. Tyrion încalecă şi unul dintre mercenari deschise porțile. Merseră în linişte. De ce i-ai spus despre Tysha, o, zei? se întrebă, speriat, dintr-odată. Unele secrete nu tre¬buie niciodată rostite, un bărbat trebuie să ducă în mormânt unele umilințe. Ce a vrut de la ea, iertare? Felul în care îl privise, ce însemna? Ura gândul de a freca oale atât de mult, sau ceea ce ura era mărtu¬risirea lui? Cum am putut să-i spun asta şi să cred că mă va mai iubi? spunea o parte din el, iar o alta îl batjocorea: Pitic nechibzuit, târfa iubeşte doar aurul şi bijuteriile.

Cotul rănit îi pulsa de fiecare dată când calul pu¬nea jos copita. Uneori aproape îşi imagina că auzea oasele frecându-se unul de altul înăuntru. Poate că ar trebui să consulte un

maester, să-i dea vreo poțiune pentru dureri, dar de când Pycelle își arătase adevă¬rata față, Tyrion Lannister nu mai avea încredere în maesteri. Doar zeii ştiau cu cine unelteau sau ce amestecau în acele poțiuni pe care ți le dădeau.

- Varys, spuse el. Trebuie să o aduc pe Shae la castel fără ştirea lui Cersei. Ii schiță în două vorbe planul cu bucătăria.

Când termină de explicat, eunucul chicoti uşor.

- Voi face aşa cum îmi porunceşte stăpânul, de-sigur... Dar trebuie să te previn, bucătăriile sunt pline de ochi şi de urechi. Chiar dacă fata nu va stârni vreo suspiciune anume, va fi supusă la o mie de întrebări. Unde s-a născut? Cine sunt părinții ei? Cum a ajuns la Debarcaderul Regelui? Adevărul nu intră în dis¬cuție, aşa că va trebui să mintă..., şi să mintă, şi să mintă. Aruncă o privire în jos, către Tyrion. Şi o fetişcană atât de drăguță va stârni pofte, nu doar curiozitate. Va fi atinsă, ciupită, mângâiată şi dez¬mierdată la bucătărie, se vor vârî noaptea sub păturile ei. Vreun bucătar singur ar putea să caute să se însoare cu ea. Brutarii îi vor frământa sânii cu mâinile pline de făină.

- Prefer să o ştiu dezmierdată decât înjunghiată, spuse Tyrion.

Varys mai înainta câțiva paşi şi spuse:

- S-ar putea să existe o altă cale. întâmplarea face că slujitoarea care are grijă de fiica Doamnei Tanda i-a şterpelit bijuteriile. Dacă aş informa-o pe Lady Tanda, ar da-o îndată afară. Iar fiica ar avea nevoie de o nouă slujnică.

- înțeleg. Varianta avea perspective, Tyrion îşi dădu seama pe loc. Camerista unei doamne purta haine mai bune decât o fată de la bucătărie şi, adesea, chiar un giuvaier sau două. Shae ar trebui să fie mul¬țumită. Iar Cersei o considera pe Lady Tanda obo¬sitoare şi isterică, iar pe Lollys, o vită toantă. Era puțin probabil să le facă vizite de curtoazie.

- Lollys e timidă şi credulă, spuse Varys. Va accep¬ta orice poveste i se va spune. De când gloata i-a luat fecioria, se teme să iasă din camerele ei. Shae nu va fi în văzul lumii... dar convenabil de aproape dacă vei avea nevoie de alinare.

- Turnul Mâinii e vegheat, ştii la fel de bine ca mine. Cersei va deveni cu siguranță curioasă dacă slujnica lui Lollys începe să-mi facă vizite.

- S-ar putea să reuşesc să-ți furişez copila în dormitor nevăzută. Casa Chatayei nu e singura care se poate lăuda cu o poartă ascunsă.

- O intrare secretă? In camerele mele? Tyrion era mai mult deranjat decât surprins. De ce altceva ar fi ordonat Maegor cel Crud moartea tuturor construc-torilor care au lucrat la castelul lui decât ca să păstreze

asemenea secrete? Da, presupun că există. Unde

găsesc uşa? In solariu? In dormitor?

- Prietene, nu mă vei obliga să-mi dezvălui toate micile secrete, nu-i aşa?

- De acum înainte gândeşte-te la ele ca la micile noastre secrete, Varys. Tyrion ridică privirea către eunuc, în straiele puturoase cu care era deghizat. Presupunând că eşti de partea mea...

- Te poți îndoi?

- Păi, nu, am încredere în tine fără nici o rezervă. Un hohot puternic de râs răsună, lovindu-se de obloa-nele ferestrelor. Am încredere în tine ca şi cum ai fi sânge din sângele meu, zău. Acum spune-mi cum a murit Cortnay Penrose.

- Se spune că s-a aruncat dintr-un turn.

- S-a aruncat? Nu, pe asta n-o cred!

- Străjerii lui nu au văzut nici un om intrând în camerele lui, nici nu au găsit pe nimeni înăuntru după aceea.

- Atunci ucigaşul a intrat repede şi s-a ascuns sub pat, sugeră Tyrion, sau a coborât de pe acoperiş cu o frânghie. Poate că gărzile mint. Cine poate spune că nu au făcu-o chiar ele?

- Fără îndoială, ai dreptate, stăpâne. Tonul lui infatuat sugera altceva.

- Dar nu eşti de aceeaşi părere. Cum s-a întâm¬plat, atunci?

O vreme, Varys nu răspunse. Singurul sunet era bocănitul copitelor pe pietrele de pavaj. In cele din urmă, eunucul îşi drese glasul.

- Stăpâne, crezi în puterile din vechime?

- Magie vrei să spui? întrebă Tyrion iritat. Vrăji de sânge, blesteme, metamorfoze, lucruri de felul ăsta? Pufni. Vrei să sugerezi că Ser Cortnay a fost ucis prin vrăjitorie?

- Ser Cortnay 1-a provocat pe Lordul Stannis la luptă de ia om la om în dimineaţa în care a murit. Te întreb eu, acesta e gestul unui om disperat? Pe urmă, mai e problema morţii misterioase a Lordului Renly, chiar în timp ce liniile sale de atac se grupau pentru a mătura ostile fratelui său de pe câmpul de luptă. Eunucul se opri o clipă. Stăpâne, m-ai întrebat odată cum se face că sunt tăiat.

- îmi amintesc, spuse Tyrion. Nu ai vrut să vorbeşti despre asta.

- Nici acum nu vreau, dar... De data aceasta, pauza fu mai lungă decât înainte, iar când Varys începu din nou să vorbească, glasul lui era cumva schimbat. Eram orfan, ucenic într-un teatru ambulant. Stăpânul nos¬tru avea o ambarcaţiune mică şi călătoream în lung şi-n lat pe marea îngustă, dând spectacole în toate Oraşele Libere şi, din când în când, în Vechiul Oraş

şi la Debarcaderul Regelui. Intr-o zi, la Myr, un anu¬me bărbat a venit la teatrul nostru ambulant. După spectacol, a făcut pentru mine o ofertă pe care stă¬pânul nostru a găsit-o prea tentantă pentru a o refuza. Eram îngrozit, mă temeam că omul voia să se folo¬sească de mine aşa cum auzisem că se folosesc bărbaţii de băieţi, dar de fapt singura parte din mine de care avea nevoie era penisul meu. Mi-a dat o poţiune care m-a făcut să nu mă pot mişca sau vorbi, dar simţurile nu mi le-a amorţit. Cu o lamă lungă, curbată, m-a tăiat, rădăcină şi vlăstar, încântând în tot acest timp. L-am privit cum îmi frige părţile bărbăteşti pe un mangal. Flăcările au devenit albastre şi am auzit un glas răspunzând la chemarea lui, deşi nu am înţeles cuvintele pe care le rostea. Comedianţii plecaseră pe când a isprăvit cu mine. După ce şi-a atins scopul, bărbatul n-a mai fost interesat de mine, aşa că m-a scos în stradă. Când l-am întrebat ce ar trebui să fac acum, a răspuns că presupune că ar trebui să mor. Ca să-i fac în ciudă, am decis să trăiesc. Curând, am fost un hoţ mai bun decât oricare altul din Myr şi când am crescut, am învăţat că adesea conţinutul scri¬sorilor unui om e mai de preţ decât cel al pungii sale. Da, visez şi acum noaptea aceea, stăpâne. Nu vrăjito¬rul, nici lama sa, nici măcar felul în care bărbăţia mea s-a zbârcit în timp ce a ars. Visez glasul. Glasul din flăcări. Să fi fost un zeu, un demon, trucul vreunui magician? Nu-ţi pot spune, şi cunosc toate trucurile. Tot ce pot spune cu siguranţă este că el 1-a chemat şi glasul a răspuns, şi din ziua aceea am urât magia şi pe toţi cei care o practică. Dacă Lordul Stannis este un asemenea om, am de gând să-1 văd mort.

După ce termină, merseră în tăcere o bucată de vreme. In cele din urmă, Tyrion spuse:

- O poveste deprimantă. îmi pare rău. Eunucul oftă.

- Iţi pare rău, dar nu mă crezi. Nu, stăpâne, nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Eram drogat, aveam dureri şi s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, departe, dincolo de mare. Fără îndoială că am visat glasul acela. Mi-am spus şi eu asta de o mie de ori.

- Eu cred în săbii de oţel, în monede de aur şi în judecata oamenilor, răspunse Tyrion. Şi cred că au exis-tat cândva dragoni. Le-am văzut craniile, în definitiv.

- Să sperăm că acesta e lucrul cel mai rău pe care-1 vei vedea vreodată, stăpâne.

A

- In privinţa asta suntem de acord. Tyrion zâmbi. Cât despre moartea lui Ser Cortnay, ei bine, ştim că

Stannis a angajat corăbieri mercenari din Oraşele Li-bere. Poate că a adus cu sine şi un asasin priceput.

- Un asasin foarte priceput.

- Există asemenea oameni. Visam cândva ca într-o zi voi fi destul de bogat să trimit un Om Fără Chip după dulcea mea surioară.

- Indiferent cum a murit Ser Cortnay, zise Varys, e mort, castelul a căzut şi Stannis e liber să înainteze.

- Vreo şansă să-i convingem pe Dornisheni să coboare la Mlaştini? întrebă Tyrion.

- Nici una.

- Păcat. Ei bine, ameninţarea ar putea fi de folos, cel puţin ţinându-i pe lorzii Hotarului la castelele lor. Ce veşti ai despre tatăl meu?

- Dacă Lordul Tywin a reuşit să treacă de Furca Roşie, la mine nu a ajuns încă nici o vorbă. Dacă nu se grăbeşte, s-ar putea să fie prins între duşmanii lui. Frunza de stejar a clanului Oakheart şi scoruşul Ro-wanilor au fost văzuţi la nord de Mander.

- Nici o vorbă de la Degețel?

- Poate că nu a ajuns la Podul Amar. Sau poate că a murit acolo. Lordul Tarly a pus stăpânire pe re¬zervele lui Renly şi a trecut pe foarte mulți prin sabie; din clanul Florent, mai cu seamă. Lordul Caswell s-a încuiat sus în castel.

Tyrion îşi dădu capul pe spate şi râse. Varys struni calul, încurcat.

- Stăpâne?

- Nu pricepi poanta, Lord Varys? Tyrion făcu semn cu mâna către ferestrele ferecate, către oraşul adormit. Capătul Furtunii a căzut şi Lordul Stannis vine cu foc şi sabie şi zeii ştiu ce puteri întunecate au, iar bunii oameni nu îl au pe Jaime să-i apere, nici pe Robert, nici pe Renly, nici pe Rhaegar, nici pe dragul lor cavaler al Florilor. Doar pe mine, cel pe care îl urăsc. Râse din nou. Piticul, sfetnicul afurisit, micul demon împielițat. Sunt tot ce a mai rămas între ei şi haos.

CATELYN

- Spune-i tatei că am plecat să-1 fac mândru. Fra¬tele ei sări în şa, lord din cap până-n picioare, cu zalele strălucitoare şi pelerina fluturând. Un păstrăv de argint, identic cu cel pictat pe scut, îi împodobea creasta coifului.

- A fost întotdeauna mândru de tine, Edmure. Şi te iubeşte cu înflăcărare. Să crezi asta.

- Vreau să-i dau motive mai întemeiate decât sim¬plul fapt că-i sunt fiu. îşi întoarse calul de luptă şi ridică o mână. Goarnele sunară, o tobă începu să bată, podul mobil coborî poticnit, iar Ser Edmure Tully ieşi din Riverrun în fruntea oamenilor săi, cu lăncile ridicate şi flamurile fluturând.

Am o oaste mai mare decât a ta, frățioare, gândi Catelyn în timp ce-i privea îndepărtându-se. O oaste de temeri şi îndoieli.

Lângă ea, suferința lui Brienne era aproape pal¬pabilă. Catelyn comandase veşminte pe măsura ei,

rochii frumoase, femeieşti, pe potriva rangului său, deşi ea încă prefera să se îmbrace în vechituri din zale şi piele fiartă, cu o cingătoare la brâu. Ar fi fost mai fericită să plece la război cu Edmure, fără îndoială, dar chiar şi zidurile înalte precum cele ale River-runului aveau nevoie de săbii să le apere. Fratele ei luase cu el la vaduri toți bărbații apți de luptă, lă-sându-1 pe Ser Desmond Grell la comanda garnizoa¬nei formate din răniți şi din bolnavi, alături de câțiva scutieri şi feciori de țărani neinstruiți, încă lipsiți de maturitate. Asta ca să apere un castel care gemea de femei şi copii.

Când ultimul pedestraş al lui Edmure ieşi târându-şi picioarele pe sub bariera-ghilotină, Brienne întrebă:

- Ce facem acum, doamna mea?

- Ne facem datoria. Catelyn era trasă la față când porni să traverseze curtea. Mi-am făcut întotdeauna datoria, gândi ea. Probabil că de aceea nobilul ei tată ținuse la ea cel mai mult dintre toți copiii lui. Amân¬doi frații ei mai mari muriseră de mici, aşa că ea îi fusese Lordului Hoster şi fiu, şi fiică, până la naşterea lui Edmure. Atunci i-a murit mama, iar tatăl i-a spus că trebuie să fie ea doamna casei Riverrun, şi a făcut şi asta. Iar când Lordul Hoster a promis-o lui Bran-don Stark, i-a mulțumit pentru că a făcut o alegere atât de bună pentru ea.

I-am dat lui Brandon simbolul dragostei mele şi nu l-am mângâiat pe Petyr nici măcar o dată după ce a fost rănit, nici nu mi-am luat rămas bun de la el când tata l-a trimis departe. Iar când Brandon a fost ucis şi tata mi-a spus că trebuie să mă căsătoresc cu fratele lui, am făcut-o bucuroasă, deşi nu-l văzusem niciodată pe Ned până în ziua nunții noastre. Mi-am dăruit fecioria acestui venerabil străin şi l-am trimis la războiul lui, la regele lui şi la femeia care i-a născut bastardul, fiindcă eu mi-am făcut întotdeauna datoria.

Paşii o purtară către sept, un templu din gresie cu şapte laturi, aşezat în mijlocul grădinilor mamei sale şi scăldat în lumini de curcubeu. Era plin de lume când intrară; Catelyn nu era singura care avea nevoie de rugăciune. Ingenunche în fața întruchipării de mar¬mură a Războinicului şi aprinse o lumânare parfu¬mată pentru Edmure şi o alta pentru Robb, aflat dincolo de dealuri. Ține-i teferi şi du-i spre victorie, se rugă ea, şi adu pace sufletelor celor ucişi şi alinare celor care rămân în urma lor.

Septonul intră cu cădelnița şi cu cristalul, în timp ce Catelyn se ruga, aşa că rămase la ceremonie. Nu-1 cunoştea pe acest septon, un tânăr zelos, de-o vârstă cu Edmure. îşi oficie slujba destul de bine, cu glasul sonor şi plăcut când cântă rugăciunile către cei Şapte, dar Catelyn descoperi că duce dorul modulațiilor vibrate, subțiri, ale Septonului Osmynd, mort de mult. Osmynd ar fi ascultat cu răbdare povestea celor văzute şi simțite de ea în pavilionul lui Renly şi poate ar fi ştiut ce semnificație au avut cele întâmplate şi ce trebuia să facă pentru a lăsa uitării umbrele care-i bântuiau visele. Osmynd, tatăl meu, unchiul Bryden, bătrânul Maester Kyn, ei au părut întotdeauna că ştiu totul, dar acum am rămas doar eu şi separe că nu ştiu nimic, nu-mi cunosc nici măcar datoria. Cum pot să-mi fac datoria dacă nu ştiu care este?

Când se ridică, genunchii îi erau înțepeniți, însă nu se simțea mai înțeleaptă. Poate că se va duce în pădurea zeilor în noaptea asta şi se va ruga şi la zeii lui Ned. Erau mai bătrâni decât Cei Şapte.

Afară descoperi un cântec cu totul diferit. Ry-mund Poetul stătea la crâşmă în mijlocul unui cerc de ascultători, cu vocea-i gravă răsunând în timp ce cânta despre Lordul Deremond la Pajiştea însângerată:

Şi iată-l, cu sabia-n mână, Ultimul din cei zece ai lui Darry

Brienne se opri o clipă să asculte, cu umerii largi încovoiați şi cu brațele groase încrucişate peste piept. Câțiva băieți zdrențăroşi trecură în goană, țipând şi lovindu-se unii pe alții cu bețe. De ce le place atâta băieților să se joace de-a războiul? Catelyn se întrebă dacă Rymund era răspunsul. Glasul cântărețului de¬veni tot mai sonor, pe măsură ce se apropia de finalul cântecului:

Şi roşie sta iarba sub picioare, şi roşii flamurile strălucind, roşu apusu-nvâpâiat de soare, scăldându-l în lumină, pâlpâind.

Haideți, veniți, un glas de lord se auzi, căci sabia mi-e încă însetată, şi cu un strigăt al sălbaticei furii se năpustiră peste apă-ndată...

- Lupta e mai bună decât această aşteptare, spuse Brienne. Nu te simți atât de neajutorat atunci când lupți. Ai o sabie şi un cal, uneori o secure. Când eşti în armură, e greu să fii rănit.

- Cavalerii mor în luptă, îi reaminti Catelyn. Brienne o privi cu ochii ei albaştri şi frumoşi.

- Aşa cum mor doamnele la naştere. Nimeni nu cântă cântece despre ele.

- Copiii sunt o altfel de bătălie. Catelyn începu să traverseze curtea. O bătălie fără flamuri şi goarne de război, dar nu mai puțin aprigă. Să porți în pântece un copil, să-1 aduci pe lume... Mama ta ți-ar fi putut povesti despre durere...

- N-am cunoscut-o pe mama mea, spuse Brienne. Tata avea femei..., o altă doamnă în fiecare an, dar...

- Acelea nu erau doamne, zise Catelyn. Oricât ar fi naşterea de grea, ceea ce urmează e şi mai greu. Uneori mă simt de parcă aş fi sfâşiată în bucăți. Aş vrea să fiu împărțită în cinci, câte una pentru fiecare copil, ca să-i pot feri pe toți de primejdii.

- Şi pe tine cine te-ar feri de primejdii, doamna mea?

Zâmbetul îi era şters şi obosit.

- Păi... oamenii Casei mele. Sau cel puțin aşa m-a învățat nobila mea mamă. Nobilul meu tată, fratele meu, unchiul, soțul, ei vor avea grijă de mine... Dar cât timp ei sunt departe, bănuiesc că trebuie să le ții tu locul, Brienne.

Ea îşi plecă creştetul.

- Voi încerca, doamna mea.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Maester Vyman aduse o scrisoare. Il primi îndată, sperând că erau veşti de la Robb sau de la Ser Rodrik, din Winterfell, dar me¬sajul se dovedi a fi de la Lordul Meadows, care se autoproclamase castelan al Capătului Furtunii. Scri¬soarea era adresată tatălui ei, fratelui, fiului, „sau oricui stăpâneşte la Riverrun". Ser Cortnay Penrose era mort, scria omul, iar Capătul Furtunii îşi deschi¬sese porțile în fața lui Stannis Baratheon, fiul legitim şi adevăratul moştenitor. Garnizoana castelului jura¬se credință cauzei sale, de la primul până la ultimul oştean, şi nimeni nu pățise nimic

- Cu excepția lui Cortnay Penrose, murmură Catelyn. Nu-1 întâlnise niciodată, dar era mâhnită să audă de moartea sa. Robb trebuie să afle îndată, spuse ea. Ştim unde se află?

- Ultima oară se îndrepta către Crag, reşedința Casei Westerling, spuse Maester Vyman. Dacă trimit un corb la Ashemark, s-ar putea să trimită la el un călăreț.

- Aşa să faci.

Catelyn citi încă o dată scrisoarea, după plecarea maesterului.

- Lordul Meadows nu spune nimic despre bas¬tardul lui Robert, îi mărturisi lui Brienne. Presupun că 1-a dat pe băiat împreună cu ceilalți, deşi mărtu¬risesc că nu înțeleg de ce îl dorea Stannis atât de mult.

- Poate că se teme de pretențiile băiatului.

- Pretențiile unui bastard? Nu, e altceva... Cum arată copilul ăsta?

- Are şapte sau opt ani, drăgălaş, cu părul negru şi ochi albaştri, strălucitori. Oaspeții îl luau adesea drept fiul Lordului Renly.

- Iar Renly era de partea lui Robert. Catelyn avu o sclipire de înțelegere. Stannis vrea să-1 etaleze pe băiat în fața regatului, ca oamenii să-1 vadă în el pe Robert şi să se întrebe de ce nu există la Joffrey o astfel de asemănare.

- Ar însemna asta atât de mult?

- Cei care sunt de partea lui Stannis vor considera că e o dovadă. Cei care îl sprijină pe Joffrey vor spune că nu înseamnă nimic.

Propriii ei copii aveau mai mult din familia Tully decât din familia Stark. Arya era singura care aducea mult cu Ned la trăsături. Şi Jon Snow, dar el nu a fost niciodată al meu. Gândul îi zbură la mama lui Jon, la acea iubire secretă, din umbră, despre care soțul ei nu a vorbit niciodată. Oare plânge după Ned la fel ca mine? Sau îl urăşte pentru că a părăsit patul ei pentru al meu? Oare se roagă pentru fiul ei aşa cum m-am rugat eu pentru al meu?

Erau gânduri supărătoare şi inutile. Dacă Jon era fiul lui Ashara Dayne de Starfall, aşa cum şopteau unii, doamna era moartă de mult; dacă nu, Catelyn nu avea nici un indiciu

despre cine sau unde ar putea fi mama lui. Şi nu avea nici o importanţă. Acum Ned nu mai era, iar iubirile şi secretele lui muriseră toate odată cu el.

Totuşi, era din nou frapată de felul ciudat în care se purtau oamenii când venea vorba despre bastarzii lor. Ned fusese întotdeauna extraordinar de protector cu Jon, iar Ser Cortnay Penrose renunţase la viaţa lui pentru acest Edric Storm, dar pentru Roose Bolton, bastardul lui însemnase pentru el mai puţin decât unul dintre câinii pe care-i avea, judecând după tonul scrisorii bizare pe care Edmure o primise de la el, cu nici trei zile în urmă. Traversase Tridentul şi se în¬drepta către Harrenhal, aşa cum i se poruncise. Scria: „Un castel puternic şi bine apărat, dar înălţimea Sa îl va avea, de-ar fi să ucid fiecare suflet de om dinăuntru ca să obţin asta." Spera că asta va compensa în ochii înălţimii Sale crimele fiului său bastard pe care Ser Rodrik Cassel îl condamnase la moarte. „O soartă pe care, fără îndoială, a meritat-o", scrisese Bolton. „Sân¬gele alterat e întotdeauna înşelător, iar Ramsay avea o fire şireată, lacomă şi crudă. Mă socotesc norocos că am scăpat de el. Fiii legitimi pe care tânăra mea soţie mi i-a promis nu ar fi fost niciodată în siguranţă atâta timp cât el ar fi rămas în viaţă."

Sunetul unor paşi grăbiţi îi distrase atenţia de la gândurile-i morbide. Scutierul lui Ser Desmond năvăli gâfâind în cameră şi îngenunche:

- Doamna mea... Lannisteri... dincolo de râu.

- Trage aer în piept, fiule, şi spune-mi pe îndelete. Făcu aşa cum i-a cerut.

- O coloană de oameni înarmaţi, raportă el. Din¬colo de Furca Roşie. Arborează un unicorn purpuriu sub leul Lannisterilor.

Vreun fiu al Lordului Brax. Brax venise o dată la Riverrun, când Catelyn era mică, să propună căsă¬toria unuia dintre fiii săi cu ea sau cu Lysa. Se întreba dacă acolo, afară, era acum acelaşi fiu, conducând atacul.

Când Catelyn se urcă pe metereze, Ser Desmond îi spuse că Lannisterii porniseră de la sud-est, sub o revărsare de flamuri.

- Câţiva călăreţi, nimic mai mult, o asigură el. Cea mai mare parte a oştirii lui Tywin este departe, la sud. Aici nu ne paşte nici un pericol.

La sud de Furca Roşie, ţinutul se întindea drept şi neted. Din turnul de veghe Catelyn putea vedea la mile depărtare. Chiar şi aşa, doar cel mai apropiat vad era vizibil. Edmure îi încredinţase lui Mallister apărarea acestuia, la fel şi a altor trei mai îndepărtate, în susul apei. Călăreţii Lannisterilor se învârteau fără ţintă pe lângă apă, cu flamurile de purpură şi argint fluturând în vânt.

- Nu mai mult de cincizeci, doamna mea, aprecie Ser Desmond.

Catelyn privi călăreţii desfăşuraţi într-un şir lung. Oamenii Lordului Jason aşteptau să-i întâmpine în spatele bolovanilor, al ierburilor şi al ridicaturilor de pământ. Sunetul unei goarne trimise călăreţii înainte, în pas greoi, avântându-se în valuri. Preţ de o clipă, se înfăţişară într-un spectacol măreţ, cu armurile strălucitoare şi cu flamurile fluturând, cu soarele scân¬teind pe vârfurile suliţelor.

- Acum, o auzi pe Brienne murmurând.

Era greu să-ţi dai seama ce se întâmpla, dar ţipetele cailor păreau destul de puternice la distanţa aceasta şi, dincolo de ele, Catelyn auzi zăngănitul mai slab al oţelului pe oţel. O flamură dispăru dintr-odată, când cel care o purta fu înghiţit de ape, iar curând după aceea primul mort trecu pe lângă zidurile lor, purtat de curent. Lannisterii se retrăseseră deja de-a valma. Ii privi cum se regrupează, cum se sfătuiesc în grabă şi pleacă la galop pe unde au venit. Oamenii de pe ziduri strigară cuvinte de ocară în urma lor, deşi erau deja prea departe ca să-i audă.

Ser Desmomd se bătu pe burtă.

- Mi-ar fi plăcut ca Lordul Hoster să poată vedea asta. L-ar fi făcut să danseze.

- Vremea dansului a trecut de mult pentru tatăl meu, răspunse Catelyn, iar această luptă abia a început.

Lannisterii se vor întoarce. Lordul Tywin are de două ori mai mulţi oşteni decât fratele meu.

- Şi de-ar avea de zece ori mai mulţi, tot nu ar conta, zise Ser Desmond. Malul vestic al Furcii Roşii este mai înalt decât cel de la est, doamna mea, şi bine împădurit. Arcaşii noştri au o ascunzătoare bună şi câmp liber pentru săgeţile lor... şi, în caz că s-ar ivi vreo

breşă, Edmure are în rezervă cei mai buni ca¬valeri, gata să pornească oriunde e nevoie de ei. Râul îi va opri.

- Mă rog să ai dreptate, spuse Catelyn pe un ton grav.

In noaptea aceea veniră din nou. Poruncise să fie trezită îndată dacă duşmanul se va întoarce şi, mult după miezul nopții, o slujnică o atinse uşor pe umăr. Catelyn se ridică în capul oaselor.

- Ce este?

- Vadul din nou, doamna mea. înveşmântată în cămaşa de noapte, Catelyn urcă

pe acoperişul cetății. De acolo putea vedea peste zi¬duri până la locul unde se dezlănțuia bătălia. Apără¬torii ridicaseră focuri de veghe de-a lungul malurilor şi, probabil, Lannisterii credeau că-i vor găsi orbiți de întuneric sau pe picior greşit. Dar asta era o nebu¬nie, întunericul era, în cel mai bun caz, un aliat nesi¬gur. Când intrară în râu, pentru a-şi croi drum peste apă, unii păşiră în bulboanele nevăzute şi se duseră la fund, pleoscăind, în timp ce alții se împiedicară de pietre sau se răniră la picioare în țepuşele de fier ascunse. Arcaşii Mallisterilor trimiseră, şuierând dea¬supra râului, o ploaie de săgeți de foc, surprinzător de frumoase văzute din depărtare. Un bărbat stră¬puns de zeci de ori, cu hainele în flăcări, dansă şi se învârti în apa adâncă până la genunchi, până când, în cele din urmă, căzu şi fu dus de valuri pe râu în jos. Până ce trupul lui trecu pe lângă Riverrun, focul şi viața lui se stinseseră deopotrivă.

O victorie mica, gândi Catelyn când lupta se ter¬mină şi supravieţuitorii din rândul duşmanilor se topiseră deja în noapte, dar, oricum, o victorie. In timp ce coborau treptele şerpuitoare ale turnului, Catelyn o întrebă pe Brienne ce gândeşte.

- A fost o atingere cu vârful degetului din partea Lordului Tywin, doamna mea, răspunse fata. Cer¬cetează, caută punctul slab, o trecătoare neapărată. Dacă nu găseşte aşa ceva, îşi va strânge toate degetele într-un singur pumn, şi va încerca să facă el una. Brienne ridică din umeri. Asta aş face eu dacă aş fi în locul lui. îşi duse mâna către mânerul sabiei şi îl mângâie uşor, vrând parcă să se asigure că se afla încă acolo.

Şi fie ca zeii sa ne ajute în acel moment, gândi Ca¬telyn. Şi totuşi, ea nu putea face nimic. Acolo, la râu, era bătălia lui Edmure, a ei era aici, înăuntrul castelului.

In dimineața următoare, în timp ce lua micul de¬jun, trimise după bătrânul administrator al tatălui său, Utherydes Wayn.

- Trimite-i lui Ser Cleos Frey o sticlă cu vin. Am de gând să-1 iau la întrebări cât de curând şi vreau să fie slobod la limbă.

- Cum porunceşti, doamna mea.

La scurt timp după aceea, un călăreț având cusut pe piept vulturul casei Mallister sosi cu un mesaj de la Lordul Jason, care vorbea despre o altă ambuscadă şi o altă victorie. Ser Flement Brax încercase să forțeze o traversare într-un alt punct, la treizeci de leghe către sud. De data aceasta, Lannisterii au reuşit să traver¬seze râul pe jos, dar arcaşii Mallisterilor le-au potopit scuturile cu săgeți, în timp ce catapultele pe care Edmure le-a urcat pe malul râului au prăvălit asupra lor bolovani grei, spărgându-le rândurile.

- Au lăsat o duzină de morți în apă şi doar doi oameni au ajuns către mal, unde le-am venit iute de hac, o informă călărețul. Mai povesti, de asemenea, despre o luptă care a avut loc mai departe, în susul râului, unde Lordul Karly Vance ocupa trecătorile. Şi aceşti atacatori au fost înlăturați, o pierdere tristă pentru duşmanii noştri.

Poate că Edmure a fost mai înțelept decât mi-am dat eu seama, gândi Catelyn. Lorzii lui au văzut cu toții rostul planurilor sale de luptă, de ce am fost eu atât de oarbă? Fratele meu nu este băiețelul pe care mi-l amin¬tesc, nu mai mult decât Robb.

Aşteptă până ce se însera şi abia apoi se duse să-1 viziteze pe Ser Cleos Frey, socotind că va fi cu atât mai beat cu cât va întârzia mai mult. Când intră în celula turnului, Ser Cleos se aruncă, clătinându-se, în genunchi.

- Doamna mea, nu am ştiut nimic despre nici o evadare. Pezevenghiul a zis că un Lannister trebuie să aibă o escortă din rândul Lannisterilor, pe cuvân¬tul meu de cavaler...

- Ridică-te, ser. Catelyn se aşeză. Ştiu că nici un nepot al lui Walder Frey nu şi-ar încălca jurământul. Doar dacă asta ar sluji scopurilor lui. Fratele meu zicea că ai adus condiții de pace.

- Aşa este. Ser Cleos se ridică, împleticindu-se, în picioare. Catelyn era mulțumită să vadă cum se clătina.

- Spune-mi, porunci ea, şi el se supuse.

Când isprăvi, Catelyn rămase încruntată. Edmure avusese dreptate, acestea nu erau condiții, în afară de...

- Lannister mi le va da pe Arya şi pe Sansa în schimbul fratelui său?

- Da. S-a aşezat pe Tronul de Fier şi a jurat.

- In fața martorilor?

- In fața întregii curți, doamna mea. Şi a zeilor. I-am zis asta şi lui Ser Edmure, dar el mi-a spus că nu e posibil, că înălțimea Sa Robb nu va fi niciodată de acord.

- Ți-a spus adevărul. Nici măcar nu putea să spună că Robb greşea. Arya şi sansa erau copii. Regicidul, în viață şi liber, era mai periculos decât orice bărbat din regat. Era o situație fără ieşire. Mi-ai văzut fiicele? Sunt bine tratate?

Ser Cleos ezită.

- Eu... da, păreau...

Bâjbâie după o minciună, îşi dădu seama Catelyn, dar vinul i-a zăpăcit mințile.

- Ser Cleos, spuse ea imperturbabilă, ai pierdut protecția steagului tău de pace atunci când oamenii tăi ne-au tras pe sfoară. Minte-mă şi vei fi spânzurat de ziduri, alături de ei. Fii convins. Te întreb încă o dată - mi-ai văzut fiicele?

Fruntea îi era leoarcă de sudoare.

- Am văzut-o pe Sansa la curte, în ziua în care Tyrion mi-a spus condițiile lui. Era foarte frumoasă, doamna mea. Poate că puțin... palidă. Trasă la față, cum ar veni.

Sansa, dar nu Arya. Asta poate însemna orice. Arya a fost întotdeauna mai greu de strunit. Poate că Cersei se ferea să o afişeze în fața curții întregi de teamă că ar putea face sau spune ceva. Poate că au încuiat-o, la loc sigur, ferită de priviri. Sau poate că au omorât-o. Catelyn alungă acest gând.

- Condițiile lui, ziceai... Dar Cersei e Regina Regentă.

- Tyrion a vorbit în numele amândurora. Regina nu era acolo. Se simțea rău în ziua aceea, aşa mi s-a spus.

- Ciudat.

Catelyn îşi aminti acea călătorie îngrozitoare prin Munții Lunii şi felul în care Tyrion reuşise să-1 ispi¬tească de partea lui pe acel mercenar din serviciul ei.

Piticul e mult prea deştept Nu-şi putea imagina cum supraviețuise drumului aspru, după ce Lysa îl trimisese de la Vale, dar nu era surprinsă. Nu are nici o legătură cu uciderea lui Ned, cel puțin. Şi a venit în apărarea mea când oamenii clanului ne-au atacat. De m-aş putea încrede în cuvântul lui...

îşi desfăcu mâinile ca să se uite la cicatricile care îi brăzdau degetele. Urmele pumnalului său, îşi re¬aminti. Pumnalul lui în mâna asasinului pe care l-a plătit ca să-i taie gâtul lui Bran. Cu toate că piticul negase, bineînțeles. Chiar şi după ce Lysa îl încuiase într-una dintre celulele Cerului şi îl amenințase cu Poarta Lunii, el tot negase.

- A mințit, spuse ea ridicându-se dintr-odată în picioare. Lannisterii sunt mincinoşi cu toții, iar piti¬cul e cel mai mare mincinos dintre ei. Ucigaşul era înarmat cu cuțitul lui.

Ser Cleos dădu să răspundă:

- Nu ştiu nimic despre nici un...

- Nu ştii nimic, fu ea de acord, ieşind val-vârtej din celulă. Brienne o urmă, tăcută. Pentru ea e mai simplu, gândi Catelyn cu o străfulgerare de invidie. In privința aceasta, era ca un bărbat. Pentru bărbați, răspunsul era mereu acelaşi, niciodată foarte departe de cea mai apropiată sabie. Pentru o femeie, pentru o mamă, calea era mai anevoioasă şi mai greu de cunoscut.

Cină târziu, în Sala Mare, împreună cu garnizoana ei, ca să-şi încurajeze oamenii cum putea. Rymund Poetul cântă tot timpul, scutind-o de obligația de a vorbi. încheie cu un cântec compus de el despre victoria lui Robb la Oxcross.

„Şi stelele în noapte erau ochii lupilor săi, şi vântul însuşi era cântecul lor."

Intre versuri, Rymund îşi dădea capul pe spate şi urla ca un lup şi, până la sfârşit, jumătate din sală urla împreună cu el, până şi Desmond Grell, care era bine afumat. Glasurile lor răsunau, lovindu-se de grinzile tavanului.

Să-şi cânte cântecele, dacă asta le da curaj, gândi Catelyn jucându-se cu pocalul ei de argint.

- Când eram copilă, în Sala Amurgului era mereu câte-un cântăreț, spuse Brienne cu glas scăzut. Am învățat toate cântecele pe dinafară.

- Şi Sansa la fel, deşi puținі cântăreți se osteneau să străbată drumul lung către nord, la Winterfell. l-am spus, totuşi, că la curtea regelui vor fi cântăreți, ham spus că va auzi muzică de toate felurile, că tatăl ei i-ar putea găsi vreun profesor care să o ajute să învețe să cânte la harpă. O, zei, iertați-ma...

Brienne spuse:

- îmi amintesc o femeie..., a venit de undeva de dincolo de marea îngustă. Nici măcar nu-mi puteam da seama în ce limbă cânta, dar glasul ei era la fel de încântător ca şi ea. Avea ochi de culoarea prunelor şi talia atât de îngustă încât tata putea să o cuprindă cu mâinile. Mâinile lui erau aproape la fel de mari ca ale mele. îşi strânse degetele lungi, groase, vrând parcă să le ascundă.

- Ai cântat pentru tatăl tău? întrebă Catelyn. Brienne scutură din cap, privind în jos la strachina

ei de lemn, încercând parcă să găsească un răspuns în sosul de friptură.

- Pentru Lordul Renly? Fata roşi.

- Niciodată, eu... Bufonul lui făcea glume crude uneori, iar eu...

- Intr-o zi va trebui să cânți pentru mine.

- Eu... te rog, nu am talent. Brienne se îndepărtă de masă. Iartă-mă, doamna mea. îmi dai permisiunea să plec?

Catelyn încuviință. Fata înaltă, mătăhăloasă, pă¬răsi sala cu paşi mari, aproape neobservată în mijlocul petrecerii. Zeii fie cu tine, gândi ea în timp ce reveni, fără chef, la mâncarea din fața ei.

Trei zile mai târziu se produse lovitura de ciocan pe care Brienne o presimțise şi peste alte cinci zile auziră despre ea. Catelyn stătea alături de tatăl ei când sosi mesagerul lui Edmure. Armura bărbatului era ciobită, cizmele pline de praf, iar în tunică avea o gaură zdrențuită, însă expresia chipului său, când în-genunche, grăia de la sine că veştile erau bune.

- Victorie, doamna mea. Ii înmâna scrisoarea lui Edmure. Mâna lui Catelyn tremură când rupse sigiliul.

Lord Tywin încercase să forțeze o trecere într-o duzină de vaduri diferite, scria fratele ei, dar fiecare atac a fost împiedicat. Lordul Lefford se înecase, ca¬valerul de la Crakehall, numit Mistrețul Puternic, fusese luat ostatic, Ser Addam Marbrand fusese de trei ori forțat să se retragă..., dar cea mai cumplită bătălie se purtase la Moara de Piatră, unde asaltul a fost condus de Ser Gregor Clegane. Atât de mulți dintre oamenii lui au căzut, încât trupurile cailor amenințau să zăgăzuiască râul. In cele din urmă, Muntele şi o mână dintre cei mai buni oameni ai săi au cucerit țărmul de vest, dar Edmure şi-a aruncat în luptă tru¬pele de rezervă, iar ei au fost zdrobiți şi au plecat învârtindu-se înapoi, înfrânți şi plini de sânge. Ser Gregor însuşi îşi pierduse calul şi s-a întors, târân-du-şi picioarele dincolo de Furca Roşie, sângerând din zeci de răni, sub o ploaie de săgeți şi de pietre căzând în jurul lui.

„Nu vor trece, Cat", scrisese Edmure. „Lordul Ty-win se îndreaptă către sud-est. O manevră poate, sau retragere totală, nu are nici o importanță. Nu vor trece."

Ser Desmond Grell se înveselise.

- O, de-aş fi putut să fiu cu el, zise bătrânul cavaler când Catelyn îi citi scrisoarea. Unde e nătărăul de Rymund? E o poveste demnă de un cântec, o, zei, unul pe care chiar şi Edmure va dori să-1 asculte. Moara care a măcinat muntele din temelii, aproape că aş putea scrie eu însumi versurile de-aş avea talent de cântăreț.

- Nu vreau să aud nici un cântec până când nu se termină luptele, zise Catelyn, poate pe un ton prea aspru. Totuşi, îi îngădui lui Ser Desmond să răspân¬dească vestea şi fu de acord când acesta sugeră să deschidă câteva butoaie în cinstea Morii de Piatră. Starea de spirit la Riverrun fusese încordată şi moho¬râtă în ultimul timp, se vor simți cu toții mai bine cu puțină băutură şi cu speranță.

In noaptea aceea, castelul răsună de sărbătoare. Riverrun! strigau oamenii de rând, şi Tully, Tully! Ve¬niseră speriați şi lipsiți de apărare, iar fratele ei îi primise atunci când cei mai mulți dintre lorzi şi-ar fi închis porțile în fața lor. Glasurile lor străbăteau dincolo de ferestre şi se strecurau pe sub uşile grele, din lemn dur. Rymund cânta la harpă, acompaniat de o pereche de toboşari şi un tânăr cu un set de fluiere de trestie. Catelyn asculta râsetele

feciorelnice ale fe¬telor şi trăncăneala flăcăilor pe care fratele ei i-i lăsase drept garnizoană. Sunete plăcute... Şi totuşi, nu ajun¬geau la sufletul ei. Nu le putea împărtăşi bucuria.

In solariul tatălui ei văzu o carte grea, legată în piele, cu hărți, şi o deschise la ținuturile riverane. Ochii ei găsiră drumul către Furca Roşie şi îl urmări, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Se îndreaptă către sud-est, gândi ea. Probabil au ajuns deja la izvoarele Apei Negre.

închise cartea, mai neliniştită decât înainte. Zeii le dăruiseră victorie după victorie. La Moara de Piatră, la Bătălia Câmpurilor, la Pădurea Şoaptelor...

Dar dacă învingem, de ce mi-e atât de frică?

BRAN

Sunetul era mai slab decât un clinchet, era un scârțâit de oțel pe piatră. îşi înălță capul de pe labe, ascultând, adulmecând vântul.

Ploaia de seară stârnise o sută de miresme ador-mite, le întregise şi le dăduse din nou putere. Ierburi şi mărăcini, mure strivite de pământ, noroi, viermi, frunze putrede, un şobolan strecurându-se într-un tufiş. Simți mirosul sălbatic, negru, al blănii fratelui său şi cel înțepător, arămiu, al sângelui veveriței pe care o ucisese. Alte veverițe se mişcau deasupra, prin¬tre ramuri, răspândind miros de blană udă şi de tea¬mă, zgâriind scoarța cu ghearele lor mici. Sunetul acela fusese ceva asemănător.

Şi îl auzi din nou, clinchet şi scrâşnet. Il făcu să se ridice în picioare. Ciuli urechile şi ridică coada. Urlă, un țipăt prelung, grav, înfiorat, un urlet ce putea tulbura orice somn, în afară de cel al mormanelor de pietre-oameni, care erau întunecate şi adormite.

O noapte liniştită şi umedă, o noapte care îi vâra pe oameni în vizuinile lor. Ploaia se oprise, dar oame¬nii se ascundeau încă de umezeală, înghesuiți lângă foc, în grotele lor de pietre stivuite.

Fratele său se apropie furişându-se printre copaci, mişcându-se aproape la fel de neauzit ca un alt frate pe care şi-1 amintea vag, de demult, cel alb cu ochi de sânge. Ochii acestui frate erau iazuri întunecate, dar blana de pe ceafă îi era zburlită. Auzise şi el sunetele şi ştiuse că însemnau pericol.

De data aceasta, zornăitul şi scârţâitul fură urmate de un târşâit şi de lipăitul moale, iute, al tălpilor goale pe piatră. Vântul aduse o boare uşoară a unui miros de om pe care nu îl cunoştea. Străin. Pericol. Moarte.

Alergă în direcţia sunetului, cu fratele său gonind în urma lui. Grotele de piatră se ridicau în urma lor, cu zidurile lunecoase şi umede. îşi dezveli dinţii, dar pietrele-oameni nu băgară de seamă. O poartă se înălţa în faţa lui, cu un şarpe negru strâns încolăcit în jurul drugului şi al stâlpului. Când se izbi de ea, poarta se cutremură, iar şarpele zornăi, alunecă şi opuse rezistenţă. Printre zăbrele putea privi în jos, la vizuina lungă de piatră care se întindea între ziduri, către câmpul stâncos de dedesubt, dar nu era chip să străbată. îşi putea vârî botul printre gratii, dar nu mai mult. De multe ori încercaseră fraţii lui să zdrobească între dinţi oasele negre ale porţii, dar nu se rupeau, încercaseră să sape dedesubt, dar acolo se aflau pietre mari, plate, pe jumătate acoperite de pământ şi de frunze duse de vânt.

Mârâind, se plimbă de colo-colo prin faţa porţii, pe urmă se mai aruncă o dată asupra ei. Poarta se mişcă puţin şi îl aruncă înapoi. încuiat, şopti ceva. Zăvorât. Glasul pe care el nu-1 auzea, parfumul fără miros. Celelalte căi erau şi ele închise. Acolo unde în zidurile de pietre-oameni se aflau porţi, lemnul era gros şi puternic. Nu exista nici o ieşire.

Există, răspunse şoapta, şi i se părea că putea vedea umbra unui copac imens, acoperit de ace, ivindu-se din pământul negru, de zece ori mai înalt decât sta¬tura unui om. Totuşi, când privi împrejur, nu era acolo. Cealaltă parte a pădurii zeilor, repede, repede...

Prin întunecimea nopţii veni un strigăt înăbuşit, întrerupt. Iute, foarte iute, se răsuci şi săltă înapoi printre copaci, cu frunzele umede foşnindu-i sub labe, cu crengile biciuindu-i trupul, în timp ce gonea pe lângă ele. îşi auzea fraţii urmându-1 îndeaproape. Se avântară sub copacul inimii şi în jurul iazului rece, printre tufele de muri, sub desişul de stejari, frasini şi tufe de păducel, către celălalt capăt al pădurii... Şi iat-o acolo, umbra pe care o ghicise fără să o vadă, copacul înclinat, arătând către vârfurile acoperişu¬rilor. Santinelă, veni gândul.

Atunci îşi aminti cum era să se caţere în copac. Erau ace peste tot, zgâriindu-i faţa goală şi căzându-i pe ceafă, seva lipicioasă pe spate, mirosul înţepător de pin pe care îl răspândea. Era un copac uşor de urcat pentru un băiat, aplecat cum era, încovoiat, cu crengile atât de apropiate încât formau parcă o scară, înclinându-se către acoperiş.

Mârâind, adulmecă de jur-împrejur la poalele copacului, ridică un picior şi, cu un şuvoi de urină, îl marcă. O creangă joasă îi atinse faţa şi îl plesni, răsucindu-se şi smucindu-se până ce lemnul pârâi şi se rupse. Gura îi era plină de ace şi de gustul amar de sevă. îşi scutură capul şi mârâi.

Fratele lui se aşeză pe labele din spate şi îşi ridică glasul într-un urlet de jale, un cânt întunecat de durere. Acea cale le era oprită. Nu erau veveriţe, nici pui de oameni, nu puteau să se încolăcească pe trun-chiurile copacilor, agăţându-se cu mâini moi şi rozalii şi cu picioare stângace. Ei erau alergători, vânători şi prădători.

Departe, în noapte, în spatele zidurilor care îi îm-presurau, câinii se treziră şi începură să latre. Unul, altul, cu toţii, o zarvă mare. Simţiseră şi ei mirosul de duşman şi de teamă.

Il cuprinse o furie disperată, fierbinte ca foamea. Sări de lângă zid, săltă pe sub copaci, cu umbrele crengilor şi ale frunzelor acoperindu-i de pete blana cenuşie... Apoi se întoarse şi goni îndărăt. Picioarele îi zburau, lovind frunzele umede şi acele de pin şi, pentru scurt timp, era un vânător şi în faţa lui alerga un cerb încornorat, şi îl putea vedea, îi putea simţi mirosul, şi alerga pe urma lui mâncând pământul. Mirosul fricii îi făcea inima să bubuie, iar dintre fălci i se scurgea saliva; ajunse, cu paşi mari, la copacul înclinat şi se năpusti în sus, pe trunchi, cu ghearele agăţându-se de scoarţă, pentru sprijin. Săltă sus, sus, două salturi, trei, fără să încetinească, până ce ajunse printre ramurile de jos. Crengile i se încâlceau în pi-cioare şi îi biciuiau ochii, ace verzi-cenuşii se împră-ştiau în timp ce îşi croia drum printre ele, lovindu-1. Fu nevoit să încetinească. Ceva i se agăţă de picior şi se eliberă, mârâind. Trunchiul se îngusta sub trupul lui, cu panta tot mai abruptă, aproape dreaptă, şi udă. Scoarţa se sfâşie ca pielea când încercă să se agate cu ghearele de ea. Străbătu o treime din drum, o jumă-tate, mai mult, acoperişul era aproape... Pe urmă puse jos un picior şi îl simţi alunecând pe curba lemnului ud, şi, dintr-odată, se prăbuşea. Urlă de frică şi de furie, căzând, şi se răsuci în timp ce pământul gonea spre el, gata să-1 sfărâme.

Apoi Bran se afla din nou în pat, în camera lui singuratică din turn, în păturile sale, răsuflând greu.

- Vara! strigă el. Vara!

Umărul îl durea, ca şi cum ar fi căzut pe el, dar ştia că era doar fantasma simţămintelor animalului. Jojen a spus adevărul Sunt un om-fiară. De afară auzea lătratul îndepărtat al câinilor. Marea a venit. Se revarsă peste ziduri, exact aşa cum a văzut Jojen. Bran se apucă de bara de deasupra capului şi se trase în sus, strigând după ajutor. Nu veni nimeni şi, după o clipă, îşi amin¬ti că nimeni nu va veni. Luaseră străjerii de la uşa lui. Ser Rodrik avusese nevoie de toţi oamenii apţi de luptă pe care putea să pună mâna, aşa că Win-terfellul fusese lăsat doar cu o garnizoană simbolică.

Ceilalţi plecaseră cu opt zile în urmă, şase sute de bărbaţi din Winterfell şi din cele mai apropiate for-tăreţe. Cley Cerwyn aducea încă trei sute, să li se alăture, iar Maester Luwin trimisese corbi înaintea lor, chemând recruţi de la Portul Alb şi de la gorgane şi chiar din locurile îndepărtate, din inima pădurii lupilor. Cetatea lui Torrhen era asediată, sub co-manda aceleiaşi odioase căpetenii de război pe nume Dagmer Cleftjaw. Bătrâna Nan spunea că nu putea fi omorât, că odată un duşman i-a spintecat capul în două cu o secure, dar Dagmer era atât de fioros încât doar a unit înapoi cele două jumătăţi şi le-a ţinut până ce s-au vindecat. Se putea, oare, ca Dagmer sa fi câştigat? Cetatea lui Torrhen era la multe zile depărtare de Winterfell, dar...

Bran se ridică din pat, mişcându-se de la o bară la alta, până ce ajunse la ferestre. Degetele îi bâjbâiră când dădu la o parte oblonul. Curtea era goală şi toate ferestrele pe care le putea vedea erau negre. Winter-fellul dormea.

- Hodor! strigă el cât putu de tare. Hodor dormea probabil deasupra grajdurilor, dar, poate, dacă ţipa destul de tare îl auzea, sau cineva îl va auzi. Hodor, vino repede! Osha! Meera, Jojen, oricine! Bran îşi duse mâinile căuş la gură: HOOOOODOOOOOR!

Dar când uşa se deschise cu putere în spatele lui, omul care intră nu era unul pe care Bran să-1 fi cunoscut. Purta o vestă de piele cusută cu discuri de fier întretăiate şi ducea un pumnal într-o mână şi o secure agăţată la spate.

- Ce vrei? întrebă Bran speriat. Aceasta este ca-mera mea. Ieşi afară!

Theon Greyjoy intră în dormitor, în urma lui.

- N-am venit să-ţi facem rău, Bran.

- Theon? Bran, uşurat, fu cuprins de ameţeală. Te-a trimis Robb? E şi el aici?

- Robb e foarte departe. Nu te poate ajuta acum.

- Să mă ajute? Nu înţelegea. Nu mă speria, Theon.

- Sunt Prinţul Theon acum. Suntem prinţi amân-doi, Bran. Cine ar fi visat? Dar ţi-am luat castelul, prinţul meu.

- Winterfell? Bran scutură din cap. Nu, n-ai putea.

- Lasă-ne, Werlag. Omul cu pumnalul se retrase. Theon se aşeză pe pat. Am trimis patru oameni peste ziduri, cu cârlige şi funii, şi ei au deschis uşa din spate pentru noi ceilalţi. Oamenii mei se ocupă de ai tăi chiar în acest moment. Iţi jur, Winterfell este al meu.

Bran nu înţelegea.

- Dar eşti pupilul tatălui meu!

- Iar acum tu şi fratele tău sunteţi sub tutela mea. De îndată ce lupta se sfârşeşte, oamenii mei îi vor aduna pe ceilalţi oameni ai voştri în Sala Mare. Tu şi cu mine le vom vorbi. Le vei spune cum mi-ai pre¬dat mie Winterfellul şi le vei porunci să se supună şi să-1 slujească pe noul stăpân, la fel ca pe cel vechi.

- Nu voi face asta, spuse Bran. Vă vom înfrunta şi vă vom azvârli afară. Nu m-am predat niciodată şi nu mă poţi face să spun că am făcut-o.

- Nu e o joacă, Bran, aşa că nu face pe copilul cu mine. Nu ţine. Castelul este al meu, dar aceşti oameni sunt încă ai tăi. Dacă prinţul vrea să-i aibă teferi, ar fi mai bine să facă aşa cum i se spune. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Va veni cineva să te îmbrace şi să te ducă în Sala Mare. Gândeşte-te bine ce vrei să spui.

Aşteptarea îl făcu să se simtă şi mai neajutorat ca înainte. Stătea pe scaunul de la fereastră, cu privirea aţintită către turnurile întunecate şi către zidurile negre ca o umbră. O clipă, avu impresia că aude ţipete de dincolo de sala Străjerilor şi ceva ce ar fi putut fi zornăit de săbii, dar nu avea urechile lui Vara să audă cu ele, nici nasul lui ca să adulmece. Treaz, sunt încă infirm, dar când dorm, când sunt Vara, pot fugi, pot lupta, pot auzi şi mirosi

Se aşteptase să vină Hodor sau poate una dintre slujitoare, dar când uşa se deschise a doua oară, era Maester Luwin, ducând o lumânare.

- Bran, spuse el, ştii... ce s-a întâmplat? Ţi s-a spus? Deasupra ochiului stâng, pielea îi era spartă şi pe un obraz îi şiroia sânge.

- A venit Theon. A spus că Winterfell îi aparţine acum.

Maesterul aşeză jos lumânarea şi îşi şterse sângele de pe obraz.

- Au trecut şanţul înot. S-au căţărat pe ziduri cu cârlige şi sfori. Au apărut uzi şi picurând, cu săbiile în mâini. Se aşeză pe scaunul de lângă uşă, în timp ce sânge proaspăt i se prelingea pe faţă. Burtă de Bere era la poartă, l-au luat prin surprindere în foişor şi l-au ucis. Cap de Paie e rănit. Am apucat să trimit doi corbi înainte de a da ei buzna înăuntru. Pasărea pentru Portul Alb a scăpat, dar pe cealaltă au dobo-rât-o cu o săgeată. Maesterul privi în jos, la paie. Ser Rodrik a luat prea mulţi dintre oamenii noştri, dar e vina mea în aceeaşi măsură. Nu am văzut acest pe-ricol, niciodată nu am...

Jojen l-a văzut, gândi Bran.

- Mai bine ajută-mă să mă îmbrac.

- Da, aşa e. In cufărul greu, ferecat cu fier, aflat la picioarele patului lui Bran, maesterul găsi lenjerie, pantaloni şi o tunică. Eşti reprezentantul familiei Stark la Winterfell şi urmaşul lui Robb. Trebuie să arăţi ca un prinţ. Il ajută să se îmbrace aşa cum îi şedea bine unui lord.

- Theon vrea să cedez castelul, spuse Bran în timp ce maesterul îi prindea mantia cu broşa lui preferată, cu cap de lup din argint.

- Nu e nici o ruşine. Un lord trebuie să-şi apere poporul. Locurile nemiloase dau naştere la popoare nemiloase, Bran, nu uita asta atunci când ai de-a face cu aceşti oameni de fier. Nobilul tău tată a făcut ce a putut ca să-1 îmblânzească pe Theon, dar mă tem că a fost prea puţin şi prea târziu.

Omul de fier care veni după el era un bărbat în-desat, vânjos, cu o barbă neagră, ca tăciunele, care îi acoperea jumătate din piept. Il duse în braţe destul de uşor, deşi nu părea prea încântat de această sarcină. Dormitorul lui Rickon era la prima curbă în josul scărilor. Băieţelul de patru ani era bosumflat că fusese trezit.

- O vreau pe mama, zise el. O vreau. Şi pe Câinele Lăţos.

- Mama ta e foarte departe, prinţul meu. Maester Luwin trase o cămaşă de noapte peste capul copilu-lui. Dar sunt eu aici. Şi Bran. Il luă pe Rickon de mâ-nă şi îl conduse afară.

Mai jos, dădură de Meera şi de Jojen, care erau scoşi din camera lor de un bărbat pleşuv, a cărui suliţă era mai înaltă decât el. Când Jojen se uită la Bran, ochii îi erau lacuri verzi pline de durere. Alţi oameni de fier îi arestaseră pe băieţii Frey.

- Fratele tău a pierdut regatul, îi spuse Walder cel Mic lui Bran. Nu mai eşti prinţ acum, doar ostatic.

- Şi tu la fel, răspunse Jojen, şi eu, şi toţi.

- Nu vorbea nimeni cu tine, mâncătorule de broaşte. Unul dintre oamenii de fier mergea în faţa lor,

ducând o torţă, dar ploaia se pornise din nou şi cu-rând o stinse. In timp ce traversau curtea în goană, auzeau lupii străvechi urlând în pădurea zeilor. Sper că Vara nu s-a lovit căzând din copac.

Theon Greyjoy stătea pe jilţul familiei Stark. îşi scosese mantia. Peste cămaşa din zale subţiri purta o bluză cu blazonul krakenului auriu al Casei sale. Mâinile i se odihneau pe capetele lupilor sculptaţi pe braţele de piatră ale jilţului.

- Theon şade pe scaunul lui Robb, făcu Rickon.

- Taci, Rickon. Bran simţea ameninţarea care îi împresura, dar fratele lui era prea mic. Fuseseră aprin¬se câteva torţe şi un foculeţ în căminul imens, dar cea mai mare parte a încăperii rămăsese în întuneric. Nu aveau unde să se aşeze, cu băncile grămadă lângă pereţi, aşa că oamenii de la castel stăteau în picioare, în grupuri mici, neîndrăznind să scoată nici o vorbă. O văzu pe Bătrâna Nan, îi văzu gura ştirbă deschi-zându-se şi închizându-se. Cap de Paie era adus între doi străjeri, cu un bandaj pătat de sânge înfăşurat în jurul pieptului său dezgolit. Poxy Tynn plângea ne¬potolit, iar Beth Cassel se jelea înfricoşată.

- Ce avem aici? întrebă Theon referindu-se la cei din familiile Reed şi Frey.

- Aceştia sunt pupilii Doamnei Catelyn, amândoi pe nume Walder Frey, explică Maester Luwin. Iar aceştia sunt Jojen Reed şi sora lui, Meera, fiul şi fiica lui Howland Reed

de la Rondul Geywater, care au venit să-şi reînnoiască jurămintele de loialitate faţă de Winterfell.

- S-ar zice că şi-au ales prost momentul, răspunse Theon, deşi nu din punctul meu de vedere. Sunteţi aici şi aici veţi rămâne. Eliberă jilţul. Lorren, adu-1 aici pe prinţ. Bărbatul cu barba neagră îl aruncă pe Bran pe jos ca pe un sac de ovăz.

In Sala Mare erau încă aduşi oameni, îndemnaţi cu strigăte şi împunsături de suliţe. Gage şi Osha sosiră, plini de făină, din bucătării, unde făceau pâinea de dimineaţă. Pe Mikken îl târau înjurând, Farlen intră împleticindu-se, chinuindu-se s-o sprijine pe Palia. Rochia îi fusese sfâşiată în două şi o ţinea cu pumnii încleştaţi, păşind de parcă fiecare pas ar fi fost un chin. Septonul Chayle se grăbi să-i întindă o mână de ajutor, dar unul dintre oamenii de fier îl doborî la pământ.

Ultimul om care intră pe uşă fu prizonierul zis Duhoare, precedat de putoarea lui, puternică şi înţe-pătoare. Bran simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

- Pe ăsta l-am găsit încuiat în temniţa din turn, anunţă escorta lui, un tânăr imberb cu părul de cu-loarea ghimbirului şi cu hainele îmbibate de apă, fără îndoială unul dintre cei care trecuseră şanţul înot. Zice că i se spune Duhoare.

- Nu-mi dau seama de ce, zise Theon, zâmbind, întotdeauna miroşi atât de urât sau tocmai te-ai culcat cu un porc?

- Nu m-am culcat cu nimeni de când m-au luat, stăpâne. Numele meu adevărat e Heke. Am fost în slujba Bastardului de la Dreadfort până ce familia Stark i-a trimis o săgeată în fund ca dar de nuntă.

Lui Theon i se păru amuzant.

- Cu cine s-a căsătorit?

- Cu văduva de la Hornwood, stăpâne.

- Cu baborniţa? Era orb? Are sânii ca nişte burdu¬furi goale, uscaţi şi ofiliţi.

- Nu pentru sânii ei a luat-o de nevastă, stăpâne. Oamenii de fier trântiră uşile înalte de la capătul

sălii. Din jilţ, Bran putea vedea că erau cam două-zeci. Probabil au lăsat străjile la porţi şi la magazia de arme. Oricum, nu puteau fi mai mult de treizeci. Theon ridică mâinile, făcând linişte.

- Mă ştiţi cu toţii...

- Da, ştim că eşti un sac de rahat! strigă Mikken, şi imediat după aceea bărbatul chel îi vârî capătul suliţei în maţe şi îl lovi cu mânerul peste faţă. Fierarul căzu, clătinându-se, în genunchi şi scuipă un dinte.

- Mikken, taci! Bran încercă să vorbească stăpânit şi princiar, aşa cum făcea Robb când dădea o poruncă, dar glasul îl trăda şi cuvintele îi ieşiră din gâtlej ca un chiţăit strident.

- Ascultă de prinţişorul tău, Mikken, zise Theon. Are mai multă minte decât tine.

Un stăpân bun îşi apără oamenii, îşi reaminti.

- I-am cedat lui Theon Winterfellul.

- Mai tare, Bran, şi să-mi spui prinţ, îşi ridică glasul.

- I-am cedat Winterfellul Prinţului Theon. Cu toţii trebuie să faceţi cum vă porunceşte.

- Să fiu al naibii dacă o fac, răcni Mikken. Theon ignoră această ieşire.

- Tatăl meu şi-a pus coroana de sare şi piatră şi s-a proclamat Rege al Insulelor de Fier. Revendică şi nordul, prin dreptul cuceritorului. Sunteţi cu toţii supuşii lui.

- La naiba! Mikken îşi şterse sângele de la gură. Eu slujesc familia Stark, nu o sepie trădătoare... Ah! Mânerul suliţei îl trânti cu faţa la pământ.

- Fierarii au braţe puternice şi capete slabe, re-marcă Theon. Dar dacă voi, ceilalţi, mă slujiţi cu loia¬litate, aşa cum l-aţi slujit pe Ned Stark, veţi găsi că sunt cel mai generos stăpân pe care vi l-aţi putea dori.

In patru labe, Mikken scuipa sânge. Nu, te rog, se rugă Bran, dar fierarul strigă:

- Dacă crezi că poţi stăpâni nordul cu această şleahtă jalnică de...

Bărbatul chel îi vârî vârful sabiei în ceafă. Oţelul se strecură prin carne şi ieşi din gâtul lui Mikken într-o baie de sânge. O femeie ţipă, iar Meera îşi înco¬lăci mâinile în jurul lui Rickon. In sânge s-a înecat, gândi Bran îngheţat de frică. In propriul sânge.

- Mai are cineva ceva de zis? întrebă Theon Greyjoy.

- Hodor hodor hodor! strigă Hodor cu ochii căscaţi.

- Fiți buni şi închideți-i careva gura nătăraului ăluia.

Doi oameni de fier începură să-1 lovească pe Ho-dor cu mânerele sulițelor. Băiatul de la grajduri se aruncă pe jos, încercând să se apere cu mâinile.

- Vă voi fi un stăpân la fel de bun ca Eddard Stark. Theon ridică glasul, ca să fie auzit peste pocnetul de lemn pe carne. Trădați-mă, şi vă veți dori să n-o fi făcut. Şi să nu credeți că oamenii pe care îi vedeți aici sunt tot ce am. Cetatea lui Torrhen şi Deepwood

Motte vor fi şi ele în curând ale noastre, iar unchiul meu îşi duce corăbiile pe Saltspear, să pună mâna pe Moat Cailin. Dacă Robb Stark poate să țină piept Lannisterilor, poate să domnească de acum înainte ca Rege al Tridentului, dar Casa Greyjoy stăpâneşte acum nordul.

- Lorzii lui Stark vi se vor opune, strigă Duhoare. Cel puțin porcul ăla umflat de la Portul Alb, şi cla-nurile Umber şi Karstark. Vei avea nevoie de oameni. Eliberează-mă şi sunt al tău.

Theon îl cântări o clipă.

- Gândeşti mai bine decât miroşi, dar n-aş putea suporta duhoarea aia.

- Păi, aş putea să mai spăl din ea dacă aş fi liber.

- Un om de un rar bun simț, zâmbi Theon. Pleacă genunchiul. Unul dintre oamenii de fier îi dădu lui Duhoare o sabie şi acesta o aşeză la picioarele lui Theon, jurând supunere Casei Greyjoy şi Regelui Balon. Bran nu se putea uita. Visul verde se adeverea.

- Stăpâne Greyjoy! Osha păşi pe lângă trupul lui Mikken. Şi eu am fost adusă aici ca prizonieră. Ai fost de față în ziua când am fost luată.

Credeam că îmi eşti prietenă, gândi Bran, rănit.

- Am nevoie de luptători, nu de ajutoare la bucătărie.

- Robb Stark a fost cel care m-a pus la bucătărie. In cea mai mare parte a anului am fost lăsată să curăț oale, să frec grăsimea şi să-i încălzesc ăstuia patul. Ii aruncă o privire lui Gage. M-am săturat până peste cap. Pune-mi din nou sabia în mână.

-Am o sabie pentru tine chiar aici, zise chelul care îl omorâse pe Mikken. Se prinse cu mâna de prohab, rânjind.

Osha îşi vârî genunchiul osos direct între picioa-rele lui.

- Păstrează-ți părțile moi. Ii smulse sulița din mână şi se folosi de mâner pentru a-1 doborî la pământ. Eu păstrez lemnul şi fierul. Bărbatul se zvârcolea pe jos, în timp ce ceilalți jefuitori izbucniră în hohote de

ras.

Theon râse împreună cu ei.

- Faci față, zise el. Păstrează sulița. Stygg poate să găsească alta. Acum pleacă genunchiul şi jură.

Când nimeni nu se mai grăbi să jure credință, fură lăsați să plece, cu avertismentul să-şi vadă de treabă şi să nu facă necazuri. Hodor primi sarcina să-1 ducă pe Bran înapoi în pat. Fața îi era stâlcită în bătaie, avea nasul umflat şi un ochi închis.

- Hodor, oftă el printre buzele crăpate, în timp ce-1 ridică pe Bran cu brațele sale puternice şi cu mâi¬nile însângerate, ducând-1 înapoi afară, în ploaie.

ARYA

- Sunt fantome acolo, ştiu că sunt. Plăcintă Fier¬binte frământa pâinea cu mâinile pline de făină până la coate. Pia a văzut ceva în cămară aseară.

Arya pufni cu dispreț. Pia vedea întotdeauna ceva în cămară. De obicei erau bărbați.

- îmi dai şi mie o tartă? întrebă ea. Ai copt o tavă întreagă.
- Am nevoie de o tavă întreagă. Ser Amory le ține socoteala.

Il ura pe Ser Amory.

- Hai să scuipăm pe ele.

Plăcintă Fierbinte privi de jur-împrejur cu nervo-zitate. Bucătăriile erau pline de umbre şi de ecouri, dar bucătarii şi ajutoarele dormeau cu toții în podu¬rile cavernoase de deasupra cuptoarelor.

- îşi va da seama.
- Ba nu, răspunse Arya. Nu poți simți gustul de scuipat.

- Dacă simte, pe mine mă vor biciui. Plăcintă Fier-binte se opri din frământat. Nici măcar n-ar trebui să fii aici. E miezul nopții.

Era, dar pe Arya nu o interesa. Chiar şi în toiul nopții, în bucătărie nu era niciodată odihnă, mereu cineva frământa aluat pentru pâinea de dimineață, învârtea în ceaun cu o lingură lungă de lemn sau măcelărea un porc pentru slănina de dimineață a lui Ser Amory. In noaptea asta era Plăcintă Fierbinte.

- Dacă Ochi Roşii se trezeşte şi vede că nu eşti..., zise Plăcintă Fierbinte.
- Ochi Roşii nu se trezeşte niciodată. Numele lui adevărat era Mebble, dar toată lumea îi spunea Ochi Roşii din cauza ochilor săi înlăcrimați. Nu o dată şi-a pierdut cunoştința, adăugă Arya.

In fiecare dimineață se hrănea cu bere. In fiecare seară, după cină, se prăbuşea, amețit de băutură, într-un somn adânc, cu saliva colorată de vin curgân-du-i pe bărbie. Arya aştepta până ce îl auzea sfo-răind, pe urmă se furişa desculță pe scara servitorilor, fără să facă mai multă gălăgie decât un şoricel. Nu ducea nici candelă, nici lumânare. Syrio îi spusese cândva că întunericul îi poate fi prieten, şi avea dreptate. Dacă avea luna şi stelele care să-i lumineze calea, era destul.

- Pun rămăşag că am putea evada şi Ochi Roşii nici măcar n-ar observa că am dispărut, îi spuse lui Plăcintă Fierbinte.

- Nu vreau să evadez. E mai bine aici decât a fost în pădure. Nu vreau să mănânc viermi. Uite, presară nişte făină pe masă.

Arya îşi înălţă capul.

- Ce-i asta?

- Ce? Eu nu...

- Ascultă cu urechile, nu cu gura. A fost un corn de război. A sunat de două ori, n-ai auzit? Şi uite acolo, acelea sunt lanţurile porţii-ghilotină, cineva iese sau intră. Vrei să vezi? Porţile Harrenhalului nu mai fuseseră deschise din dimineaţa în care Lordul Tywin intrase cu oastea lui.

- Fac pâinea pentru dimineaţă, se plânse Plăcintă Fierbinte. Oricum, nu-mi place pe întuneric, ţi-am spus.

- Eu mă duc. Iţi povestesc pe urmă. îmi dai o tartă?

Şterpeli una, oricum, şi o mancă ieşind. Era um¬plută cu nuci tăiate, cu fructe şi brânză, şi avea coaja sfărâmicioasă şi caldă încă din cuptor. Arya se simţea îndrăzneaţă că mănâncă tarta lui Ser Amory. Desculţă, cu pas sigur, cu pas uşor, cântă ea abia şoptit. Sunt nă¬luca Harenhalului.

Cornul trezise castelul din somn, oamenii ieşeau în curtea interioară să vadă ce se petrece. Arya se pier¬du printre ceilalţi. Un şir de care cu boi huruia pe sub bariera-ghilotină. Pradă, ştiu ea. Călăreţii care escortau carele vorbeau într-un amestec de limbi ciu¬date. Armurile scânteiau palide în lumina lunii şi Arya văzu o pereche de cai vărgaţi, albi cu negru.

Măştile Sângeroase. Se retrase puţin mai adânc în umbră şi privi cum trecea un urs mare şi negru, închis într-o cuşcă în spatele unei căruţe. Alte care erau încărcate cu vase de argint, cu arme şi scuturi, cu saci de făină şi cuşti cu porci guiţând, cu câini sfrijiţi şi cu găini. Arya tocmai se gândea câtă vreme trecuse de când nu mai mâncase o felie de friptură de porc, când văzu primul prizonier.

După înfăţişare şi după felul semeţ în care îşi ţinea capul, probabil era un lord. Ii vedea zalele sclipind pe sub cămaşa roşie, sfâşiată. La început, Arya 1-a luat drept un Lannister, dar când trecu pe lângă o torţă, observă că blazonul lui era un pumn de argint, nu un leu. Mâinile îi erau strâns legate la încheieturi, iar o funie în jurul gleznei îl ţinea legat de omul din urma lui, şi pe acesta de cel din spate, aşa încât întregul şir trebuia să se târâie cu paşi poticniţi, legănaţi. Mulţi dintre ostatici erau răniţi. Dacă vreunul se oprea, unul dintre călăreţi se apropia la trap şi îl atingea cu biciul, să-1 urnească din loc. încercă să calculeze câţi prizo¬nieri erau acolo, dar pierdu şirul înainte de a ajunge la cincizeci. Erau cel puţin de două ori pe atât. Veş¬mintele le erau pline de noroi şi de sânge şi, în lumina torţelor, îi era greu să le distingă toate emblemele şi blazoanele, dar recunoscu câteva dintre cele pe care reuşi să le zărească. Turnurile gemene, Răsăritul de soare, Omul însângerat, Securea de luptă. Securea de lupta este însemnul clanului Cerwyn, iar soarele alb pe fond negru este al familiei Karstark. Sunt oameni ai nordului. Oamenii tatălui meu şi ai lui Robb. Nu-i plăcea să se gândească ce ar putea să însemne asta.

Măştile însângerate începură să descalece. Grăjdarii ieşiră somnoroşi din paturile lor de paie să se ocupe de caii înspumaţi. Unul dintre călăreţi ţipa după bere. Zgomotul îl scoase pe Ser Amory în balconul acoperit de deasupra curţii interioare, flancat de doi oameni cu torţe. Jos, Vargo Hoat, cel cu coiful cu coarne de ţap, se apropie dând pinteni calului.

- Nobilul meu castelan, zise mercenarul. Avea o voce groasă, băloasă, de parcă limba i-ar fi fost prea mare în gură.

- Ce înseamnă toate astea, Hoat? întrebă Ser Amo¬ry, încruntându-se.

- Pridonieri. Rooth Bolton a credut că trece râul, dar brabii mei Camaradi i-au sfărmat avandarda în bucăţi. Au omorât mulţi ti l-au pus pe Bolton pe fugă. Atesta e lordul lor comandant, Glover, iar tel din spatele lui e Ter Aenyth Frey.

Ser Amory Lorch privi la prizonierii legaţi cu micii lui ochi de porc. Arya avea impresia că nu era încântat. Toată lumea din castel ştia că el şi Vargo Hoat se urau.

- Foarte bine, zise el. Ser Cadwyn, du-i pe aceşti oameni în temniţe.

Lordul cu blazonul pumnului înmănuşat în zale pe cămaşă ridică ochii.

- Ni s-a promis un tratament onorabil..., începu el.

- Linitte! ţipă Vargo Hoat, împroşcând salivă. Ser Amory li se adresă prizonierilor:

- Ce v-a promis Hoat nu înseamnă nimic pentru mine. Lordul Tywin m-a făcut castelan al Harren-halului, iar eu voi face după cum poftesc. Schiţă un semn spre gărzile sale. Celula mare de sub Turnul Văduvei trebuie să-i încapă pe toţi. Cine nu are chef să meargă acolo, e liber să moară aici.

In timp ce oamenii lui îndemnau prizonierii cu vârfurile săbiilor, Arya îl văzu pe Ochi Roşii ieşind din casa scărilor, clipind la lumina torţelor. Dacă va vedea că lipseşte, va ţipa şi o va ameninţa că-i pune pielea pe băţ, dar nu îi era frică. Ochi Roşii nu era ca Weese. Mereu ameninţa că va pune pielea unuia sau a altuia pe băţ, dar Arya nu ştia să fi lovit de fapt vreodată. Totuşi, era mai bine să nu afle pe pielea ei. îşi roti privirea. Boii erau deshămaţi, carele descăr¬cate, în timp ce Bravii Camarazi vociferau cerând de băut, iar curioşii se adunau în jurul ursului din cuşcă. In hărmălaia aceea nu era greu să te furişezi nevăzut. Se întoarse pe unde a venit, cu gând să dispară înainte să o observe cineva şi să se gândească să o pună la treabă.

In afară de porţi şi de grajduri, imensul castel era, în cea mai mare parte, părăsit. Zgomotul se pierdu în spatele ei. Se porni o rafală de vânt, stârnind un ţipăt ascuţit, tremurat, din crăpăturile Turnului Plân¬gerii. In pădurea zeilor, frunzele începuseră deja să cadă din copaci şi Arya le auzea foşnind prin curţile părăsite şi printre clădirile goale, cu un sunet slab, jucăuş, purtate de vânt pe deasupra pietrelor. Acum, că Harrenhalul era din nou aproape gol, sunetul făcea aici lucruri ciudate. Uneori, pietrele înghiţeau parcă zgomotul, acoperind curţile cu o pătură de linişte. Alteori, ecourile prindeau viaţă, astfel că fiecare pas se transforma în mersul unei armate fantomatice şi fiecare glas îndepărtat într-un ospăţ fantomă. Sunetele ciudate îl deranjau pe Plăcintă Fierbinte, dar nu pe Arya.

Tăcută ca o umbră, traversă în zbor curtea inte¬rioară, înconjură Turnul Groazei şi străbătu străduţele dintre grajdurile părăsite, unde oamenii spuneau că spiritele şoimilor morţi stârneau aerul cu aripi fanto¬matice. Putea să meargă unde voia. Garnizoana nu număra mai mult de o sută de oameni, o trupă atât de mică încât se pierdea în Harrenhal. Sala Celor o Sută de Inimi fusese închisă, împreună cu multe alte clădiri mai puţin importante, la fel şi Turnul Plân¬gerii. Ser Amory Lorch locuia în apartamentele din Rugul Regelui, tot atât de spaţioase ca cele ale lordu¬lui, iar Arya şi ceilalţi servitori se mutaseră în pivni¬ţele de dedesubt, ca să-i aibă la îndemână. Cât timp Lordul Tywin locuise acolo, erau mereu ostaşi care voiau să ştie ce făceai. Dar acum mai rămăseseră doar o sută de oameni puşi să păzească o mie de uşi, şi nimeni nu părea să ştie cine unde trebuia să se afle, sau nimănui nu îi păsa.

Când trecu pe lângă magazia de arme, Arya auzi bătăi de ciocan. O lumină portocalie, strălucitoare, străbătea prin ferestrele largi. Arya se urcă pe acoperiş şi aruncă o privire înăuntru. Gendry îşi bătea platoşa. Când lucra, nu exista nimic pentru el în afară de metal, foaie şi foc. Ciocanul era parcă parte din braţul lui. Urmări jocul muşchilor pe pieptul lui şi ascultă muzica de oţel pe care o cânta. E puternic, gândi ea. Când Gendry luă cleştii de fier cu mâner lung ca să vâre platoşa în baia de stingere, Arya se furişă pe fereastră şi sări jos în spatele lui.

Nu păru surprins să o vadă.

- Ar trebui să fii în pat, fetiţo. Când o adânci în apa rece, platoşa sâsâi ca o pisică. Ce-a fost toată zarva aia?

- Vargo Hoat s-a întors cu prizonieri. Le-am văzut blazoanele. E un anume Glover de la Deepwood Motte, omul tatălui meu. Şi ceilalţi, majoritatea. Din-tr-odată, ştiu de ce o aduseseră aici picioarele: Trebuie să mă ajuţi să-i scap.

Gendry râse.

- Şi cum facem noi asta?

- Ser Amory i-a trimis jos, în temniţă. In cea de sub Turnul Văduvei e doar o singură celulă mare. Ai putea să dobori uşa cu ciocanul...

- In timp ce gărzile privesc şi pariază de câte lo¬vituri voi avea nevoie, eventual?

Arya îşi muşcă buzele.

- Trebuie să omoram paznicii.

- Şi cum crezi că facem asta?

- Poate că nu vor fi prea mulţi.

- Dacă sunt doi, asta înseamnă prea mult pentru noi doi. N-ai învăţat nimic în satul ăla, nu-i aşa? în¬cearcă numai, şi Vargo Hoat îţi va tăia mâinile şi pi¬cioarele aşa cum ştie el. Gendry apucă din nou cleştii.

- Ţi-e frica.

- Fato, lasă-mă în pace!

- Gendry, sunt o suta de oameni ai nordului. Poate mai mulţi. N-am putut să-i număr pe toţi. Sunt tot atâţia câţi are Ser Amory. Bine, fără să punem la socoteală Măştile însângerate. Trebuie doar să-i scoa¬tem de acolo şi putem să preluăm castelul şi să fugim.

- Ei bine, nu-i poţi elibera, aşa cum nici eu nu l-am putut salva pe Lommy. Gendry îşi întoarse pla¬toşa cu cleştii, ca să o examineze cu atenţie. Şi dacă, într-adevăr, am fugi, unde ne-am duce?

- La Winterfell, răspunse ea fără şovăire. I-aş spune mamei cum m-ai ajutat şi ai putea să rămâi...

- Mi-ar îngădui stăpâna? Ţi-aş putea potcovi calul şi aş putea face săbii pentru nobilii tăi fraţi?

Uneori o înfuria atât de tare!

A

- încetează!

- De ce mi-aş pune la bătaie picioarele pentru şansa de a transpira la Winterfell în loc de Harrenhal? Il cunoşti pe Bătrânul Ben Deget Negru? A venit aici pe când era copil. A fost fierarul Doamnei Wheat şi, mai înainte, al tatălui ei şi, înainte de acesta, al tatălui lui, şi chiar şi al Lordului Lothston care a stăpânit Harrenhalul înainte de familia Wheat. Acum e fierarul

Lordului Tywin şi ştii ce spune? O sabie e o sabie, un coif e un coif şi dacă bagi mâna în foc te arzi, in¬diferent pe cine slujeşti. Lucan e un stăpân destul de cumsecade. Eu rămân aici.

- Atunci regina te va prinde. Nu a trimis ea man¬tiile aurii după Ben Deget Negru?

- Se pare că nici măcar nu pe mine m-au vrut.

- Şi pe tine te-au vrut, ştii asta. Eşti cineva.

- Sunt un ucenic fierar şi, într-o bună zi, aş putea deveni maestru armurier..., daca nu fug şi nu-mi pierd picioarele sau nu mă omoară. Se întoarse cu spatele la ea, luă din nou ciocanul şi începu să bată.

Mâinile Aryei se strânseră, neajutorate, în pumni.

- Pe următorul coif pe care-1 faci să pui urechi de catâr în loc de coarne de taur.

Fu nevoită să fugă, altfel ar fi început să-1 lovească. Probabil nici n-ar fi simţit. Când vor afla cine este şi îi vor tăia capul de catâr nătărău, va regreta că nu m-a ajutat. Oricum, se descurca mai bine fără el. Din cauza lui fusese prinsă în sat.

Dar gândul la sat o făcu să-şi amintească de drum, de hambar şi de Gâdilător. Se gândi la băieţelul care fusese lovit în faţă cu buzduganul, la Totul-pentru-Jof-frey, bătrânul tâmpit, la Lommy Mâini Verzi. Am fost o oaie şi pe urmă am fost un şoarece, n-am putut să fac altceva decât să mă ascund. Arya îşi muşcă buzele şi încercă să-şi amintească momentul când i-a revenit curajul. Jaqen mi-a redat curajul. M-a transformat în nălucă, în loc de şoarece.

De la moartea lui Weese, îl evitase pe omul din Lorath. Cu Chiswyck fusese uşor, oricine putea îm-pinge un om de pe metereze, însă Weese îl crescuse pe câinele acela urât, cu pete, de când era mic şi numai vreo magie neagră ar fi putut să întoarcă animalul împotriva lui. Yoren la găsit pe Jaqen într-o celulă neagră, ca pe Rorge şi pe Muşcător, îşi aminti Arya. Dacă omul din Lorath era un vrăjitor, Rorge şi Muşcătorul ar putea să nu fie fiinţe omeneşti, ci demoni pe care i-a chemat din iad.

Jaqen îi mai era dator cu o moarte. In poveştile Bătrânei Nan, cu oameni cărora un pitic le împlinea dorinţele, trebuia să fii deosebit de atent cu cea de-a treia dorinţă, fiindcă era ultima. Chiswyck şi Weese nu fuseseră foarte importanţi. Ultima moarte trebuie să conteze, îşi spunea Arya în fiecare seară când îşi şoptea lista de nume. Dar acum se întreba dacă acesta era cu adevărat motivul pentru care şovăise. Atâta vreme cât putea ucide cu o şoaptă, Arya nu trebuia să se teamă de nimeni, dar după ce va consuma ultima moarte, va deveni din nou doar un şoricel.

De vreme ce Ochi Roşii se trezise, nu îndrăznea să se întoarcă în pat. Neştiind unde altundeva să se ascundă, porni către pădurea zeilor. Ii plăcea să simtă mirosul aspru de pini şi sequoia, iarba şi noroiul printre degete şi să asculte vântul printre frunze. Un pârâiaş domol şerpuia prin pădure şi, într-un loc, muşcase din pământ, sub o capcană. Acolo, sub lemnul putred şi bucăţile de crengi răsucite, îşi găsi sabia ascunsă.

Gendry era prea îndărătnic ca să-i facă şi ei o sabie, aşa că îşi făcuse singură una, dintr-o coadă de mătură. Sabia Aryei era mult prea uşoară şi nu avea un mâner potrivit, dar îi plăcea vârful ei ascuţit, despicat.

Ori de câte ori avea o oră liberă, se furişa să repete exerciţiile învăţate de la Syrio, umblând desculţă pe frunzele căzute, lovind crengile în stânga şi-n dreap¬ta şi doborând frunzele. Uneori se cocoţa în copaci şi dansa printre ramurile de sus, mişcându-se înainte şi-napoi, agăţată cu degetele de crengile de deasupra, clătinându-se, pe zi ce trecea, tot mai puţin, pe măsură ce îşi recăpăta echilibrul. Noaptea era momentul cel mai bun, nimeni nu o deranjase vreodată noaptea.

Arya se urcă în copac. Sus, în regatul frunzelor, scoase sabia din teacă şi, pentru o vreme, uită de toţi, de Ser Amory, de Măşti şi de oamenii tatălui său, pier¬dută în atingerea lemnului aspru de sub tălpile goale şi în foşnetul sabiei prin aer. O creangă ruptă deveni Joffrey. O lovi până ce se prăbuşi. Regina, Ser Ilyn, Ser Meryn şi Câinele erau doar frunze, dar îi omorî şi pe ei, pe toţi, tăindu-i în fâşii verzi, ude. Când bra¬ţele îi obosiră, se aşeză cu picioarele peste o creangă înaltă, ca să-şi tragă sufletul, în aerul rece şi întune¬cat, ascultând chiţăitul liliecilor ieşiţi la vânat. Prin bolta de frunze vedea ramurile albe, ca nişte oase, ale copacului inimii. De aici, arată întocmai ca acela din WinterfelL Numai de-ar fi fost... Pe urmă, când ar fi coborât, s-ar fi aflat din nou acasă şi poate l-ar fi găsit pe tatăl ei stând sub copacul inimii, ca întotdeauna.

Vârându-şi sabia la brâu, coborî creangă după creangă, până ce fu din nou pe pământ. Lumina lunii picta ramurile copacului inimii într-un alb argintiu, în timp ce Arya îşi croia drum către el, dar frunzele roşii, în cinci colţuri, erau negre noaptea. Arya fixă cu privirea chipul sculptat în trunchiul copacului. Era un chip înfricoşător, cu gura strâmbă, cu ochii dilataţi şi plini de ură. Aşa arăta un zeu? Oare zeii puteau fi răniţi, la fel ca oamenii? Ar trebui să mă rog, se gândi ea dintr-odată.

Arya se aşeză în genunchi. Nu era sigură cum trebuia să înceapă. îşi împreună mâinile. Ajutaţi-mă, voi, zei străvechi, se rugă ea în gând. Ajutaţi-mâ sâ-i scot pe acei oameni din temniţă, ca să putem sâ-l ucidem pe Ser Amory, şi duceţi-mă acasă, la Winterfell. Fa-ceţi-mă dansatoare pe apă şi lup şi ajutaţi-mâ să nu-mi mai fie teamă niciodată.

Fusese destul? Poate că ar trebui să se roage cu voce tare, dacă voia ca bătrânii zei să o audă. Poate că ar trebui să se roage mai stăruitor. îşi amintea că, uneori, tatăl ei se ruga multă vreme. Dar vechii zei nu îl ajutaseră niciodată. Amintindu-şi asta, se înfurie.

- Ar fi trebuit să-1 salvaţi, mustră ea copacul. S-a rugat la voi tot timpul. Nu-mi pasă dacă mă ajutaţi pe mine sau nu. Nu cred că aţi putea, nici dacă aţi vrea.

- Zeii nu trebuie batjocoriţi, fetiţo. Vocea o făcu să tresară. Sări în picioare şi îşi scoase sabia de lemn. Jaqen H'ghar stătea atât de nemişcat în întuneric, încât părea un copac. Omul a venit să audă un nume. Unu şi doi şi apoi vine trei. Omul ar vrea să termine. Arya coborî vârful despicat al sabiei către pământ.

- De unde ai ştiut că sunt aici?

- Omul vede. Omul aude. Omul ştie.

I1 privi cu suspiciune. Oare fusese trimis de zei?

- Cum ai făcut câinele să-1 omoare pe Weese? I-ai chemat pe Rorge şi pe Muşcător din iad? Jaqen H'ghar e numele tău adevărat?

- Unii oameni au mai multe nume: Nevăstuică, Arry, Arya.

Se dădu în spate, până ce se lipi de copacul inimii.

- Ţi-a spus Gendry?

- Omul ştie, repetă el. Doamna mea de Stark. Poate că zeii îl trimiseseră, într-adevăr, ca răspuns

la rugăciunile ei.

- Am nevoie de ajutorul tău să-i scot pe oamenii aceia din temniţă. Pe acel Glover şi pe ceilalţi, pe toţi. Trebuie să omoram paznicii şi să deschidem cumva celula...

- Fata uită, răspunse el cu glas domol. A avut doi, îi erau datorați trei. Dacă trebuie să moară un paznic, trebuie doar să-i rostească numele.

- Dar un singur paznic nu e de ajuns, trebuie să-i omoram pe toți ca să deschidem celula. Arya își muș¬că buza cu putere, ca să nu plângă. Vreau să-i salvezi pe oamenii nordului, aşa cum te-am salvat eu.

O privi fără milă.

- Trei vieți au fost smulse de la zei. Trei vieți trebuie date înapoi. Zeii nu sunt batjocoriți. Vocea îi era mătase şi oțel.

- Nu mi-am bătut niciodată joc. Se gândi o clipă. Numele... Pot să numesc pe oricine? Şi îl vei ucide?

Jaqen H'ghar îşi înclină capul.

- Omul a spus.

- Oricine? Repetă ea. Bărbat, femeie, copil, Lordul Tywin sau înaltul Septon, sau tatăl tău?

- Tatăl omului e mort demult, dar, dacă ar trăi şi dacă i-ai şti numele, ar muri la porunca ta.

- Jură, zise Arya. Jură în fața zeilor.

- Pe toți zeii mării şi ai văzduhului, şi pe zeul focului, jur. Puse o mână în gura copacului inimii. Pe cei şapte zei şi pe vechii zei fără număr, jur.

A jurat.

- Chiar şi dacă l-aş numi pe rege...

- Rosteşte numele şi moartea va veni. Mâine, când se schimbă luna, peste un an, va veni. Omul nu zboară ca o pasăre, dar un picior se mişcă, pe urmă celălalt, şi, într-o bună zi, omul ajunge acolo şi un rege moare. Ingenunche lângă ea, astfel că se aflau față în față. Fata şopteşte dacă se teme să vorbească tare. Şopteşte acum. E Joffrey?

Arya îşi lipi buzele de urechea lui.

- E Jaqen H'ghar.

Nici în hambarul arzând, cu ziduri de flăcări înăl-țându-se de jur-împrejurul lui, înlănțuit, nu păruse atât de înnebunit ca acum.

- Fata... face o glumă.

- Ai jurat. Zeii te-au auzit jurând.

- Zeii au auzit, într-adevăr. Dintr-odată, avea un cuțit în mână, cu lama subțire ca degetul ei mic. Dacă era pentru ea sau pentru el, Arya nu-şi dădea seama. Fata va plânge. Fata îşi va pierde singurul prieten.

- Nu eşti prietenul meu. Un prieten m-ar ajuta. Se îndepărtă de el, legănându-se pe vârfuri, în caz că el ar arunca pumnalul. N-aş ucide niciodată un prieten.

Zâmbetul lui Jaqen apăru şi dispăru.

- Poate fata... ar rosti alt nume atunci, dacă prie¬tenul ar ajuta-o?

- Poate că da, răspunse ea. Dacă prietenul ar aju¬ta-o, într-adevăr.

Cuțitul dispăru.

- Vino.

- Acum? Nu-şi închipuise că va acționa atât de repede.

- Omul aude şoapta nisipului într-o bucată de sticlă. Omul nu va dormi până ce fata nu retrage un anumit nume. Acum, copil afurisit.

Nu sunt un copil afurisit, gândi ea. Sunt un lup stră¬vechi şi năluca din Harrenhal. îşi puse coada de mătură înapoi în ascunzătoare şi îl urmă, afară din pădurea zeilor.

In ciuda orei înaintate, Harrenhalul fremăta de viață. Sosirea lui Vargo Hoat stricase toată ordinea obişnuită a lucrurilor. Care, boi şi cai dispăruseră toate din curte, dar cuşca ursului era încă acolo. Fusese atârnată de deschiderea arcuită a podului care separa zidurile exterioare de curtea centrală, suspendată de lanțuri grele, la câțiva metri de la pământ. Un cerc de torțe scălda zona în lumină. Unii dintre băieții de la grajduri aruncau cu pietre ca să facă ursul să mormăie. Dincolo de zid, lumina se răspândea prin uşa Cazărmii, însoțită de zornăieli şi de oameni cerând în gura mare mai mult vin. Zeci de glasuri începură să cânte într-o limbă guturală pe care Arya nu o mai auzise.

Beau şi mănâncă înainte de culcare, îşi dădu seama. Ochi Roşii o fi trimis pe cineva să mă trezească, să-l ajut la servit Ştie, probabil, că nu sunt în pat Insă mai degrabă era ocupat

să le toarne în pahare Bravilor Camarazi şi celor din garnizoana lui Ser Amory care li se alăturaseră. Putea să treacă neobservată în larma pe care o făceau.

- Zeii înfometați se vor ospăta cu sânge în noaptea asta, dacă omul va face acest lucru, zise Jaqen. Dulce copilă, blândă şi bună. Retrage un nume şi spune altul şi alungă acest vis nebun.

-Nu.

- Deci aşa. Părea resemnat. Lucrul va fi făcut, dar fata trebuie să se supună. Omul nu are timp de discuții.

- Fata se va supune, răspunse Arya. Ce trebuie să fac?

- O sută de oameni sunt înfometați, trebuie hrăniți, lordul cere supă caldă. Fata trebuie să alerge la bucătării şi să-i spună băiatului-plăcintă.

- Supă, repetă ea. Tu unde vei fi?

- Fata va ajuta la prepararea supei şi va aştepta în bucătărie până când vine omul după ea. Du-te. Fugi.

Plăcintă Fierbinte îşi scotea pâinile din cuptoare când Arya năvăli în bucătărie, dar nu mai era singur. Ii treziseră pe bucătari să-i hrănească pe Vargo Hoat şi pe Măştile lui însângerate. Servitorii duceau coşuri cu pâinea şi cu tartele lui Plăcintă Fierbinte, bucătarul-şef tăia bucăți reci dintr-o şuncă, ajutoarele de bucătari întorceau iepuri de pe o parte pe alta, în timp ce fetele îi ungeau cu miere, femeile tăiau ceapă şi morcovi.

- Ce vrei, Nevăstuică? întrebă bucătarul-şef când o văzu.

- Supă, anunță ea. Stăpânul vrea supă.

îşi smuci cuțitul de bucătărie, arătând către cea¬unele negre de fier atârnate deasupra flăcărilor.

- Ce crezi că e asta? Deşi mai degrabă aş face ceva în ea decât să i-o servesc țapului ăluia. Nu poate să lase omul măcar să doarmă noaptea? Scuipă. Ei bine, n-avea griji, fugi şi spune-i că n-am cum să grăbesc ceaunul.

- Trebuie să aştept aici până când e gata.

- Atunci nu sta în cale. Sau, mai bine, fă-te folo-sitoare. Fugi la cămară, țapul va dori probabil unt şi brânză. Trezeşte-o pe Pia şi spune-i c-ar face bine să fie sprintenă măcar o dată. Dacă vrea să rămână cu ambele picioare.

Alergă cât de repede putu. Pia era trează, în pod, gemând sub una dintre Măşti, dar se vârî destul de repede în haine când o auzi pe Arya strigând. Umplu şase coşuri cu bucăți de unt şi calupuri mari de brânză puturoasă, învelită în pânză.

- Ține, ajută-mă cu astea, îi spuse Aryei.

- Nu pot. Dar mai bine grăbeşte-te, altfel Vargo Hoat îți va tăia un picior. Se făcu nevăzută înainte ca Pia să o poată înhăța. Pe drumul de întoarcere, se întrebă de ce nici unul dintre prizonieri nu avea mâi¬nile sau picioarele tăiate. Probabil că Vargo Hoat se temea să nu-1 înfurie pe Robb. Deşi nu părea genul care să se teamă de cineva.

Plăcintă Fierbinte învârtea în ceaun cu o lingură mare de lemn când Arya se întoarse la bucătărie. Apucă şi ea o lingură şi începu să-1 ajute. Pentru o clipă, crezu că poate ar trebui să-i spună, dar pe urmă îşi aminti de sat şi hotărî să tacă. Nu va face decât să se predea din nou.

Pe urmă auzi glasul antipatic al lui Rorge:

- Bucătar! strigă el. O să-ți luăm nenorocita de supă. Arya lăsă să-i cadă lingura, îngrozită. Nu i-am spus să-i aducă şi pe ei. Rorge purta coiful lui de fier, cu o apărătoare nazală care îi ascundea pe jumătate nasul lipsă. Jaqen şi Muşcătorul intrară după el în bucătărie.

- Nenorocita de supă nu e încă gata, zise bucăta¬rul. Trebuie să fiarbă la foc mic. Abia am pus ceapa şi...

- Tacă-ți fleanca sau îți vâr o frigare în fund şi te vom lua pe tine o tură sau două. Am zis supă, şi am zis acum!

Sâsâind, Muşcătorul înşfacă o mână de carne de iepure pe jumătate friptă direct din frigare şi muşcă din ea cu dinții lui ascuțiți, în timp ce mierea i se prelingea printre degete.

Bucătarul se dădu bătut.

- Luați-vă nenorocita de supă, atunci, dar dacă țapul întreabă de ce are gustul aşa de slab, îi spuneți voi.

Muşcătorul îşi linse unsoarea şi mierea de pe degete, iar Jaqen H'ghar îşi puse o pereche de mănuşi bine căptuşite. Ii dădu o a doua pereche Aryei.

- O nevăstuică ne va ajuta. Supa era fierbinte, iar ceaunele erau grele. Arya şi Jaqen ridicară unul între ei, Rorge duse singur un altul, iar Muşcătorul înşfacă încă două, sâsâind de durere când toartele îi arseră mâinile. Insă nu le lăsă să cadă. Cărară ceaunele afară din bucătărie şi traversară cu ele curtea. Doi străjeri fuseseră postați la uşa Turnului Văduvei.

- Ce-i asta? îl întrebă pe Rorge unul dintre ei.

- O oală cu pişat fiert. Vrei şi tu? Jaqen zâmbi dezarmant.

- Un prizonier trebuie să mănânce şi el.

- Nimeni n-a spus nimic despre... Arya i-o reteză:

- E pentru ei, nu pentru tine.

Cel de-al doilea paznic le făcu semn să treacă.

- Aduceți-o jos atunci.

Dincolo de uşă, o scară şerpuitoare ducea jos, în temniță. Rorge o luă înainte, cu Jaqen şi Arya venind din urmă.

- Fata nu va sta în cale, îi spuse el.

Treptele duceau către o pivniță din piatră rece, lungă, întunecoasă şi fără ferestre. Câteva torțe ardeau în suporturi la capătul apropiat unde câțiva străjeri ai lui Ser Amory stăteau în jurul unei mese zgâriate din lemn, discutând şi jucând un joc cu pietre. Gratii grele de fier îi despărțeau de locul unde prizonierii se îngrămădeau laolaltă, în întuneric. Mirosul supei îi adusese pe mulți lângă gratii.

Arya numără opt paznici. Simțeau şi ei mirosul de supă.

- Iată cel mai urât servitor pe care l-am văzut vreodată, îi spuse lui Rorge căpitanul lor. Ce e în ceaun?

- Mădularul şi ouăle tale. Vrei să mănânci sau nu? Unul dintre paznici se plimbase, altul stătuse lângă

gratii, un al treilea fusese aşezat pe jos cu spatele la perete, dar perspectiva mâncării îi atrăsese pe toți la masă.

- Era şi timpul să ne dea naibii de mâncare.

- Miroase a ceapă?

- Aşadar, unde e pâinea?

- La naiba, avem nevoie de castroane, de căni, de linguri...

- Ba nu. Rorge ridică supa fierbinte peste masă şi le-o vărsă drept în față. Jaqen H'ghar făcu la fel. Muşcătorul aruncă şi el ceaunele sale, legănându-le sub brațe, aşa că se împrăştiară în toată temnița, îm-proşcând cu supă. Unul îl lovi pe căpitan în tâmplă în timp ce încerca să se ridice. Se prăbuşi ca un sac de nisip şi rămase nemişcat. Ceilalți urlau în agonie, rugându-se sau încercând să scape târâş.

Arya se lipi cu spatele de zid când Rorge începu să taie gâtlejuri. Muşcătorul prefera să-i apuce de ceafă şi de sub bărbie şi să le sucească gâturile cu o singură mişcare a mâinilor sale imense. Numai unul dintre paznici reuşi să scoată sabia. Jaqen se feri cu un salt de lovitura lui, trase şi el sabia, îl împinse pe bărbat într-un colț cu o ploaie de lovituri şi îl omorî cu o împunsătură în inimă. Omul din Lorath îi aduse Aryei sabia, încă roşie de sângele inimii, şi i-o şterse de pieptul cămăşii.

- Fata trebuie să fie şi ea pătată de sânge. Asta e isprava ei.

Cheia de la celulă atârna într-un cârlig pe perete, deasupra mesei. Rorge o luă şi deschise uşa. Primul om care ieşi fu lordul cu pumnul înmănuşat în zale pe cămaşă.

- Bine lucrat, zise el. Sunt Robert Glover.

- Stăpâne! Jaqen făcu o plecăciune.

Odată eliberați, prizonierii îi deposedară pe paznici de armele lor şi țâşniră în sus pe scări, cu săbiile în mâini. Tovarăşii lor se învălmăşeau în urmă, cu mâinile goale. înaintau iute, fără să scoată o vorbă. Nici unul dintre ei nu părea atât de grav rănit ca atunci când au fost aduşi de Vargo Hoat pe poarta Harrenhalului.

- Chestia asta cu supa a fost o găselniță bună, spuse Glover. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. A fost ideea Lordului Hoat?

Rorge începu să râdă. Râdea atât de tare încât îi zburau mucii din gaura pe care o avea în loc de nas. Muşcătorul stătea deasupra unuia dintre cadavre, ţinând o mână moale, ronţăindu-i degetele. Oasele i se sfărâmară între dinţi.

- Cine sunteţi? O cută se ivi între sprâncenele lui Robert Glover. Nu aţi fost cu Hoat când a venit la tabăra Lordului Bolton. Sunteţi Bravii Camarazi?

Rorge îşi şterse mucii de pe bărbie cu dosul palmei.

- Acum suntem.

- Omul care îţi vorbeşte are onoarea de a fi Jaqen H'ghar, cândva din oraşul Liber Lorath. Tovarăşii lui prost-crescuţi se numesc Rorge şi Muşcătorul. Lordul îşi va da seama care dintre ei este Muşcătorul. Apoi făcu semn cu mâna în direcţia Aryei. Iar aici...

- Eu sunt Nevăstuică, se repezi ea, înainte ca Jaqen să poată spune cine era cu adevărat. Nu voia ca numele ei să fie rostit aici, unde ar putea fi auzit de Rorge şi de Muşcător şi de toţi ceilalţi pe care nu-i cunoştea.

Il văzu pe Glover făcându-i semn să se retragă.

- Foarte bine, zise el. Haideţi să punem capăt acestei trebi nenorocite.

Când urcară scările şerpuitoare, găsiră paznicii de la uşă zăcând într-o baltă de sânge. Oameni ai nor¬dului alergau prin curte. Arya auzi strigăte. Uşa de la Cazarmă se trânti în lături şi un om rănit ieşi clă-tinându-se, urlând. Alţi trei alergară după el şi-1 re¬duseră la tăcere cu suliţe şi săbii. Şi în jurul turnului porţii se duceau lupte. Rorge şi Muşcătorul se înde¬părtară în goană, alături de Glover, dar Jaqen H'ghar îngenunche lângă Arya.

- Fata nu înţelege?

- Ba da, răspunse ea, deşi nu înţelegea, nu cu adevărat.

Omul din Lorath observase probabil asta pe chipul ei.

- Ţapul nu e loial. Curând o flamură cu un lup va fi ridicată aici, cred. Dar mai întâi omul vrea să audă un anume cuvânt.

- îmi iau numele înapoi. Arya îşi muşcă buza. încă mai am o a treia moarte?

- Fata e lacomă. Jaqen atinse unul dintre paznicii morţi şi îi arătă degetele sale însângerate. Aici ai trei, şi acolo patru şi încă opt zac morţi dedesubt. Datoria e plătită.

- Datoria e plătită, se învoi Arya, fără tragere de inimă. Se simţea puţin tristă. Acum era iarăşi doar un şoarece.

- Zeul şi-a primit plata. Iar acum omul trebuie să moară. Un zâmbet ciudat atinse buzele lui Jaqen H'ghar.

- Să moară? întrebă ea, nedumerită. Ce voia să spună? Dar mi-am retras numele. Acum nu mai tre¬buie să mori.

- Ba da. Mi-a trecut vremea. Jaqen îşi trecu o mână peste faţă, de la frunte până la bărbie şi faţa i se schim-bă. Obrajii i se împliniră, ochii i se apropiară, nasul i se încovoie, iar pe obrazul drept îi apăru o cicatrice, unde mai înainte nu fusese nici o zgârietură. Şi când îşi scutură capul, părul său lung şi drept, pe jumătate roşu, pe jumătate alb, pieri pentru a dezvălui o po¬doabă de bucle negre, dese.

Arya rămase cu gura deschisă.

- Cine eşti? şopti ea, prea uluită ca să fie înspăi-mântată. Cum ai făcut asta? A fost greu?

Bărbatul zâmbi, dezvelind un dinte strălucitor de aur.

- Nu mai greu decât să-ţi iei un nume nou, dacă ştii cum.

- Arată-mi, se repezi ea. Vreau s-o fac şi eu.

- Dacă vrei să înveţi, trebuie să vii cu mine. Arya deveni şovăitoare.

- Unde?

- Hăt, departe, dincolo de marea îngustă.

- Nu pot. Trebuie să merg acasă. La Winterfell.

- Atunci trebuie să ne despărţim, zise el, căci am şi eu datorii de îndeplinit. Ii ridică mâna şi apăsă o mică monedă în palma ei. Ţine.

- Ce este?

- O monedă de mare valoare.

Arya o muşcă. Era atât de tare încât nu putea fi decât fier.

- Valorează destul să cumperi un cal?

- Nu e făcută să cumperi cai cu ea.

- Atunci la ce e bună?

- întrebi şi la ce e bună viaţa, la ce e bună moartea? Dacă va veni ziua când vei vrea să mă regăseşti, dă acea monedă oricărui om din Braavos şi spune-i aceste cuvinte: valar morghulis.

- Valar morghulis, repetă Arya. Nu era greu. Degetele i se strânseră în jurul monedei. Din partea cealaltă a curţii auzea oameni murind. Te rog, nu pleca, Jaqen.

- Jaqen e la fel de mort ca Arry, răspunse el cu tristeţe, iar eu am promisiuni de îndeplinit. Valar morghulis, Arya Stark. Mai spune o dată.

- Valar morghulis, repetă Arya, iar străinul în hainele lui Jaqen făcu o plecăciune şi se pierdu în întuneric, cu pas maiestuos şi cu mantia fluturând. Era singură cu morţii. Meritau să moară, îşi spuse Arya, amintindu-şi de toţi cei pe care Ser Amory Lorch îi ucisese la fortăreaţa de lângă lac.

Beciurile de sub Rugul Regelui erau goale când se întoarse în aşternutul ei de paie. îşi şopti numele în pernă, şi când termină, adăugă: Valar morghulis, cu voce moale, scăzută, întrebându-se ce însemna.

In dimineaţa următoare, Ochi Roşii şi ceilalţi erau înapoi cu toţii, în afară de un singur băiat care fusese ucis în luptă fără vreun motiv pe care cineva să-1 poată numi. Ochi Roşii se duse singur sus să vadă cum stăteau lucrurile la lumina zilei, plângându-se tot drumul că bătrânele sale oase nu puteau suporta scările. Când se întoarse, le spuse că Harrenhalul fusese ocupat.

- Măştile însângerate au ucis câţiva dintre oamenii lui Ser Amory în paturile lor şi pe ceilalţi la masă, după ce erau morţi de beţi. Noul lord va sosi aici înainte de sfârşitul zilei, cu întreaga lui oaste. E din nordul sălbatic, de acolo de unde se află Zidul acela, şi se spune că e aspru. Un lord sau altul, rămâne trea¬bă de făcut. Orice mişcare prostească şi vă belesc spi¬nările. Se uită la Arya când spuse asta, dar n-o întrebă nimic despre noaptea trecută.

Toată dimineaţa privi cum Măştile însângerate îi despoaie pe cei morţi de lucrurile de preţ şi cum târâie cadavrele către Curtea de Calcar, unde fusese aprins un foc ca să se descotorosească de ele. Shagwell Măs¬cariciul retezase două capete de cavaleri morţi şi ţo-păia prin castel, legănându-le de păr şi făcându-le să vorbească.

- Tu de ce ai murit? întrebă un cap. De supa fier-binte de nevăstuica, răspunse al doilea.

Arya fu pusă să şteargă sângele uscat. Nimeni nu-i adresă nici o vorbă, în afară de cele obişnuite, dar, din când în când, observa cum oamenii o privesc ciudat. Robert Glover şi ceilalţi pe care îi eliberaseră vorbiseră probabil despre cele petrecute jos, în tem¬niţă, şi pe urmă Shagwell şi stupidele sale capete vor¬bitoare începuseră cu supa de nevăstuică. I-ar fi spus să tacă, dar îi era frică. Bufonul era pe jumătate ne¬bun, şi Arya auzise că a omorât cândva un om pentru că nu a râs la una dintre glumele lui. Ar face mai bine sa-şi ţină gura, altfel am să-l pun pe lista mea, cu ceilalţi.

gândi ea în timp ce freca o pată roşie-maronie. Era aproape seară când sosi noul stăpân al Harrenhalului. Avea o faţă antipatică, spână şi comună, care se re¬marca doar prin ochii neobişnuit de palizi. Nici dolofan, nici subţire, nici muşchiulos, purta o cămaşă de zale neagră şi o mantie roz cu pete. Blazonul de pe steagul lui arăta ca un om înmuiat în sânge.

- In genunchi pentru Lordul de Dreadfor! strigă scutierul lui, un băiat nu mai mare decât Arya, iar Harrenhalul îngenunche.

Vargo Hoat ieşi în faţă.

- Stăpâne, Harrenhalul îţi aparţine.

Lordul dădu răspunsul, dar prea încet ca Arya să poată auzi. Robert Glover şi Ser Aenys Frey, proas¬păt îmbăiaţi şi îmbrăcaţi în veste şi mantii noi şi cu¬rate, se apropiară să li se alăture. După ce schimbară câteva vorbe, Ser Aenys îi conduse la Rorge şi la Muş¬cător. Arya fu surprinsă să vadă că se aflau încă acolo, cumva s-ar fi aşteptat să dispară odată cu Jaqen. Arya auzi sunetul aspru al glasului lui Rorge, dar nu şi ceea ce spunea. Pe urmă Shagwell sări la ea, trăgând-o afară prin curte.

- Stăpâne, stăpâne, cântă el trăgând-o de încheie¬tură, iată nevăstuica, ea a făcut supa!

- Lasă-mă, zise Arya, smucindu-se.

Lordul o privi. Doar ochii de culoarea gheţii i se mişcau, foarte palizi.

- Câţi ani ai, copilă?

Trebui să se gândească o clipă, ca să-şi amintească.

- Zece.

- Zece, stăpâne, îi atrase el atenția. Iți plac animalele?

- Unele. Stăpâne.

Un zâmbet firav zvâcni pe buzele lui.

- Dar nu leii, s-ar părea. Nici manticorele. Nu ştia ce să răspundă, aşa că tăcu.

- Am aflat că ți se spune Nevăstuică. Asta nu mă mulțumeşte. Ce nume ți-a dat mama ta?

îşi muşcă buza, bâjbâind după alt nume. Lommy îi spusese Cap Bubos, Sansa îi spunea Chip de Cal, iar oamenii tatălui său o porecliseră cândva Arya In-curcă-lume, dar nu se gândea că vreunul dintre acestea era genul de nume pe care bărbatul îl dorea.

- Nymeria, spuse ea. Numai că-mi spunea, scurt, Nan.

- îmi vei spune stăpâne când mi te adresezi, Nan, zise lordul cu blândețe. Eşti prea tânără ca să fii Brav Camarad, cred, şi nu eşti băiat. Te temi de lipitori, copilă?

- Sunt doar lipitori. Stăpâne.

- Scutierul meu ar putea să ia o lecție de la tine, se pare. Folosirea frecventă a lipitorilor este secretul unei vieți lungi. Omul trebuie să se purifice de sângele rău. Tu o vei face, bănuiesc. Căci, atâta timp cât voi rămâne la Harrenhal, vei fi paharnicul meu şi mă vei servi la masă şi în camerele mele.

De data aceasta nu mai îndrăzni să spună că ar pre-fera să lucreze la grajduri.

- Da, stăpânule, adică, stăpâne.

Lordul făcu un semn cu mâna.

- Faceți-o prezentabilă, şi vedeți să ştie cum să toarne vin fără să-1 verse. Intorcându-se cu spatele, ridică o mână şi spuse: Lord Hoat, ocupă-te de stea¬gurile acelea de deasupra porții.

Patru Bravi Camarazi se urcară pe metereze şi târâră jos leul Lannisterilor şi manticora neagră al lui Ser Amory. In locul lor, ridicară bărbatul jupuit al Dreadfortului şi lupul străvechi al Casei Stark. Şi, în seara aceea, un paj pe nume Nan le turna vin lui Roose Bolton şi lui Vargo Hoat în timp ce stăteau în balcon şi priveau defilarea Bravilor Camarazi. Ser Amory Lorch umbla neînarmat prin curtea centrală. Se ruga şi plângea în hohote şi se agăța de picioarele celor care îl capturaseră, până ce Rorge îl eliberă, iar Shagwell îl aruncă în cuşca ursului.

Ursul e negru cu totul, gândi Arya. Ca şi Yoren. Um¬plu cupa lui Roose Bolton şi nu vărsă nici o picătură.

DAENERYS

In acest oraş al splendorilor, Dany se aşteptase ca Lăcaşul Celor Nemuritori să fie cel mai frumos dintre toate, dar ieşind din palanchin, zări o ruină cenuşie şi veche.

Lungă şi joasă, fără turnuri sau ferestre, se încolă¬cea ca un şarpe de piatră printr-un crâng de copaci cu scoarța neagră, din ale căror frunze albastre, în¬tunecate, se făcea băutura vrăjitorească pe care oame¬nii din Qarth o numeau umbra serii. Nici o altă clădire nu se ridica în apropiere. Țigle negre înve¬leau acoperişul palatului, multe dintre ele căzute sau sparte, mortarul dintre pietre era uscat şi sfărâmicios. Acum înțelegea de ce Xaro Xhoan Daxos îl numea Palatul de Pulbere. Până şi Drogon părea tulburat la vederea lui. Dragonul sâsâi şi printre dinții săi, negri şi ascuțiți, ieşi fum.

- Sânge din sângele meu, îi spuse Jhogo în limba Dothraki, acesta e un loc nefast, bântuit de fantome

şi maegi. Vezi cum înghite soarele de dimineață? Haide să plecăm înainte de a ne înghiți şi pe noi. Ser Jorah Mormont veni lângă ei.

- Ce putere pot avea dacă trăiesc în aşa ceva?

- Ia seama la înțelepciunea celor care te iubesc cel mai mult, zise Xaro Xhoan Daxos tolănindu-se în palanchin. Vrăjitorii sunt ființe crude care se hrănesc cu țărână şi umbre. Nu-ți vor da nimic. Nu au nimic de dat.

Aggo aşeză o mână pe arakhul său.

- Khaleesi, se spune că mulți intră în Palatul de Pulbere, dar puțini ies.

- Aşa se spune, îl aprobă Jhogo.

- Suntem sânge din sângele tău, zise Aggo, am jurat să trăim şi să murim împreună cu tine. Lasă-ne să intrăm cu tine în acest loc întunecat, să te ferim de primejdii.

- In unele locuri, chiar şi un khal trebuie să mear¬gă singur, răspunse Dany.

- Ia-mă pe mine atunci, insistă Ser Jorah. Primejdia...

- Regina Daenerys trebuie să intre singură sau deloc. Vrăjitorul Pyat Pree ieşi din umbra copacilor.

Oare fusese acolo în tot acest timp? se întreba Dany. Dacă întorcea spatele acum, porțile înțelepciunii îi vor fi închise pe vecie.

- Barca mea aşteaptă chiar în acest moment, strigă Xaro Xhoan Daxos. Renunță la această nebunie, re¬gină îndărătnică. Am cântăreți din flaut care-ți vor alina sufletul tulburat cu muzica lor dulce şi o fetiță a cărei limbă te va face să oftezi şi să te topeşti.

Ser Jorah Mormont îi aruncă prințului negustor o privire ursuză.

- înălțimea Ta, aminteşte-ți de Mirri Maz Duur.

- îmi amintesc, zise Dany hotărâtă. îmi amintesc că avea cunoaştere. Şi era doar o maegi.

Pyat Pree schiță un zâmbet.

- Copila vorbeşte înțelept ca o bătrână. Ia-mă de braț şi lasă-mă să te conduc.

- Nu sunt o copilă. Cu toate acestea, Dany îl luă de braț.

Sub copacii negri era mai întuneric decât s-ar fi gândit, iar drumul era mai lung. Deşi cărarea părea că se întinde direct de la drum către poarta palatului, curând Pyat Pree se abătu. Când îl luă la întrebări, vrăjitorul răspunse doar:

- Drumul din față duce înăuntru, dar nu mai duce afară niciodată. Ia aminte la cuvintele mele, regina mea. Casa Celor Nemuritori nu a fost făcută pentru oamenii muritori. Dacă ții la sufletul tău, bagă de seamă şi fă exact cum îți spun.

- Voi face cum spui, promise Dany.

- Când vei intra, te vei pomeni într-o încăpere cu patru uşi, cea pe care ai intrat şi încă alte trei. Alege uşa din dreapta. De fiecare dată, uşa din dreapta. Dacă dai de o scară, urcă. Nu coborî niciodată şi nu intra niciodată pe altă uşă decât prima la dreapta.

- Uşa din dreapta, repetă Dany. înțeleg. Şi când

plec, invers.

- In nici un caz, zise Pyat Pree. Pleci sau vii, e

acelaşi lucru. Mereu în sus. Mereu uşa din dreapta. S-ar putea să ți se deschidă alte uşi. înăuntru, vei vedea multe lucruri care te vor tulbura. Spectacole de fru¬musețe şi spectacole de groază, minuni şi spaime. Imagini şi sunete ale zilelor apuse, ale zilelor ce vor veni şi ale zilelor care n-au fost niciodată. Stăpâni şi servitori s-ar putea să-ți vorbească pe drum. Răspunde sau ignoră-i, cum pofteşti, dar nu intra în nici o în¬căpere până când nu ajungi în camera de audiențe.

- înțeleg.

- Când ajungi la sala Celor Nemuritori, ai răb¬dare. Viețile noastre mărunte nu sunt pentru ei decât tremurai unei aripi de fluture. Pleacă urechea cu atenție şi scrie fiecare cuvânt în inima ta.

Când ajunseră la uşă - o gură înaltă, ovală, într-un perete cu chip de om - pe prag aştepta cel mai mic pitic pe care Dany îl văzuse vreodată. Nu îi ajungea mai sus de genunchi, avea fața suptă, ascuțită şi bo-toasă, dar era îmbrăcat într-o livrea delicată, în mov şi albastru, iar mâinile sale mici, rozalii, țineau o tavă de argint. Pe tavă era aşezat un pahar de cristal plin cu un lichid albastru, umbra serii, vinul vrăjitorilor.

- Ia şi bea, o îndemnă Pyat Pree.

- îmi va albaştri buzele?

-Un pahar nu va face decât să-ți destupe urechile şi să-ți dea la o parte vălul de pe ochi, astfel că vei putea auzi adevărurile ce se vor aşterne în fața ta.

Dany ridică paharul la buze. Prima sorbitură avu gust de cerneală şi de carne stricată, urât mirositoare, dar când o înghiți, licoarea prinse parcă viață în trup. Ii simțea lujerele întinzându-i-se în piept, ca nişte degete de foc încolăcite în jurul inimii, iar pe limbă avea un

gust ca de miere şi anason şi caimac, ca laptele mamei şi sămânța lui Drogo, gust de carne roşie şi de sânge fierbinte şi de aur topit. Erau în el toate gusturile pe care le cunoscuse vreodată şi nici unul dintre ele... Şi pe urmă paharul era gol.

- Acum poți intra, zise vrăjitorul. Dany aşeză paharul înapoi pe tava servitorului şi intră.

Se trezi într-o anticameră de piatră cu patru uşi, una pe fiecare perete. Fără şovăire, se duse la uşa din dreapta şi păşi înăuntru. Cea de-a doua cameră era identică. Din nou, se îndreptă către uşa din dreapta. Când o deschise, întâlni o altă anticameră cu patru uşi. Sunt în prezența vrăjitoriei.

Cea de-a patra cameră era mai degrabă ovală decât pătrată şi acoperită cu lemn mâncat de carii în loc de piatră. Avea şase ieşiri în loc de patru. Dany alese uşa cea mai apropiată din dreapta şi intră într-un coridor lung, întunecos, cu tavanul înalt. La dreapta era un şir de torțe care ardeau cu o lumină porto¬calie, fumurie, dar toate uşile erau la stânga. Drogon îşi desfăcu aripile largi, negre, şi bătu aerul rece, închis. Zbură şapte metri până ce căzu cu o bufni¬tură ruşinoasă. Dany se repezi după el.

Covorul mâncat de mucegai de sub picioarele ei fusese cândva splendid colorat şi pe țesătură se puteau vedea încă arabescuri de aur, scânteind frânte, în mij-locul cenuşiului decolorat şi al verdelui marmorat. Ceea ce mai rămăsese înăbuşea sunetul paşilor ei, dar asta nu era bine. Dany auzi sunete în interiorul pere¬ților, un foşnet şi un râcâit slab care o făcură să se gândească la şobolani. Drogon îi auzi şi el. Capul lui se mişcă, urmărind parcă sunetele şi, când acestea încetară, dragonul scoase un țipăt nervos. Alte sunete, şi mai neliniştitoare, răzbăteau prin unele dintre uşile închise. O uşă se zgâlțâia şi bufnea de parcă cineva încerca să o spargă. Dinspre o alta veni un sunet de fluier care îl făcu pe dragon să plesnească din coadă. Dany trecu în grabă pe lângă ea.

Nu toate uşile erau închise. Nu mă voi uita, îşi spuse ea, dar ispita era prea puternică.

Intr-o cameră, o femeie frumoasă se tolănea goală pe podea în timp ce patru omuleți se târau deasupra ei. Aveau fețe ascuțite, de şobolan, şi mâini mici şi roz, ca ale servitorului care îi adusese paharul cu li¬coare. Unul îi pompa între coapse. Un altul îi fră¬mânta sânii, chinuindu-i sfârcurile cu gura lui udă şi roşie, muşcând şi molfăind..

Mai încolo dădu peste un ospăț de cadavre. Mă-celărite cu cruzime, trupurile mesenilor zăceau lă-bărțate pe scaunele răsturnate şi pe mesele de scânduri ciopârțite, în bălți de sânge închegat. Unii pierduseră membre, chiar şi capete. Mâini tăiate țineau cupe însângerate, linguri de lemn, carne friptă, bucăți de pâine. Pe un tron, deasupra lor, şedea un om mort cu cap de lup. Purta o coroană de fier şi ținea într-o mâ¬nă un picior de miel, aşa cum un rege ar ține un scep¬tru, iar ochii lui o urmăriră pe Dany cu o chemare mută.

Fugi de lângă el, dar numai până la următoarea uşă deschisă. Cunosc această cameră, gândi ea. Mai vă-zuse acele grinzi mari de lemn şi chipurile de animale sculptate care le împodobeau. Şi acolo, dincolo de fereastră, un lămâi! La vederea lui, îşi simți inima arzând de dorință. E casa cu uşa roşie, casa din Braavos. Nici nu-şi termină bine gândul, că Ser Willem intră în cameră, sprijinindu-se în baston.

- Micuță prințesă, iată-te, spuse el cu glasu-i blând, răguşit. Vino, o chemă el, vino la mine, doamna mea, acum eşti acasă, eşti în siguranță. Mâna lui mare, ridată, se întinse după ea, moale ca pielea veche, iar Dany îşi dorea să o ia, să o țină, să o sărute; îşi dorea asta mai mult ca orice. Piciorul i se furişă în față, şi pe urmă gândi: E mort, e mort, bunul, bătrânul urs a murit de mult timp. Făcu un pas înapoi şi o luă la fugă.

Coridorul lung se întindea mai departe, şi mai departe, cu uşi nesfârşite la stânga şi doar torțe la dreapta. Trecu în fugă pe lângă mai multe uşi decât putea număra, uşi închise, deschise, uşi de lemn şi uşi de fier, uşi sculptate şi uşi simple, uşi cu mâner şi uşi cu zăvor şi uşi cu inele de metal. Drogon îi bi¬ciuia spatele, îndemnând-o să meargă înainte, iar Dany alergă până ce nu mai putu.

In cele din urmă, două uşi mari de bronz apărură în stânga ei, mai impresionante decât celelalte. Se dă¬dură în lături când se apropie, şi trebui să se oprea¬scă şi să privească. Dincolo se întrevedea o încăpere cavernoasă de piatră, cea mai mare pe care o văzuse vreodată. De pe pereți o priveau cranii de dragoni morți. Pe un tron înalt, ghimpat, şedea un bătrân în veşminte bogate, un bătrân cu ochi întunecați şi păr lung, argintiu.

- Lasă-1 să fie rege peste oase carbonizate şi carne friptă, îi spuse unui bărbat de la picioarele lui. Lasă-1 să fie regele cenuşii. Drogon țipă, înfigându-şi ghea¬rele în mătase şi în carne, dar regele de pe tron nu auzi nimic, iar Dany merse mai departe.

Viserys, fu primul ei gând la următoarea oprire, dar o privire mai atentă îi arătă altceva. Bărbatul avea părul fratelui ei, dar era mai înalt, iar ochii erau mai degrabă de un indigo închis decât liliachii.

- Aegon, îi spuse el unei femei care alăpta un be-beluş într-un pat mare de lemn. Ce nume poate fi mai bun pentru un rege?

- Ii vei compune un cântec? întrebă femeia.

- Are un cântec, răspunse bărbatul. Este prințul promis şi este cântecul gheții şi al focului. Ridică privirea când rosti aceste cuvinte şi ochii lui îi întâl¬niră pe ai lui Dany şi parcă o vedea stând acolo, lângă uşă. Mai trebuie să fie unul, zise el, dar Dany nu-şi dădea seama dacă îi vorbea ei sau femeii din pat. Dra¬gonul are trei capete. Se duse la scaunul de lângă fereastră, luă harpa şi îşi trecu uşor degetele peste corzile-i de argint. O dulce tristețe se revărsă în ca¬meră în timp ce bărbatul, femeia şi copilul se topiră în aburul dimineții, în urma lor zăbovind doar mu¬zica, menită să-i grăbească paşii.

I se păru că a mai mers încă o oră înainte ca, în sfârşit, să ajungă la capătul coridorului, unde acesta dădea către o scară abruptă de piatră ce cobora în întuneric. Fiecare uşă, deschisă sau închisă, fusese la stânga. Dany privi în urma ei. Torțele se stingeau, îşi dădu ea seama cu o tresărire de spaimă. Poate mai ardeau douăzeci. Cel mult treizeci. Una se stinse chiar în timp ce le privea, iar întunericul coborî încă puțin în josul sălii, furişându-se spre ea. Şi în vreme ce as¬culta, i se păru că aude altceva apropiindu-se târşâit, târându-se încet de-a lungul covorului decolorat. Fu cuprinsă de groază. Nu se putea întoarce şi se temea să rămână acolo, dar cum putea să plece? Nu era nici o uşă la dreapta, iar treptele coborau, nu urcau.

încă o torță se stinse cât timp stătea ea chibzuind, iar sunetele deveniră ceva mai puternice. Gâtul lung al lui Drogon se iți, şerpuind, iar când deschise gura să țipe, dintre dinții săi se ridicară aburi. Aude şi el. Dany se întoarse încă o dată către peretele gol, dar nu era nimic. Ar putea, oare, să existe o uşă secretă, o uşă pe care n-o pot vedea? O altă torță se stinse. Şi încă una. Prima uşă la dreapta, a spus el, mereu prima uşă la dreapta. Prima uşă la dreapta...

îşi dădu seama dintr-odată... Este ultima uşă la stânga!

Se năpusti înăuntru. Acolo se afla o altă cameră mică, cu patru uşi. Se duse la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, şi la dreapta, până ce ameți şi îşi pierdu din nou răsuflarea.

Când se opri, se pomeni din nou într-o cameră întunecată de piatră, dar de data aceasta uşa din partea opusă era rotundă, în forma unei guri deschise, iar Pyat Pree stătea afară, în iarba de sub copaci.

- Se poate ca Nemuritorii să fi terminat cu tine atât de repede? întrebă el neîncrezător când o văzu.

- Atât de repede? întrebă ea năucită. Am umblat ore în şir şi tot nu i-am găsit.

- Ai apucat pe un drum greşit. Vino, te conduc eu. Pyat Pree întinse mâna.

Dany şovăi. La dreapta se afla o uşă, încă închisă...

- Nu aceea e calea, spuse ferm Pyat Pree schimo-nosindu-şi dezaprobator buzele albastre. Cei Nemu¬ritori nu vor aştepta la nesfârşit.

- Viețile noastre neînsemnate sunt pentru ei doar tremurul unei aripi de fluture, zise Dany amintindu-şi.

- Copilă îndărătnică. Te vei rătăci şi nu vei mai fi găsită niciodată.

Se îndepărtă de el, către uşa de la dreapta.

- Nu, țipă Pyat. Nu, la mine, vino la mine, la mine. Fața i se destramă, prefăcându-se în ceva palid, ca un vierme.

Dany îl lăsă în urmă, intrând într-o casă a scărilor, începu să urce. In scurt timp, picioarele o dureau, îşi amintea că Lăcaşul celor Nemuritori nu păruse să aibă nici un turn.

In sfârşit, scara ajunse la o deschidere. La dreapta, un şir de uşi mari de lemn erau larg deschise. Erau din abanos şi sequoia, iar fibrele negre şi albe se în¬vârteau şi se răsuceau în modele ciudate, întrețesute. Erau foarte frumoase, deşi oarecum înfricoşătoare. Sângele

dragonului nu are voie sa se teamă. Dany rosti o scurtă rugăciune, implorând Războinicul să-i dea curaj şi zeul-cal al clanului Dothraki să-i dea putere. Se forţă să meargă înainte.

Dincolo de uşi se afla o sală mare şi o pleiadă de vrăjitori. Unii purtau veşminte somptuoase de her¬mină, de catifea rubinie şi de brocart auriu, alţii etalau armuri migălos lucrate, bătute cu pietre preţioase, sau pălării înalte, ascuţite, presărate cu stele. Printre ei se aflau femei îmbrăcate în rochii de o frumuseţe ne¬maivăzută. Săgeţi de lumină pătrundeau prin vitralii, iar aerul era înviorat de cea mai încântătoare muzică pe care o auzise vreodată.

Un om cu înfăţişare de cavaler, în straie bogate, se ridică la vederea ei şi zâmbi.

- Daenerys din Casa Targaryen, bine ai venit. Haide şi mănâncă alături de noi pâinea veşniciei. Suntem Cei Nemuritori din Qarth.

- Mult te-am aşteptat, zise o femeie de lângă el, îmbrăcată în trandafiriu şi argintiu. Sânul pe care îl lăsase dezgolit, după moda din Qarth, era cel mai perfect sân cu putinţă.

- Ştiam că vei veni la noi, zise regele vrăjitor. De o mie de ani ştim şi te-am aşteptat tot acest timp. Am trimis cometa să-ţi arate calea.

- Avem cunoştinţe pe care vrem să ţi le împăr¬tăşim, zise un luptător în armură strălucitoare de smarald, şi arme magice să te înarmăm cu ele. Ai tre¬cut toate probele. Acum vino şi aşază-te cu noi, şi toate întrebările tale îşi vor primi răspunsul.

Făcu un pas înainte. Dar Drogon sări de pe umă¬rul ei. Zbură pe uşa de abanos şi sequoia, se cocoţă acolo şi începu să muşte din lemnul sculptat.

- Un animal hotărât, râse un tânăr chipeş. Vrei să te învăţăm limbajul secret al neamului dragonesc? Haide, vino.

Fu cuprinsă de îndoială. Uşa imensă era atât de grea, încât avu nevoie de toate puterile să o urnească, dar în cele din urmă începu să se mişte. In spatele ei era o altă uşă, ascunsă. Era din lemn învechit, gri, crăpată şi urâtă, dar se afla la dreapta uşii pe care intrase. Vrăjitorii o chemau cu glasuri mai dulci ca un cântec. Fugi de ei, iar Drogon zbură înapoi pe umărul său. Prin uşa îngustă pătrunse într-o cameră cufundată în întuneric.

O masă lungă de piatră umplea încăperea. Dea¬supra ei plutea o inimă de om, umflată şi albastră de stricăciune, dar încă vie. Bătea, o pulsaţie de sunet grav, greoi, şi fiecare bătaie răspândea o aură de lu¬mină indigo. Siluetele din jurul mesei nu erau decât umbre albastre. în timp ce Dany înainta către scaunul gol de la capătul mesei, nu se clintiră, nu vorbiră, nici nu se întoarseră s-o privească. Nu se auzea nici un sunet, doar bătaia gravă a inimii putrezite.

... mamă a dragonilor...y se auzi un glas, jumătate şoaptă, jumătate geamăt... Dragorii... dragorii... dragoni..., repetară alte glasuri în întuneric. Unii erau bărbaţi, alţii femei. Una dintre umbre vorbi cu voce de copil. Inima plutitoare pulsa din semiîntuneric în întuneric. Era greu să-şi regăsească dorinţa de a vorbi, să-şi aducă aminte cuvintele pe care le exersase cu atâta asiduitate.

- Sunt Daenerys Stormborn din Casa Targaryen, Regină a Celor Şapte Regate ale Westerosului. Mă aud oare? De ce nu se mişcă? Se aşeză, împreunându-şi mâinile în poală. Daţi-mi sfatul vostru şi vorbiţi-mi cu înţelepciunea celor care au învins moartea.

Prin semiîntunericul indigo putea distinge faţa ofilită a Celui Nemuritor din dreapta sa, un om foarte, foarte bătrân, ridat şi spân. Carnea lui avea o culoare puternică, vineţiu-albastră, buzele şi unghiile îi erau şi mai albastre, un albastru atât de închis încât erau aproape negre. Până şi albul ochilor îi era al¬bastru. Privea, fără să vadă, la femeia bătrână din partea opusă a mesei, a cărei rochie din mătase decolorată îi mucegăise pe trup. Un sân ofilit era dezgolit, după moda din Qarth, înfăţişând un sfârc albastru, tare ca pielea tăbăcită.

Nu respiră. Dany ascultă tăcerea. Nici unul dintre ei nu respiră şi nu se mişcă, iar acei ochi nu văd nimic. E posibil ca Nemuritorii să fie morţi?

Răspunsul veni ca o şoaptă, subţire ca o mustaţă de şoarece... Trăim..., trăim..., trăim. O mulţime de alte glasuri şopteau ecouri... Şi ştim..., ştim..., ştim..., ştim...

- Am venit pentru darul adevărului, zise Dany. In sala lungă, lucrurile pe care le-am văzut au fost viziuni adevărate sau minciuni? Lucruri trecute sau lucruri ce vor veni? Ce înţeles aveau?

...forma umbrelor..., zile încă nenăscute..., bea din cupa de gheaţă..., bea din cupa de foc..., mamă a dragonilor..., mamă a celor trei...

- Trei? Nu înţelegea.

... trei capete are dragonul..., scânci corul de fantome în capul ei, fără ca vreo buză să se mişte, fără ca vreo răsuflare să stârnească aerul albastru, neclintit... Mamă a dragonilor..., copil al furtunii... Şoaptele se trans¬formară într-un cântec învârtejit... Trei focuri trebuie să aprinzi..., unul pentru viață, unul pentru moarte şi unul pentru iubire... Inima îi bătea la unison cu cea care plutea în fața ei, albastră şi stricată... Trei cai trebuie să călăreşti..., unul pentru somn, unul pentru spaimă şi unul pentru iubire. Glasurile se auzeau tot mai tare, îşi dădu ea seama, şi inima parcă încetinea, şi chiar şi respirația ei... Trei trădări vei cunoaşte..., una pentru sânge, una pentru aur şi una pentru iubire...

- Eu nu... Glasul ei nu era mai mult decât o şoaptă, aproape la fel de slabă ca şi a lor. Ce i se în¬tâmpla? Nu înțeleg, spuse ea mai tare. De ce aici era atât de greu de vorbit? Ajutați-mă! Arătați-mi!

... Să o ajutăm..., o luau şoaptele în derâdere..., să-i arătăm...

Fantomele tremurară în întuneric, năluci în in¬digo. Viserys țipă, iar aurul topit i se prelinse pe obraji şi îi umplu gura. Un lord înalt, cu pielea arămie şi părul auriu-argintiu, stătea sub flamura unui armăsar de foc, cu un oraş în flăcări în spatele lui. Rubine cădeau ca nişte picături de sânge din pieptul prințului muribund care se prăbuşi în apă, în ge¬nunchi, şi cu ultima suflare, şopti un nume de fe¬meie... Mamă a dragonilor, fiică a morții. Strălucind ca apusul de soare, o sabie roşie se ridică în mâna regelui cu ochi albaştri care nu arunca nici o umbră. Un dragon de pânză se încolăcea pe stâlpi în mijlocul unei gloate care aclama. Dintr-un turn învăluit în fum, un animal imens de piatră prinse aripi, suflând umbră de foc... Mamă a dragonilor, ucigaşă a min¬ciunilor... Armăsarul ei mergea la trap, prin iarbă, către un pârâu tainic ascuns în spatele unei mări de stele. Un cadavru stătea la prora unei corăbii, cu ochii strălucind pe fața-i moartă, buze cenuşii zâmbind cu tristețe. O floare albastră creştea din crăpătura unui perete de gheață, înviorând aerul cu un parfum dul¬ce... Mamă a dragonilor, mireasa a focului...

Mai repede, tot mai repede veneau nălucile, una după alta, până ce aerul însuşi prinse parcă viață. Umbrele se roteau şi dansau într-un cort, fără oase, înfricoşătoare. O fetiță alerga desculță către o casă mare cu uşă roşie. Mirri Maz Duur zbiera cuprinsă de flăcări, cu un dragon țâşnindu-i din frunte. Trupul însângerat al unui mort sălta, târât în spatele unui cal argintiu. Un leu alb alerga prin iarba mai înaltă de un stat de om. Mai jos de Mama Munților, din-tr-un lan imens, se ivi un şir de babornițe goale care îngenuncheară tremurând în fața ei, cu capetele că¬runte plecate. Zece mii de sclavi ridicară mâinile pătate de sânge în timp ce ea alerga călare pe armă¬sarul ei, iute ca vântul.... Mamă, strigau ele. Mamă, mamă! întindeau mâinile după ea, atingând-o, trăgân¬d-o de haine, de marginea mantiei, de picior, de piept. O voiau, aveau nevoie de ea, de foc, de viață, iar Dany, răsuflând greu, îşi deschise brațele să li se dăruiască.

Dar în clipa următoare aripi negre o loviră în jurul capului, un țipăt de furie brazdă aerul indigo şi, din-tr-odată, fantasmele dispărură, se destrămară, şi Dany gâfâi cuprinsă de oroare. Cei Nemuritori erau cu toții în jurul ei, albaştri şi reci, şoptind, cu mâinile întinse către ea, trăgând, lovind, smucindu-i veşmintele, atingând-o cu mâinile lor reci şi uscate, răsfirându-şi degetele prin părul ei. Brațele şi picioarele îi erau lipsite de vlagă. Nu se putea mişca. Până şi inima încetase să-i bată. Simțea o mână pe sânul ei dezgo¬lit, răsucindu-i sfârcul. Dinții găsiră pielea fină a gâtului ei. O gură îi coborî pe un ochi, lingând, sugând, muşcând...

Indigoul deveni portocaliu şi şoaptele deveniră țipete. Inima îi lovea pieptul, gonea, mâinile şi gurile dispăruseră, pielea îi fu inundată de căldură, iar Dany clipi la strălucirea neaşteptată. Cocoțat deasupra ei, dragonul îşi desfăcu aripile şi muşcă din inima neagră, înspăimântătoare, sfâşiind carnea putredă în bucăți, şi când capul îi țâşni înainte, din fălcile sale deschise zburară flăcări, strălucitoare şi fierbinți. Auzea țipe¬tele Celor Nemuritori în timp ce ardeau, cu glasurile lor subțiri, fragile, strigând în limbi de mult dispă¬rute. Carnea lor era pergament sfărâmicios, oasele lor erau lemn uscat, înmuiat în seu. Dansau, mistuiți de flăcări, se clătinau, se ofileau, se răsuceau şi ridicau mâini cuprinse de vâlvătaie, cu degetele strălucind ca nişte torțe.

Dany se ridică în picioare şi trecu printre ei. Erau uşori ca aerul, doar nişte păstăi ce cădeau la atingere, întreaga cameră ardea când Dany ajunse la uşă.

- Drogon, strigă ea, şi acesta o purtă în zbor prin¬tre flăcări.

Afară, un lung culoar întunecat se întindea şerpu¬ind în fața ei, luminat de strălucirea pâlpâitoare, portocalie, din spate. Dany alerga, căutând o uşă, o uşă la dreapta, o uşă la stânga, orice uşă, dar nu era nimic în afară de pereți strâmbi de piatră, iar podeaua părea că se mişcă încet sub picioarele ei, zvârcolindu-se de parcă ar fi vrut s-o prindă în capcană. Reuşi să se țină pe picioare şi să alerge mai repede şi, dintr-odată, uşa era acolo, în fața ei, o uşă ca o gură deschisă.

Când năvăli în plin soare, lumina strălucitoare o făcu să se clatine. Pyat Pree bolborosea într-o limbă necunoscută, săltând de pe un picior pe altul. Când Dany se uită în urma ei, văzu dâre subțiri de fum croindu-şi drum printre crăpăturile străvechilor zi¬duri de piatră ale Palatului de Pulbere şi ridicându-se dintre țiglele negre ale acoperişului.

Urlând blesteme, Pyat Pree scoase un cuțit şi sări către ea, dar Drogon îi zbură în față. Pe urmă Dany auzi lovitura de bici a lui Jhogo şi niciodată un sunet nu fusese mai dulce. Cuțitul zbură şi o secundă mai târziu Rakkaro îl dobora pe Pyat la pământ. Ser Jorah Mormont îngenunche lângă Dany, în iarba verde, rece, şi îşi trecu un braț pe după umerii ei.

TYRION

- Dacă mori prosteşte, o să dau trupul tău la capre, îl ameninţă Tyrion când prima ambarcaţiune cu Ciori de Piatră se îndepărtă de chei.

Shagga râse.

- Jumătate de Om nu are capre.

- O să-mi iau câteva, doar pentru tine.

Se crăpa de ziuă şi valuri palide de lumină sclipeau pe luciul râului, spulberându-se sub catarge şi reve¬nind la forma iniţială după ce barca trecu. Timett plecase cu Oamenii lui Arşi pe drumul regelui, cu două zile în urmă. Ieri, Urechile Negre şi Fraţii Lunii îi urmaseră, astăzi venise rândul Ciorilor de Piatră.

- Orice ai face, nu încerca să te angajezi într-o bătălie, zise Tyrion. Atacă-le taberele şi convoiul de bagaje. Surprinde-le iscoadele şi spânzură cadavrele de copacii de deasupra liniei lor de înaintare, dă ocol şi doboară ostaşii rătăciţi. Vreau atacuri de noapte,

atât de multe şi de neaşteptate încât să le fie frică să se culce...

Shagga aşeză o mână pe creştetul lui Tyrion.

- Toate acestea le-am învăţat de la Dolf, fiul lui Hodger, înainte de a-mi creşte barba. Aşa se duc războaiele în Munţii Lunii.

- Drumul regelui nu e Munţii Lunii, şi nu te vei lupta cu Şerpii de Lapte şi Câinii Pictaţi. Şi ascultă de călăuzele pe care le trimit cu tine, ele cunosc pădurea aceasta la fel de bine cum cunoşti tu munţii. Ia aminte la sfaturile lor şi te vor sluji cu folos.

- Shagga va asculta de favoriţii Piticului, promise el solemn.

Şi pe urmă sosi vremea să-şi ducă pe corabie calul de luptă. Tyrion îi privi cum se desprind de ţărm şi se avântă către mijlocul Apei Negre. Simţi un junghi ciudat în stomac când Shagga se pierdu în ceaţa di¬mineţii. Avea să se simtă descoperit fără el.

încă îi avea pe năimiţii lui Bronn, aproape opt sute acum, dar mercenarii erau cunoscuţi pentru nesta-tornicia lor. Tyrion făcuse tot ce i-a stat în putinţă ca să le cumpere loialitatea neîntreruptă, promi-ţându-le lui Bronn şi unei duzini dintre cei mai buni oameni ai săi pământuri şi titluri de cavaler după câştigarea bătăliei. I-au băut vinul, au râs la glumele lui şi şi-au spus unul altuia ser până ce au început să se clatine pe picioare... Toţi în afară de Bronn, care doar a arborat zâmbetul acela insolent şi întunecat al lui, şi pe urmă a spus:

- Vor muri pentru titlul de cavaler, dar să nu-ţi închipui vreodată că vor muri pentru tine.

Tyrion nu-şi făcea asemenea iluzii.

Mantiile aurii formau o armă aproape la fel de nesigură. Şase mii de oameni în Garda Oraşului, mul-ţumită lui Cersei, dar numai un sfert dintre ei erau de nădejde.

- Puţini sunt trădători absoluţi, dar sunt câţiva, nici măcar păianjenul tău nu i-a găsit pe toţi, îl pre¬venise Bywater. Dar sute dintre ei sunt mai cruzi decât iarba de primăvară, oamenii s-au înrolat pentru pâine şi bere şi siguranţă. Nimănui nu-i place să pară laş în ochii camarazilor săi, aşa că vor lupta cu destul curaj la început, când vine vorba numai de goarne de război şi de flamuri fluturând. Dar dacă bătălia se arată aspră, vor ceda, şi vor ceda urât. Primul care va arunca jos suliţa şi va alerga va avea pe urmele lui alţi o mie.

Fără doar şi poate, în Garda Oraşului erau şi oa¬meni experimentaţi, în jur de două mii, care-şi dobân¬diseră mantiile aurii de la Robert, nu de la Cersei. Dar chiar şi aceia... Un străjer nu era un adevărat soldat, îi plăcea Lordului Tywin Lannister să spună. Iar cavaleri, scutieri şi oşteni, Tyrion nu avea mai mult de trei sute. Cât de curând va trebui să verifice adevărul unei alte zicale a tatălui său: Un om pe un zid valorează mai mult decât zece sub el.

Bronn şi escorta aşteptau la piciorul cheiului, în mijlocul cerşetorilor care mişunau, a târfelor care se plimbau de colo-colo şi a pescarilor care îşi strigau prada. Femeile pescarilor făceau afaceri mai bune decât toţi ceilalţi la un loc. Cumpărătorii se îngră¬mădeau în jurul dughenelor şi al butoaielor, să se tocmească pentru melci, moluşte şi ştiuci. Cum altă mâncare nu era adusă în oraş, preţul peştelui era de zece ori mai mare faţă de cât fusese înainte de război, şi tot creştea. Cei care aveau bani veneau la chei în fiecare dimineaţă şi în

fiecare seară, nădăjduind să ducă acasă un tipar sau o oală cu crabi roşii; cei care nu aveau, se furişau printre dughene, sperând să şterpe¬lească ceva sau stăteau trişti şi oropsiţi pe sub ziduri.

Mantiile aurii făcură o cărare prin mulţime, dând oamenii la o parte cu mânerele suliţelor. Tyrion ig¬noră cât putu înjurăturile spuse printre dinţi. Un peşte zbură din mulţime, lipicios şi putred. Ii ateriza la picioare şi se sparse în bucăţi. Păşi peste el cu băgare de seamă şi urcă în şa. Copii cu burţile umflate se băteau deja pe bucăţile de peşte puturos.

De pe cal, privi de-a lungul malului. Ciocanele răsunau în aerul dimineţii, iar tâmplarii roiau peste Poarta Noroiului, întinzând bârne de lemn dinspre metereze. Aici treaba mergea bine. Cel mai mult îl nemulţumea harababura de construcţii dărăpănate care fuseseră lăsate să se înmulţească în spatele che¬iului, agăţându-se de zidurile oraşului ca nişte lipi¬tori de carena unui vas, colibe şi prăvălii, magazii şi dughene, berării, cocioabe unde cele mai ieftine târfe îşi desfăceau picioarele. Trebuia să dispară fiecare bucăţică.

Aşa cum stăteau lucrurile, Stannis nici măcar n-ar avea nevoie de scări ca să asedieze zidurile. Il chemă pe Bronn lângă el.

- Adună o sută de oameni şi dă foc la tot ce vezi între malul apei şi zidurile oraşului. îşi flutură degetele butucănoase, cuprinzând dintr-o mişcare toată mi¬zeria de la ţărm. Nu vreau să mai rămână nimic în picioare, înţelegi?

Mercenarul cu părul negru întoarse capul, chib¬zuind la sarcina pe care o avea.

- Cei cărora le aparţin toate astea nu vor fi prea încântaţi.

- Nici nu mi-am închipuit că vor fi. Bine, vor avea încă un motiv să înjure maimuţa afurisită.

- Unii ar putea să se împotrivească.

- Ai grijă să piardă.

- Ce facem cu cei care locuiesc aici?

- Dă-le un timp rezonabil să-şi ia lucrurile şi pe urmă mută-i. încearcă să nu omori pe nimeni, nu sunt duşmanii noştri. Şi fără alte violuri! Ţine-ţi oa¬menii în frâu, fir-ar ai naibii!

- Sunt mercenari, nu septoni, răspunse Bronn. Mai rămâne să-mi spui că vrei să nu se îmbete.

- N-ar fi rău.

Tyrion îşi dorea să poată face zidurile oraşului de două ori mai înalte şi de trei ori mai groase. Deşi, probabil, n-avea nici o importanţă. Zidurile masive şi turnurile înalte nu salvaseră Capătul Furtunii, nici Harrenhalul, nici măcar Winterfellul.

îşi amintea Winterfellul aşa cum 1-a văzut ultima dată. Nu grotesc de mare ca Harrenhalul, nici la fel de solid şi impenetrabil precum Capătul Furtunii, dar în pietrele acelea exista o putere, un sentiment că, între acele ziduri, omul se putea simţi în siguranţă. Vestea căderii castelului venise ca un cutremur.

- Zeii dau cu o mână şi iau cu cealaltă, murmurase el în barbă când i-a povestit Varys. Dăduseră Har-renhalul familiei Stark şi luaseră Winterfellul, un schimb jalnic.

Fără îndoială, trebuia să se bucure. Robb Stark va trebui acum să se îndrepte către nord. Dacă nu-şi putea apăra propria casă şi propriul cămin, nu era rege. Asta însemna o păsuire pentru vest, pentru Casa Lannister, şi totuşi...

Tyrion avea doar cele mai vagi amintiri despre Theon Greyjoy, din vremurile petrecute alături de familia Stark. Un tinerel mereu zâmbitor, iscusit cu arcul, pe care era greu să ţi-1 poţi închipui ca fiind Lord al Winterfellului. Lordul Winterfellului va fi întotdeauna un Stark.

îşi amintea pădurea zeilor, arborii înalţi, cu armurile lor de ace verzi-cenuşii, stejarii măreţi, păducelul şi frasinul şi pinii străjeri şi, în mijlocul pădurii, copacul inimii, înălţându-se ca un uriaş încremenit în timp. Aproape că simţea mirosul acelui loc, aspru şi ame-ninţător, mirosul secolelor, şi îşi amintea cât de în-tunecată era pădurea, chiar şi în timpul zilei. Pădurea era Winterfellul. Pădurea era Nordul. Nu m-am simţit niciodată atât de nelalocul meu ca atunci când mă plimbam acolo, atât de nedorit, un intrus. Se întrebă dacă şi clanul Greyjoy simţise acelaşi lucru. Castelul putea să le aparţină, dar pădurea zeilor niciodată. Nici peste un an, nici peste zece sau cincizeci.

Tyrion Lannister îşi conduse încet calul către Poar¬ta Noroiului. Winterfell nu înseamnă nimic pentru tine, îşi reaminti. Bucură-te că a căzut şi vezi-ți de zidurile tale. Poarta era deschisă. înăuntru, trei ca-tapulte mari stăteau una lângă alta în piață, ivindu-se deasupra meterezelor ca trei păsări uriaşe. Brațele lor aruncătoare erau făcute din trunchiuri de stejari bă¬trâni şi bandate cu fier, să nu se crape. Mantiile aurii le numiseră Trei Târfe, pentru că aveau să-i facă Lor¬dului Stannis o primire atât de deocheată. Sau, cel puțin, aşa sperăm.

Tyrion dădu pinteni calului şi intră la trap pe Poarta Noroiului, înfruntând marea de oameni. Când ajunse mai jos de Târfe, presiunea slăbi şi străzile se deschiseră în jurul lui.

Drumul înapoi la Fortăreața Roşie fu lipsit de evenimente, dar la Turnul Mâinii găsi o duzină de căpitani de corăbii de negoț aşteptând, furioşi, în sala lui de audiențe, să protesteze împotriva confiscării corăbiilor. Le oferi scuzele sale sincere şi le promise despăgubiri după terminarea războiului. Asta nu reuşi să-i potolească.

- Şi dacă pierdeți, stăpâne? întrebă un om din Braavos.

- Atunci, adresați-vă Regelui Stannis pentru des-păgubiri.

Când se descotorosi de ei, clopotele sunau deja şi Tyrion ştia că va întârzia la instalare. Traversă curtea cu mersu-i legănat, aproape alergând, şi se înghesui în spatele septului, chiar când Joffrey aşeza mantiile de mătase albă pe umerii a doi dintre cei mai noi membri al Gărzii Regale. Ritualul cerea, se pare, ca toată lumea să stea în picioare, aşa că Tyrion nu reuşi să vadă decât un zid de funduri nobile. Pe de altă parte, după ce înaltul Septon va termina să-i îndru¬me pe cei doi cavaleri în rostirea jurămintelor solem¬ne şi să-i miruiască în numele Celor Şapte, Tyrion va fi bine poziționat pentru a putea ieşi primul pe uşă.

Era de acord cu alegerea făcută de sora lui, de a-1 înlocui pe Preston Greenfield, care fusese ucis, cu Ser Balon Swann. Cei din familia Swann erau lorzi ai Hotarelor, mândri, puternici şi prudenți. Invocând boala, Lordul Gulian Swann rămăsese în castelul său, fără să ia parte la război, dar fiul său cel mare i se alăturase lui Renly, şi acum lui Stannis, în vreme ce Balon, mezinul, slujise la Debarcaderul Regelui. Dacă Gulian Swann ar fi avut un al treilea fiu, Tyrion bă¬nuia că acesta ar fi plecat cu Robb Stark. Poate că nu era cea mai onorabilă soluție, dar dovedea o judecată sănătoasă: indiferent cine va câştiga Tronul de Fier, familia Swann avea de gând să supraviețu¬iască. Pe lângă faptul că era de obârşie nobilă, tânărul

Ser Balon era viteaz, curtenitor şi iscusit la arme, se descurca bine cu lancea, şi mai bine cu buzduganul, excelent cu arcul. Va sluji cu onoare şi curaj.

Din păcate, Tyrion nu putea spune acelaşi lucru despre cea de-a doua alegere a lui Cersei. Ser Osmund Kettleblack arăta destul de rău. Era înalt de şapte picioare, aproape numai fibră şi muşchi, iar nasul coroiat, sprâncenele stufoase şi barba castanie în formă de spadă dădeau chipului său un aspect fioros atâta timp cât nu zâmbea. De obârşie modestă, doar un cavaler rătăcitor, Kettleblack îi era pe de-a-ntregul îndatorat lui Cersei pentru avansarea sa, fapt pentru care, fără îndoială, îl alesese.

- Ser Osmund e pe cât de viteaz pe atât de loial, îi spusese ea lui Joffrey când i-a propus numele. Era adevărat, din păcate. Bunul Ser Osmund îi vindea lui Bronn secretele ei, din ziua în care Cersei 1-a angajat, dar Tyrion n-avea cum să-i spună asta.

Bănuia că el n-avea de ce să se plângă. Această numire îi punea la dispoziție încă o ureche aproape de rege, neştiută de sora sa. Şi chiar dacă Ser Osmund se dovedea un laş fără pereche, nu avea cum să fie mai rău decât Ser Boros Blount, care în prezent locuia la Rosby, într-o temniță. Ser Boros îi escortase pe Tommen şi pe Lordul Gyles când i-au surprins Ser Jacelyn Bywater şi mantiile sale aurii, şi îi predase cu o promptitudine care l-ar fi scos din minți pe bătrânul Ser Barristan Selmy, aşa cum a înfuriat-o pe Cersei; un cavaler al Gărzii Regale trebuia să moară în apărarea regelui şi a familiei regale. Sora lui insis¬tase ca Joffrey să-i ia lui Blount mantia albă pe motiv de trădare şi laşitate. Şi acum îl înlocuieşte cu un altul, la fel de josnic.

Rugăciunile, jurămintele şi miruirea durau parcă toată dimineața. Pe Tyrion începură să-1 doară pi-cioarele. Se muta de pe un picior pe altul, fără astâm¬păr. O observă pe Lady Tanda, cu câteva rânduri mai în față, dar fiica ei nu o însoțea. Sperase pe undeva că o va zări pe Shae. Varys zicea că o duce bine, dar ar fi preferat să se convingă cu ochii lui.

- Mai bine camerista unei doamne decât ajutor la bucătărie, spusese Shae când Tyrion i-a povestit despre planul eunucului. Pot să-mi păstrez cordonul din flori de argint şi colanul de aur cu diamante negre despre care ai spus că seamănă cu ochii mei? N-am să le port dacă spui că n-ar trebui.

Deşi nu-i venea uşor să o dezamăgească, Tyrion fu nevoit să sublinieze că, deşi Lady Tanda nu era în nici un caz o femeie deşteaptă, s-ar putea întreba de ce camerista fiicei sale avea mai multe bijuterii decât propria ei copilă.

- Alege două sau trei rochii, nu mai multe, îi poruncise. Lână de calitate, nu mătase, nu brocart, nu blană. Pe celelalte am să le păstrez în apartamen¬tele mele, pentru când mă vei vizita. Nu era răspunsul pe care Shae şi-1 dorise, dar cel puțin ea avea să fie în siguranță.

Când, în sfârşit, învestitura se termină, Joffrey ieşi flancat de Ser Balon şi de Ser Osmund, în noile lor mantii albe, în timp ce Tyrion zăbovi să schimbe o vorbă cu noul înalt Septon (care era alegerea lui şi destul de isteț ca să ştie cine îi punea mierea pe pâine).

- Vreau ca zeii să fie de partea noastră, îi spuse Tyrion pe şleau. Spune-le că Stannis a jurat să dea foc Marelui Sept al lui Baelor.

- E adevărat, stăpâne? întrebă înaltul Septon, un bărbat mic, şiret, cu o barbă albă, subțire, şi fața ofilită.

Tyrion ridică din umeri.

- S-ar putea. Stannis a ars pădurea zeilor la Capă¬tul Furtunii, ca ofrandă adusă Stăpânului Luminii. Dacă a sacrificat vechii zei, de ce i-ar cruța pe cei noi? Spune-le asta. Spune-le că orice om care se gândeşte să-i dea ajutor uzurpatorului trădează zeii şi pe regele de drept deopotrivă.

- Aşa voi face, stăpâne. Şi le voi mai cere să se roage pentru sănătatea regelui şi a Mâinii.

Când Tyrion se întoarse în solariul său, Hallyne Piromantul îl aştepta, iar Maester Frenken adusese mesaje. II lăsă pe alchimist să mai aştepte puțin, până să-şi citească mesajele aduse de corbi. Era o scrisoare veche de la Doran Martell, avertizându-1 că a căzut Capătul Furtunii, şi o alta, mult mai contrariantă, despre Pyke, de la Balon Greyjoy, care se numea Rege al Insulelor şi al Nordului. Il invita pe Regele Joffrey să trimită un reprezentant în Insulele de Fier ca să stabilească granițele dintre regatele lor şi să discute despre o posibilă alianță.

Tyrion citi scrisoarea de trei ori şi o puse deoparte. Corăbiile lungi ale Lordului Balon ar fi fost de mare ajutor împotriva flotei ce venea dinspre Capătul Furtunii, dar se aflau la mii de leghe depărtare, în cealaltă parte a Westerosului, iar Tyrion nu era nici-decum sigur că voia să cedeze jumătate din regat. Poate că ar trebui să o arunc pe aceasta în poala lui Cersei, sau sa o duc consiliului.

Abia apoi îl primi pe Hallyne cu ultimele soco¬teli din partea alchimiştilor.

- Nu poate fi adevărat, spuse Tyrion cercetând cu atenție registrele. Aproape treisprezece mii de vase? Mă iei de prost? Te previn, nu am de gând să plătesc aurul regelui pentru vase goale şi pentru ulcele cu zoaie, sigilate cu ceară.

- Nu, nu, scânci Hallyne, cifrele sunt corecte, jur. Am fost, hmmm, foarte norocoşi, nobilă Mână. A fost descoperit încă un depozit secret al Lordului Rossart, peste trei mii de vase. Sub Groapa Dra-gonilor! Nişte târfe foloseau ruinele pentru a-şi distra clienții, şi unul dintre ei a căzut într-o pivniță, prin-tr-o porțiune de podea putrezită. Când a dat de ulcele, le-a luat drept vin. Era atât de beat încât a rupt sigiliul şi a băut.

- A fost un prinț care a încercat-o cândva, zise Tyrion sec. Nu am văzut nici un dragon ridicându-se deasupra oraşului, aşa că s-ar părea că nici de data asta nu a mers. Puțul Dragonului, aflat în vârful dealului Rhaenys, fusese abandonat de un secol şi jumătate. Presupunea că era un loc bun ca oricare altul pentru a ascunde focul sălbatic, sau mai bun decât majo¬ritatea, dar ar fi fost drăguț din partea răposatului Lord Rossart să fi spus cuiva. Trei sute de vase? Tot nu ajunge la cifrele astea. Ai cu câteva mii mai multe decât cea mai optimistă estimare pe care mi-ai pre¬zentat-o ultima oară când ne-am întâlnit.

- Da, da, aşa este. Hallyne îşi şterse fruntea palidă cu mâneca robei sale negre cu roşu aprins. Am mun¬cit din greu, nobilă Mână, hmmm.

- Asta ar explica, fără îndoială de ce faceți cu mult mai multă substanță decât înainte. Zâmbind, Tyrion îl fixă pe piromant cu ochii lui inegali. Dar se ridică întrebarea de ce nu ați început să lucrați din greu până acum?

Hallyne avea un ten ca de ciupercă, aşa că era greu să-ți imaginezi cum ar fi putut deveni mai palid, dar, cumva, reuşi.

- Am lucrat, nobilă Mână, frații mei şi cu mine am trudit zi şi noapte de la bun început, te asigur. Numai că, hmmm, am făcut atâta substanță încât am devenit, hmmm, mai eficienți, cum ar veni, şi, de asemenea - alchimistul se foi stânjenit anumite vrăji, hmmm, secrete străvechi ale ordinului nostru, foarte delicate, foarte chinuitoare, dar necesare, dacă substanța trebuie să fie, hmmm, toată ar trebui să fie...

Tyrion îşi pierdea răbdarea. Ser Jacelyn Bywater trebuia să fi ajuns, iar Mâinii de Fier nu-i plăcea să aştepte.

- Da, aveți vrăji secrete, ce grozav! Ce-i cu ele?

- Se pare, hmmm, că funcționează mai bine ca înainte. Hallyne schiță un zâmbet. Nu bănuieşti că ar fi vreun dragon prin preajmă, nu-i aşa?

- Nu, doar dacă ai găsit tu unul în Puțul Dra¬gonului. De ce?

- O, să-mi fie cu iertare, îmi aminteam ceva ce mi-a spus cândva bătrânul înțelept Pollitor, pe când eram ucenic. L-am întrebat de ce atât de multe dintre vrăjile noastre par, ei bine, nu atât de eficiente pre¬cum ne-ar face să credem vechile pergamente, iar el a spus că vraja a început să părăsească lumea în ziua în care ultimul dragon a murit.

- îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu am văzut nici un dragon. Am văzut, în orice caz, cum Drep¬tatea Regelui dă târcoale pe-aici. Dacă vreunul dintre fructele astea pe care mi le vinzi se dovedeşte a fi umplut cu altceva decât cu foc sălbatic, îl vei vedea şi tu.

Hallyne dispăru atât de repede încât aproape că se rostogoli peste Ser Jacelyn - nu, Lordul Jacelyn, trebuia să țină minte asta. Mâna de Fier trecu direct la subiect, ca întotdeauna. Se întorsese de la Rosby ca să aducă o recoltă proaspătă de sulițaşi, recrutați de pe domeniile Lordului Gyles, şi să-şi reia comanda la Garda Oraşului.

- Ce mai face nepotul meu? întrebă Tyrion când terminară de discutat despre treburile oraşului.

- Prințul Tommen e bine sănătos, stăpâne. A înfiat un pui de căprioară pe care câțiva dintre oamenii mei l-au adus acasă de la vânătoare. A mai avut o căpri¬oară, zice el, dar Joffrey şi-a făcut o vestă din pielea ei. Uneori întreabă de mama lui şi adesea începe scrisori către Prințesa Myrcella, dar nu le termină niciodată. In schimb, se pare că de fratele lui nu-i e dor defel.

- Ai făcut aranjamente potrivite pentru el, în caz că pierdem războiul?

- Oamenii mei au primit instrucțiuni.

- Şi anume?

- Mi-ai poruncit să nu spun nimănui, stăpâne. Asta îl făcu să zâmbească.

- îmi place că îți aminteşti. Tyrion se gândea că, dacă Debarcaderul Regelui ar cădea, l-ar putea prinde viu. Era mai bine să nu ştie unde era de găsit urmaşul lui Joffrey.

Varys îşi făcu apariția la scurt timp după plecarea Lordului Jacelyn.

- Oamenii sunt ființe atât de necredincioase, spuse el în loc de salut.

Tyrion oftă.

- Cine e trădătorul astăzi? Eunucul îi înmâna un sul.

- Atât de multă ticăloşie, e un cântec trist pentru vârsta noastră. Oare onoarea a murit odată cu părinții noştri?

- Tatăl meu nu a murit încă. Tyrion examina lista. Cunosc câteva dintre aceste nume. Sunt oameni bo¬gați. Negustori, comercianți, meşteşugari. De ce ar conspira împotriva noastră?

- S-ar părea că sunt de părere că Lordul Stannis trebuie să câştige şi doresc să ia parte la victoria lui. îşi spun Oamenii Coarnelor, după cerbul încoronat.

- Cineva ar trebui să le spună că Stannis şi-a schimbat blazonul. Pe urmă pot fi Inimile Fierbinți. Totuşi, nu era de glumă; se părea că aceşti Oameni ai Coarnelor înarmaseră mai multe sute de adepți, ca să pună stăpânire pe Vechea Poartă la începerea bătăliei şi să-i lase pe duşmani să intre în oraş. Printre numele de pe listă se afla maestrul armurier Salloreon.

- Presupun că asta înseamnă că n-am să mai capăt coiful acela înfricoşător cu coarne de demon, se plânse Tyrion iscălind ordinul pentru arestarea armurierului.

THEON

Acum dormea, acum era treaz. Kyra era cuibărită lângă el, cu o mână odihnindu-se uşor pe braţul lui, cu pieptul atingându-i spatele. Ii auzea respiraţia regulată şi slabă. Pătura era încâlcită în jurul lor. Era miezul nopţii. Dormitorul era întunecat şi tăcut.

Ce este? Am auzit ceva? Pe cineva?

Vântul suspina uşor printre obloane. Undeva, de-parte, auzi urletul unei pisici în călduri. Nimic altce¬va. Dormi, Greyjoy, îşi spuse. Castelul e liniştit, şi ai străjeri. La uşa ta, la porţi, la magazia de arme.

Ar fi putut să pună totul pe socoteala unui vis urât, dar nu-şi amintea să fi visat. Kyra îl istovise. Până ce Theon trimisese după ea, Kyra îşi trăise toţi cei optsprezece ani ai săi în oraşul iernii, fără măcar să pună piciorul între zidurile castelului. Venise la el dornică şi vioaie ca o nevăstuică şi existase o anu¬mită savoare incontestabilă în a se culca cu o destră-bălată chiar în patul Lordului Eddard Stark.

Kyra mormăi prin somn când Theon se strecură de sub braţul ei şi se ridică în picioare. Câţiva tăciuni mocneau încă în vatră. Wex dormea pe podea, la picioarele patului, înfofolit în mantia sa şi mort pen¬tru lume. Nimic nu se clintea. Theon traversă camera către fereastră şi trase obloanele. Noaptea îl atinse cu degete reci şi simţi furnicături pe pielea goală. Se aplecă peste pervazul de piatră şi privi turnurile întu¬necate de afară, curţile goale, cerul negru şi stelele, mai multe decât putea un om să numere chiar şi în¬tr-o sută de ani. Luna plutea deasupra Turnului Clo¬potului şi se oglindea pe acoperişul grădinilor de sticlă. Nu auzi nici un semnal de alarmă, nici un glas, nici măcar un sunet de paşi.

Totul e bine, Greyjoy. A uzi liniştea? A r trebui să fii beat de bucurie. Ai cucerit Winterfellul cu mai puţin de treizeci de oameni, o faptă vitejească demnă de po¬menit în cântece. Theon dădu să se întoarcă în pat. O va întoarce pe Kyra pe spate şi se va culca din nou cu ea, asta ar trebui să alunge aceste fantome. Gâfâ¬ielile şi chicotelile ei vor fi o binevenită întrerupere a acestei tăceri.

Se opri. Se obişnuise într-atât cu urletul lupilor străvechi încât nici nu îi mai auzea, dar o parte din el, un instinct de vânător, le auzi absenţa.

Urzen stătea în faţa uşii. Era un bărbat musculos, cu un scut rotund atârnat pe spate.

- Lupii tac, îi spuse Theon. Du-te să vezi ce fac şi vino repede înapoi. Gândul că lupii ar putea să scape îi provoca o stare de greaţă. îşi amintea ziua când, în pădurea zeilor, fiarele l-au atacat pe Bran. Vara şi Vânt Cenuşiu îi sfâşiaseră în bucăţi.

Când îl împunse pe Wex cu vârful cizmei, băiatul se ridică şi se frecă la ochi.

- Vezi dacă Bran şi frăţiorul lui sunt în pat, şi mişcă-te repede.

- Stăpâne? strigă Kyra somnoroasă.

- Dormi la loc, asta nu te priveşte pe tine. Theon îşi turnă o cupă cu vin şi o bău până la fund. In tot acest timp asculta, sperând să audă un urlet. Prea puţin oameni, gândi el cu amărăciune. Am prea puţini oameni. Dacă Asha nu vine...

Wex se întoarse primul, scuturându-şi capul din-tr-o parte într-alta. înjurând, Theon îşi luă tunica şi pantalonii de pe podea, unde-i aruncase, grăbit să se dea la Kyra. Peste tunică îmbrăcă o vestă din piele bătută cu fier şi îşi legă la cingătoare o sabie lungă şi un pumnal.

Pe când isprăvi, Urzen era înapoi.

- Lupii au dispărut.

Theon îşi spuse că trebuie să fie calm şi chibzuit ca Lordul Eddard.

- Scoală castelul, zise el. Scoate-i în curte, pe toţi, vom vedea cine lipseşte. Şi pune-1 pe Lorren să dea un tur pe la porţi. Wex, cu mine.

Se întreba dacă Stygg ajunsese deja la Deepwood Motte. Omul nu era un călăreţ atât de priceput aşa cum pretindea - nici unul dintre oamenii de fier nu era bun în şa dar avusese timp destul. Asha ar putea fi şi ea pe drum. Şi dacă află că i-am pierdut pe copiii Stark... Nici nu se putea gândi la asta.

Camera lui Bran era goală, la fel şi cea a lui Ric-kon, imediat mai jos pe scări. Theon se blestemă. Ar fi trebuit să păstreze un străjer la uşa lor, dar consi¬derase că e mai important să aibă oameni care să patruleze pe ziduri şi să apere porţile decât să dădă¬cească doi copii, dintre care unul infirm.

Afară auzi văicăreli, în timp ce oamenii castelului erau daţi jos din pat şi duşi în curte. Le dau eu motive să se văicărească. I-am luat cu binişorul, şi asta mi-e răsplata. Pusese chiar să fie biciuiţi până la sânge doi dintre oamenii lui fiindcă au violat-o pe fata aceea de la adăpostul câinilor, ca să le arate că avea de gând să fie drept. Cu toate acestea, şi acum mă învinuiesc pentru viol. Şi pentru celelalte. Socotea că e nedrept. Mikken îşi căutase singur moartea, cu gura lui, întoc¬mai ca Benfred. Cât despre Chayle, îi dăruise Zeului

înecat pe cineva, oamenii lui aşteptau asta.

- Nu-ţi port pică, îi spusese septonului înainte de a-l arunca în fântână, dar tu şi zeii tăi nu mai aveţi loc aici.

S-ar crede că ceilalţi ar trebui să fie recunoscători că nu alesese pe unul dintre ei, dar nu. Se întreba câţi făceau parte din acest complot împotriva lui.

Urzen se întoarse cu Lorren cel Negru.

- Poarta Vânătorului, zise Lorren. Mai bine vino să vezi.

Poarta Vânătorului era aşezată convenabil, aproa¬pe de adăposturile animalelor şi de bucătării. Se des¬chidea direct către câmpuri şi păduri, permiţându-le călăreţilor să vină şi să plece fără să treacă mai întâi prin oraşul iernii, şi astfel era preferată pentru par¬tidele de vânătoare.

- Cine e de pază aici? întrebă Theon.

- Dreman şi Squint.

Dreman era unul dintre cei care o siluiseră pe Palia.

- Dacă i-au lăsat pe băieţi să scape, de data asta o să-i jupoi cu totul, jur.

- Nu e nevoie, răspunse scurt Lorren cel Negru. Nici nu era. Il găsiră pe Squint cu faţa în jos în

şanţul cu apă, cu maţele plutind în urma lui ca un cuib de şerpi palizi. Dreman zăcea pe jumătate gol în turnul porţii, în camera ferită de unde era acţionat podul mobil. Beregata îi fusese despicată de la o ure¬che la alta. O tunică zdrenţuită îi ascundea cicatricile pe jumătate vindecate de pe spate, dar cizmele îi erau împrăştiate printre paie, iar pantalonii îi erau încâl¬ciţi în jurul picioarelor. Pe o măsuţă, aproape de uşă, se afla nişte brânză, lângă o carafă goală. Şi două cupe.

Theon luă o cupă şi adulmecă urmele de vin de pe fund.

- Squint era sus pe pasarelă, nu?

- Da, răspunse Lorren. Theon azvârli cupa în şemineu.

- Aş zise că Dreman îşi dădea jos pantalonii ca să şi-o înfigă în femeie, când i-a înfipt-o ea. A folosit

chiar cuţitul lui de brânză, după cum arată. Cineva să ia o suliţă şi să-l pescuiască pe celălalt nătărău din şanţ.

Celălalt nătărău arăta mult mai rău decât Dreman. Când Lorren cel Negru îl scoase afară, văzu că unul dintre braţe îi fusese smuls de la cot, jumătate din gât îi lipsea şi în locul unde cândva îi fusese burta era o gaură zdrenţuită. Acul îi trecu prin maţe când Lorren îl trase la mal. Duhoarea era îngrozitoare.

- Lupii străvechi, zise Theon. Amândoi, la prima vedere. Dezgustat, se întoarse la podul mobil. Win-terfellul era înconjurat de două ziduri masive de gra¬nit, cu un şanţ larg între ele. Zidul exterior era înalt de optzeci de picioare, cel interior avea mai mult de o sută. Din lipsă de oameni, Theon fusese nevoit să renunţe la apărarea exterioară şi să-şi posteze gărzile de-a lungul zidului interior, mai înalt. Nu îndrăznea să rişte să-i pună pe partea greşită a şanţului, în cazul în care castelul s-ar ridica împotriva lui.

Trebuie să fi fost doi sau mai mulţi, hotărî el. In timp ce femeia îl întreţinea pe Dreman, ceilalţi au dat drumul lupilor.

Theon ceru o torţă şi îi conduse în sus pe scări, la pasarelă. Mişcă flacăra jos, în faţa lui, căutând... lată. In partea interioară a parapetului.

- Sânge, anunţă el, şters cu neîndemânare. La pri¬ma vedere, femeia l-a omorât pe Dreman şi a coborât podul mobil. Squint a auzit zornăitul lanţurilor, a venit să arunce o privire şi a ajuns până aici. Au împins cadavrul în şanţ, ca să nu fie descoperit de altă santinelă.

Urzen privi de-a lungul zidurilor.

- Celelalte turnuri de veghe nu sunt departe, văd torţe arzând.

- Torţe, dar nu străjeri, zise Theon ţâfnos. Win-terfellul are mai multe turnuri decât am eu oameni.

- Patru paznici la poarta principală, zise Lorren cel Negru, şi cinci care patrulează pe ziduri, în afară de Squint.

Urzen spuse:

- Dacă ar fi sunat din corn... Sunt slujit de nătărăi.

- încearcă să-ţi imaginezi că erai tu aici, sus, Urzen. E întuneric şi frig. Eşti de pază şi te plimbi de ore în şir, aşteptând cu nerăbdare să ţi se termine tura. Atunci auzi un zgomot şi te duci către poartă şi, dintr-odată, în capul scărilor, vezi nişte ochi cu străluciri verzi şi aurii în lumina torţelor. Două um¬bre se năpustesc asupra ta mai repede decât ai putea crede. Zăreşti nişte colţi, dai să-ţi ridici suliţa şi colţii te izbesc şi îţi sfârtecă burta, muşcând prin hainele de piele ca din brânză. îl îmbrânci pe Urzen cu pu¬tere. Şi acum eşti pe spate, ţi se împrăştie maţele şi unul dintre ei e cu colţii la gâtul tău. Theon înhaţă gâtul sfrijit al bărbatului, încleşta degetele şi zâmbi. Spune-mi, în acest moment, în timp ce ţi se întâm¬plă toate astea, te opreşti să sufli din cornul tău bles¬temat? îl împinse cu brutalitate la o parte şi îl trimise,

clătinându-se, cu spatele la zid. Omul îşi frecă gâtul. Ar fi trebuit să termin cu bestiile alea în ziua în care am ocupat castelul, gândi el cu furie. Ar fi trebuit să omor lupii, ştiam cât sunt de periculoşi.

- Trebuie să mergem după ei, zise Lorren cel Negru.

- Nu pe întuneric. Lui Theon nu-i plăcea ideea de a urmări lupi străvechi prin pădure în toiul nopţii; vânătorii puteau deveni cu uşurinţă cei vânaţi. Vom aştepta până se luminează de ziuă. Până atunci, mai bine m-aş duce să vorbesc cu devotaţii mei supuşi.

Jos, în curte, un grup agitat de bărbaţi, de femei şi de copii fusese îngrămădit lângă zid. Mulţi nu avuseseră timp nici să se îmbrace, se acoperiseră cu pături de lână sau se cuibăriseră goi sub mantii sau cămăşi de noapte. Erau împresuraţi de o duzină de Oameni de Fier, cu torţe într-o mână şi cu arme în cealaltă. Vântul sufla în rafale, iar lumina pâlpâitoare, portocalie, se oglindea mohorâtă pe coifurile de oţel, pe bărbile dese şi în ochii posomorâţi.

Theon se plimba dintr-o parte într-alta prin faţa prizonierilor, studiindu-le chipurile. Arătau toţi la fel de vinovaţi.

- Câţi lipsesc?

- Şase. Duhoare veni în spatele lui, mirosind a săpun, cu păru-i negru fluturând în vânt. Amândoi băieţii Stark, băiatul acela din mlaştini şi sora lui, nătărăul de la grajduri şi femeia ta sălbatică.

Osha. O bănuise din clipa în care a văzut cea de-a doua cupă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu trebuie să mă încred în ea. E la fel de sălbatică precum Asha. Până şi numele lor sună la fel.

- A aruncat cineva o privire la grajduri?

- Aggar spune că nu lipseşte nici un cal.

- Dansatoarea e încă în ţarc?

- Dansatoarea? Duhoare se încruntă. Aggar spune că toţi caii sunt acolo. Doar nătărăul lipseşte.

Atunci înseamnă că merg pe jos. Era cea mai bună veste pe care o auzise de când s-a trezit. Bran mergea, fără îndoială, în coşul său, în spatele lui Hodor. Osha trebuia să-1 ducă pe Rickon în braţe; picioarele lui mici nu-1 puteau duce singure prea departe. Theon era sigur că-i va avea curând înapoi în mâinile lui.

- Bran şi Rickon au fugit, se adresă el oamenilor de la castel privindu-i în ochi. Cine ştie unde s-au dus? Nimeni nu răspunse. Nu ar fi putut evada fără ajutor, continuă Theon. Fără mâncare, fără îmbrăcăminte şi fără arme. Incuiase în Winterfell toate săbiile şi securile, dar, fără doar şi poate, câteva fuseseră ascun¬se de ochii lui. Vreau numele tuturor celor care i-au ajutat. Al tuturor celor care s-au făcut că nu văd. Nu se auzea decât vântul. La primele raze de lumină, am de gând să-i aduc înapoi. îşi agăţă degetul mare de centura săbiei. Am nevoie de vânători. Cine vrea o blană frumoasă şi caldă de lup, să-1 încălzească toată iarna? Gage? Bucătarul îl întâmpina întotdeauna vesel când se întorcea de la vânătoare, să-1 întrebe dacă a adus ceva de soi pentru masă, dar acum nu avea nimic de spus. Theon făcu cale-ntoarsă, cercetându-le chipu¬rile, căutând cel mai mic semn de vinovăţie. Un in¬firm nu are ce căuta în sălbăticie. Iar Rickon, aşa mic cum e, cât timp va rezista acolo? Nan, gândeşte-te cât de speriat trebuie să fie. Bătrâna pălăvrăgise cu el zece ani, spunându-i poveştile sale nesfârşite, dar acum se uita la el cu gura căscată ca la un străin. Aş fi putut să vă omor pe toţi şi să dau femeile voastre soldaţilor mei, să se distreze cu ele, dar v-am apărat. Aşa îmi mulţumiţi? Joseth, cel care îi îngrijise calul, Farlen, cel care

îl învățase tot ce ştia despre câinii de vânătoare, Barth, soția berarului, cu care se culcase la început - nici unul dintre ei nu-1 privea în ochi. Mă urăsc, îşi dădu el seama.

Duhoare se apropie mai mult.

- Jupoaie-i, îl îndemnă el cu buzele-i groase scli¬pind. Lordul Bolton obişnuia să spună că un om dezbrăcat poate avea câteva secrete, dar un om jupuit nu are nici unul.

Theon ştia că omul jupuit era blazonul Casei Bol¬ton. Cu ani în urmă, câțiva dintre lorzii lor merseseră prea departe şi îşi făcuseră mantii din pieile duşmanilor ucişi. Aşa au sfârşit câțiva dintre membri clanului Stark. Se presupune că toate acestea au încetat cu o mie de ani în urmă, când familia Bolton a plecat genunchiul în fața Winterfellului. Sau doar aşa se spune, dar vechile obiceiuri mor greu, după cum bine ştiu.

- Nimeni nu va fi jupuit la nord atâta vreme cât domnesc eu în Winterfell, spuse Theon cu voce tare. Sunt singurul vostru apărător împotriva celor de teapa lui, îi venea să strige. Nu putea fi atât de ostentativ, dar poate că unii erau destul de isteți ca să priceapă.

Peste zidurile castelului, cerul devenea tot mai gri. Zorile nu puteau fi departe.

- Joseth, pune şaua pe Zâmbitor şi pe un cal pentru tine. Murch, Gariss, Poxy Tym, veniți şi voi. Murch şi Gariss erau cei mai buni vânători din castel, iar Tym era un bun arcaş. Aggar, Rednose, Gelmar, Duhoare, Wex! Avea nevoie de oamenii lui să-i țină spatele. Farlen, am nevoie de câini de vânătoare şi de tine ca să te ocupi de ei.

îngrijitorul de animale cu părul sur îşi încrucişa brațele.

- Şi de ce m-aş osteni să-i vânez pe adevărații noştri lorzi, şi pe deasupra copii?

Theon se apropie.

- Eu sunt acum adevăratul tău lord şi omul care are grijă ca Palia să fie în siguranță.

Văzu cum sfidarea piere din ochii lui Farlen.

- Da, stăpâne.

Făcând un pas înapoi, Theon privi de jur-împrejur să vadă pe cine ar mai putea adăuga pe listă.

- Maester Luwin, vesti el.

- Eu nu ştiu nimic despre vânătoare.

Nu, dar n-am încredere să rămâi la castel în absența mea.

- Atunci a venit vremea să înveți.

- Lasă-mă şi pe mine să vin. Vreau o mantie din piele de lup. Un băiat, nu mai mare decât Bran, ieşi în față. Theon avu nevoie de un moment ca să-şi aducă aminte cine era. Am mai vânat de multe ori, zise Walder Frey. Cerbi roşii şi elani, şi chiar şi mistreți.

Vărul său îl luă în râs.

- A fost la o vânătoare de mistreți cu tatăl său, dar nu l-au lăsat să se apropie.

Theon îl privi şovăitor pe băiat.

- Vino, dacă vrei, dar dacă nu poți ține pasul, să nu crezi c-am să te dădăcesc tot drumul. I se adresă din nou lui Lorren cel Negru: Winterfellul e al tău în absența mea. Dacă nu ne întoarcem, fă cu el ce vrei. Asta ar putea să-i facă să se roage naibii pentru succesul meu.

Se adunară lângă Poarta Vânătorilor când primele raze palide de soare mângâiară vârful Turnului Clo-potului, cu răsuflarea înghețându-le în aerul rece al dimineții. Gelmar se echipase cu o secure cu mâner lung care i-ar permite să lovească înainte ca lupii să se năpustească asupra lui. Lama era suficient de grea ca să omoare dintr-o singură lovitură. Aggar purta jambiere de oțel. Duhoare sosi ducând în mână o suliță pentru mistreți şi un sac de spălătorească arhi¬plin, umflat cu cine ştie ce. Theon îşi luase arcul, nu avea nevoie de nimic altceva. Cândva, salvase viața lui Bran cu o săgeată. Spera că nu va fi nevoit să i-o ia cu o alta, dar dacă se va ajunge acolo, o va face.

Unsprezece bărbați, doi băieți şi o duzină de câini traversară şanțul de apărare. Dincolo de zidul exte¬rior, urmele erau lesne de desluşit în pământul moale, urmele de labe ale lupilor, pasul apăsat al lui Hodor, urmele mai puțin adânci lăsate de picioarele celor doi Reed. Odată ajunşi sub copaci, pământul pietros şi frunzele căzute făceau semnele mai greu de observat, dar cățeaua roşie a lui Farlen luase deja urma. Ceilalți câini erau la mică distanță în spate, copoii adulme¬când şi lătrând, o pereche de mastiffi monstruoşi venind în urmă. Dimensiunea şi ferocitatea lor ar putea juca un rol semnificativ împotriva unui lup străvechi încolțit.

Ar fi bănuit că Osha fugise la sud, la Ser Rodrik, dar urmele duceau către nord pe la nord-vest, în chiar inima pădurii lupilor. Lui Theon nu-i plăcea asta deloc Ar fi o ironie amară dacă fugarii s-ar îndrepta către Deepwood Motte şi ar ajunge direct în braţele lui Asha. Aş prefera să-i văd morţi, gândi el cu amărăciune. E mai bine să fii considerat crud decât nătărău.

Nori de abur palid se strecurau printre copaci. Pinii şi sequoia creşteau groşi prin locurile acelea, şi nimic pe lume nu era mai întunecat şi mai mohorât decât o pădure veşnic verde. Terenul era accidentat şi acele căzute se ascundeau în iarba moale, făcând ca fiecare pas să fie primejdios pentru cai, aşa că fură nevoiţi să înainteze încet. Dar nu la fel de încet ca un om cărând un infirm sau o hoaşcă bătrână şi costelivă cu un copil de patru ani în spate. îşi spuse că trebuie

să aibă răbdare. Va pune mâna pe ei înainte de sfâr¬şitul zilei.

Maester Luwin veni la trap lângă el, pe când luau o urmă de vânat de-a lungul buzei unei prăpăstii.

- Până aici vânătoarea nu se deosebeşte cu nimic de călăritul prin pădure, stăpâne.

Theon zâmbi.

- Există similitudini. Dar vânătoarea se sfârşeşte cu sânge.

- Trebuie neapărat să fie aşa? Această fugă a fost nesăbuită, dar nu vei fi milostiv? Cei pe care îi căutăm sunt fraţii tăi vitregi.

- Nici un Stark în afară de Robb nu s-a purtat vreodată frăţeşte cu mine, dar Bran şi Rickon îmi sunt mai de preţ vii decât morţi.

- Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa fraţilor Reed. Moat Cailin se află la marginea mlaştinilor. Lordul Howland poate să-1 trimită în iad pe unchiul tău, dacă vrea, dar atâta timp cât moştenitorii lui sunt în mâna ta, trebuie să se abţină.

Theon nu se gândise la asta. La drept vorbind, nu se gândise la oamenii mlaştinilor deloc, decât o dată sau de două ori, când s-a uitat la Meera şi s-a întrebat dacă mai era fecioară.

- S-ar putea să ai dreptate. Ii vom cruţa dacă putem.

- Şi pe Hodor, sper. E un băiat slab la minte, ştii asta. Face după cum i se spune. De câte ori ţi-a ţesălat calul, ţi-a săpunit şaua, ţi-a lustruit armura?

Hodor nu însemna nimic pentru el.

- Dacă nu se opune, îl vom lăsa să trăiască. Theon ridică un deget: Dar spune o singură vorbă despre viaţa sălbaticei şi poţi să mori cu ea. Mi-a făcut un jurământ şi a scuipat apoi pe el.

Maester îşi înclină capul.

- Nu găsesc nici un fel de scuze pentru sperjuri. Fă ceea ce trebuie. Iţi mulţumesc pentru milostenie.

Milostenie, gândi Theon în timp ce Luwin se re-trase. Prea multă, şi spun că eşti slab, prea puţină şi eşti ticălos. Cu toate acestea, maesterul îi dăduse sfaturi bune, ştia asta. Tatăl său se gândea numai la cuceriri, dar la ce bun să cucereşti un regat dacă nu-1 puteai stăpâni? Forţa şi teama nu te puteau duce decât până aici. Păcat că Ned Stark îşi dusese fiicele la sud, altfel Theon ar fi putut să-şi sporească influ¬enţa asupra Winterfellului căsătorindu-se cu una dintre ele. Şansa era şi ea o făptură drăgălaşă, şi trebuia să fie deja numai bună de luat în pat. Dar se afla la o mie de kilometri depărtare, în ghearele Lannisterilor. Păcat.

Pădurea devenea din ce în ce mai sălbatică. Pinii şi sequoia lăsau loc stejarilor imenşi, întunecaţi. Desişurile de păducel ascundeau şanţurile şi râpele. Coline stâncoase se ridicau şi coborau. Trecură pe lângă casa unui mic fermier, părăsită şi năpădită de buruieni, şi ocoliră o carieră de piatră inundată unde apa neclintită avea un luciu gri ca oţelul. Când câinii începură să latre, Theon îşi închipui că fugarii erau

prin apropiere. Dădu pinteni calului şi se apropie la trap, dar ceea ce găsi nu era decât stârvul unui tânăr elan... sau ce mai rămăsese din el.

Descăleca să-1 cerceteze mai îndeaproape. Fusese recent omorât şi era, evident, isprava lupilor. Câinii începură să adulmece cu lăcomie în jurul lui, şi un mastiff îşi îngropa colţii într-o pulpă înainte ca Farlen să-1 alunge cu strigăte. Nici o parte din acest trup de animal nu a fost tăiată, îşi dădu seama Theon. Lu¬pii au mâncat, dar oamenii nu. Chiar dacă

Osha nu a vrut să rişte să aprindă un foc, ar fi trebuit să le taie câteva bucăţi. Nu era logic să laşi atâta carne bună să putrezească.

- Farlen, eşti sigur că suntem pe drumul cel bun? întrebă el. Câinii tăi ar putea să urmărească alţi lupi?

- Căţeaua mea cunoaşte foarte bine mirosul lui Vara şi al Lăţosului.

- Sper. Spre binele tău.

La mai puţin de o oră după aceea, urmele îi pur-tară în josul unei pante, către un pârâu mocirlos, umflat de ploile recente. Acolo câinii pierdură urma. Farlen şi Wex trecură apa cu copoii şi se întoarseră clătinând din cap, în timp ce animalele cutreierau în susul şi-n josul celuilalt mal, adulmecând.

- Au intrat aici, stăpâne, dar nu pot să-mi dau seama unde au ieşit, spuse îngrijitorul de câini.

Theon descăleca şi îngenunche lângă pârâu. Vârî o mână. Apa era rece.

- N-ar fi stat mult aici, spuse el. Du-te cu jumătate dintre câini în josul apei, eu voi merge în sus...

Wex bătu din palme zgomotos.

- Ce este? întrebă Theon.

Băiatul mut arătă cu mâna. Pământul de lângă apă era ud şi noroios. Urmele lăsate de lupi erau cât se poate de clare.

- Urme de labe, da. Şi?

Wex îşi van călcâiul in pamant şi îşi răsuci piciorul într-o parte şi-ntr-alta. Lăsă o scobitură adâncă. Joseth înţelese:

- Un om de statura lui Hodor ar fi trebuit să lase o urmă mai adâncă în noroiul ăsta, spuse el. Cu atât mai mult cu greutatea unui băiat în spate. Cu toate acestea, singurele urme de cizme de aici sunt ale noas¬tre. Uită-te şi tu.

îngrozit, Theon văzu că era adevărat. Lupii intra¬seră singuri în apa maronie, umflată.

- Trebuie că Osha s-a abătut din drum în spatele nostru. înainte de elan, cel mai probabil. I-a trimis pe lupi înainte, de unii singuri, sperând că îi vom urmări pe ei. Se întoarse către vânători: Dacă voi doi m-aţi tras pe sfoară...

- A fost doar o singură urmă, stăpâne, jur, zise Gariss apărându-se. Şi lupii străvechi nu s-ar fi des¬părţit niciodată de băieţi. Nu pentru mult timp.

Asta e adevărat, gândi Theon. Vara şi Câinele Lă¬ţos ar fi putut să se depărteze ca să vâneze, dar mai

devreme sau mai târziu s-ar fi întors la Bran şi la Rickon.

- Gariss, Murch, luaţi patru câini şi verificaţi încă o dată, aflaţi unde i-am pierdut. Aggar, tu urmăreşte-i, nu vreau nici un şiretlic. Farlen şi cu mine vom ur¬mări lupii străvechi. Sunaţi o dată din corn când găsiţi urma. De două ori dacă vedeţi lupii în carne şi oase. După ce aflăm unde s-au dus, ne vor conduce la stă¬pânii lor.

Il luă pe Wex, pe băiatul Frey şi pe Gynir Rednose să cerceteze în susul apei. El şi Wex mergeau pe o parte a pârâului, Rednose şi Walder Frey pe cealaltă, fiecare cu câte o pereche de copoi. Lupii se puteau ivi pe oricare dintre maluri. Theon era atent la urme de paşi, la vânt, la crengi rupte, la orice indiciu despre locul unde lupii ar fi putut ieşi din apă. Observă destul de uşor paşii de cerb, de elan şi de viezure. Wex surprinse o vulpe bând apă din izvor, iar Walder sperie trei iepuri dintr-un tufiş şi reuşi să-şi înfigă săgeata într-unui. Văzură urmele de gheare, acolo unde un urs sfâşiase coaja unui mesteacăn înalt. Dar nici urmă de lupi străvechi.

Puţin mai departe, îşi spuse Theon. Dincolo de ste¬jarul acela, dincolo de movila aceea, dincolo de urmă¬toarea cotitură a râului, vom găsi ceva acolo. Merse înainte cu încăpăţânare, mult după ce îşi dădu seama că ar trebui să se întoarcă, şi un sentiment crescând de îngrijorare îi rodea stomacul. Era miezul zilei când smuci frâul Zâmbitorului cu dezgust şi renunţă.

Cumva, Osha şi nenorociţii de băieţi reuşeau să îl evite. N-ar fi trebuit să poată, nu pe jos, împovăraţi cu un infirm şi cu un copil. Fiecare oră care trecea sporea posibilitatea ca fugarii să reuşească. Dacă ajung într-un sat... Oamenii nordului nu i-ar refuza nici¬odată pe fiii lui Ned Stark, fraţii lui Robb. Ar avea cai să le grăbească înaintarea, mâncare. Oamenii s-ar bate pentru onoarea de a-i apăra. Tot nordul neno¬rocit şi-ar uni forţele în jurul lor.

Lupii au mers în josul apei, atâta tot. Se agăţă de gândul acela. Căţeaua aia roşie va mirosi locul unde au ieşit din apă şi vom fi din nou pe urma lor.

Dar când se reuniră cu grupul lui Farley, o singură privire la chipul crescătorului de câini sfărâmă toate speranţele lui Theon.

- Singurul lucru la care sunt buni câinii ăia e să hăituiască un urs, zise Theon furios. Aş vrea să am un urs.

- Câinii nu sunt de vină. Farlen îngenunche între mastiff şi preţioasa lui căţea roşie, cu câte-o mână pe fiecare. Apa curgătoare nu ţine nici un fel de miros, stăpâne.

- Lupii au fost nevoiţi să iasă din pârâu undeva.

- Fără îndoială că au ieşit. In susul sau în josul apei. Nu ne dăm bătuţi, vom găsi locul, dar în ce direcţie?

- N-am auzit niciodată despre vreun lup care să fugă prin albia unui râu leghe în şir, zise Duhoare, Un om ar putea s-o facă. Dacă ştie că e urmărit, s-ar putea. Dar un lup?

Cu toate acestea, Theon se îndoia. Lupii aceştia nu erau ca lupii obişnuiţi. Ar fi trebuit să jupoi fiinţele blestemate.

Aceeaşi poveste se repetă când se întâlniră cu Gariss, Murch şi Aggar. Vânătorii se întorseseră pe unde au venit jumătate din drum fără să găsească nici un semn despre locul unde băieţii Stark ar fi putut să se despartă de lupi. Copoii lui Farlen păreau la fel de frustraţi ca şi stăpânii lor, mirosind copacii şi pietrele şi muşcându-se, cu nervozitate, unul pe altul.

Theon nu îndrăznea să recunoască înfrângerea.

- Ne vom întoarce la pârâu. Căutaţi din nou, de data asta vom merge cât de departe trebuie.

- Nu-i vom găsi, spuse pe neaşteptate băiatul Frey. Nu atâta timp cât mâncătorii de broaşte sunt cu ei. Oamenii mlaştinilor sunt ticăloşi, nu se luptă ca oa¬menii cumsecade, se pitesc şi folosesc săgeţi otrăvite. Nu-i vezi niciodată, dar ei te văd. Cei care se duc după ei în mlaştini se rătăcesc şi nu mai ies niciodată. Ca¬sele lor se mişcă, chiar şi castelele ca Rondul Grey-water. Aruncă o privire neliniştită spre frunzişul care îi înconjura din toate părţile. S-ar putea să fie acolo, undeva, chiar acum, ascultând tot ce vorbim.

Farlen râse ca să arate ce părere avea despre această idee.

- Câinii mei ar mirosi orice în tufele alea. S-ar năpusti asupra lor înainte să apuci să tragi un pârţ, băiete.

- Mâncătorii de broaşte nu miros ca oamenii, insistă Frey. Au o duhoare mocirloasă, ca broaştele şi copacii şi ca apa murdară. Sub braţe le cresc muşchi în loc de păr şi pot trăi şi dacă mănâncă doar noroi şi trag în piept apă de baltă.

Theon era gata să-i spună ce ar trebui să facă cu născocirile doicii sale, când Maester Luwin interveni:

- Cronicile spun că oamenii mlaştinilor s-au apro¬piat mai mult de copiii pădurii în vremurile când clarvăzătorii încercau să coboare ciocanul apelor asupra Gâtului. S-ar putea să aibă cunoştinţe secrete.

Dintr-odată, pădurea deveni mai întunecoasă decât era cu o clipă înainte, de parcă un nor ar fi trecut prin dreptul soarelui. Una era ca un băiat ne¬ghiob să peroreze prostii, dar era de presupus că maesterii erau înţelepţi.

- Singurii copii care mă preocupă sunt Bran şi Rickon, zise Theon. înapoi la pârâu. Acum!

Preţ de o clipă nu crezu că aveau să se supună, dar, în cele din urmă, obişnuinţa îşi spuse cuvântul. Il urmară posaci, dar îl urmară. Băiatul Frey era la fel de înspăimântat ca şi iepurii aceia pe care-i speriase mai devreme. Theon aşeză oameni pe ambele maluri şi porniră în direcţia curentului. Merseră leghe în şir, încet şi prudent, descălecând să ducă de căpăstru caii prin zonele primejdioase, lăsând copoii buni de hăi¬tuit urşii să miroasă fiecare tufiş. Acolo unde un co¬pac căzut zăgăzuia cursul apei, vânătorii fură nevoiţi să ocolească un iaz verde şi adânc, dar dacă lupii

străvechi făcuseră la fel, nu lăsaseră nici urmă, nici miros. Se pare că animalele se apucaseră de înotat. Când am să-i prind, vor înota de la va sta în gât. îi voi da pe amândoi Zeului înecat.

Când pădurea începu să se întunece, Theon Grey-joy ştia că era înfrânt. Fie că oamenii mlaştinilor cunoşteau într-adevăr vraja copiilor pădurii, fie Osha îi înşelase cu vreun şiretlic al sălbaticilor. Ii făcu să înainteze, în goană, prin amurg, dar când ultimele raze de lumină păliră, Joseth îşi făcu, în cele din urmă, curajul să vorbească:

- E zadarnic, stăpâne. Caii o să şchiopăteze, o să-şi rupă un picior.

- Joseth are dreptate, zise Maester Luwin. Nu ne va folosi la nimic să orbecăim prin păduri la lumina tortelor.

Theon simțea gust de fiere în fundul gâtlejului şi stomacul îi era un cuib de şerpi care se încolăceau şi se muşcau unul pe altul. Dacă se întorcea la Winter¬fell cu mâinile goale, putea la fel de bine să se îmbrace în haine pestrițe de-acum înainte şi să poarte o pălărie ascuțită; întreg nordul va şti că e un măscărici. Şi când va auzi tatăl meu... şi Asha...

- Stăpâne prinț. Duhoare îşi îndemnă calul şi se apropie. Poate că nu au venit niciodată în direcția asta. Dacă aş fi fost în locul lor, aş fi mers către nord şi către est, poate. Către clanul Umber, oamenii de nădejde ai familiei Stark. Dar pământurile lor sunt departe. Băieții se vor adăposti pe undeva pe-aproape. Poate că ştiu eu unde.

Theon îl privi neîncrezător.

- Spune-mi.

- Ştii moara aia veche, care şade singuratică pe Apa Ghindei? Ne-am oprit acolo când am fost târât la Winterfell, ca prizonier. Soția morarului ne-a vân¬dut fân pentru cai în timp ce cavalerul ăla bătrân îi uşuia puradeii. Poate că se ascund acolo.

Theon cunoştea moara. Chiar o tăvălise pe ne¬vasta morarului o dată sau de două ori. Nu era nimic deosebit în legătură cu moara sau cu ea.

- De ce acolo? Sunt zeci de sate şi fortărețe la fel de aproape.

Ochii săi spălăciți sclipiră amuzați.

- De ce? Păi asta n-am de unde să ştiu. Dar sunt acolo, am o presimțire.

I se făcea silă de răspunsurile viclene ale bărba¬tului. Buzele lui arată ca doi viermi încolăciți.

- Ce spui acolo? Dacă mi-ai ascuns vreo informație...

- Stăpâne prinț. Duhoare descăleca şi îi făcu şme¬cher cu ochiul. Theon răspunse la fel. Când fură amândoi jos, Duhoare desfăcu sacul de pânză pe care îl adusese de la Winterfell. Uită-te aici.

Era tot mai întuneric. Theon îşi vârî mâna, ne-răbdător, în sac, bâjbâind prin blana moale şi lâna aspră, înțepătoare. Un vârf ascuțit îi ciupi pielea, iar degetele i se închiseră în jurul unui obiect rece şi dur.

Scoase afară o broşa în formă de cap de lup, din argint şi jais. Dintr-odată înțelese. Mâna i se închise în pumn.

- Gelmarr, spuse el întrebându-se în cine se putea încrede. In nici unul Aggar, Rednose. Cu noi. Ceilalți se pot întoarce la Winterfell cu câinii. Nu mai am nevoie de ei. Acum ştiu unde se ascund Bran şi Rickon.

- Prințe Theon, se rugă Maester Luwin, îți vei aminti promisiunea. Indurare, ai spus.

- Indurare a fost de dimineață. E mai bine să fii temut decât batjocorit. înainte de-a mă înfuria.

JON

Vedeau focul în noapte, pâlpâind pe versantul muntelui ca o stea căzută. Ardea mai roşu decât cele¬lalte stele şi nu licărea, deşi uneori izbucnea strălu¬citor, iar alteori se micşora, devenind doar o scânteie îndepărtată, palidă şi lipsită de strălucire.

La opt sute de leghe în faţă şi la şase sute înălţime, cugetă Jon, şi perfect amplasat pentru a vedea tot ce mişcă în trecătoarea de dedesubt.

- Străjeri în Trecătoarea Ţipătului? se miră cel mai vârstnic dintre ei. In floarea tinereţii sale, fusese ca-valerul unui rege, aşa că fraţii în negru îl numeau şi acum Cavalerul Dalhbridge. Mă întreb de ce se teme Mance Rayder.

- Dacă ar fi ştiut că vor aprinde un foc, i-ar fi ucis pe bieţii nenorociţi, zise Ebben, un bărbat îndesat, pleşuv, musculos ca un sac de pietre.

- Aici, sus, focul înseamnă viaţă, zise Qhorin Halfhand, dar poate însemna la fel de bine şi moarte.

La ordinul lui, nu riscaseră să aprindă nici un foc de la intrarea în munţi. Mâncau vită rece în saramură, pâine uscată şi brânză şi mai uscată, şi dormeau îm-brăcaţi, îngrămădiţi sub un morman de mantii şi de blănuri, ţinându-şi unul altuia de cald. Asta îi amintea lui Jon de lungile nopţi reci de demult, de la Win¬terfell, când împărţea acelaşi pat cu fraţii săi. Aceşti oameni erau fraţi şi ei, dar patul pe care îl împărţeau era din piatră şi pământ.

- Or fi având un corn, zise Şarpele Stâncilor. Halfhand zise:

- N-au voie să sufle din corn.

- E un urcuş lung şi aspru pe timp de noapte, spuse Ebben privind la sclipirea îndepărtată printr-o deschizătură în stâncile care-i adăposteau. Cerul era senin, munţii ascuţiţi ridicându-se, negri pe fundalul negru, până în vârf, unde coroanele lor reci de zăpadă şi gheaţă străluceau palide în lumina lunii.

- Şi o coborâre şi mai lungă, remarcă Qhorin Halfhand. Doi oameni, cred. Trebuie să fie doi acolo, să stea împreună de pază.

-Eu.

Cercetaşul căruia îi spuneau Şarpele Stâncilor do-vedise deja că era cel mai bun căţărător dintre ei. Va trebui să fie el.

- Şi cu mine, zise Jon Snow.

Qhorin Halfhand îl privi. Jon auzea bocetul vântului tremurând prin trecătoarea înaltă de dea¬supra lor. Unul dintre caii de luptă necheză şi lovi cu copita în pământul uscat şi pietros al văii unde se adăpostiseră.

- Lupul rămâne cu noi, spuse Qhorin. Blana albă se vede prea uşor la lumina lunii. Se întoarse către Şarpele Stâncilor: După ce aţi terminat, aruncă jos o făclie aprinsă. Vom veni când o vedem căzând.

- Nu e moment mai bun decât acum să pornim, zise Şarpele.

Luară fiecare câte o bucată de sfoară. Şarpele Stân-cilor mai luă un sac cu ţepuşe de oţel şi un mic ciocan cu capul înfăşurat în postav gros. Pe cai îi lăsară îm¬preună cu coifurile, cu zalele şi cu Nălucă. Jon înge-nunche şi lăsă lupul străvechi să-1 atingă cu botul înainte de a porni la drum.

- Stai, îi porunci el. Mă întorc după tine. Şarpele Stâncilor deschise drumul. Era un bărbat

scund, vânos, de aproape cincizeci de ani, cu barba căruntă, dar mai puternic decât părea, şi avea noaptea ochi mai buni decât orice om pe care îl cunoscuse Jon vreodată. Avea nevoie de ei în noaptea asta. Ziua, munţii erau gri-albăstrui, acoperiţi de un strat subţire de gheaţă, dar odată ce soarele dispărea în spatele piscurilor zdrenţuite, deveneau negri. Acum luna ră¬sărind îi zugrăvise în alb şi argintiu.

Fraţii în negru înaintau prin umbrele negre, prin¬tre pietre negre, croindu-şi drum pe o cărare abrup¬tă, întortocheată, cu răsuflarea îngheţată în aerul negru. Jon se simţea aproape gol fără armură, dar nu-i lipsea greutatea ei. Era un drum greu şi anevoios. Să

te grăbeşti aici însemna să rişti o gleznă ruptă sau mai rău. Şarpele Stâncilor părea să ştie unde să pună piciorul, parcă din instinct, dar Jon trebuia să fie mai atent la terenul crăpat, accidentat.

Trecătoarea Ţipătului era de fapt o serie de tre¬cători, un drum lung, şerpuitor, care urca în jurul unei succesiuni de creste cioplite de vânt, acoperite de gheaţă, şi cobora prin văile ascunse care rareori vedeau lumina soarelui. In afară de camarazii lui, Jon nu zărise picior de om de când lăsaseră în urmă pă¬durea şi începuseră să-şi croiască drum în sus. Colţii îngheţaţi erau cel mai aspru loc zămislit de zei şi cel mai duşmănos cu oamenii. Aici, sus, vântul tăia ca un cuţit şi şuiera în noapte ca o mamă jelindu-şi copiii ucişi. Puţinii arbori care se zăreau erau pipernicţi, groteşti şi creşteau într-o parte, printre crăpături şi fisuri. Mormane de stânci prăvălite atârnau adesea deasupra cărării, mărginite de ţurţuri care arătau de la distanţă ca nişte dinţi lungi şi albi.

Cu toate acestea, Jon Snow nu regreta că venise. Erau şi minuni prin aceste locuri. Văzuse lumina soarelui scânteind pe cascadele subţiri, acoperite de gheaţă, în saltul lor peste buzele costişelor râpoase, şi o pajişte plină de flori sălbatice de toamnă, flori albastre de iarba-frigului şi stacojii, strălucitoare, de focul-gheţii, şi straturi de iarba-pârloagelor, scăldate în roşcat şi auriu. Văzuse râpe atât de adânci şi de negre încât păreau că se sfârşesc în iad şi îşi condusese calul peste un pod din piatră, zămislit de natură, ros de vânt, doar cu văzduhul de o parte şi de alta. Vulturii îşi aveau cuiburile pe piscuri şi coborau să vâneze în văi, rotindu-se neobosiţi cu aripi mari, albastre-cenuşii, care păreau aproape una cu cerul. Odată urmărise cum o pisică-nălucă pândeşte un berbec, furişându-se pe versantul muntelui ca un fum lichid, până ce fu gata de atac.

Acum e rândul nostru să atacăm. îşi dorea să se poată mişca la fel de ager şi de tăcut ca acea pisi¬că-nălucă şi să ucidă la fel de iute. Gheara Lungă era în teacă, de-a curmezişul spatelui său, dar s-ar putea să nu aibă loc s-o folosească. Avea cu el un cuţit şi un pumnal

pentru lupta la strâmtoare. Vor avea şi arme, iar eu nu port armură. Se întrebă cine se va dovedi a fi, până la sfârşitul nopţii, pisica-nălucă şi cine berbecul.

Vreme îndelungată merseră pe cărare, urmărindu-i ocolişurile şi răsucirile în drumul ei şerpuit pe versan¬tul muntelui, în sus, mereu mai sus. Uneori muntele se împăturea în sine şi nu mai vedeau focul, dar mai devreme sau mai târziu acesta reapărea. N-ar fi reuşit niciodată să urce călare cărarea pe care o alesese Şar¬pele Stâncilor. Pe alocuri, Jon trebui să-şi lipească spatele de stânca rece şi să se târâie pe o parte ca un crab, palmă cu palmă. Chiar şi acolo unde cărarea se lărgea era primejdioasă; avea crăpături destul de mari ca să poată înghiţi un picior de om, pietriş de care te puteai împiedica, adâncituri unde apa băltea

ziua şi îngheţa noaptea. Un pas, pe urmă altul, îşi spuse Jon. Un pas, pe urmă altul, şi n-am sa cad.

Nu se bărbierise de când plecase de la Pumnul Primilor Oameni şi curând barba îi era înţepenită de gheaţă. Două ore de urcuş. Vântul bătea atât de săl¬batic, încât tot ceea ce putea face era să se cocoşeze şi să se agate de stâncă, rugându-se ca vântul să nu-1 doboare de pe munte. Un pas, pe urma altul, reluă el când vijelia se potoli. Un pas, pe urmă altul, şi n-am să cad.

Curând ajunseră atât de sus încât era cel mai bine să nici nu se gândească să privească în jos. Dedesubt era doar întunecime, deasupra, doar luna şi stelele.

- Muntele este mama noastră, îi spusese Şarpele Stâncilor în timpul unui urcuş mai uşor, cu câteva zile în urmă. Agaţă-te de ea, lipeşte-ţi faţa de sânii ei şi nu te va lăsa să cazi. Jon glumise pe tema asta, spu¬nând că se întrebase întotdeauna cum era mama lui, dar nu se aşteptase niciodată să o găsească la Colţii de Gheaţă. Acum nu i se mai părea nici pe departe la fel de amuzant. Un pas, pe urmă altul, gândi el ţi-nându-se strâns.

Cărarea îngustă se sfârşi dintr-odată, acolo unde un umăr masiv de granit negru ţâşnea dintr-o parte a muntelui. După lumina strălucitoare a lunii, umbra stâncii era atât de neagră, încât aveai impresia că păşeşti într-o peşteră.

- Drept pe aici, spuse cercetaşul cu glas scăzut. Vrem să ajungem deasupra lor. îşi scoase mănuşile, le vârî sub centură, îşi legă în jurul taliei un capăt al funiei, celălalt în jurul lui Jon. Urmează-mă când fu¬nia devine încordată. Cercetaşul nu aşteptă un răspuns, ci porni îndată, urcând cu mâinile şi cu picioarele mai repede decât ar fi crezut Jon. Funia lungă se desfăşura încet. Jon îl privi atent, luând aminte la felul în care înainta, la locurile unde găsea fiecare proptiş, şi când ultima buclă de sfoară se descolăci, îşi scoase, la rândul lui, mănuşile şi îl urmă, însă mult mai încet.

Şarpele Stâncilor trecuse funia în jurul vârfului neted al stâncii pe care aştepta, dar îndată ce Jon ajunse la el, o scutură, desfăşurând-o, şi porni din nou la drum. De data aceasta, când ajunse la capătul funiei, nu găsi nici o fisură potrivită, aşa că îşi scoase ciocanul cu capul învelit în postav şi bătu un piron, adânc, într-o crăpătură, atât de zgomotos încât Jon se crispa la fiecare lovitură, convins că sălbaticii auzeau şi ei. Când pironul fu bine ancorat, Şarpele Stâncilor legă frânghia şi Jon porni după el. Să sugi la sânul mun¬telui, îşi reaminti. Nu privi în jos. Ţine-ţi greutatea deasupra picioarelor. Nu privi în jos. Uită-te la stânca din faţa ta. Iată un sprijin bun, da. Nu privi în jos. Pot să-mi trag sufletul pe marginea aceea, nu trebuie decât să ajung acolo. Nu privi niciodată în jos.

La un moment dat, când se lăsă pe un picior, acesta îi alunecă şi inima i se opri în piept, dar zeii au fost buni şi nu a căzut. Simţea frigul strecurându-se de pe piatră în degetele lui, dar nu îndrăznea să-şi pună mănuşile, mănuşile alunecau, indiferent cât de strânse păreau, căci stofa şi blana se mişcau între piele şi piatră, iar aici, sus, asta îl putea ucide. Mâna arsă îi înţepenea şi curând începu să-1 doară. Apoi îşi rupse unghia şi, după aceea, începu să lase pete de sânge oriunde îşi punea mâna. Spera că până la capătul urcuşului va mai avea toate degetele.

Urcau, urcau şi iar urcau, umbre negre târându-se pe zidul de piatră. Oricine din vale i-ar fi putut vedea cu uşurinţă, dar muntele îi ascundea de privirile săl¬baticilor de lângă focul lor. Totuşi, Jon simţea că erau aproape acum. Oricum, nu se gândea la duşmanii care îl aşteptau, fără să ştie, ci la fratele lui de la Winterfell. Bran iubea căţararile. Aş vrea să am a zecea parte din curajul lui.

Pe două treimi din perete se întindea, în sus, o fisură strâmbă în stâncă, acoperită de gheaţă. Şarpele Stâncilor întinse în jos o mână să-1 ajute. îşi pusese înapoi mănuşile, aşa că

Jon făcu la fel. Cercetaşul îşi înclină capul spre stânga şi amândoi se târâră pe mar¬ginea stâncii până ce putură vedea strălucirea por¬tocalie, mocnită, de sub buza costişei.

Sălbaticii îşi făcuseră focul într-o mică depresiune deasupra celei mai înguste zone a trecătorii, puțin în pantă şi în spatele unei stânci, ca să-i adăpostească de rafalele mai puternice de vânt. Acelaşi paravan le îngădui fraților în negru să se târască aproape de ei, furişându-se pe burtă până ce ajunseră să privească în jos la oamenii pe care aveau să-i omoare.

Unul dintre ei dormea, ghemuit şi îngropat sub un morman de blănuri. Jon nu vedea nimic din el în afară de părul roşu, strălucitor în lumina focului. Cel de-al doilea stătea aproape de foc, întreținându-1 cu surcele şi cu crengi şi văitându-se de vânt pe un ton plângăreț. Cel de-al treilea privea trecătoarea, deşi nu era mai nimic de văzut, doar un pocal imens de întunecime înconjurat de umerii înzăpeziți ai mun¬ților. Era străjerul care avea cornul.

Trei. Deocamdată Jon nu era sigur. Ar fi trebuit să fie doar doi. Unul dormea, totuşi. Şi dacă erau trei sau doi sau douăzeci, tot trebuia să facă ce avea de făcut. Şarpele Stâncilor îi atinse brațul, arătă către străjerul cu cornul. Jon făcu semn cu capul către cel de lângă foc. Era o senzație ciudată să alegi omul pe care să-1 ucizi. îşi petrecuse jumătate dintre zilele vieții sale cu sabia şi cu scutul, pregătindu-se pentru acest moment. Oare aşa s-a simțit şi Robb înainte deprima sa bătălie? se întrebă el, dar nu avea timp să reflecteze la această întrebare. Şarpele Stâncilor se mişcă iute, sărind jos, asupra sălbaticilor, într-o ploaie de pietre. Jon scoase Gheara Lungă şi îl urmă.

Totul se petrecu parcă într-o clipită. După aceea, Jon putu admira curajul sălbaticului care a întins prima oară mâna după corn în loc de sabie. L-a dus la buze, dar înainte de a apuca să sune, Şarpele Stân¬cilor l-a azvârlit la o parte cu o lovitură de sabie. Omul lui Jon sări în picioare, aruncându-i în față o torță aprinsă. Simți căldura flăcărilor şi se dădu înapoi. Cu colțul ochiului văzu cum cel care dormea se trezeşte şi ştiu că trebuie să termine repede cu omul lui. Când torța țâşni din nou, se năpusti asupra ei, legănând spada cu ambele mâini. Oțelul valyrian tăie prin piele, blană, lână şi carne, dar când sălbaticul căzu, se răsuci smulgând sabia din mâna lui Jon. Pe pământ, omul care dormise stătea în capul oaselor, între blănurile lui. Jon scoase pumnalul, înhățând bărbatul de păr şi apăsându-i vârful sub bărbie, în timp ce el - nu, ea - se întinse...

Mâna îi îngheță.

-O fată.

- Un pândar, zise Şarpele Stâncilor. O sălbatică.

Termin-o.

Jon vedea teamă şi foc în ochii ei. Sângele se pre-lingea pe gâtul ei alb din locul în care fusese împuns. O lovitură şi gata, îşi spuse. Era atât de aproape încât simțea mirosul de ceapă din răsuflarea ei. Nu e mai în vârstă decât mine. Ceva îl făcu să se gândească la Arya, deşi nu semănau deloc.

- Te predai? întrebă el întorcând pumnalul pe jumătate. Şi dacă nu se predă?

- Mă predau. Vorbele ei răspândiră aburi în aerul rece.

- Atunci eşti prizoniera noastră. Retrase lama de pe pielea netedă a gâtului ei.

- Qhorin n-a spus să luăm prizonieri, zise Şarpele Stâncilor.

- Nici n-a spus să nu luăm. Jon îşi desfăcu mâna din părul fetei, iar ea fugi departe de ei.

- E o sulițaşă. Şarpele Stâncilor arătă către securea cu mâner lung care zăcea lângă blănurile în care dormise: întindea mâna după aia când ai înhățat-o. Dă-i cea mai mică ocazie şi ți-o va împlânta între ochi.

- Nu-i voi da cea mai mică ocazie. Jon lovi cu piciorul securea, departe de fată. Ai un nume?

- Ygritte. îşi frecă gâtul cu mâna şi se umplu de sânge. Privi degetele umede. Vârând cuțitul în teacă, Jon smulse Gheara Lungă din trupul omului pe care-1 omorâse.

- Eşti ostateca mea, Ygritte.

- Eu ți-am spus numele meu.

- Sunt Jon Snow. Fata se crispa.

- Un nume nefast.

- Un nume de bastard, răspunse el. Tatăl meu a fost Eddard Stark de Winterfell.

Fata îl privi cu precauție, dar Şarpele Stâncilor chicoti caustic:

- Prizonierii sunt cei care vorbesc de obicei, ai uitat? Cercetaşul aruncă o creangă lungă în foc. Nu că va vorbi. Am cunoscut sălbatici care şi-au muşcat limba înainte să răspundă la o întrebare. Când capătul crengii începu să ardă vesel, făcu doi paşi şi o aruncă peste prăpastie. Căzu în noapte, rotindu-se, până ce se făcu nevăzută.

- Ar trebui să-i ardeți pe cei pe care i-ați ucis, spuse Ygritte.

- E nevoie de un foc mai mare pentru asta, şi focurile mari strălucesc. Şarpele Stâncilor se întoarse, scrutând cu privirea depărtarea neagră după orice licăr de lumină. Mai sunt şi alți sălbatici prin apro¬piere, asta e, nu-i aşa?

- Arde-i, repetă fata cu încăpățânare, altfel s-ar putea să aveți din nou nevoie de săbii.

Jon îşi aminti de Othor cel mort şi de mâinile lui negre şi reci.

- Poate că ar trebui să facem cum spune.

- Sunt şi alte mijloace. Şarpele Stâncilor îngenun-che lângă omul pe care îl omorâse, îi scoase mantia şi cizmele, centura şi vesta, pe urmă îi săltă trupul pe un umăr şi îl duse la marginea prăpastiei. Mârâi când îl aruncă. O clipă mai târziu auziră o bufnitură udă, grea, undeva mai jos de ei. Cercetaşul dezbrăcase deja până la piele al doilea cadavru şi îl târa de brațe. Jon îl apucă de picioare şi împreună îl azvârliră în întunecimea nopții.

Ygritte privea şi nu spunea nimic. Era mai în vârstă decât crezuse la început, îşi dădu seama Jon, poate avea chiar douăzeci de ani, dar era scundă pen¬tru vârsta ei, cu picioarele strâmbe şi cu fața rotundă, avea mâinile mici şi nasul cârn. Smocul de păr încâlcit îi stătea în toate direcțiile. Părea dolofană, cum stătea acolo, ghemuită, dar în cea mai mare parte erau stra¬turi de blană, de lână şi de piele. Pe sub toate astea putea fi la fel de slabă ca Arya.

- Ai fost trimisă să ne urmăreşti? o întrebă Jon.

- Pe voi şi pe alții.

Şarpele Stâncilor îşi încălzea mâinile la foc.

- Ce se află dincolo de trecătoare?

- Oamenii liberi.

- Câți?

- Sute şi mii. Mai mulți decât vei vedea tu vreo¬dată, cioară. Zâmbi. Avea dinții scurți, dar foarte albi.

Nu ştie câți.

- De ce ați vrea să veniți aici? Ygritte rămase tăcută.

- Ce ar putea să vrea regele vostru de la Colții de Gheață? Nu puteți rămâne aici, nu există hrană.

îşi întoarse fața de la el.

- Aveți de gând să înaintați către Zid? Când? Privea țintă flăcările, de parcă n-ar fi auzit.

- Ştii ceva despre unchiul meu, Benjen Stark? Ygritte îl ignoră. Şarpele Stâncilor râse.

- Dacă-şi scuipă limba, să nu zici că nu te-am avertizat.

Un mârâit grav, hodorogit, răsună lovindu-se de stâncă. Pisica-naluca, pricepu Jon imediat. Când îşi înălță capul mai auzi unul, mai aproape. Scoase sabia din teacă şi se întoarse, ascultând.

- Nu ne vor deranja, spuse Ygritte. După cei morți au venit. Pisicile simt miros de sânge de la zece leghe depărtare. Vor sta lângă cadavre până ce vor mânca şi ultima bucățică de carne şi vor zdrobi oasele pentru măduvă.

Jon le auzea mâncând, sunetele răsunau lovindu-se de stânci. Ii dădeau un sentiment de nelinişte. Căldura focului îl făcu să-şi dea seama cât de istovit era, dar nu îndrăznea să adoarmă. Luase o prizonieră şi era treaba lui s-o păzească.

- Erau rudele tale? o întrebă cu glas scăzut. Cei doi pe care i-am ucis?

- Nu mai mult decât tine!

- Decât mine? Se încruntă. Ce vrei să spui?

- Ai spus că eşti bastardul de Winterfell.

- Da, sunt.

- Cine este mama ta?

- Vreo femeie. Majoritatea mamelor sunt femei. Cineva îi spusese asta odată, nu-şi amintea cine.

Fata zâmbi din nou, o străfulgerare de dinți albi.

- Şi nu ți-a cântat niciodată cântecul trandafirului de iarnă?

- N-am cunoscut-o pe mama mea. Nici vreun asemenea cântec.

- Bael Bardul 1-a compus, zise Ygritte. Era Re-gele-de-dincolo-de-Zid, cu multă vreme în urmă. Toți oamenii liberi îi cunosc cântecele, dar poate că voi, la sud, nu le cântați.

- Winterfellul nu e la sud, obiectă Jon.

- Ba da, este. Tot ce se află dincolo de Zid e la sud pentru noi.

Nu privise niciodată lucrurile aşa.

- Bănuiesc că totul depinde de locul în care te afli.

- Da, fu de acord Ygritte. întotdeauna e aşa.

- Spune-mi, o îndemnă Jon. Aveau să treacă multe ore până ce Qhorin îşi va face apariția, şi o poveste l-ar ajuta să rămână treaz. Vreau să aud povestea asta a ta.

- Poate că nu-ți va plăcea prea mult.

- Totuşi, am s-o ascult.

- Curajoasă cioară neagră, îl luă ea în derâdere. Ei bine, cu multă vreme înainte de a fi rege al oame¬nilor liberi, Bael era un mare tâlhar.

Şarpele Stâncilor pufni.

- Un criminal, un hoț şi un violator, vrei să spui.

- Şi asta depinde de felul în care priveşti lucrurile, răspunse Ygritte. Stark de Winterfell voia capul lui Bael, dar nu 1-a putut avea niciodată, iar gustul eşe¬cului îl învenina. Intr-o zi, în amărăciunea lui, 1-a numit pe Bael laş care-i jefuieşte doar pe cei slabi. Când a ajuns la el vorba despre asta, Bael a jurat să-i dea lordului o lecție. Aşa că a escaladat Zidul, s-a strecurat nevăzut pe drumul regelui şi a intrat în Winterfell într-o seară de iarnă, cu harpa în mână, zicându-şi Sygerrik de Skagos. Sygerrik înseamnă „în¬şelător" în Limba Veche, pe care o vorbeau primii oameni şi pe care uriaşii o vorbesc şi acum. La nord sau la sud, cântăreții găsesc mereu o primire căldu¬roasă, aşa că Bael a mâncat chiar la masa Lordului Stark. A cântat cântecele vechi şi pe cele noi, com¬puse de el însuşi, şi a cântat atât de bine încât, atunci când a terminat, lordul s-a oferit să-1 lase să-şi nu¬mească singur recompensa.

- Nu cer decât o floare, a răspuns Bael, cea mai frumoasă floare care înfloreşte în grădinile de la Winterfell.

Se făcea că trandafirii de iarnă abia înfloriseră, şi nu există floare mai rară sau mai prețioasă. Aşa că Stark a trimis pe cineva la grădinile sale de sticlă şi a poruncit să fie culeasă floarea cea mai frumoasă dintre trandafiri, ca plată pentru cântăreț. Şi aşa s-a şi întâmplat. Dar când a sosit dimineața, cântărețul dispăruse... Şi fiica fecioară a Lordului Brandon de asemenea. In patul ei gol găsiră doar trandafirul albastru, palid, pe care Bael îl lăsase pe pernă, în locul unde fata îşi culcase capul.

Jon nu mai auzise această poveste.

- Care Brandon se presupune că a fost acesta? Bran-don Constructorul a trăit în Epoca Eroilor, cu mii de ani înainte de Bael. Au mai existat Brandon Pârjolitorul şi tatăl acestuia, Brandon Corăbierul, dar...

- Acesta a fost Brandon cel fără Fiică, spuse Ygritte cu asprime. Vrei să auzi povestea sau nu?

Jon se încruntă.

- Continuă.

- Lordul Brandon nu mai avea alți copii. La po¬runca lui, ciorile negre au zburat din castelele lor cu sutele, dar nicăieri n-au putut găsi vreun semn despre Bael sau despre fecioara aceasta. Mulți ani au căutat, până ce lordul şi-a pierdut speranța şi a căzut la pat, şi se părea că linia familiei Stark ajunsese la capăt. Dar într-o noapte, în timp ce zăcea aşteptând să moară, Lordul Brandon a auzit un plânset de copil. A pornit pe urma sunetului şi şi-a găsit fiica în camera ei, dormind cu un prunc la sân.

- Bael a adus-o înapoi?

- Nu. Fuseseră în Winterfell în tot acest timp, ascunşi în cimitirul din spatele castelului. Fecioara 1-a iubit atât de mult pe Bael încât i-a dăruit un fiu, spune cântecul...

deşi la drept vorbind, toate fe¬cioarele îl iubesc pe Bael în cântecele sale. Cum o fi, cum n-o fi, cert e că Bael a lăsat copilul ca plată pentru trandafirul pe care 1-a cules nepoftit şi că băiatul a crescut şi a devenit următorul Lord Stark. Aşa că, iată: ai sângele lui Bael în vene, la fel ca mine.

- Asta nu s-a întâmplat niciodată, spuse Jon. Fata ridică din umeri.

- Poate că da, poate că nu. Totuşi, e un cântec frumos. Mama mea obişnuia să mi-1 cânte. Era şi ea femeie, Jon Snow. La fel ca mama ta. Se frecă la gât, unde o tăiase pumnalul. Cântecul se termină acolo unde găsesc copilul, dar povestea are un sfârşit mai întunecat. Treizeci de ani mai târziu, când Bael a devenit Regele-de-dincolo-de-Zid şi a condus oamenii liberi către sud, Lordul Stark a fost cel care 1-a aşteptat la Vadul înghețat... şi 1-a ucis, căci Bael n-a vrut să-i facă nici un rău propriului său fiu când şi-au încru¬cişat săbiile.

- Aşa că, în schimb, fiul şi-a ucis tatăl, zise Jon.

- Da, spuse ea, dar zeii urăsc regicizii, chiar şi când ucid fără să ştie. Când Lordul Stark s-a întors din război şi mama lui a văzut capul lui Bael în vârful suliței, în durerea ei s-a aruncat dintr-un turn. Fiul ei nu i-a supraviețuit mult. Unul dintre lorzii lui 1-a jupuit şi şi-a făcut mantie din pielea lui.

- Bael al tău era un mincinos, îi spuse el, acum convins.

- Nu, răspunse Ygritte, dar adevărul unui bard e diferit de adevărul tău sau al meu. Oricum, ai cerut povestea, aşa că ți-am spus-o. îşi întoarse fața de la el, închise ochii şi păru că doarme.

Zorile şi Qhorin Halfhand sosiră deodată. Stân¬cile negre deveniră cenuşii şi cerul la răsărit era indigo când Şarpele Stâncilor a observat mai jos cercetaşii urcând agale. Jon îşi deşteptă prizoniera şi o ținu de braț cât timp coborâră să-i întâlnească. Din fericire, mai era un coborâş de pe munte, către nord-vest, pe cărări mult mai blânde decât cea care îi adusese aici, sus. Aşteptau într-un defileu îngust când frații îşi făcură apariția călare pe caii lor de război. Nălucă alergă înainte de cum le simți mirosul. Jon se aşeză pe vine să lase lupul străvechi să-şi închidă fălcile în jurul încheieturilor lui, trăgându-şi mâna înainte şi înapoi. Era un joc al lor. Dar când ridică privirea, o zări pe Ygritte uitându-se la el cu ochi mari şi albi ca nişte ouă de găină.

Qhorin Halfhand nu făcu nici un comentariu când văzu prizoniera.

- Erau trei, îi spuse Şarpele Stâncilor. Nu mai mulți.

- Noi am trecut pe lângă doi, zise Ebben, sau pe lângă ce au lăsat pisicile din ei. Ii aruncă fetei o privire aspră, cu neîncrederea întipărită pe chip.

- S-a predat, se simți Jon obligat să spună. Chipul lui Qhorin era imperturbabil.

- Ştii cine sunt?

- Qhorin Halfhand. Fata arăta aproape ca un copil pe lângă el, dar îl privea în față cu îndrăzneală.

- Spune-mi adevărul. Dacă aş cădea în mâinile oamenilor tăi şi m-aş preda, ce mi-ar aduce asta?

- O moarte mai lentă decât altminteri. Marele cercetaş îl privi pe Jon.

- N-avem mâncare pentru ea, nici nu putem să irosim un om ca s-o păzească.

- Drumul din fața noastră e şi aşa destul de pri-mejdios, fiule, zise Cavalerul Dalbridge. Un țipăt când avem nevoie de tăcere, şi suntem cu toții condamnați.

Ebben scoase pumnalul.

- Un sărut de oțel o va reduce la tăcere.

Lui Jon i se uscase gâtlejul. Se uită la toți, nepu-tincios.

- Mi s-a predat singură.

- Atunci trebuie să faci ce e de făcut, zise Qhorin Halfhand. Eşti sânge din sângele Winterfellului şi omul Rondului de Noapte. Se uită la ceilalți. Hai¬deți, fraților. Să-1 lăsăm s-o facă. Ii va fi mai uşor dacă nu ne uităm. Şi îi conduse în susul cărării abrupte, întortocheate şi, la scurt timp, doar Jon şi Nălucă rămăseseră cu fata sălbatică.

Se gândi că Ygritte ar putea încerca să fugă, dar ea nu făcea decât să stea acolo aşteptând, privindu-1.

- N-ai mai omorât niciodată o femeie, nu-i aşa? Când el clătină din cap, ea zise: Murim la fel ca bărbații. Dar nu trebuie s-o faci. Mance te-ar lua, ştiu că ar face-o. Există cărări secrete. Ciorile nu ne vor prinde niciodată.

- Sunt cioară la fel ca ei, răspunse Jon. Fata încuviință resemnată.

- Mă vei arde pe urmă?

- Nu pot. Fumul ar putea fi văzut.

- Aşa este. Ridică din umeri. Ei bine, există locuri mai rele unde poți sfârşi decât în burta unei pi-sici-nălucă.

îşi aşeză Gheara Lungă peste umăr.

- Nu ți-e teamă?

- Noaptea trecută mi-a fost, recunoscu ea. Dar acum soarele e sus. îşi dădu părul la o parte, dez-golindu-şi gâtul, şi îngenunche în fața lui. Loveşte ferm şi cu putere, cioară, altfel mă voi întoarce şi te voi bântui.

Gheara Lungă nu era o sabie atât de lungă sau de grea precum Gheața tatălui său, dar era tot din oțel valyrian. O atinse cu tăişul, să marcheze locul unde trebuia să cadă lovitura, iar Ygritte tremură.

- E rece, spuse ea. Haide, fă-o repede.

Ridică spada deasupra capului şi cu ambele mâini

strânse în jurul mânerului. O singura lovitură, cu toata

greutatea mea în spate. Ii putea oferi o moarte rapidă şi curată cel puțin. Era fiul tatălui său. Nu-i aşa? Nu-i aşa?

- Fă-o, îl îndemnă ea după un moment. Bastardule. Fă-o. Nu pot rămâne curajoasă la nesfârşit. Când lovitura nu căzu, fata întoarse capul să-1 privească.

Jon coborî sabia.

- Du-te, murmură el. Ygritte se uita lung la el.

-Acum, spuse el, până ce nu-mi vin mințile la loc. Du-te! Se duse.

SANSA

Cerul sudului era negru de fum. Se ridica în vâr-tejuri, dintr-o sută de focuri îndepărtate, mânjind stelele cu degete de funingine. Dincolo de Apa Nea¬gră, un şir de flăcări ardea în fiecare noapte, de la un orizont la altul, în vreme ce, în partea aceasta, Pe-zevenghiul incendiase tot malul râului: docuri şi magazii, case şi bordeluri, tot ce se afla în afara zi¬durilor oraşului.

Până şi în Fortăreaţa Roşie aerul avea gust de cenuşă. Când Sansa îl găsi pe Ser Dontos în linişţea pădurii zeilor, îl întrebă de ce plânge.

- E doar de la fum, minți el. Arată de parcă ju¬mătate din regat ar fi fost în flăcări. Lordul Stannis vrea să-i afume pe sălbaticii Pezevenghiului. Dontos se clătina în timp ce vorbea, cu o mână pe trunchiul unui castan. O pată de vin îi murdărise tunica pestriță, roşie cu galben. Ii ucid iscoadele şi îi jefuiesc convoaiele. Iar sălbaticii au aprins şi ei focuri. Pezevenghiul i-a

spus reginei că Stannis ar face mai bine să-şi dreseze caii să mănânce cenuşă, de vreme ce nu va găsi nici un fir de iarbă. L-am auzit spunând asta. Ca bufon, aud tot felul de lucruri pe care nu le-am auzit nici¬odată când eram cavaler. Vorbesc de parcă nu aş fi acolo - se apleca mai aproape, suflându-i răsuflarea cu miros de vin direct în față -, Păianjenul plăteşte cu aur orice fleac, am impresia. Băieții Lunii sunt ai lui de ani de zile.

E beat din nou. Bietul meu Florian, aşa îşi zice el şi aşa şi este. Dar e tot ce am.

- E adevărat că Lordul Stannis a ars pădurea zeilor la Capătul Furtunii?

Dontos încuviință.

- A făcut un rug mare de copaci ca ofrandă pentru noul lui zeu. Preoteasa roşie 1-a pus să facă asta. Se spune că acum ea îl conduce, trup şi suflet. A jurat să ardă Marele Sept al lui Baelor dacă ocupă oraşul.

- Lasă-1 s-o facă. Când Sansa a văzut prima oară Marele Sept, cu zidurile sale de marmură şi cu cele şapte turnuri de cristal, a crezut că este cea mai frumoasă construcție din lume, dar asta fusese înainte ca Joffrey să-i decapiteze tatăl pe treptele acestuia. Vreau să fie ars.

- Taci, copilă, zeii te vor auzi.

- De ce ar face-o? Nu-mi aud niciodată rugăciunile.

- Ba da, le aud. M-au trimis la tine, nu-i aşa? Sansa ciuguli din scoarța unui copac. Se simțea

amețită, aproape febrilă.

- Te-au trimis, dar ce bine ai făcut? Mi-ai promis că mă vei duce acasă, dar sunt încă aici.

Dontos o bătu cu palma pe braț.

- Am vorbit cu un anume om pe care îl cunosc, un prieten bun al meu... şi al tău, doamna mea. Va angaja o corabie rapidă, să ne ducă la loc sigur la momentul potrivit.

- Momentul potrivit e acum, insistă Sansa, înainte să înceapă lupta. Au uitat de mine. Ştiu că am putea să plecăm pe furiş dacă am încerca.

- Copilă, copilă. Dontos clătină din cap. Afară din castel, da, am putea face asta, dar porțile oraşului sunt mai straşnic păzite ca oricând, iar Pezevenghiul a închis şi râul.

Era adevărat. Apa Neagră era mai pustie ca nici¬odată. Toate bărcile fuseseră retrase către bancul de nord, iar galerele de negoț fugiseră sau fuseseră con¬fiscate de Pezevenghi pentru a fi transformate în nave de război. Singurele ambarcațiuni care puteau fi văzute erau galerele de război ale regelui. Vâsleau la nesfârşit în sus şi-n jos, poposind în apele adânci de la mijlocul râului şi schimbând săgeți cu arcaşii lui Stannis de pe malul sudic.

Lordul Stannis însuşi era încă pe drum, dar avan-garda lui îşi făcuse apariția cu două nopți mai de¬vreme, în timpul lunii negre. Debarcaderul Regelui se deşteptase la vederea corturilor şi a flamurilor lor. Erau cinci mii, auzise Sansa, aproape la fel de mulți cât toate mantiile aurii din oraş. Fluturau merele roşii sau verzi ale Casei Fossoway, țestoasa din Estermont, vulpea şi florile Casei Florent, iar comandantul lor era Ser Guyard Morrigen, un vestit cavaler de la sud, căruia oamenii îi spuneau Guyard cel Verde. Pe steagul lui se afla o cioară în zbor, cu aripile negre larg desfăcute, pe un cer verde-furtună. Dar steagurile gălbui erau cele care nelinişteau oraşul. Lungi alaiuri risipite se revărsau în urma lor ca nişte flăcări pâl¬pâitoare şi în loc de blazonul unui lord purtau însem¬nul unui zeu: inima arzând a Stăpânului Luminii.

- Când va veni, Stannis va avea de zece ori mai mulți oameni decât Joffrey, toată lumea spune aşa.

Dontos o strânse de umăr.

- Mărimea oştirii sale nu contează, draga mea, atâta timp cât sunt pe partea cealaltă a râului. Stannis nu poate trece fără corăbii.

- Are corăbii. Mai multe decât Joffrey.

- E drum lung de la Capătul Furtunii, flota va trebui să vină pe la Capul Massey, prin Defileu şi prin Golful Apei Negre. Poate că zeii vor trimite o fur¬tună să-i alunge de pe mări. Dontos schiță un zâmbet încurajator. Nu ți-e uşor, ştiu. Trebuie să ai răbdare, copilă. Când prietenul meu se va întoarce în oraş, vom avea corabia noastră. Ai încredere în Florian al tău şi încearcă să nu-ți fie frică.

Sansa îşi înfipse unghiile în carne. Simțea frica în stomac, zvârcolindu-se şi înțepând tot mai rău cu fiecare zi. Coşmaruri despre ziua când plecase Prin¬țesa Myrcella îi tulburau şi acum somnul, vise negre, sufocante, care o trezeau în toiul nopții, gâfâind. Auzea oamenii țipând la ea, țipând fără cuvinte, ca nişte animale. O încolțiseră şi aruncaseră în ea cu noroi şi încercaseră să o tragă jos de pe cal. Şi ar fi făcut şi mai rău dacă n-ar fi fost Câinele, care şi-a croit drum până la ea. Il sfâşiaseră pe înaltul Septon în bucăți şi zdrobiseră capul lui Ser Aron cu o piatră. încearcă să nu-ți fie frică, îşi spuse ea.

Tot oraşul se temea. Sansa vedea asta după zidurile castelului. Oamenii de rând se ascundeau în spatele obloanelor închise şi a uşilor zăvorâte, ca şi cum asta i-ar fi putut apăra. Ultima oară când Debarcaderul Regelui a căzut, Lannisterii au prădat şi au siluit cum au vrut şi au trecut sute de oameni prin sabie, deşi oraşul şi-a deschis porțile. De astă dată, Pezevenghiul avea de gând să lupte, iar un oraş care se împotrivea nu se putea aştepta la nici o îndurare.

Dontos continua să trăncănească:

- Dacă aş mai fi cavaler, ar trebui să-mi pun ar¬mura şi să străjuiesc zidurile, alături de ceilalți. Ar trebui să sărut picioarele Regelui Joffrey şi să-i mulțumesc dulce.

- Dacă i-ai mulțumi că te-a făcut bufon, te-ar face înapoi cavaler, zise Sansa cu asprime.

Dontos chicoti.

- Narcisa mea e fată isteață, nu-i aşa?

- Joffrey şi mama lui spun că sunt proastă.

- Lasă-i să spună. Aşa eşti mai în siguranță, dul¬ceața mea. Regina Cersei, Pezevenghiul, Lordul Varys şi cei de teapa lor se urmăresc unul pe altul, ageri ca nişte şoimi, şi plătesc pe unul şi pe altul să spioneze ce fac ceilalți, dar nimeni nu-şi bate vreodată

capul cu fiica Doamnei Tanda, nu-i aşa? Dontos îşi acoperi gura să înăbuşe un râgâit. Zeii să te apere, mica mea Narcisă. Devenea plângăcios. Asta i se întâmpla când bea vin. Acum dă-i lui Florian al tău un pupic. Un pupic să-i aducă noroc. Se apleca, clătinându-se.

Sansa se feri de buzele umede care o căutau pe bâjbâite, îi sărută uşor obrazul nebărbierit şi îi ură noapte bună. Se străduise din răsputeri să nu plân¬gă. Plângea prea mult în ultimul timp. Era ruşinos, ştia, dar parcă nu se putea abține; lacrimile veneau, uneori, dintr-un fleac şi nu putea face nimic să le stăvilească.

Podul mobil care ducea către Citadela lui Maegor era nepăzit. Pezevenghiul mutase majoritatea man¬tiilor aurii pe zidurile oraşului, şi cavalerii albi al Gărzii Regale aveau sarcini mai importante decât să o urmărească pe ea. Sansa putea să meargă oriunde voia, atâta vreme cât nu încerca să iasă din castel, dar ea nu voia să se ducă nicăieri.

Trecu şanțul secat, cu țepuşele sale nemiloase de oțel, şi urcă scara îngustă de la poarta-ghilotină, dar când ajunse la uşa dormitorului ei nu suportă să intre. Pereții camerei o făceau să se simtă prinsă în capcană; chiar şi cu fereastra larg deschisă i se părea că nu are aer.

Revenind la scară, Sansa urcă. Fumul întuneca stelele şi semiluna subțire, astfel că acoperişul era întunecat şi înțesat de umbre. Totuşi, de aici putea vedea totul: turnurile înalte şi imensele fortificații ale Fortăreței Roşii, labirintul de străzi al oraşului de dedesubt, la sud şi la vest râul ce curgea negru, golful dinspre est, coloanele de fum şi cenuşă, şi focuri, fo¬curi pretutindeni. Soldații mişunau pe zidurile ora¬şului ca nişte furnici cu torțe şi se îngrămădeau lângă pavezele ce răsăriseră din zidurile de apărare. Jos, lângă Poarta Noroiului, prin fumul purtat de vânt, putea distinge contururile nedesluşite ale celor trei catapulte, cele mai mari pe care le văzuse vreodată cineva, înălțându-se deasupra zidurilor cu mai bine de douăzeci de picioare. Totuşi, nimic din toate aces¬tea nu o făceau să fie mai puțin temătoare. Un junghi îi săgeta întregul trup, atât de ascuțit încât îi dădură lacrimile şi se strânse de burtă. Ar fi putut să cadă, dar o umbră se apropie pe neaşteptate şi degete pu¬ternice o apucară de mână şi o sprijiniră.

întinse mâna, sprijinindu-se de zid, zgâriind cu degetele piatra aspră.

- Lasă-mă, țipă ea. Lasă-mă.

- Păsărică crede că are aripi, nu-i aşa? Sau ai de gând să ajungi schiloadă, ca fratele ăla al tău?

Sansa se zbătu.

- N-aş fi căzut. Numai că... m-ai luat prin surprin-dere, atâta tot.

- Vrei să spui că te-am speriat. Şi încă te sperii. Trase adânc aer în piept ca să se liniştească.

- Credeam că sunt singură... îşi feri privirea.

- Micuța pasăre nu suportă nici acum să se uite la mine, nu-i aşa? Câinele o eliberă. Dar ai fost destul de bucuroasă să-mi vezi fața când te-a atacat gloata. Iți aminteşti?

Sansa îşi amintea foarte bine. îşi amintea felul în care urlau, sângele care îi curgea pe obraz din locul unde o lovise piatra şi duhoarea de usturoi din res¬pirația bărbatului care a încercat să o tragă jos de pe cal. Simțea şi acum pişcătura nemiloasă a acelor dege¬te pe încheietura mâinii, când şi-a pierdut echilibrul şi a fost gata să cadă.

Crezuse atunci că va muri, dar degetele i s-au contractat, toate deodată, şi bărbatul a răcnit ca un cal. Când mâna i-a căzut, o altă mână, mai puternică, a împins-o înapoi în şa. Omul cu răsuflarea mirosind a usturoi era la pământ, cu sângele țâşnindu-i din braț, dar mai erau şi alții în preajmă, unii dintre ei cu ciomege în mâini. Câinele a sărit la ei, cu sabia, o pată de oțel care, învârtindu-se, lăsa în urma ei o pâclă roşie. Când s-au împrăştiat, fugind din fața lui, băr¬batul a râs, cu chipul său ars, înfricoşător, transfigurat pentru o clipă.

Se forță să se uite la acel chip acum, să se uite cu adevărat. Era doar amabil, şi o doamnă nu avea voie să uite niciodată de bunele maniere. Cicatricile nu sunt partea cea mai rea, nici măcar felul în care i se crispează gura. E vorba de ochii lui. Nu mai văzuse niciodată ochi atât de plini de mânie.

- Eu... ar fi trebuit să vin latine după aceea, spuse ea şovăielnic. Să-ți mulțumesc pentru... Pentru că m-ai salvat... Ai fost atât de curajos.

- Curajos? Râsul lui era un fel de mârâit. Un câine nu are nevoie de curaj ca să vâneze şobolani. Erau treizeci la unu şi nici unul nu a îndrăznit să mă înfrunte.

Ura felul în care vorbea, mereu atât de aspru şi de furios.

- Iţi face plăcere să sperii oamenii?

- Nu, îmi face plăcere să-i omor. Gura i se crispa. Incruntă-te cât vrei, dar scuteşte-mă de această falsă evlavie. Eşti progenitura unui lord. Să nu-mi spui că Lordul Eddard Stark de Winterfell n-a ucis niciodată pe nimeni.

- Asta era datoria lui. Nu-i plăcea niciodată.

- Aşa ţi-a spus el? Clegane râse din nou. Tatăl tău a minţit. Să ucizi e cel mai dulce lucru de pe lume. îşi scoase sabia lungă. Iată care e adevărul. Tatăl tău a aflat asta pe treptele Baelorului. Lord de Winterfell, Mână a Regelui, Străjer al Nordului, puternicul Ed¬dard Stark, descendent al unei linii de opt mii de ani... Dar sabia lui Ilyn Payne i-a trecut la fel prin gât, nu-i aşa? Iţi aminteşti cum a dansat când i-a căzut capul de pe umeri?

Sansa îşi strânse mâinile la piept, brusc înfrigurată.

- De ce eşti mereu atât de plin de ură? Iţi mulţumeam...

- De parcă aş fi unul dintre adevăraţii cavaleri, care îţi plac atât de mult, da. Care crezi că e rostul unul cavaler, fetiţo? Crezi că viaţa lui înseamnă doar să ia favoruri de la doamne şi să arate frumos, cu platoşă de aur? Rostul cavalerilor este să ucidă. Lipi tăişul sabiei sale lungi de gâtul ei, imediat sub ureche. Sansa simţea ascuţimea oţelului. Pe primul om l-am ucis la doisprezece ani. De atunci am pierdut şirul. Lorzi de seamă cu nume vechi, bogătaşi grăsani în¬veşmântaţi în catifea, cavaleri umflaţi de onoruri ca nişte băşici, da, şi femei şi copii - cu toţii sunt carne, iar eu sunt măcelarul. N-au decât să aibă pământuri şi zei şi aur. N-au decât să aibă titluri. Sandor Clegane scuipă la picioarele ei, să-i arate părerea lui. Câtă vreme eu am asta, adăugă el ridicând sabia de la gâtul ei, nu există om pe pământ de care trebuie să mă tem.

Cu excepţia fratelui tău, gândi Sansa, dar nu era atât de nechibzuită să spună asta. E un câine, întocmai aşa cum spune. Un câine pe jumătate sălbatic, abject, care muşcă mâna ce încearcă să-l mângâie. Şi totuşi, va sfârteca fără milă pe oricine vrea să le facă rău stă¬pânilor lui.

- Nici măcar de oamenii de dincolo de râu? Atunci ochii lui Clegane se îndreptară către focu¬rile îndepărtate.

- Toate aceste focuri. îşi vârî sabia în teacă. Numai laşii luptă cu foc.

- Lordul Stannis nu e un laş.

- Dar nu e nici bărbatul care a fost fratele lui. Robert nu a lăsat niciodată un lucru neînsemnat, cum ar fi un râu, să-i stea în cale.

- Ce vei face atunci când va trece?

- Voi lupta. Voi ucide. Voi muri poate.

- Nu ţi-e teamă? Zeii te-ar putea trimite în vreun iad îngrozitor pentru tot răul pe care l-ai făcut.

- Care rău? Râse. Care zei?

- Zeii care ne-au zămislit pe toţi.

- Toţi? zise el batjocoritor. Spune-mi, pasăre mică, ce fel de zeu face un monstru ca Pezevenghiul sau o nătângă precum fiica Doamnei Tanda? Dacă există zei, atunci ei au făcut oile pentru ca lupii să aibă ce mânca, şi pe cei slabi pentru ca oamenii puternici să se joace cu ei.

- Adevăraţii cavaleri îi apără pe cei slabi. Pufni.

- Nu există adevăraţi cavaleri, după cum nu există nici zei. Dacă nu te poţi apăra singur, mori sau fe-reşte-te din calea celor care pot. Oţelul ascuţit, braţele puternice, ele sunt cele care stăpânesc lumea, să nu îţi închipui vreodată că e altfel.

Sansa se îndepărtă de el.

- Eşti îngrozitor.

- Sunt sincer. Lumea e îngrozitoare. Acum zbori, pasăre mică, m-am săturat de ciripitul tău.

Fără cuvinte, fugi. Se temea de Sandor Clegane... Şi totuşi, o parte din ea îşi dorea ca Ser Dontos să aibă ceva din ferocitatea Câinelui. Exista zei, îşi spuse, şi exista adevăraţi cavaleri. Nu pot fi minciuni toate poveştile.

In noaptea aceea, Sansa visă din nou răzmeriţa. Gloata năvălea în jurul ei, ţipând, ca o fiară turbată cu mii de feţe. Oriîncotro se îndrepta, vedea chipuri transformate în măşti monstruoase, inumane. Plân¬gea şi le spunea că nu le-a făcut niciodată nici un rău, dar ei tot o trăgeau jos de pe cal. Nu, ţipa ea, nu, vă rog, nu, nu, dar nimeni nu-i dădea nici o

atenție. Strigă după Ser Dontos, după frații ei, după tatăl ei mort şi după lupul ei mort, după galantul Ser Loras, care îi dăduse cândva un trandafir roşu, dar nu veni nici unul. Strigă după eroii din cântece, după Florian şi Ser Ryam Redwyne şi după Prințul Aemon, Cava¬lerul Dragon, dar nimeni n-o auzea. Pe ea se cățărau femei, ca nişte nevăstuici, ciupind-o de picioare şi lovind-o în burtă, şi cineva o lovi în față şi îşi simți dinții sfărâmându-se. Pe urmă zări o sclipire lu¬minoasă de oțel. Cuțitul i se înfipse în pântece şi sfârtecă, sfârtecă, sfârtecă, până ce nu mai rămase ni¬mic din ea, decât zdrențe lucitoare, ude.

Când se trezi, lumina palidă a dimineții se povâr-nea prin ferestrele camerei sale, dar îi era greață şi o dureau oasele, de parcă n-ar fi dormit deloc. Pe coapse avea ceva lipicios. Când dădu pătura la o parte şi văzu sângele, nu putu decât să-şi închipuie că visul ei a devenit, cine ştie cum, realitate. îşi aminti cuțitele din trupul ei, răsucindu-se şi sfârtecând. Se zvârcoli, cuprinsă de oroare, lovind cu picioarele cearceafurile şi prăbuşindu-se pe podea, cu răsuflarea întretăiată, goală, plină de sânge şi speriată.

Dar cum stătea acolo ghemuită, pe mâini şi pe genunchi, înțelese.

- Nu, te rog, scânci Sansa, te rog, nu! Nu voia să i se întâmple asta acum, nu acum, nu aici, nu acum, nu acum, nu acum, nu acum.

Era înnebunită. Ridicându-se, sprijinită de stâlpul patului, se duse la lighean şi se spălă, îndepărtând tot sângele lipicios. Când fu gata, apa era roz de sânge. Când slujnicele o vor vedea, vor şti. Pe urmă îşi aminti de aşternuturi. Alergă la pat şi privi îngrozită pata roşie, întunecată, şi povestea pe care o spunea. Nu se putea gândi decât că trebuia să scape de ea, altfel vor vedea. Nu le putea lăsa să vadă, căci o vor căsători cu Joffrey şi o vor obliga să se culce cu el.

Inşfăcându-şi cuțitul, Sansa sfâşie cearceaful, tăind pata. Dacă mă întreabă despre gaură, ce le voi spune? Lacrimile îi şiroiau pe față. Trase jos de pe pat cear¬ceaful sfâşiat, pe urmă pătura pătată. Va trebui să le ard. Adună dovezile, le îngrămădi în cămin, le înecă în ulei din lampa de lângă pat şi le dădu foc. Pe urmă îşi dădu seama că sângele a trecut prin cearceaf în salteaua de pene, aşa că o strânse şi pe aceasta, dar era mare şi greoaie, incomod de mânuit. Sansa nu reuşi să pună decât jumătate din ea în foc. Era în genunchi, chinuindu-se să îndese salteaua în foc, când un fum gros, cenuşiu, izbucni în jurul ei, umplând camera, iar uşa se dădu la o parte şi o auzi pe ca¬merista ei icnind de spaimă.

In final, fu nevoie de trei slujitoare ca să o tragă la o parte. Şi totul s-a dovedit a fi în zadar. Aşter-nuturile erau arse, dar până când au ajuns s-o ia de acolo, coapsele îi erau din nou pline de sânge. Era ca şi cum trupul întreg o trădase în fața lui Joffrey, desfăşurând o flamură purpurie a Lannisterilor în ochii întregii lumi.

Când focul se stinse, scoaseră afară salteaua pârlită, îndepărtară cea mai mare parte a fumului şi aduseră o cadă. Femeile intrau şi ieşeau, mormăind şi pri¬vind-o ciudat. Umplură cada cu apă fierbinte, o îm-băiară, îi spălară părul şi îi dădură o bucată de pânză să o poarte între picioare. Sansa se liniştise şi era ruşinată de nesăbuința ei. Fumul îi distrusese cea mai mare parte dintre haine. Una dintre femei se înde¬părtă şi se întoarse cu o cămaşă de lână verde care era aproape pe măsura ei.

- Nu e la fel de frumoasă ca lucrurile tale, dar îți va fi de folos, spuse femeia în timp ce o trăgea în jos peste capul Sansei. Pantofii n-au ars, aşa că nu va trebui, cel puțin, să mergi la regină în picioarele goale.

Cersei Lannister îşi lua micul dejun când Sansa fu introdusă în budoarul ei.

- Poți să iei loc, spuse regina binevoitoare. Ți-e foame? Făcu semn spre masă. Avem terci, miere, lapte şi ouă fierte şi peşte prăjit.

La vederea mâncării, Sansa simți că i se face greață. Avea un nod în stomac.

- Nu, mulțumesc, înălțimea Ta.

- Nu te învinovățesc. Intre Tyrion şi Lordul Lan-nister, tot ceea ce mănânc are gust de scrum. Şi acum mai aprinzi şi tu focuri. Ce ai sperat să realizezi?

Sansa îşi coborî capul în pământ.

- Sângele m-a speriat.

- Sângele e pecetea condiției tale de femeie. Lady Catelyn ar fi putut să te pregătească. A fost prima ta înflorire, atâta tot.

Sansa nu se mai simțise niciodată atât de puțin înfloritoare.

- Doamna mea, mama mi-a spus, dar eu... am crezut că va fi altfel.

- Cum altfel?

- Nu ştiu. Mai puţin... Mai puţin murdar şi mai plin de vrajă.

Regina Cersei râse.

- Aşteaptă până la primul tău copil, Sansa. Viaţa unei femei e nouă părţi mizerie şi o parte magie, vei învăţa asta destul de curând... Şi părţile care par a fi magice devin adesea cele mai murdare dintre toate. Luă o sorbitură de lapte. Aşadar, acum eşti femeie. Ai cea mai vagă idee ce înseamnă asta?

A

- înseamnă că acum sunt gata pentru căsătorie, pentru a mă culca cu un bărbat, zise Sansa, şi pentru a-i dărui copii regelui.

Regina schiţă un zâmbet strâmb.

- O perspectivă care nu te mai ademeneşte, ca odinioară, îmi dau seama. N-am să te învinuiesc pen¬tru asta. Joffrey a fost întotdeauna dificil. Chiar şi naşterea lui... Am fost în chinurile facerii o zi şi ju¬mătate ca să-1 aduc pe lume. Nu-ţi poţi închipui durerea, Sansa. Urlam aşa de tare încât mi-am ima¬ginat că Robert ar putea să mă audă din pădurea regilor.

- înălţimea Sa nu a fost cu tine?

- Robert? Robert era la vânătoare. Ăsta era obi¬ceiul lui. Ori de câte ori îmi venea sorocul, nobilul meu soţ fugea în pădure cu vânătorii şi cu câinii lui. Când se întorcea, îmi prezenta vreo piele sau vreun cap de cerb, iar eu îi prezentam un copil. Nu că aş fi vrut să rămână, ia aminte. Il aveam pe Marele Maes-ter Pycelle, o armată de moaşe şi pe fratele meu. Când i-au spus lui Jaime că nu îi era îngăduit să intre în camera de naştere, a zâmbit şi a întrebat care dintre ei se oferea să-1 ţină la o parte. Mă tem că nici Joffrey nu-ţi va arăta mai mult devotament. Ai putea să-i mulţumeşti surorii tale pentru asta, dacă n-ar fi moartă. Nu a fost niciodată în stare să uite acea zi de la Tri¬dent când ai văzut-o făcându-1 de ruşine, aşa că acum te ruşinează el în schimb. Totuşi, eşti mai puternică decât pari. Contez pe faptul că vei rezista la puţină umilinţă. Eu am rezistat. Poate că nu-1 vei iubi nici¬odată pe rege, dar îi vei iubi copiii.

- Il iubesc din toată inima, zise Sansa. Regina oftă.

- Ai face mai bine să înveţi repede nişte minciuni noi. Lordul Stannis n-o s-o înghită pe asta, ţi-o jur.

- Noul înalt Septon a spus că zeii nu-i vor îngădui niciodată Lordului Stannis să învingă, fiindcă Joffrey este adevăratul rege.

Umbra unui zâmbet pâlpâi pe chipul reginei.

- Fiul legitim şi moştenitorul lui Robert. Deşi Joff plângea ori de câte ori Robert îl lua în braţe. înălţimii Sale nu îi plăcea asta. Bastarzii lui au gângurit întot-deauna vesel şi i-au supt degetul când 1-a vârât în guriţa lor umilă. Robert voia zâmbete şi veselie, întot¬deauna, aşa că s-a dus acolo unde le-a găsit, la prieteni şi la târfe. Robert voia să fie iubit. Fratele meu Tyrion suferă de aceeaşi boală. Tu vrei să fii iubită, Sansa?

- Toată lumea vrea să fie iubită.

- Văd că înflorirea nu te-a făcut mai deşteaptă, zise Cersei. Sansa, dă-mi voie să-ţi împărtăşesc o fărâmă de înţelepciune femeiască în această zi deosebită. Dragostea înseamnă otravă. O otravă dulce, da, dar tot te va ucide.

JON

Era întuneric în Trecătoarea Țipătului. Versanții imenşi de piatră ai munților ascundeau soarele în cea mai mare parte a zilei, astfel că mergeau în umbră, cu răsuflarea de oameni şi de cai răspândind aburi în aerul rece. Degetele de gheață ale iernii se prelin¬geau de pe stratul de zăpadă de deasupra în mici bălți înghețate care crăpau şi se spărgeau sub copitele cailor de luptă. Uneori zăreau câteva buruieni străbătând cu greu printre crăpăturile din stâncă sau câte-o pată de licheni palizi, dar iarbă nu era, şi acum se aflau mai sus de copaci.

Cărarea era pe cât de abruptă pe atât de îngustă, urcând agale, sus, tot mai sus. Acolo unde poteca era atât de strâmtă încât cercetaşii erau nevoiți să meargă într-un singur şir, Cavalerul Dalbridge prelua con¬ducerea, scrutând înălțimile în timp ce înainta, cu arcul său lung mereu la îndemână. Se spunea că avea ochii cei mai ageri din Rondul de Noapte.

Nălucă mergea neliniştit alături de Jon. La răs-timpuri, se oprea şi întorcea capul, cu urechile ciulite, de parcă ar fi auzit ceva în spatele lor. Jon nu credea că pisicile-năluci ar ataca oamenii vii dacă nu erau moarte de foame, dar îşi slăbi legătura Ghearei Lungi în teacă.

Un arc de stânci cenuşii, roase de vânt, marcau punctul cel mai înalt al defileului. De-aici drumul se lărgea, începându-şi lunga coborâre către valea Apei Laptelui. Qhorin anunță că se vor odihni aici până ce umbrele vor începe din nou să crească.

- Umbrele sunt prietenele oamenilor în negru, zise el.

Jon înțelese logica acestei afirmații. I-ar fi plăcut să călătorească pe lumină o vreme, să lase soarele strălucitor de munte să le încălzească mantiile şi să le alunge frigul din oase, dar nu îndrăzneau. Acolo unde fuseseră trei oameni de pază mai puteau fi şi alții, aşteptând să sune alarma.

Şarpele Stâncilor se ghemui sub mantia lui de blană zdrențuită şi adormi aproape instantaneu. Jon îşi împărțea carnea sărată de vită cu Nălucă, în timp ce Ebben şi cavalerul Dalbridge hrăneau caii. Qho¬rin Halfhand stătea cu spatele lipit de o stâncă, ascuțind tăişul sabiei cu mişcări lungi şi încete. Jon îl privi câteva clipe, pe urmă îşi făcu puțin curaj şi se duse la el.

- Stăpâne, spuse el, nu m-ai întrebat niciodată cum a mers. Cu fata.

- Nu sunt nici un stăpân, Jon Snow. Qhorin trecu piatra uşor peste oțel cu mâna sa cu două degete.

- Mi-a spus că Mance m-ar accepta, dacă aş fugi cu ea.

- Ți-a spus adevărul.

- A pretins chiar că suntem rude. Mi-a spus o poveste...

despre Bael, bardul şi trandafirul de la Win-terfell. Aşa mi-a spus Şarpele Stâncilor. întâmplător, cunosc cântecul. Mance îl cânta mai demult, când se întorcea din drumurile lui. Avea o pasiune pentru muzica sălbaticilor. Da, şi pentru femeile lor.

- L-ai cunoscut?

- Toți l-am cunoscut. Glasul îi era trist.

Au fost prieteni ca frații, îşi dădu Jon seama, şi acum sunt duşmani de moarte.

- De ce a dezertat?

- Pentru o târfă, zic unii, pentru o coroană, pre¬feră să creadă alții. Qhorin verifică tăişul sabiei cu buricul degetului. Lui Mance îi plăceau femeile, şi nu era omul care să plece uşor genunchiul, e adevărat. Dar a fost mai mult de atât. Iubea mai mult lumea sălbatică decât iubea Zidul. Era în sângele lui. Era sălbatic din naştere, luat de copil, când nişte jefuitori au fost ucişi. Când a părăsit Turnul Umbrei, nu făcea decât să se întoarcă acasă.

- Era un cercetaş bun?

- Era cel mai bun dintre noi, răspunse Halfhand, şi în aceeaşi măsură şi cel mai rău. Doar nebunii ca

Thoren Smallwood îi dispreţuiesc pe sălbatici. Sunt la fel de curajoşi ca noi. La fel de puternici, de ageri, de isteţi. Dar nu cunosc disciplina. Se numesc oameni liberi şi fiecare se consideră la fel de bun ca un rege şi mai înţelept decât un maester. Mance era la fel. N-a învăţat niciodată să se supună.

- Ca şi mine, zise Jon cu glas scăzut.

Ochii cenuşii, ageri, ai lui Qhorin văzură parcă direct prin el.

- Aşadar, ai lăsat-o să plece? Nu părea câtuşi de puţin surprins.

- Ştii?

- Acum. Spune-mi de ce ai cruţat-o. Era greu de explicat în cuvinte.

- Tatăl meu nu a decapitat niciodată un om. Spu¬nea că le era dator oamenilor pe care îi omora să-i privească în ochi şi să le asculte ultimele cuvinte. Şi, când m-am uitat în ochii Ygrittei, am... Jon îşi privea neajutorat mâinile. Ştiu că ne era duşman, dar nu avea nimic rău în ea.

- Nici ceilalţi doi.

- Era în joc viaţa noastră sau a lor, răspunse Jon. Dacă ne-ar fi văzut, dacă ar fi sunat din acel corn...

- Sălbaticii ne-ar fi vânat şi ne-ar fi ucis, foarte adevărat.

- Dar acum Şarpele Stâncilor are cornul şi am luat cuţitul şi securea lui Ygritte. Am lăsat-o în urmă, pe jos, neînarmată...

- Şi nu poate reprezenta un pericol, fu de acord Qhorin. Dacă aş fi avut nevoie de capul fetei, aş fi lăsat-o cu Ebben sau aş fi făcut treaba cu mâna mea.

- Atunci de ce mi-ai ordonat mie?

- Nu ţi-am ordonat, ţi-am spus să faci ce trebuia făcut şi te-am lăsat pe tine să hotărăşti ce putea să însemne asta. Qhorin se ridică şi îşi vârî sabia lungă înapoi în teacă. Când vreau să fie escaladat un munte, îl chem pe Şarpele Stâncilor. Dacă trebuie să înfig o săgeată în ochiul unui duşman, de partea cealaltă a unui câmp de luptă bătut de vânt, îl chem pe Cava¬lerul Dalbridge. Ebben poate să facă pe oricine să-şi dezvăluie secretele. Ca să conduci oamenii, trebuie să-i cunoşti, Jon Snow. Ştiu mai multe despre tine decât ştiam azi-dimineaţă.

- Şi dacă aş fi ucis-o? întrebă Jon

- Ar fi moartă şi te-aş cunoaşte mai bine decât înainte. Dar gata cu vorba. Ar trebui să dormi deja. Avem drum lung de străbătut şi multe pericole de înfruntat. Vei avea nevoie de putere.

Jon nu-şi închipuia că somnul va veni uşor, dar ştia că Halfhand avea dreptate. Găsi un loc ferit de vânt, sub o boltă în stâncă, şi îşi scoase mantia ca s-o folosească drept pătură.

- Nălucă, strigă el. Aici, la mine.

Dormea întotdeauna mai bine cu lupul mare, alb, lângă el. Mirosul lui îl liniştea şi blana lăţoasă îi aducea o căldură binevenită. Totuşi, de data aceasta, Nălucă nu făcu decât să-1 privească. Apoi se întoarse, ocoli caii şi dispăru cât ai clipi. Vrea să vâneze, gândi Jon.

Poate că erau capre în munţii aceştia. Pisicile-nă-luci trebuie să se hrănească cu ceva.

- Numai să nu încerci să prinzi o pisică, murmură el. Chiar şi pentru un lup străvechi asta ar fi peri¬culos, îşi trase mantia peste el şi se lungi sub stâncă.

Când închise ochii, visă lupi străvechi. Erau cinci, când ar fi trebuit să fie şase, şi erau împrăştiaţi, fiecare în altă parte. Fu cuprins de un sentiment dureros de singurătate, de deşertăciune. Pădurea era imensă şi rece, iar ei erau atât de mici, de pierduţi. Fraţii săi erau undeva, acolo, la fel şi sora lui, dar le pierduse urma. Se aşeză pe labe şi înălţă capul către cerul ce se întuneca, şi strigătul lui răsună prin pădure, un sunet prelung, singuratic şi trist. Când sunetul pieri, ciuli urechile aşteptând un răspuns, dar singurul sunet era suspinul zăpezii, în bătaia vântului.

Jon?

Chemarea veni din spatele lui, mai dulce decât o şoaptă, dar puternică în acelaşi timp. Poate un strigăt să fie tăcut? întoarse capul, căutându-şi fratele, cău¬tând din priviri o siluetă suplă, cenuşie, mişcându-se pe sub copaci, dar nu era nimic, doar...

Un copac al inimii. Răsărea parcă direct din piatră, cu rădăcinile palide ridicându-se, încolăcite, dintr-o miriadă de fisuri şi de crăpături subţiri ca firul de păr. Era subţire în comparaţie cu alţi copaci ai inimii pe care-i văzuse, doar un vlăstar, însă creştea sub ochii lui, îngroşându-şi ramurile în timp ce se întindeau către cer. Cu grijă, ocoli trunchiul alb, neted, până ce ajunse la chipul lui. Ochii roşii îl priveau. Ochi fioroşi erau aceia, dar bucuroşi să-1 vadă. Copacul avea chipul fratelui său. Fratele lui avusese întot¬deauna trei ochi?

Nu întotdeauna, veni strigătul tăcut. Nu înainte de cioară.

Adulmecă scoarţa, simţi miros de lup, de copac şi de băiat, dar mai erau şi alte mirosuri, mirosul brun, bogat, al pământului cald şi mirosul cenuşiu, greu, de piatră şi de încă ceva, ceva îngrozitor. Moarte, ştia. Simţea miros de moarte. Se dădu înapoi, cu părul zburlit, şi îşi dezgoli colţii.

Nu-ţi fie teamă, îmi place pe întuneric. Nimeni nu te poate vedea, dar tu poţi să-i vezi. Dar mai întâi tre¬buie să deschizi ochii. Vezi? Aşa. Şi copacul se aplecă şi îl atinse.

Şi, dintr-odată, era înapoi în munţi, cu labele adâncite într-un troian de zăpadă, pe marginea unei prăpăstii uriaşe. In faţa lui, Trecătoarea Ţipătului se deschidea într-un abis diafan şi valea lungă, în V, se întindea dedesubt ca o pătură, scăldată în toate cu¬lorile după-amiezii de toamnă.

Un imens zid albăstrui închidea un capăt al văii, strecurându-se printre munţi de parcă i-ar fi dat la o parte şi, pentru o clipă, crezu că se visase înapoi la Castelul Negru. Pe urmă îşi dădu seama că privea un râu de gheaţă, înalt de mii de metri. Sub acea stâncă rece, scânteietoare, se afla un lac mare, ale cărui ape adânci de cobalt oglindeau vârfurile acoperite de ză¬padă care îl înconjurau. Jos, în vale, se aflau oameni, acum vedea, mulţi oameni, mii, o oaste imensă. Unii tăiau găuri mari în pământul pe jumătate îngheţat, în vreme ce alţii se pregăteau pentru război. Privi cum grupuri de călăreţi atacau un zid de apărare, călare pe cai cât nişte furnici. Sunetul bătăliei lor în¬scenate era foşnetul unor frunze de oţel, purtat uşor pe aripi de vânt. Tabăra lor nu era construită după nici un plan, nu vedea şanţuri, nici ţăruşi ascuţiţi, nici şiruri ordonate de călăreţi. Pretutindeni, răsăreau la întâmplare adăposturi rudimentare de pământ şi corturi de camuflaj, ca un vărsat de vânt pe faţa pă¬mântului. Văzu căpiţe de fân dezlânate, simţi miros de capre şi de oi, văzu cai şi porci şi câini din belşug. Lujere de fum negru se ridicau dintr-o mie de focuri.

Aceasta nu e o armată, după cum nu este un oraş. Este un neam întreg adunat laolaltă.

Dincolo de lacul alungit, una dintre movile se mişcă. O privi mai atent şi văzu că nu era din pământ, ci era vie, o bestie greoaie, păroasă, cu un şarpe în loc de nas şi colţi mai mari decât ai celui mai mare mistreţ care existase vreodată. Iar făptura care călărea era şi ea uriaşă, disproporţionată, având picioare şi şolduri prea late ca să fie bărbat.

Pe urmă, un val neaşteptat de frig îi făcu blana să se zburlească, iar aerul fremăta de sunetul aripilor. Când ridică ochii la vârfurile albe ca gheaţa ale munţilor de deasupra, o umbră se ridică din cer, plum-burie. Un ţipăt ascuţit brazdă văzduhul. Zări aripi al-bastre-cenuşii, larg desfăcute, acoperind soarele...

- Nălucă, strigă Jon, ridicându-se în capul oase¬lor. Simţea şi acum ghearele, durerea. Nălucă, la mine!

Ebben apăru dintr-odată, îl înhaţă de păr şi îl scutură.

- Linişte! Vrei să aduci sălbaticii asupra noastră? Ce-i cu tine, băiete?

- Un vis, răspunse Jon abia şoptit. Eram Nălucă, eram pe marginea muntelui, privind în jos la un râu îngheţat, şi ceva m-a atacat. O pasăre, un vultur cred...

Cavalerul Dalbridge zâmbi:

- In visele mele sunt mereu femei frumoase. Aş vrea să visez mai des.

Qhorin veni lângă ei.

- Un râu îngheţat, zici?

- Apa Laptelui porneşte de la un lac mare de la picioarele unui gheţar, interveni Şarpele Stâncilor.

- Era un copac cu chipul fratelui meu. Sălbaticii... erau mii, mai mulţi decât am ştiut vreodată că există. Şi uriaşi călărind pe mamuţi. După felul cum se trans-formase lumina, Jon socoti că dormise patru sau cinci ore. Capul îl durea, la fel şi ceafa, acolo unde ghearele îi sfâşiaseră carnea. Dar asta s-a întâmplat în vis.

- Spune-mi tot ce-ţi aminteşti, de la început până la sfârşit, zise Qhorin Halfhand.

Jon era nedumerit.

- A fost doar un vis.

- Un vis de lup, spuse Halfhand. Craster i-a spus Lordului Comandant că sălbaticii se adună lângă un izvor al Apei Laptelui. Poate de aceea ai visat. Sau poate că ai văzut ce ne aşteaptă peste câteva ore. Spune-mi.

Se simţea pe jumătate nebun să le vorbească lui Qhorin şi celorlalţi cercetaşi despre asemenea lucruri, dar făcu aşa cum i s-a ordonat. Totuşi, nici unul din¬tre fraţii în negru nu râse. Când termină, nici măcar Cavalerul Dalbridge nu mai zâmbea.

- Om-fiară? întrebă Ebben cu înverşunare, uitân-du-se la Halfhand.

Se refera la vultur? se întrebă Jon, Sau la mine? Oamenii-fiare şi oamenii-lupi aparţineau poveştilor Bătrânei Nan, nu acestei lumi în care trăise toată viaţa. Cu toate acestea, aici, în acest ţinut sălbatic şi mohorât de piatră şi de gheaţă, nu era greu de crezut.

- Se ridică vânturile reci. Şi Mormont se temea de ele. Benjen Stark a simţit şi el asta. Morţii umblă şi copacii au ochi din nou. De ce să ne împotrivim când vine vorba de oameni-lupi şi de uriaşi?

- Asta înseamnă că şi visele mele sunt adevărate? întrebă Cavalerul Dalbridge. Lordul Snow poate să-şi păstreze mamuţii. Eu vreau femeile mele.

- Bărbat şi copil, am slujit Rondul şi am călătorit mai departe ca oricine, zise Ebben. Am văzut oasele uriaşilor şi am auzit multe poveşti stranii, dar gata. Vreau să-i văd cu ochii mei.

- Ai grijă să nu te vadă ei pe tine, Ebben, zise Şarpele Stâncilor.

Nălucă nu îşi făcu apariţia când porniră din nou la drum. Umbrele acopereau deja cărarea şi soarele cobora cu iuţeală către zimţatele piscuri gemene pe care cercetaşii le numeau Vârful Furcii. Dacă visul e adevărat... Il speria numai gândul. Oare vulturul l-a rănit pe Nălucă, sau l-a aruncat de pe stâncă? Şi ce era cu acel copac cu chipul fratelui său, care mirosea a moarte şi a întunecime?

Ultima rază de soare dispăru în spatele Vârfului Furcii. întunericul puse stăpânire pe Trecătoarea Ţipătului. Se făcu parcă mai frig, aproape dintr-odată. Nu mai urcau. De fapt, drumul începuse să coboare, deşi deocamdată nu abrupt. Era presărat cu crengi, cu bolovani sfărâmaţi şi cu mormane de pietre răsturnate. In curând va fi întuneric, şi încă nici urmă de Nălucă. Jon era sfâşiat, dar nu îndrăznea să-şi strige lupul străvechi, aşa cum i-ar fi plăcut. Ar putea să audă şi alte fiinţe.

- Qhorin, îl strigă Cavalerul Dalbridge cu glas scăzut. Acolo. Uite.

Vulturul era cocoţat pe creasta unei stânci, nu prea departe, deasupra lor, profilându-se pe cerul întune¬cat. Am mai văzut şi alţi vulturi, gândi Jon. Nu trebuie să fie cel pe care l-am visat.

Oricum, Ebben i-ar fi trimis o săgeată, dar cava¬lerul îl opri.

- Pasărea e departe de bătaia arcului.

- Nu-mi place să ne urmărească. Cavalerul ridică din umeri:

- Nici mie, dar n-o poţi opri. N-ai face decât să iroseşti o săgeată bună.

Qhorin rămase în şa, urmărind pasărea cu atenţie vreme îndelungată.

- Mergem mai departe, spuse el într-un sfârşit. Cercetaşii îşi reluară coborârea.

Nălucă, îi venea lui Jon să strige, unde eşti? Era pe cale să-i urmeze pe Qhorin şi pe ceilalţi când zări o străfulgerare de alb între doi bolovani. O pată de zăpadă veche, gândi el, până ce văzu că se mişcă. Sări brusc de pe cal. Când îngenunche, Nălucă îşi înălţă capul. Gâtul îi sclipea, ud, dar nu scoase nici un sunet când Jon întinse mâna să-1 atingă. Ghearele sfâşiaseră prin blană şi prin carne, o cărare însângerată, dar pa-sărea nu reuşise să-1 apuce de gât.

Qhorin Halfhand stătea deasupra lui.

- Cât e de grav?

Ca răspuns, parcă, Nălucă se ridică anevoie în picioare.

- Lupul străvechi e puternic, spuse cercetaşul. Ebben, apă. Şarpe al Stâncilor, plosca ta cu vin. Ţine-1 nemişcat, Jon.

Spălară împreună sângele închegat de pe blana lupului străvechi. Nălucă se zbătu şi-şi dezveli dinţii când Qhorin turnă vinul în rănile roşii, zdrenţuite, pe care i le lăsase vulturul,

dar Jon îl îmbrățișa, șoptin-du-i vorbe de alinare, și curând lupul se liniști. Pe când sfârtecau o fâșie din mantia lui Jon ca să-i lege rănile, bezna se instalase. Doar pulberea de stele făcea să se deosebească negrul cerului de negrul pietrei.

- Mergem înainte? vru să știe Șarpele Stâncilor. Qhorin se duse la calul lui de luptă.

- înapoi, nu înainte.

- înapoi? Jon era nedumerit.

- Vulturii au ochi mai ageri decât oamenii. Sun¬tem urmăriți. Așa că acum fugim. Halfhand își înfă¬șură o eșarfă neagră în jurul feței și sări în șa.

Ceilalți cercetași schimbară o privire, dar nici unul nu se gândi să se împotrivească. Unul câte unul, încălecară și își întoarseră caii.

- Nălucă, haide, strigă el, și lupul îl urmă, o umbră palidă mișcându-se în noapte.

Călătoriră noaptea întreagă, orbecăind, pe cărarea întortocheată și peste întinderile de pământ crăpat. Vântul bătea tot mai puternic. Uneori era atât de întuneric încât descălecau și mergeau mai departe pe jos, fiecare ducându-și calul. O singură dată, Ebben a sugerat că niște torțe le-ar putea fi de folos, dar Qhorin a spus:

- Fără foc.

Și cu asta discuția s-a încheiat.

Ajunseră la podul de piatră din vârf și începură să coboare din nou. Undeva, în întuneric, o pisică-nă-lucă urla, cuprinsă de furie, iar sunetul se lovi de pietre, de parcă zeci de alte pisici îi dădeau răspuns. Jon a avut la un moment dat impresia că vede o pereche de ochi strălucitori deasupra, pe o platformă de piatră, ca două uriașe luni pline.

In ceasul negru dinaintea răsăritului, se opriră să lase caii să se adape și să-i hrănească fiecare cu câte o mână de ovăz și cu câte un smoc sau două de fân.

- Nu suntem departe de locul unde au murit sălbaticii, zise Qhorin. De aici, un om poate să țină la distanță o sută. Omul potrivit. Se uită la Cavalerul Dalbridge.

Cavalerul își plecă fruntea.

- Fraților, lăsați-mi atâtea săgeți de câte vă puteți lipsi. își mângâie arcul lung. Și vedeți să-i dați calului meu un măr când ajungeți acasă. Il merită, bietul animal.

Rămâne să moară, înțelese Jon. Qhorin îl îmbărbăta pe cavaler bătându-1 pe braț cu mâna înmănușată.

- Dacă vulturul coboară să arunce o privire asu¬pra ta...

- ... îi vor crește câteva pene noi.

Ultimul lucru pe care Jon îl văzu din Cavalerul Dalbridge fu spatele, în timp ce acesta urca pe cărarea îngustă, către înălțimi.

Când se crăpă de ziuă, Jon privi cerul fără nori și văzu o pată mișcându-se pe întinderea albastră. Eb¬ben o văzu și el, dar Qhorin îi spuse să tacă.

- Ascultă.

Jon își ținu respirația și auzi. Hăt, departe, che¬marea unui corn de vânătoare răsuna în munți.

- Și acum, vin, zise Qhorin.

TYRION

Pod îl îmbrăcă într-o tunică de pluş de culoarea stacojie a Lannisterilor şi îi aduse lanţul ceremonial. Tyrion îl lăsă pe masa de lângă pat. Surorii lui îi displăcea să i se aducă aminte că era Mâna Regelui, şi nu voia să aţâţe şi mai mult relaţia dintre ei.

Varys îl ajunse din urmă când traversa curtea.

- Stăpâne, spuse el gâfâind puţin. Ai face bine să citeşti asta îndată. Ii întinse, cu o mână moale şi albă, un pergament.

- Un raport din nord.

- Veşti bune sau proaste? întrebă Tyrion.

- Asta nu pot eu să judec.

Tyrion desfăşură pergamentul. Trebuia să-şi mi-jească ochii ca să poată citi cuvintele, în curtea lu¬minată de torţe.

- Zeii fie îndurători, spuse el cu glas şoptit. Amândouă.

- Mă tem că da, stăpâne. E atât de trist... Atât de dureros de trist. Şi ei atât de tineri şi de nevinovaţi.

Tyrion îşi aminti cum au urlat lupii când a căzut băiatul Stark. Mă întreb, oare acum urlă? Ai mai spus cuiva? întrebă el.

- Deocamdată nu, deşi, desigur, trebuie. Rulă scrisoarea.

- Am să-i spun surorii mele. Voia să vadă cum va primi vestea. îşi dorea asta foarte mult.

Regina era deosebit de încântătoare în seara aceea. Purta o rochie cu decolteu adânc, din catifea verde închis care îi scotea în evidenţă culoarea ochilor. Părul auriu îi cădea peste umerii dezgoliţi, iar în jurul taliei purta un cordon împletit, bătut cu smaralde. Tyrion aşteptă până ce fu poftit să se aşeze şi fu servit cu o cupă de vin înainte de a-i întinde scrisoarea. Nu scoase nici un cuvânt. Cersei îl privi cu inocenţă printre gene şi îi luă pergamentul din mână.

- Sper că eşti mulţumită, spuse el în timp ce ea citea. Il voiai mort pe acel băiat Stark.

Cersei făcu o mutră acră.

- Jaime a fost cel care 1-a aruncat de la fereastra aceea, nu eu. Din dragoste, a spus, de parcă asta mi-ar fi făcut plăcere. A fost un lucru necugetat şi, în plus, periculos, dar când a stat vreodată dragul nostru frate să se gândească?

- Băiatul te-a văzut pe tine, sublinie Tyrion.

- Era copil. Aş fi putut să-1 ameninţ să păstreze tăcerea. Privi gânditoare scrisoarea. De ce trebuie să suport acuzaţii de fiecare dată când vreun Stark se înţeapă în deget? A fost mâna lui Greyjoy, eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

- Să sperăm că Lady Catelyn crede asta. Făcu ochii mari.

- N-ar îndrăzni...

să-1 ucidă pe Jaime? De ce nu? Tu ce ai face dacă Joffrey şi Tommen ar fi omorâţi?

- încă o am pe Sansa, afirmă regina.

- încă o avem pe Sansa, o corectă el, şi am face bine să avem grijă de ea. Acum, unde e cina pe care mi-ai promis-o, dulce surioară?

Cersei pregătise o masă gustoasă, asta nu putea fi

A

contestat. începură cu o supă cremoasă de castane, crutoane fierbinţi şi verdeţuri garnisite cu mere şi ananas. Urmară plăcintele de mreană, şunca unsă cu miere, morcovii în unt, fasolea albă cu slănină şi lebăda prăjită umplută cu ciuperci şi stridiile. Tyrion era excesiv de curtenitor, îi oferea surorii sale porţiile cele mai alese din fiecare fel şi avea grijă să mănânce numai ce mânca ea. Nu că s-ar fi gândit cu adevărat că ea l-ar otrăvi, dar nu strica niciodată să fie prudent.

îşi dădea seama că vestea despre copiii Stark o întristase.

- N-am primit nici un mesaj de la Podul Amar? întrebă ea neliniştită în timp ce înfigea o bucăţică de măr în vârful pumnalului, mâncând-o cu muşcături mici şi delicate.

- Nici unul.

- N-am avut niciodată încredere în Degeţel. Pen¬tru bani destui, s-ar duce la Stannis într-o clipită.

- Stannis Baratheon e al naibii de cinstit ca să cumpere oameni. Nici nu ar fi un stăpân comod pen¬tru cei de teapa lui Petyr. Războiul acesta a făcut câteva tovărăşii ciudate, sunt de acord, dar ăştia doi? Nu.

Tăind câteva felii din bucata de şuncă, Cersei spuse:

- Doamnei Tanda trebuie să-i mulţumim pentru porc.

- Un semn de iubire?

- O mită. Cere permisiunea să se întoarcă la cas¬telul ei. A ta, cât şi a mea. Bănuiesc că se teme că o vei aresta pe drum, aşa cum ai făcut cu Lordul Gyles.

- Intenţionează să fugă cu moştenitorul la tron? Tyrion îi servi surorii sale o bucată de şuncă şi îşi luă şi el una. Aş prefera să rămână. Dacă vrea să se simtă în siguranţă, spune-i să-şi aducă garnizoana de la Stokeworth. Toţi oamenii pe care îi are.

- Dacă avem atât de mare nevoie de oameni, de ce ţi-ai trimis de-aici barbarii?

O anumită ţâfnă se furişase în glasul lui Cersei.

- A fost cea mai bună întrebuinţare pe care am putut să le-o dau, îi spuse el cu sinceritate. Sunt răboinici fioroşi, dar nu sunt soldaţi. Intr-o luptă convenţională, disciplina este mai importantă decât curajul. Ne-au făcut deja mai mult bine în pădurea regelui decât ne-ar fi făcut vreodată pe zidurile oraşului.

In timp ce era servită lebăda, regina îl întrebă despre conspiraţia Oamenilor cu Coarne. Părea mai mult deranjată decât speriată.

- De ce suntem pedepsiţi cu atâţia trădători? Ce rău le-a făcut vreodată Casa Lannister acestor ticăloşi?

- Nici unul, răspunse Tyrion, dar se gândesc că sunt de partea învingătoare... ceea ce-i face nu numai trădători, dar şi proşti.

- Eşti sigur că i-ai găsit pe toţi?

- Aşa spune Varys. Lebăda era prea grea pentru gustul lui.

Pe fruntea palidă a lui Cersei apăru o cută, între acei ochi încântători.

- Te încrezi prea mult în eunucul ăla.

- Mă slujeşte bine.

- Sau aşa te-a făcut să crezi. Ţi se pare că eşti singurul căruia îi şopteşte la ureche? Ne dă fiecăruia dintre noi suficient cât să ne convingă că fără el suntem lipsiţi de ajutor. A jucat acelaşi joc şi cu mine, când m-am căsătorit cu Robert. Ani de zile am fost convinsă că nu am prieten mai devotat la curte, dar acum... Ii cercetă faţa o clipă. Spune că vrei să i-1 iei lui Joffrey pe Câine.

Lua-l-ar naiba pe Varys.

—Am nevoie de Clegane pentru treburi mult mai importante.

- Nimic nu este mai important decât viaţa regelui.

- Viaţa regelui nu e în primejdie. Joff îl va avea pe bravul Ser Osmund să-1 păzească, şi pe Meryn

Trant. Nu sunt buni pentru nimic altceva. Am nevoie de Balon Swann şi de Câine să conducă misiunile, ca să fim siguri că Stannis nu pune nici un picior pe malul dinspre noi al Apei Negre.

- Jaime ar putea conduce personal misiunile.

- De la Riverrun? Asta e o misiune pe cinste.

- Joff e doar un copil.

- Un copil care vrea să ia parte la acest război şi, o dată în viaţă, a dat dovadă de puţină înţelepciune. N-am de gând să-1 arunc în mijlocul luptei, dar tre¬buie să fie văzut. Oamenii luptă mai aprig pentru un rege care îşi riscă viaţa alături de ei decât pentru unul care se ascunde după fustele mamei.

- Are treisprezece ani, Tyrion.

- Ţi-1 aminteşti pe Jaime la treisprezece ani? Dacă vrei ca băiatul să fie fiul tatălui său, lasă-1 să joace rolul. Joff poartă cea mai bună armură pe care aurul o poate cumpăra şi va avea tot timpul zeci de mantii aurii în jurul lui. Dacă oraşul pare a fi în cel mai mic pericol de a cădea, voi cere să fie escortat îndată înapoi la Fortăreaţa Roşie.

Crezuse că asta ar putea s-o liniştească, dar nu văzu nici un semn de mulţumire în ochii aceia verzi.

- Va cădea oraşul?

- Nu. Dar dacă va cădea, roagă-te să putem păstra Fortăreața Roşie suficient de mult ca nobilul nostru tată să ne vină în ajutor.

- Tu m-ai mințit şi altă dată, Tyrion.

- întotdeauna din motive întemeiate, dulce su¬rioară. Vreau între noi relații prieteneşti la fel de mult ca tine. Am decis să-1 eliberez pe Lordul Gyles. Il crutase pe Gyles doar pentru acest gest. I1 poți avea înapoi şi pe Ser Boros Blount.

Regina strânse din buze.

- Ser Boros poate să putrezească la Rosby, zise ea, dar Tommen...

- ... rămâne unde este. E mai apărat sub protecția Lordului Jacelyn decât ar fi fost vreodată cu Lordul Gyles.

Slujitorii luară lebăda, aproape neatinsă. Cersei făcu semn să se aducă desertul.

- Sper că-ți plac tartele cu mure.

- îmi plac toate felurile de tarte.

- O, ştiam asta de mult. Ştii de ce e atât de peri¬culos Varys?

- Acum dezlegăm şarade? Nu.

- Nu are penis.

- Nici tu nu ai. Şi nu-i aşa ca urăşti asta, Cersei?

- Poate că sunt şi eu periculoasă. Tu, pe de altă parte, eşti cel mai mare nătărău dintre toți bărbații. Viermele ăla dintre picioare gândeşte pentru tine ju¬mătate din timp.

Tyrion îşi linse firimiturile de pe degete. Nu-i plăcea zâmbetul surorii sale.

- Da, şi în clipa asta viermele meu se gândeşte că poate ar fi timpul să plec.

- Nu eşti în apele tale, frățioare? Se aplecă, pri-vindu-1 cu atenție. Dintr-odată pari oarecum tulburat.

- Tulburat? Tyrion aruncă o privire spre uşă. I se părea că a auzit ceva afară. începea să regrete că a venit aici neînsoțit. Nu te-ai arătat niciodată prea interesată de penisul meu până acum.

- Penisul tău nu mă interesează atât de mult cât mă interesează în ce îl înfigi. Nu mă bazez pe eunuc în toate, aşa cum faci tu. Am propriile mele căi de a obține informații... In special informații pe care oamenii nu vor să le ştiu.

- Ce vrei să spui?

- Doar atât: Târfulița ta e în mâinile mele. Tyrion întinse mâna după cupa cu vin, trăgând

de timp să-şi adune gândurile.

- Credeam că bărbații sunt mai pe placul tău.

- Eşti un omuleț atât de nostim. Spune-mi, cu asta te-ai căsătorit până acum? Când el nu răspunse nimic, Cersei râse, zicând: Tata va fi extrem de uşurat.

îşi simțea stomacul de parcă ar fi fost plin de țipari. Cum o găsise pe Shae? Il trădase Varys? Sau toate măsurile de precauție fuseseră distruse de nerăb¬darea lui în noaptea în care a mers direct la castel?

- De ce ți-ar păsa pe cine aleg să-mi încălzească patul?

- Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile, răspunse ea. Ai complotat împotriva mea încă din ziua în care ai venit la Debarcaderul Regelui. Ai vân-dut-o pe Myrcella, l-ai furat pe Tommen şi acum unelteşti ca Joff să fie ucis. Il vrei mort ca să poți să fii tu stăpân, prin Tommen.

Ei bine, nu pot spune că ideea nu e tentantă.

- E o nebunie, Cersei. Stannis va fi aici în câteva zile. Ai nevoie de mine.

- Pentru ce? Pentru marea ta vitejie în luptă?

- Mercenarii lui Bronn nu vor lupta niciodată fără mine, minți el.

- O, eu cred că da. Iți iubesc aurul, nu inteligența diabolică. Dar nu te teme, nu vor rămâne fără tine, n-am să spun că nu m-am gândit din când în când să-ți tai gâtul, dar Jaime nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

- Şi târfa? Nu voia să-i spună pe nume. Dacă aş putea s-o conving că Shae nu înseamnă nimic pentru mine, poate...

- Va fi tratată cu blândețe atâta timp cât fiii mei nu pățesc nimic rău. Dar dacă Joff va fi omorât sau dacă Tommen cade în mâinile duşmanilor noştri, târfulița ta va muri în chinuri mai mari decât îți poți închipui. -

Chiar crede că am de gând să-mi ucid propriul nepot.

- Băieții sunt în siguranță. Drept ce fel de om mă iei?

- Unul mic şi strâmb.

Tyrion privi drojdiile de pe fundul cupei sale de vin. Ce ar face Jaime în locul meu? Ar ucide-o pe cățea, cel mai probabil, şi s-ar gândi la consecințe după aceea. Dar Tyrion nu avea o sabie aurită, nici priceperea să o mânuiască. Il plăcea furia nesăbuită a fratelui său, dar nobilul lor tată era cel pe care trebuia să caute să-1 depăşească. Piatră, trebuie să fiu de piatră, trebuie să fiu Castelul de Piatră, aspru şi neclintit. Dacă nu trec acest test, va trebui să caut de bunăvoie cea mai apropiată menajerie.

- După câte ştiu, ai omorât-o deja, spuse el.

- Vrei s-o vezi? M-am gândit că s-ar putea să vrei. Cersei traversă camera şi dădu la o parte o uşă grea de stejar. Aduceți târfa fratelui meu.

Frații lui Ser Osmund, Osney şi Osfryd, erau ca două boabe de mazăre din aceeaşi păstaie, bărbați înalți, cu nasuri coroiate, cu părul negru şi cu zâmbete crude. Fata atârna între ei, cu ochi mari şi albi pe fața-i întunecată. Din buza spartă îi şiroia sângele şi prin veşmintele sfâşiate Tyrion îi vedea vânătăile. Mâinile îi erau legate cu sfoară şi îi puseseră un căluş în gură, ca să nu poată vorbi.

- Ai spus că nu va păți nimic.

- S-a împotrivit. Spre deosebire de frații săi, Osney Kettleblack era proaspăt bărbierit, astfel că zgârie¬turile se vedeau desluşit pe obrazul lui ras.

- Fata asta are gheare de pisică-nălucă.

- Vânătăile se vindecă, spuse Cersei pe un ton plictisit. Târfa va trăi. Atâta timp cât trăieşte Joff.

Lui Tyrion îi venea să râdă de ea. Ar fi fost drăguț, foarte, foarte drăguț, dar ar fi dat jocul în vileag. Ai pierdut, Cersei, iar aceşti Kettleblack sunt nişte nătărăi chiar mai mari decât susținea Bronn. Nu trebuia decât să rostească acele cuvinte.

In schimb, privi chipul fetei şi spuse.

- Juri că o vei elibera după război?

- Dacă-1 eliberezi pe Tommen, da. Se ridică în picioare.

- Atunci păstrați-o, dar păstrați-o teafără. Dacă aceste animale cred că se pot folosi de ea... Ei bine, scumpă surioară, lasă-mă să constat că o balanță se înclină în două părți. Vorbea pe un ton calm, egal, nepăsător, căutase glasul tatălui său şi îl găsise. Orice i se întâmplă ei i se întâmplă şi lui Tommen, şi asta include şi bătăile şi violurile. Dacă mă consideră un asemenea monstru, voi juca pentru ea acest rol.

Cersei nu se aşteptase la asta.

- N-ai îndrăzni.

Tyrion se strădui să zâmbească, încet şi rece. Unul verde, unul negru, ochii lui o batjocoreau.

- Să îndrăznesc? O voi face eu însumi.

Mâna surorii sale zbură spre fața lui, dar el o prinse de încheietură şi o îndoi până când Cersei țipă. Osfryd se apropie în apărarea ei.

- încă un pas şi îi rup mâna, îl avertiză piticul. Bărbatul se opri. Iți aduci aminte când ți-am spus că nu mă vei mai lovi niciodată, Cersei? O trânti la podea şi se întoarse la cei trei Kettleblack. Dezlegați-o şi scoateți-i căluşul ăla.

Sfoara fusese strânsă atât de tare încât să-i oprea¬că sângele să curgă spre mâini. Țipă de durere când circulația reveni. Tyrion îi masă degetele cu blândețe, până ce fata începu din nou să simtă.

- Dulceața mea, spuse el, trebuie să fii curajoasă. Regret că ți-au făcut rău.

- Ştiu că mă vei elibera, stăpâne.

- Te voi elibera, promise el, iar Alayaya se aplecă şi-1 sărută pe frunte. Buzele ei crăpate lăsară o dâră de sânge pe fruntea lui. Un sărut însângerat e mai mult decât merit, gândi Tyrion. N-ar fi pățit niciodată nimic dacă nu eram eu.

Avea încă urme de sânge când privi în jos la regină.

- Nu mi-ai plăcut niciodată, Cersei, dar eşti pro¬pria mea soră, aşa că nu ți-am făcut nici un rău. Tu ai pus capăt acestui lucru. Te voi face să suferi pentru asta. încă nu ştiu cum, dar lasă-mi timp. Va veni o zi când te vei considera apărată şi fericită şi, dintr-o dată, bucuria ta se va face scrum şi vei şti că datoria e plătită. In război, îi spusese cândva tatăl

său, bătălia s-a terminat în clipa în care o armată se împrăştie şi fuge. Nu contează că sunt la fel de numeroşi cum erau cu o clipă înainte, încă înarmați şi îmbrăcați în armuri, odată ce au fugit din fața ta, nu se vor mai întoarce să lupte. Aşa era cu Cersei.

- Ieşi afară! fu singurul răspuns pe care-1 putu ea găsi. Piei din fața mea!

Tyrion se înclină.

- Noapte bună, atunci. Şi vise plăcute.

Se îndreptă înapoi către Turnul Mâinii, cu capul plesnindu-i, de parcă ar fi fost călcat de o mie de picioare în armuri. Ar fi trebuit sa-mi dau seama că asta urmează din clipa în care m-am furişat prin spatele dulapului Chatayei. Probabil că nu a vrut să-şi dea seama. Picioarele îl dureau tare când termină de urcat. Il trimise pe Pod după o carafă cu vin şi intră în dormitorul său.

Shae stătea cu picioarele încrucişate pe patul cu baldachin, goală, doar cu un lanț de aur legănându-i-se deasupra sânilor, un şir din mâini aurii înlănțuite, fiecare strângând-o pe următoarea.

Tyrion nu se aşteptase s-o vadă.

- Ce faci aici?

Râzând, Shae mângâie lanțul.

- Voiam nişte mâini pe sânii mei..., dar mâinile astea mici, de aur, sunt reci.

Pentru o clipă, nu ştiu ce să spună. Cum îi putea spune că o altă femeie încasase bătaia destinată ei şi ar putea foarte bine să moară în locul ei, dacă Joff are ghinionul să fie doborât în luptă? îşi şterse sângele Alayayei de pe frunte cu podul palmei.

- Lady Lollys...

- Doarme. Nu vrea altceva decât să doarmă, vaca. Doarme şi mănâncă. Uneori adoarme în timp ce mănâncă. Mâncarea cade sub pături şi se rostogoleşte peste ea şi eu trebuie s-o spăl. Se strâmbă cu dezgust. Doar şi-au făcut mendrele cu ea.

- Mama ei spune că e bolnavă.

- Are un prunc în burtă, atâta tot.

Tyrion îşi roti privirea prin încăpere. Toate pă¬reau la locul lor. Cum ai intrat? Arată-mi uşa secretă. Ridică din umeri.

- Lordul Varys m-a obligat să port o glugă, n-am putut vedea, doar... într-un anume loc am reuşit să arunc un ochi la podea, pe sub glugă. Erau numai pietre, ştii, din acelea care compun o imagine.

- Un mozaic? Shae încuviință.

- Erau roşii şi negre. Cred că imaginea era un dragon. In rest, totul era în întuneric. Am coborât o scară şi am mers mult timp până ce m-a răsucit. Ne-am oprit o dată ca el să deschidă o poartă de fier. Pe urmă am urcat încă o scară, cu un tunel în vârf. A trebuit să mă aplec şi cred că Lordul Varys mergea târâş.

Tyrion făcu un tur al camerei. Unul dintre sfeş¬nice părea desfăcut. Se ridică pe vârfuri şi încercă să-1 întoarcă. Se roti încet, frecându-se de peretele de piatră. Când îl întoarse cu susul în jos, capătul de lumânare căzu. Paiele împrăştiate pe piatra rece nu păreau deranjate în nici un fel.

- Stăpânul nu vrea să se culce cu mine? întrebă Shae.

- Intr-o clipă. Tyrion deschise dulapul şi azvârli hainele, apoi împinse scândura din spate. Ceea ce funcționa într-un bordel putea funcționa la fel de bine şi într-un castel... Dar nu, lemnul era solid, de ne¬clintit. O piatră de lângă bancheta de la fereastră îi atrase privirea, dar toate zgâlțâielile şi îmbrâncelile fură în zadar. Se întoarse în pat, frustrat şi supărat.

Shae îi desfăcu pantalonii şi îi trase brațele în jurul gâtului ei.

- Ai umeri tari ca nişte pietre, murmură ea. Gră-beşte-te, vreau să te simt în mine. Cu toate acestea, când picioarele ei i se strânseră în jurul taliei, bărbăția îl părăsi. Când simți că devine moale, Shae se furişă sub cearceafuri şi îl luă în gură, dar nici asta nu îl putu excita.

După câteva clipe o opri.

- Ce-i cu tine? întrebă ea. Toată dulcea inocență din lume era întipărită acolo, pe liniile chipului ei tânăr.

Inocență? Prostule, e o târfă, Cersei avea dreptate că gândeşti cu penisul, prostule, prostule.

- Dormi, dulceață, o îndemnă el mângâindu-i părul. Dar mult timp după ce Shae îi urmase sfatul, Tyrion zăcea încă treaz, cu mâna căuş peste un sân mic, ascultându-i respirația.

CATELYN

Sala Mare a Riverrunului era un loc pustiu pentru o cină în doi. Umbre adânci înveşmântau pereții. Una dintre torțe se stinsese, rămânând aprinse doar trei. Catelyn îşi fixa cu privirea pocalul cu vin. Vinul vechi îi lăsa un gust diluat şi acru pe limbă. Brienne era vizavi de ea. Intre ele, jilțul tatălui său era gol, ca şi celelalte din încăpere. Până şi servitorii erau plecați. Le dăduse permisiunea să participe la sărbătoare.

Zidurile cetății erau groase, dar, chiar şi aşa, au¬zeau sunetelțe înfundate ale petrecerii de afară, din curte. Ser Desmond adusese douăzeci de butoaie din pivnițe, iar oamenii de rând sărbătoreau iminenta întoarcere a lui Edmure şi victoria lui Robb de la Pisc, ridicând cornuri de băut cu bere neagră de malț.

Nu-i pot învinui, gândi Catelyn. Ei nu ştiu. Şi, daca ar şti, de ce le-ar păsa? Nu mi-au cunoscut fiii. Nu l-au urmărit niciodată pe Bran cățărându-se, cu inima în gât, cu mândria şi groaza atât de îngemănate încât

păreau una, nu l-au auzit râzând, nu au zâmbit vă-zându-l pe Rickon încercând cu atâta înverşunare să fie ca fraţii lui mai mari. Privea lung mâncarea aşezată în faţa ei, păstrăv înfăşurat în slănină, salată de frunze de nap, fenicul roşu şi iarbă dulce, fasole şi ceapă şi pâine fierbinte. Brienne mânca metodic, ca şi cum cina ar fi fost o altă corvoadă pe care trebuia să o îndeplinească. Am devenit o femeie acră, gândi Cate-lyn. Nu găsesc plăcere nici în băutură, nici în mâncare, şi cântecul şi veselia au devenit pentru mine nişte străini care dau de bănuit. Sunt o făptură făcută din tristeţe şi din praf şi din doruri amare. In trupul meu e un loc gol, acolo unde cândva mi-a fost inima.

Devenise insuportabil să o audă pe cealaltă femeie mâncând.

- Brienne, nu sunt o companie potrivită. Du-te şi alătură-te celor care petrec, dacă vrei. Bea un corn de bere şi dansează în sunetele harpei lui Rymund.

- Nu sunt făcută pentru petreceri, doamna mea. Mâinile sale mari rupseră în bucăţi o coajă de pâine neagră. Brienne privea bucăţile de pâine de parcă ar fi uitat ce erau. Dacă porunceşti, eu...

Catelyn îi simţea stânjeneala.

- M-am gândit doar că poate ţi-ar face plăcere o companie mai veselă decât mine.

- Sunt foarte mulţumită. Fata înmuie pâinea în untura lăsată de slănina în care fusese prăjit păstrăvul.

- A mai fost o pasăre azi-dimineaţă. Catelyn nu ştia de ce spusese asta. Maesterul m-a trezit îndată.

Şi-a făcut datoria, dar n-a fost politicos din partea lui. N-a fost politicos deloc. Nu avusese de gând să-i spună lui Brienne. Nimeni nu ştia în afară de ea şi de Maester Vyman, şi intenţionase să lase lucrurile aşa, până când... până când...

Până când ce? Femeie nesocotită, oare dacă păstrezi un secret în inimă e mai puţin adevărat? Dacă nu-l spui, dacă nu vorbeşti niciodată despre el, va deveni doar un vis, mai puţin decât un vis, un coşmar pe jumătate uitat? O, de-ar fi zeii atât de generoşi!

- Sunt veşti de la Debarcaderul Regelui? întrebă Brienne.

- Aş fi vrut să fie. Pasărea a venit de la Castelul Cerwyn, trimisă de Ser Rodrik, castelanul meu. Aripi negre, cuvinte negre. A adunat câte oşti a putut şi înaintează către Winterfell, să ia castelul înapoi. Cât de neimportant sunau toate acestea acum. Dar a spus..., a scris..., mi-a spus, el...

- Doamna mea, ce este? Sunt veşti despre fiii tăi?

Era o întrebare atât de simplă; ar fi vrut ca răs¬punsul să poată fi la fel de simplu. Când Catelyn încercă să vorbească, cuvintele i se opriră în gâtlej.

- Nu mai am nici un fiu în afară de Robb. Reuşi să rostească acele cuvinte teribile fără un suspin, şi măcar pentru asta se bucura.

Brienne o privi îngrozită.

- Doamna mea?

- Bran şi Rickon au încercat să fugă, dar au fost prinşi la o moară de la Apa Ghindei. Theon Greyjoy le-a urcat capetele pe zidurile Winterfellului. Theon Greyjoy, care a mâncat la masa mea de când era un băieţandru de zece ani. Am spus-o, zeii să mă ierte! Am spus-o şi am făcut să fie adevărat

Chipul lui Brienne era o pată apoasă. întinse mâna peste masă, dar degetele ei fură oprite brusc de de¬getele lui Catelyn, de parcă atingerea ar fi putut s-o deranjeze.

- Eu... Nu există cuvinte, doamna mea. Buna mea doamnă. Fiii tăi, ei... sunt la zei acum.

- Oare? zise tăios Catelyn. Ce zeu ar îngădui asta? Rickon era doar un copilaş. Cum putea să merite o moarte ca aceasta? Iar Bran... Când am părăsit nordul, nu deschisese ochii de când a căzut. A trebuit să plec înainte să se trezească. Acum nu mă mai pot întoarce niciodată la el, nici nu-l mai pot auzi râzând. Ii arătă lui Brienne palmele, degetele. Cicatricile astea... Au trimis un om să-i taie gâtul în timp ce dormea. Ar fi murit atunci, şi eu împreună cu el, dar lupul lui Bran a sfârtecat gâtul omului. Făcu o scurtă pauză. Presupun că Theon a ucis şi lupii. Trebuie că a fă-cut-o, altminteri... eram convinsă că băieţii sunt în siguranţă cât timp lupii străvechi sunt cu ei. Ca şi Robb, cu Vântul lui Cenuşiu. Dar fiicele mele nu mai au acum nici un lup.

Schimbarea bruscă de subiect o derută pe Brienne.

- Fiicele tale...

- Sansa era o domnişoară încă de la trei ani, mereu atât de curtenitoare şi de dornică să mulţumească.

Nu-i plăcea nimic mai mult decât poveştile despre valorile cavalereşti. Oamenii spuneau că seamănă cu mine, dar avea să devină o femeie mult mai frumoasă decât am fost eu vreodată, îţi poţi da seama. Adesea îi alungam camerista, ca să-i pot pieptăna eu părul. Avea părul roşcat, mai deschis decât al meu, şi atât de des şi de mătăsos... nuanţele de roşu oglindeau lumina torţelor şi străluceau ca arama. Iar Arya, ei bine..., oaspeţii lui Ned o luau adesea drept un băiat de la grajduri dacă intrau în curte neanunţaţi. Arya era un chin, trebuie să spun. Jumătate băiat, jumă¬tate pui de lup. Trebuia doar să-i interzici ceva şi devenea dorinţa inimii sale. Avea chipul puternic al lui Ned şi un păr castaniu care arăta întotdeauna de parcă o pasăre şi-ar fi făcut cuib în el. Mi-am pierdut nădejdea că voi face vreodată o doamnă din ea. Ea aduna zgârieturi în timp ce alte fete adunau păpuşi, şi spunea orice îi trecea prin cap. Cred că acum tre¬buie să fie moartă. Când spuse asta, o mână uriaşă

0 apăsă parcă pe piept. Vreau să-i văd morţi pe toţi, Brienne. Mai întâi Theon Greyjoy, pe urmă Jaime Lannister şi Cersei şi Pezevenghiul, fiecare, fiecare. Dar fetele mele... Fetele mele vor...

- Regina... are şi ea o fetiţă, spuse Brienne cu stângăcie. Şi fii, de vârsta ta. Când va auzi, poate că...

s-ar face milă, şi...

- Mi-ar trimite fetele înapoi, vii şi nevătămate? Catelyn zâmbi cu tristeţe. Câtă dulce inocenţă, co¬pilă! Aş putea spera... Dar nu. Robb îşi va răzbuna fraţii. Gheaţa poate ucide ca focul. Gheaţă a fost spada lui Ned. Oţel valyrian, bătut de o mie de ori, cu marginea vălurită, atât de ascuţită încât mă temeam s-o ating. Sabia lui Robb e boantă ca o măciucă în compa¬raţie cu Gheaţă. Mă tem că nu-i va fi uşor să-i taie capul lui Theon. Clanul Stark nu foloseşte călăi. Ned a spus întotdeauna că omul care dă sentinţa trebuie să ridice sabia, deşi această sarcină nu i-a făcut niciodată plăcere. Dar mie mi-ar face, o, da. îşi privi palmele tăiate, le des¬chise şi le închise, pe urmă, încet, ridică ochii.

- I-am trimis vin.

- Vin? Brienne nu pricepea. Lui Robb? Sau... lui Theon Greyjoy?

- Regicidului. Planul i-a mers bine cu Cleos Frey. Sper că eşti însetat, Jaime. Sper că gâtul ţi-e strâns şi uscat. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

- Sunt la porunca ta, doamna mea.

- Bine. Catelyn se ridică brusc. Rămâi, termină-ţi masa în pace. Voi trimite după tine mai târziu. La miezul nopţii.

- Atât de târziu, doamna mea?

- Temniţele nu au geamuri. Acolo, fiecare ceas seamănă cu altul, iar pentru mine toate ceasurile sunt miezul nopţii. Când părăsi sala, paşii lui Catelyn răsu¬nară sec. Pe când urca spre solariul Lordului Hos-ter, îi auzea afară, strigând:

-Tully! Şi:

- O cupă! O cupă pentru bravul lord!

Tatăl meu nu e mort, îi veni să le strige. Fiii mei sunt morţi, dar tatăl meu trăieşte, lua-v-ar naiba pe toţi, şi încă e stăpânul vostru.

Lordul Hoster dormea dus.

- A băut o cupă de vin pentru vise, nu cu multă vreme în urmă, doamna mea, spuse Maester Vyman. Pentru durere. Nu va şti că te afli aici.

- Nu contează, spuse Catelyn. E mai mult mort decât viu, dar e mai viu decât bieţii mei fii.

- Doamna mea, ce-aş putea face pentru tine? Poate un praf de dormit?

- Mulţumesc, dar nu. Nu vreau să-mi alung du¬rerea prin somn. Bran şi Rickon merită mai mult de la mine. Du-te şi participă la sărbătoare, eu voi sta o vreme cu tatăl meu.

- Cum ţi-e voia, doamna mea. Vyman făcu o ple-căciune şi plecă.

Lordul Hoster zăcea culcat pe spate, cu gura deschisă, cu respiraţia ca un oftat slab, şuierat. O mâ¬nă atârna pe marginea cuverturii, un obiect palid, fragil, descărnat, dar cald la atingere. îşi strecură degetele între ale lui şi le strânse. Oricât l-ai strânge de tare, nu-l poţi păstra aici, gândi ea cu tristeţe. Lasă-l să plece. Insă degetele parcă nu voiau să se desfacă.

- N-am pe nimeni cu care să vorbesc, tată, îi spuse. Mă rog, dar zeii nu răspund. Ii sărută uşor mâna. Pie¬lea era caldă, brăzdată de vene albastre ce se rami¬ficau ca nişte râuri sub pielea palidă, translucidă. Afară, râurile mai mari curgeau, Furca Roşie şi Piatra

Răsucită, şi vor curge de-a pururi, dar nu şi râurile din mâinile tatălui ei. Curând, prea curând, acel curs se va opri. Noaptea trecută am visat acea ultimă noapte, când Lysa şi cu mine ne-am rătăcit în timp ce călătoream de la Seagard. Iți aminteşti? Ceața aceea ciudată s-a ridicat şi am rămas în urma convoiului. Totul era cenuşiu şi nu puteam să văd la o palmă în fața calului meu. N-am mai găsit drumul, crengile copacilor erau ca nişte brațe lungi, osoase, întin-zându-se să ne înşface când treceam pe lângă ele. Lysa a început să plângă, iar când eu am început să strig, ceața înghițea parcă sunetul. Dar Petyr ştia unde ne aflam şi s-a întors şi ne-a găsit...

Dar nu are cine să mă găsească acum, nu-i aşa? De data aceasta trebuie să-mi găsesc singură drumul şi mi-e greu, atât de greu.

îmi amintesc întruna cuvintele lui Stark. Iarna a venit, tată. Pentru mine, pentru mine. Robb trebuie să-1 înfrunte acum şi pe Greyjoy, pe lângă Lannisteri, şi pentru ce? Pentru o coroană de aur şi un lanț de fier? Pământul a sângerat destul, fără doar şi poate, îmi vreau fetele înapoi, vreau ca Robb să lase jos sabia şi să aleagă o fiică de treabă de-a lui Walder Frey să-1 facă fericit şi să-i dăruiască fii. Ii vreau pe Bran şi pe Rickon înapoi, vreau... Catelyn lăsă capul în jos. Vreau..., repetă ea, şi pe urmă cuvintele îi pieriră.

După o vreme, lumânarea pâlpâi şi se stinse. Lumina lunii privi pieziş printre fâşiile obloanelor, aşternând dâre palide, argintii, pe chipul tatălui ei.

Auzea şoapta lină a respirației sale chinuite, goana nesfârşită a apelor, coardele uşoare ale unui cântec de dragoste purtat de vânt dinspre grădină, atât de trist şi de dulce.

„Am iubit o fecioară, roşie ca o toamnă", cânta Rymund, „cu amurg în păr."

Catelyn nu observă când s-a sfârşit cântecul. Tre¬cură ore, dar i se păru că au fost doar clipe, până când Brienne veni la uşă.

- Doamna mea, vesti ea cu glas şoptit. Miezul nopții a sosit.

Miezul nopții a sosit, tată, gândi ea, şi trebuie sâ-mi fac datoria. Ii lăsă mâna.

Temnicerul era un omuleț cu priviri furişe şi vene sparte în nas. Il găsiră aplecat deasupra unei căni de bere şi-a unor resturi de plăcintă cu porumbel, mai mult decât cherchelit. Le privi chiorâş, cu suspiciune.

- Iertăciune, doamna mea, dar Lordul Edmure zice că nimeni n-are voie să-1 vadă pe Regicid fără o hârtie de la el, cu sigiliul lui pe ea.

- Lordul Edmure? A murit tata şi nu mi-a spus nimeni?

Temnicerul îşi linse buzele.

- Nu, doamna mea, din câte ştiu eu.

- Vei deschide celula sau vei veni cu mine la so-lariul Lordului Hoster să-i spui de ce ai găsit nimerit să mă sfidezi.

îşi plecă ochii.

- Cum spune doamna mea. Cheile erau legate la cureaua de piele țintată cu care era încins la brâu. Mormăi în barbă, scotocind printre ele, până ce o găsi pe cea care se potrivea la celula Regicidului.

- Intoarce-te la berea ta şi lasă-ne, porunci ea. O lampă cu ulei atârna de un cârlig din tavanul scund. Catelyn o luă jos şi mări flacăra. Brienne, ai grijă să nu fiu deranjată.

Brienne încuviință şi se postă în fața celulei, odih-nindu-şi mâinile pe mânerul sabiei.

- Doamna mea mă va chema dacă va avea nevoie de mine.

Catelyn dădu la o parte cu umărul uşa grea din lemn şi fier şi intră în întunericul desăvârşit. Acestea erau măruntaiele Riverrunului şi miroseau ca atare. Paiele vechi pârâiau sub picioare. Zidurile erau deco¬lorate, cu pete de silitră. Prin piatră, auzea sunetul îndepărtat al Pietrei Răsucite curgând. Lumina lămpii dezvălui o găleată arhiplină cu fecale într-un colț şi o siluetă ghemuită într-altul. Carafa de vin era lângă uşă, neatinsă. Atâta s-a ales din planul meu. Presupun ca ar trebui sa fiu recunoscătoare că temnicerul nu a băut-o el.

Jaime ridică mâinile să-şi acopere fața, zornă-indu-şi lanțurile de la încheieturi.

- Lady Stark, spuse el cu un glas răguşit de-atâta tăcere. Mă tem că nu sunt într-o postură adecvată ca să te primesc.

- Uită-te la mine, ser.

- Mă dor ochii de la lumină. Aşteaptă o clipă, te rog. Lui Jaime Lannister nu-i fusese îngăduit să se bărbierească din noaptea în care a fost capturat în Pădurea Şoaptelor, şi o barbă lățoasă îi acoperea fața, cândva atât de asemănătoare cu a reginei. Aruncând sclipiri aurii în lumina lămpii, barba îl făcea să arate ca un animal mare, galben, magnific chiar şi în lanțuri. Părul nespălat îi atârna încâlcit pe umeri, hainele putrezeau pe trupul lui, fața îi era palidă şi răvăşită, dar, chiar şi aşa, puterea şi frumusețea băr¬batului erau încă vizibile.

- Văd că nu ai nici un chef de vinul pe care ți l-am trimis.

- O generozitate atât de neaşteptată mi s-a părut oarecum suspectă.

- Pot pune să ți se taie capul oricând doresc. De ce ar trebui să te otrăvesc?

- Moartea prin otrăvire poate părea naturală. E mai greu de susținut că mi-a căzut capul pur şi simplu. De pe podea, îşi ridică privirea, mijindu-şi ochii verzi, ca de pisică, obişnuindu-se încet cu lumina.

- Te-aş invita să iei loc, dar fratele tău a omis să-mi pună la dispoziție un scaun.

- Pot sta foarte bine în picioare.

- Poți? Arăți îngrozitor, trebuie să-ți spun. Deşi probabil e doar din cauza luminii de-aici. Era în¬cătuşat la încheieturile mâinilor şi la glezne, iar fiecare cătuşă era legată de celelalte, aşa că nu putea nici să stea în picioare, nici să se întindă comod. Lanțurile de la glezne erau pironite în perete. După gustul tău, brățările mele sunt destul de grele, sau ai venit să-mi mai adaugi câteva? Le fac să zornăie frumos dacă doreşti.

- Ti-ai făcut-o cu mâna ta, îi reaminti ea. Ți-am oferit confortul unei celule din turn, pe măsura obâr¬şiei şi a rangului tău. Ne-ai răsplătit încercând să evadezi.

- O celulă este o celulă. Unele de sub Casterly Rock o fac pe aceasta să pară o grădină însorită. Poate, într-o zi, am să ți le arăt.

Dacă e speriat, o ascunde bine, gândi Catelyn.

- Un bărbat cu mâinile şi cu picioarele în lanțuri trebuie să aibă o limbă mai curtenitoare în gură, ser. Nu am venit aici să fiu amenințată.

- Nu? Atunci cu siguranță ai venit să-ți faci plă¬cerile cu mine. Se spune că văduvele se plictisesc de paturile lor goale. Noi, cei din Garda Regală, jurăm să nu ne căsătorim niciodată, dar presupun că aş putea să-ți fac acest serviciu dacă de asta ai nevoie. Toarnă nişte vin şi scoate-ți rochia şi vom vedea de ce sunt în stare.

Catelyn îl privi de sus, cu repulsie. A existat vreo-dată un bărbat la fel de frumos sau de abject ca acesta?

- Dacă ai fi spus asta în prezența fiului meu, te-ar fi ucis.

- Doar dacă purtam astea. Jaime Lannister îşi zor-năi lanțurile. Ştim amândoi că băiatul se teme să mă înfrunte într-o luptă de la om la om.

- Poate că fiul meu e tânăr, dar dacă îl consideri un nătărău, te înşeli amarnic... Şi mi se pare că nu te-ai prea grăbit să lansezi provocări când aveai o armată în spatele tău.

- Vechii Regi ai Iernii s-au ascuns oare şi ei după fustele mamelor lor?

- încep să mă plictisesc, ser. Trebuie să ştiu unele lucruri.

- De ce ți-aş spune ceva?

- Ca să-ți salvezi viața.

- Crezi că mă tem de moarte? Asta părea să-1 amuze.

- Ar trebui. Crimele tale ți-au câştigat probabil un loc de tortură în cel mai adânc dintre cele şapte iaduri, dacă zeii sunt drepți.

- Ce zei sunt aceia, Lady Catelyn? Copacii la care se ruga soțul tău? Cât de bine l-au slujit când sora mea i-a tăiat capul? Jaime chicoti. Dacă există zei, de ce e lumea atât de plină de durere şi de nedreptate?

- Din cauza unor oameni ca tine.

- Nu există oameni ca mine. Sunt doar eu.

Nu găsesc nimic aici decât aroganță şi mândrie, şi curajul unui nebun. îmi răcesc gura degeaba cu el. Dacă a avut vreodată o scânteie de onoare, aceea a murit de mult.

- Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, fie. Bea vinul sau fă ceva în el, pentru mine e totuna.

Mâna lui Catelyn era pe închizătoarea uşii când Jaime spuse:

- Lady Stark. Catelyn se întoarse şi aşteptă. Lucru¬rile încep să ruginească la umezeală, continuă Jaime. Până şi manierele unui bărbat. Rămâi şi-ţi vei primi răspunsurile... pentru un anumit preţ.

Nu are pic de ruşine.

- Prizonierii nu stabilesc preţuri.

- O, pe al meu îl vei găsi destul de mic. Temni¬cerul tău nu-mi spune decât minciuni ordinare, şi nici măcar nu se poate ţine de ele. Intr-o zi spune că Cersei a fost ucisă, iar în cealaltă că tatăl meu a murit. Răspunde la întrebările mele şi eu voi răspunde la ale tale.

- Adevărul adevărat?

- O, vrei adevărul? Bagă de seamă, doamna mea. Tyrion spune că oamenii susţin adesea că tânjesc după adevăr, dar rareori le place gustul lui când le este servit.

- Sunt destul de puternică să aud tot ce doreşti să spui.

- Cum vrei, atunci. Dar prima dată, dacă eşti atât de amabilă... vinul. Mi-e gâtul uscat.

Catelyn atârnă lampa de uşă şi aduse mai aproape cupa şi carafa. Jaime îşi plimbă vinul în gură înainte de-a înghiţi.

- Acru şi prost, dar merge. Se sprijini cu spatele de perete, îşi trase genunchii la piept şi o privi.

- Prima ta întrebare, Lady Catelyn. Neştiind cât ar putea să dureze acest joc, Catelyn nu pierdu timpul.

- Eşti tatăl lui Joffrey?

- N-ai întreba niciodată dacă nu ai şti răspunsul.

- Il vreau de pe buzele tale. Ridică din umeri.

- Joffrey este al meu. Ca şi celelalte progenituri ale lui Cersei, presupun.

- Recunoşti că eşti amantul surorii tale?

- Mi-am iubit întotdeauna sora, şi îmi datorezi două răspunsuri. Toate rudele mele sunt încă în viaţă?

- Ser Stafford Lannister a fost ucis la Oxcross, mi s-a spus.

Jaime nu era mişcat.

- Unchiul Dolt, aşa îi spunea sora mea. Pe mine mă interesează Cersei şi Tyrion. Precum şi nobilul meu tată.

- Trăiesc, toţi trei. Dar nu pentru multă vreme, dacă zeii sunt buni.

Jaime mai bău nişte vin.

- Următoarea întrebare.

Catelyn se întreba dacă va îndrăzni să răspundă la următoarea ei întrebare cu altceva în afară de o minciună.

- Cum a ajuns să cadă fiul meu Bran?

- L-am aruncat de la fereastră.

Uşurinţa cu care a spus-o o lăsă pe Catelyn fără grai preţ de o clipă. Dacă aş avea un cuţit, l-aş omorî acum, gândi ea, dar apoi îşi aminti de fete. Gâtul i se strânse când spuse:

- Erai cavaler, ai jurat să-i aperi pe cei slabi şi nevinovaţi.

- Era destul de slab, dar poate nu atât de nevi¬novat. Ne spiona.

- Bran n-ar fi spionat.

- Atunci dă vina pe preţioşii tăi zei, care l-au adus pe băiat la fereastra noastră şi l-au lăsat să vadă ceva ce nu era pentru ochii lui.

- Să învinuiesc zeii? întrebă ea nevenindu-i să creadă. A ta a fost mâna care 1-a aruncat. Tu ai vrut să moară.

Lanţurile îi zornăiră încet.

- Rareori arunc copii din turnuri ca să le îmbu-nătăţesc starea de sănătate. Da, am vrut să moară.

- Şi când nu a murit, ai ştiut că pericolul în care te aflai era mai mare ca oricând, aşa că ţi-ai plătit cu un sac plin cu argint o unealtă care să aibă grijă ca Bran să nu se trezească niciodată.

- Acum şi asta am făcut? Jaime ridică cupa şi luă o înghiţitură lungă. Nu voi nega că am discutat de¬spre asta, dar erai cu băiatul zi şi noapte, Maesterul tău şi Lordul Eddard veneau la el cu regularitate. Şi erau străjeri, chiar şi acei blestemaţi lupi străvechi... Ar fi

trebuit să-mi croiesc drum prin jumătate din Winterfell. Şi de ce să mă ostenesc, când se părea că băiatul va muri de bunăvoie?

- Dacă mă minţi, întâlnirea s-a sfârşit. Catelyn întinse mâinile să-i arate degetele şi palmele. Omul care a venit să-i taie gâtul lui Bran mi-a dăruit aceste cicatrici. Juri că nu ai avut nici un rol în trimiterea lui?

- Pe onoarea mea de Lannister.

- Onoarea ta de Lannister valorează mai puţin decât asta. Lovi cu piciorul găleata cu murdărie. Un mâl maroniu, puturos, se prelinse pe podeaua celu¬lei, îmbibând paiele.

Jaime Lannister se retrase din calea scursorilor atât cât îi permiteau lanţurile.

- S-ar putea, într-adevăr, să am rahat în loc de onoare, n-am să neg asta, dar n-am angajat niciodată până acum pe nimeni să ucidă în locul meu. Crezi ce vrei, Lady Stark, dar dacă l-aş fi vrut mort pe Bran al tău, l-aş fi ucis cu mâna mea.

O, zei, spune adevărul.

- Dacă n-ai trimis tu ucigaşul, atunci 1-a trimis sora ta.

- Aş şti dacă ar fi aşa. Cersei nu are secrete faţă de mine.

- Atunci a fost Pezevenghiul.

- Tyrion e la fel de nevinovat ca şi Bran al tău. El nu se căţăra pe ferestrele nimănui, spionând.

- Atunci de ce avea asasinul pumnalul lui?

- Ce pumnal era?

- Era atât de lung, spuse ea depărtându-şi mâinile, simplu, dar frumos lucrat, cu o lamă de oţel valyrian şi cu un mâner în formă de os de dragon. Fratele tău 1-a câştigat de la Lordul Baelish la turnirul de ziua aniversării Prinţului Joffrey.

Lannister turna, bea, turna şi privea în cupa lui cu vin.

- Vinul acesta se face parcă tot mai bun pe măsură ce îl beau. Inchipuie-ţi. Parcă îmi amintesc pumnalul acela, acum că l-ai descris. L-a câştigat, zici? Cum?

- Pariind pe tine când ai luptat împotriva Cava¬lerului Florilor. Cu toate acestea, când îşi auzi pro¬priile cuvine, Catelyn ştia că înţelesese greşit. Nu... a fost altfel?

- Tyrion m-a susţinut întotdeauna la turniruri, spuse Jaime, dar în ziua aceea Ser Loras m-a doborât din şa... Un ghinion, l-am luat prea uşor pe băiat, dar nu contează. Orice ar fi pariat fratele meu, a pierdut, dar pumnalul şi-a schimbat, într-adevăr, stăpânul, acum îmi amintesc. Robert mi l-a arătat în seara ace¬ea, la ospăţ. înălţimii Sale îi plăcea să-mi pună sare pe rană, mai ales când era beat. Şi când nu era el beat?

Catelyn îşi amintea că Tyrion Lannister povestise cam acelaşi lucru când au călătorit prin Munţii Lunii. Refuzase să-1 creadă. Petyr jurase că a fost altfel, Petyr care i-a fost ca un frate, Petyr care o iubea atât de mult încât a luptat în duel pentru mâna ei... Şi totuşi, Jaime şi Tyrion spuneau aceeaşi poveste, ce însemna asta? Fraţii nu se mai văzuseră de când au plecat de

la Winterfell, cu mai mult de un an în urmă.

încerci să mă păcăleşti? Aici, undeva, era o capcană.

- Am recunoscut că l-am aruncat pe preţiosul tău ştrengar de la fereastră, ce aş avea de câştigat dacă aş minţi în legătură cu acest cuţit? Dădu pe gât încă o cupă cu vin. Crezi ce vrei, nu-mi mai pasă de mult ce spun oamenii despre mine. Şi e rândul meu: Fraţii lui Robert au pornit la luptă?

- Da.

- Asta e un răspuns zgârcit. Dă-mi mai mult de-atât, sau următorul tău răspuns va fi la fel de sărac.

- Stannis a pornit împotriva Debarcaderului Regelui, spuse ea în silă. Renly e mort, ucis de fratele lui la Podul Amar, printr-un vicleşug negru pe care nu-1 înţeleg.

- Păcat, spuse Jaime. îmi plăcea mai degrabă Ren¬ly, deşi Stannis e altă poveste. Tyrellii de partea cui s-au situat?

- De partea lui Renly, la început. Acum, n-aş putea spune.

- Băiatul tău trebuie că se simte singur.

- Robb a împlinit şaisprezece ani acum câteva zile... E bărbat în toată firea şi e rege. A câştigat fiecare bătălie pe care a dus-o. Ultima veste pe care o avem de la el e că a luat Piscul de la clanul Westerling.

- încă nu a fost faţă în faţă cu tatăl meu, nu-i aşa?

- Când va fi, îl va înfrânge. Aşa cum te-a înfrânt pe tine.

- M-a luat pe nepregătite. Un şiretlic josnic.

- îndrăzneşti să vorbeşti de şiretlicuri? Fratele tău Tyrion ne-a trimis asasini în straie de mesageri, sub un stindard de pace.

- Dacă unul dintre fiii tăi ar fi fost în această celulă, fraţii lui n-ar fi făcut atâta lucru pentru el?

Fiul meu nu are fraţi, gândi ea, dar nu voia să-şi mărturisească durerea în faţa unei asemenea fiinţe. Jaime mai bău nişte vin.

- Ce înseamnă viaţa unui frate când e în joc onoa¬rea, nu? încă o sorbitură. Tyrion e destul de deştept să-şi dea seama că fiul tău nu va fi niciodată de acord cu răscumpărarea mea.

Catelyn nu putea nega asta.

- Stegarii lui Robb ar prefera să te vadă mort. Rickard Karstark, în special. I-ai ucis doi dintre fii în Pădurea Şoaptelor.

- Erau cei doi cu sorii albi? Jaime ridică din umeri. La drept vorbind, pe fiul tău încercam să-l ucid. Cei¬lalţi mi-au ieşit în cale. I-am omorât în luptă dreaptă, în focul bătăliei. Oricare alt cavaler ar fi făcut la fel.

- Cum te mai poţi socoti cavaler, când ai încălcat fiecare jurământ pe care l-ai făcut vreodată?

Jaime întinse mâna după carafă, să-şi umple din nou cupa.

- Atâtea juràminte... Te pun să juri şi să juri. Că aperi regele. Că te supui regelui. Că-i păstrezi secre¬tele. Că-i urmezi porunca. Viaţa ta pentru a lui. Dar ascultă-ţi tatăl. Iubeşte-ţi sora. Apără-i pe cei nevi¬novaţi. Respectă zeii. Supune-te legilor. E prea mult. Orice-ai face, încâlci un jurământ sau altul. Luă o înghiţitură zdravănă de vin şi închise o clipă ochii, lăsându-şi capul pe spate, sprijinit de pata de silitră de pe perete. Am fost cel mai tânăr bărbat care a purtat vreodată mantia albă.

- Şi cel mai tânăr care a trădat tot ce reprezenta ea, Regicidule.

- Regicid, pronunţă el cu grijă. Şi ce mai rege era! înălţă cupa: In cinstea lui Aerys Targaryen, Al Doilea Pe Numele Său, Lord al Celor Şapte Regate şi Protector al Ţinutului. Şi în cinstea sabiei care i-a sfârtecat gâtul. O sabie aurie, dacă nu ştiai. Până ce sângele a curs roşu pe lama ei. Acestea sunt culorile Lannisterilor, roşu şi auriu.

In timp ce Jaime râdea, Catelyn îşi dădu seama că vinul îşi făcuse treaba, Jaime băuse aproape toată carafa şi era beat.

- Doar un om ca tine ar fi mândru de o asemenea faptă.

- Ţi-am spus, nu există nici un om ca mine. Răs-punde-mi la asta, Lady Stark: Ţi-a povestit vreodată Ned cum a murit tatăl lui? Sau fratele lui?

- L-au strangulat pe Brandon sub privirile tatălui său, şi pe urmă l-au ucis şi pe Lordul Rickard.

O poveste urâtă şi veche de şaisprezece ani. Oare de ce întreba despre asta acum?

- Ucis, da, dar cum?

- Cu funia sau cu securea, presupun. Jaime luă o înghiţitură, apoi se şterse la gură.

- Fără îndoială, Ned a vrut să te menajeze. Dulcea lui tânără mireasă, chiar dacă nu tocmai fecioară. Ei bine, ai vrut adevărul. Intreabă-mă. Am făcut un târg, Nu-ţi pot refuza nimic. întreabă.

- Ce-i mort e mort. Nu vreau să ştiu asta.

- Brandon era altfel decât fratele lui, nu-i aşa? Avea sânge în vene în loc de apă rece. Semăna mai degrabă cu mine.

- Brandon nu semăna deloc cu tine.

- Dacă spui tu... Urma să vă căsătoriţi.

- Era pe drum către Riverrun când... Ciudat cum şi acum, după atâţia ani, simţea un nod în gât când povestea asta... Când a auzit despre Lyanna şi, în schimb, s-a dus la Debarcaderul Regelui. A fost un gest pripit. îşi amintea cum propriul ei tată se înfu¬riase când a sosit vestea la Riverrun. Nebunul galant, aşa i-a spus lui Brandon.

Jaime îşi turnă ultima cupă de vin.

- A intrat în Fortăreața Roşie cu câțiva camarazi, strigându-i Prințului Rhaegar să iasă afară şi să moară. Dar Rhaegar nu era acolo. Aerys şi-a trimis gărzile să-i aresteze pe toți pentru că au complotat la uciderea fiului său. Ceilalți erau tot fii de lorzi, mi se pare.

- Ethan Glover era scutierul lui Brandon, spuse Catelyn. A fost singurul care a supraviețuit. Ceilalți erau Jeffory Mallister, Kyle Royce şi Elbert Arryn, nepotul şi moştenitorul lui Arryn. Era ciudat cum își amintea şi acum numele, după atâția ani. Aerys i-a acuzat de trădare şi i-a chemat pe tații lor la curte, să răspundă acuzațiilor, cu fiii lor ca ostatici. Când

au sosit, a pus să fie omorâți fără judecată. Atât tații, cât şi fiii.

- Au fost judecați. Intr-un anumit fel. Lordul Rickon a cerut judecată prin luptă şi regele i-a înde¬plinit cerința. Stark şi-a pus armura pentru bătălie gândindu-se să se dueleze cu unul din Garda Regală. Eu, probabil. In schimb, l-au dus în sala tronului şi l-au atârnat de grinzi, în timp ce doi dintre piromanții lui Aerys au aprins sub el un foc. Regele i-a spus că acel foc era campionul Casei Targaryen. Astfel, tot ce trebuia să facă Lordul Rickard ca să-şi dovedească nevinovăția era... ei bine, să nu se ardă.

Când focul ardea cu putere, l-au adus pe Brandon. Mâinile îi erau legate cu lanțuri la spate, şi în jurul gâtului avea o sfoară udă, ataşată de un obiect pe care regele îl adusese la Tyrosh. I-au lăsat picioarele libere şi i-au atârnat sabia lungă jos, unde nu o putea atinge.

Piromanții l-au prăjit pe Lordul Rickard încet, domolind focul şi ventilându-1, ca să obțină o căldură constantă. Mantia i s-a aprins prima şi pe urmă bluza şi curând nu mai avea nimic pe el, în afară de metal şi cenuşă. Urma să se prăjească el, după cum a promis Aerys... dacă nu cumva fiii lui îl puteau elibera. Bran¬don a încercat, dar cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai tare se strângea funia de gâtul lui. In cele din urmă, s-a strangulat.

Cât despre Lordul Rickard, oțelul platoşei sale a devenit vişiniu la sfârşit, iar aurul i s-a topit de pe pinteni şi s-a scurs, picătură cu picătură, în focul de dedesubt. Eu stăteam la picioarele Tronului de Fier, în armura mea albă şi în mantia mea albă, cu gândul numai la Cersei. După, Gerold Hightower însuşi m-a luat deoparte şi mi-a spus: Ai jurat să-1 păzeşti pe rege, nu să-1 judeci. Aşa era Taurul Alb, loial până la capăt şi un om mai bun decât mine, sunt de acord.

- Aerys... Catelyn simțea gust de fiere în fundul gâtului. Povestea era atât de oribilă încât bănuia că trebuia să fie adevărată. Aerys era nebun, întreg regatul ştia asta, dar dacă vrei să mă faci să cred că l-ai ucis ca să-1 răzbuni pe Brandon Stark...

- N-am susținut aşa ceva. Familia Stark nu în¬semna nimic pentru mine. Pot spune că mi se pare deosebit de ciudat că sunt iubit de unul pentru o favoare pe care nu am făcut-o niciodată şi ponegrit de atât de mulți pentru fapta mea cea mai bună. La încoronarea lui Robert, am fost obligat să îngenun¬chez la picioarele regale, lângă Maester Pycelle şi lângă Varys, eunucul, ca să ne poată ierta pentru crimele noastre, înainte de-a ne lua în serviciul lui. Cât despre Ned al tău, ar fi trebuit să sărute mâna care l-a ucis pe Aerys, dar a preferat să disprețuiască fundul pe care l-a găsit aşezat pe tronul lui Robert. Cred că Ned Stark îl iubea pe Robert mai mult decât şi-a iubit vreodată fratele, sau tatăl..., sau chiar pe tine, doamna mea. Nu i-a fost niciodată necredincios lui Robert, nu-i aşa? Jaime izbucni într-un râs de om beat. Haide, Lady Stark, nu găseşti că toate astea sunt îngrozitor de amuzante?

- Nu găsesc nimic amuzant la tine, Regicidule.

- Iarăşi numele ăla. Nu cred că am să mă culc cu tine până la urmă. Degețel te-a avut primul, nu-i aşa? Nu mănânc niciodată din strachina altuia. In plus, nu eşti nici pe jumătate la fel de frumoasă ca sora mea. Zâmbetul lui era tăios. Nu m-am culcat niciodată cu altă femeie în afară de Cersei. In felul meu, am fost mai fidel decât a fost vreodată Ned al tău. Bietul, bătrânul, răposatul Ned. Aşa că, te întreb, cine are rahat în loc de onoare? Cum îl chema pe bastardul ăla al lui?

Catelyn făcu un pas înapoi.

- Brienne!

- Nu, nu ăsta era. Jaime Lannister dădu carafa peste cap. Un firicel i se prelinse pe față, aprins ca sângele. Snow, ăsta era. Un nume atât de alb..., ca mantiile încântătoare pe care ni le dau la Garda Rege¬lui când ne spunem jurămintele încântătoare.

Brienne dădu uşa în lături şi păşi în celulă.

- M-ai chemat, doamna mea?
- Dă-mi sabia ta. Catelyn întinse mâna.

THEON

Cerul era un nor mohorât, pădurile, moarte şi îngheţate. Rădăcinile îl înhăţau de picioare, în timp ce alerga, iar crengile desfrunzite îi biciuiau faţa, lă¬sând dâre subţiri de sânge pe obrajii săi. Theon trecea nepăsător, cu răsuflarea tăiată, făcând ţurţurii să zboare în bucăţi în faţa lui. Indurare, suspină el. Din spatele lui veni un urlet cutremurător care îi îngheţă sângele. Indurare, îndurare. Când privi înapoi peste umăr îi văzu venind, lupi uriaşi, de dimensiunea cai¬lor, cu capete de copii. O, îndurare, îndurare. Sângele le şiroia din gură, negru ca smoala, mistuind zăpada acolo unde cădea. Fiecare pas îi aducea mai aproape. Theon încercă să fugă mai repede, dar picioarele nu-1 ascultau. Copacii aveau cu toţii chipuri, şi râdeau de el, râdeau, şi urletul se auzi din nou. Simţea respi¬raţia fierbinte a fiarelor în spatele lui, o miasmă de pucioasă şi de putreziciune. Sunt morţi, morţi, i-am văzut ucişi, încercă să strige, le-am văzut capetele

înmuiate în smoală, dar când deschise gura, scoase doar un geamăt, şi pe urmă ceva îl atinse şi se răsuci, ţipând...

... zvârcolindu-se în căutarea cuţitului pe care-1 ţinea lângă pat şi reuşind doar să-1 doboare pe podea. Wex se feri din calea lui cu un salt. Duhoare stătea în spatele mutului, cu faţa luminată de jos de lumâ¬narea pe care o ducea.

- Ce? strigă Theon. Indurare! Ce vreţi? De ce sunteţi în dormitorul meu? De ce?

- Nobile prinţ, spuse Duhoare, sora ta a venit la Winterfell. Ai cerut să fii informat îndată ce soseşte.

- Era şi timpul, şopti Theon trecându-şi degetele prin păr. începuse să se teamă că Asha avea de gând să-1 lase în voia sorţii. Indurare! Aruncă o privire pe fereastră, unde primele raze palide de lumină mân-gâiau turnurile Winterfellului. Unde este?

- Lorren a dus-o, împreună cu oamenii ei, în Sala Mare, să ia micul dejun. Vrei s-o vezi acum?

- Da. Theon împinse la o parte păturile. Focul se stinsese. Wex, apă fierbinte. Nu putea să o lase pe Asha să-1 vadă răvăşit şi leoarcă de sudoare. Lupi cu fețe de copiL. începu să tremure. închideți obloanele. Camera i se părea rece, asemenea pădurii din vis.

Toate visele erau reci în ultimul timp, şi fiecare mai hidos decât celălalt. Noaptea trecută se visase din nou la moară, în genunchi, îmbrăcând morții. Mem¬brele le erau deja înțepenite, aşa că opuneau parcă, ursuzi, rezistență, în timp ce el bâjbâia, cu degete pe jumătate înghețate, smucind de pantaloni şi legând şireturi, trăgând cizme tivite cu blană peste picioare amorțite, încheind o curea de piele cu ținte în jurul unei talii cât palma.

- N-am vrut niciodată asta, le-a spus în timp ce muncea. Nu mi-au dat de ales. Cadavrele nu dădeau nici un răspuns, ci deveneau tot mai reci, tot mai grele.

Cu o noapte înainte, o visase pe nevasta mora¬rului. Theon îi uitase numele, dar îşi amintea trupul femeii, cu sâni moi, catifelați şi cu vergeturi pe pân¬tece, şi felul în care l-a zgâriat pe spate când s-a culcat cu ea. Noaptea trecută, în vis, fusese din nou cu ea în pat, dar de data aceasta avea dinți şi sus şi jos şi i-a sfâşiat gâtul chiar în timp ce îi muşca bărbăția. Era o nebunie. O văzuse şi pe ea murind. Gelmarr o doborâse cu o lovitură de topor în timp ce ea îi cerea lui Theon îndurare. Lasa-mă, femeie. El a fost cel care te-a omorât, nu eu. Şi e mort şi el. Cel puțin Gelmarr nu bântuia somnul lui Theon.

Visul se îndepărtase când Wex reveni cu apa. Theon îşi spălă sudoarea şi somnul de pe trup şi se îmbrăcă pe îndelete. Asha îl lăsase suficient să aştepte, acum era rândul lui. Alese o tunică de satin, cu dungi negre şi aurii, şi o vestă frumoasă de piele cu ținte de argint... şi abia atunci îşi aminti că nenorocita lui de soră punea mai mult preț pe arme decât pe fru¬musețe, înjurând, îşi smulse hainele de pe el şi se îmbrăcă din nou, dar în postav negru şi-n zale. La brâu îşi prinse sabia şi pumnalul, amintindu-şi noap¬tea când ea îl umilise la masa propriului său tată. Dragul ei copilaş, da. Ei bine, am acum şi eu un cuțit şi ştiu cum sâ-l folosesc.

La urmă de tot îşi puse coroana, o fâşie de fier rece, subțire ca un deget, încrustată cu bucăți mari de diamante negre şi de aur. Era deformată şi urâtă, dar nu avea ce face în privința asta. Mikken era în¬gropat în cimitir, şi noul fierar nu era în stare să facă aproape nimic în afară de cuie şi potcoave. Theon se consolă amintindu-şi că era doar o coroană de prinț. Va avea ceva mult mai de soi când va fi înco¬ronat ca rege.

In fața uşii, Duhoare aştepta împreună cu Urzen şi cu Kromm. Theon plecă împreună cu ei. In ultima vreme, lua gărzi cu el oriunde mergea, chiar şi la privată. Winterfellul îl voia mort. Chiar în noaptea în care s-au întors de la Apa Ghindei, Gelmarr cel Fioros a căzut pe nişte trepte şi şi-a rupt spatele. In ziua următoare, Aggar s-a ales cu beregata tăiată de la o ureche la alta. Gynir Rednose a devenit atât de prudent încât se ferea de vin, se ducea la culcare în cămaşă de zale, cu cască şi cu coif, şi adoptase cel mai gălăgios câine din adăpost să-i dea de ştire dacă cineva încerca să se furişeze unde dormea. Cu toate acestea, într-o dimineață castelul s-a trezit la lătratul frenetic al cățeluşului său. L-au găsit alergând în jurul fântânii, iar Rednose înota în ea, mort.

Nu putea să lase omorurile nepedepsite. Farlen era cel mai suspect dintre toți, astfel că Theon l-a ju¬decat, l-a găsit vinovat şi l-a condamnat la moarte. Până şi asta a decurs în mod nefericit. Când a înge¬nuncheat lângă butuc, îngrijitorul de câini a spus:

- Stăpânul Eddard omora mereu cu mâna lui. Trebuia să ia toporul în mână sau să pară slab.

Mâinile îi erau transpirate, aşa că mânerul i-a alunecat şi prima lovitură a căzut între umerii lui Farlen. A fost nevoie de încă trei lovituri să taie toate oasele şi muşchii aceia şi să despartă capul de trup, şi pe urmă i s-a făcut rău, amintitu-şi toate momentele când au stat la o cupă de mied, discutând despre câini şi despre vânătoare. N-am avut de ales, voia să-i țipe cadavrului. Oamenii de fier nu pot păstra secrete, tre¬buie să moară, şi cineva trebuie să-şi asume vina pentru asta. îşi dorea doar să-1 fi ucis mai curat. Ned Stark nu avusese niciodată nevoie de mai mult de-o singură lovitură ca să ia capul unui om.

Crimele au încetat după moartea lui Farlen, dar oamenii continuau să fie posomorâți şi neliniştiți.

- Nu se tem de nici un duşman în luptă deschisă, i-a spus Lorren cel Negru, dar e altă treabă să locuieşti printre duşmani, fără să ştii niciodată dacă spălă¬toreasă vrea să te sărute sau să te ucidă, sau dacă slu¬jitorul îți umple cupa cu bere sau cu otravă. Am face bine să părăsim acest loc.

- Sunt Prințul de Winterfell! a strigat Theon. Acesta e tronul meu, nici un bărbat nu mă îndepăr¬tează de el. Nu, nici vreo femeie.

Asha. Era vina ei. Dulcea mea surioară, înțepa-o-ar Ceilalți cu sabia! I1 voia mort ca să-i poată fura locul, ca moștenitoare a tatălui lor. De aceea îl lăsase să lâncezească aici, ignorând poruncile insistente pe care i le trimisese.

O găsi în jilțul familiei Stark, rupând cu degetele o bucată de clapon. Sala răsuna de glasurile oamenilor ei, povestind şi bând împreună cu oamenii lui Theon. Erau atât de gălăgioşi încât intrarea lui trecu neobservată.

- Unde sunt ceilalți? îl întrebă pe Duhoare pe un ton poruncitor. Nu erau mai mult de cincizeci de oameni la mesele de lemn, majoritatea ai lui. Sala Mare a Winterfellului ar fi putut să găzduiască de zece ori pe-atâția.

- Ăştia sunt toți, nobile stăpân.

- Toți? Câți oameni a adus ea?

- Douăzeci, după socoteala mea.

Theon Greyjoy se îndreptă cu paşi mari spre locul unde stătea tolănită sora sa. Asha râdea de ceva ce spusese unul dintre oamenii ei, dar se întrerupse la apropierea lui.

- Măi să fie, ăsta e Prințul de Winterfell. Azvârli un os unuia dintre câinii care adulmecau prin încă¬pere. Sub nasul ei ca un cioc de şoim, gura largă i se strâmbă într-un rânjet batjocoritor. Sau o fi Prințul Bufonilor?

- Invidia nu-i şade bine unei fecioare.

Asha îşi linse unsoarea de pe degete. O buclă de păr negru îi căzu peste ochi. Oamenii ei cereau în gura mare pâine şi slănină. Făceau mare hărmălaie, aşa puțini cum erau.

- Invidie, Theon?

- Cum altfel poți să-i spui? Cu treizeci de oameni, am capturat Winterfellul într-o singură noapte. Tu ai avut nevoie de o mie, şi de o lună de zile ca să cucereşti Deepwood Motte.

- Ei bine, eu nu sunt o mare luptătoare, ca tine, frățioare. Dădu pe gât o jumătate de corn de bere şi se şterse la gură cu dosul palmei. Am văzut capetele de deasupra porților. Spune-mi cinstit, cu care ai avut mai mult de furcă, cu infirmul sau cu țâncul?

Theon simțea cum sângele îi năvăleşte în obraji. Capetele acelea nu-i făceau nici o plăcere, după cum nu i-a plăcut nici să expună trupurile decapitate ale copiilor în fața castelului. Bătrâna Nan a privit, deschizându-şi şi închizându-şi, fără un sunet, gura moale şi ştirbă, iar Farlen s-a aruncat asupra lui Theon, mârâind ca un câine. Urzen şi Cadwyl au fost nevoiți să-1 bată până când a leşinat. Cum am ajuns la asta? se gândise pe când stătea deasupra trupurilor pătate de muşte.

Numai Maester Luwin a avut stomacul să se apro¬pie. Cu chipul împietrit, omulețul cărunt 1-a rugat să-1 lase să coasă capetele băieților înapoi pe trupuri, ca să poată fi aşezați în cripte cu ceilalți morți din familia Stark.

- Nu, i-a spus Theon, nu în cripte.

Dar de ce, stăpâne? Cu siguranță nu-ți mai pot face nici un rău. Acolo le e locul. Toate oasele familiei Stark...

- Am spus nu. Avea nevoie de capete pentru zid, dar a ars trupurile decapitate chiar în ziua aceea, cu toate gătelile lor. După aceea, a îngenuncheat lângă oase şi cenuşă să recupereze o bucată de argint topit şi jais crăpat, tot ceea ce rămăsese din broşa în formă de cap de lup care îi aparținuse cândva lui Bran. O avea şi acum.

- I-am tratat pe Bran şi pe Rickon cu generozitate, îi spuse surorii sale. Şi-au atras singuri soarta.

- Ca noi toți, frățioare. Răbdarea lui ajunsese la sfârşit.

- Cum vrei să păstrez Winterfellul dacă îmi aduci numai douăzeci de oameni?

- Zece, îl corectă Asha. Ceilalți se întorc cu mine. Nu vrei ca scumpa ta soră să înfrunte singură pri¬mejdiile pădurii, fără escortă, nu-i aşa? Sunt lupi stră¬vechi care umblă după pradă pe întuneric. Se răsuci în jilțul mare de piatră şi se ridică în picioare. Haide, vino să mergem undeva unde putem vorbi fără să fim auziți.

Avea dreptate, ştia, deşi îi era ciudă că luase ea hotărârea. N-ar fi trebuit să vin în sală deloc, îşi dădu seama, tardiv. Ar fi trebuit s-o chem pe ea la mine.

Oricum, era prea târziu acum pentru asta. Theon nu avea altceva de făcut decât să o conducă pe Asha în solariul lui Ned Stark. Acolo, în fața cenuşii unui foc stins, izbucni:

- Dagmer a pierdut bătălia la Cetatea lui Torrhen...

- Bătrânul castelan i-a zdrobit zidul de apărare, da, zise Asha cu calm. La ce te aşteptai? Acest Ser Rodrik cunoaşte ţinutul ca-n palmă, după cum Cleft-jaw nu-1 cunoaşte, şi mulţi dintre nordici erau călare. Oamenilor de Fier le lipseşte disciplina ca să reziste în faţa unui atac cu cai în armuri. Dagmer e în viaţă, fii recunoscător măcar pentru atâta. Ii conduce pe supravieţuitori înapoi la Ţărmul Stâncos.

Ştie mai multe decât mine, îşi dădu seama Theon. Asta nu făcu decât să-1 înfurie şi mai tare.

- Victoria i-a dat lui Leobald Tallhart curajul de a ieşi din spatele zidurilor şi de a i se alătura lui Ser Rodrik. Şi avem relatări că Lordul Manderly a trimis o duzină de bărci în susul râului, înţesate de cavaleri, de cai şi de maşini de război. Clanul Umber se adună şi ei dincolo de Ultimul Râu. Voi avea o armată la porţile mele înainte de sfârşitul lunii şi tu-mi aduci doar zece oameni?

- Nu eram obligată să-ţi aduc nici unul.

- Ţi-am poruncit...

- Tata mi-a poruncit să cuceresc Deepwood Motte, izbucni ea. Nu mi-a pomenit nimic cum că ar trebui să-mi salvez frăţiorul.

- La naiba cu Deepwood, răspunse el. E o troacă din lemn pe un deal. Winterfellul e în inima ţinutu¬lui, dar cum să-1 păstrez fără garnizoană?

- Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a-1 lua în stăpânire. O, a fost o mişcare ingenioasă, te asigur. De-ai fi avut înţelepciunea să razi castelul de pe faţa pământului şi să-i duci pe cei doi prinţişori înapoi la Tyke, ca ostatici, ai fi câştigat războiul dintr-o lovitură.

- Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Să-mi vezi trofeul trans-format în ruine şi cenuşă.

- Trofeul tău îţi va aduce pierzania. Krakenii se ridică din mare, Theon, sau ai uitat asta în anii petre¬cuţi printre lupi? Puterea noastră stă în corăbiile noastre lungi. Troaca mea de lemn se află destul de aproape de mare pentru ca să ajungă la mine provizii şi întăriri ori de câte ori e nevoie. Dar Winterfell e la mii de leghe în interior, înconjurat de păduri şi dealuri, de cetăţi şi de castele ostile. Şi fiecare om pe o mie de leghe e vrăjmaşul nostru acum, să nu te înşeli. Te-ai asigurat de asta în clipa în care ai urcat acele capete pe casa porţii. Cum ai putut să fii atât de nătărău? Copii... ?

- M-au sfidat! îi strigă în faţă. Şi, în plus, a fost sânge pentru sânge, doi fii ai lui Eddard Stark pentru moartea lui Rodrik şi-a lui Maron. Cuvintele se rostogoleau de-a valma, dar Theon ştiu dintr-odată că tatăl lui l-ar aproba. Am lăsat fantomele fraţilor mei să se odihnească.

- Fraţii noştri, îi reaminti Asha cu o jumătate de zâmbet care sugera că vorbele lui despre răzbunare i se păreau iscusite. Ai adus fantomele de la Pyke, fră-ţioare? Şi eu care credeam că-1 bântuiau doar pe tata.

- Când a înţeles vreodată o fecioară nevoia de răz-bunare a unui bărbat? Chiar dacă tatăl lui nu aprecia darul Winterfellului, trebuia să fie de acord cu răz-bunarea fraţilor săi!

Asha pufni, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

- Acest Ser Rodrik ar putea foarte bine să simtă aceeaşi nevoie bărbătească, te-ai gândit la asta? Eşti de un sânge cu mine, Theon, orice altceva ai fi. De dragul mamei care ne-a născut pe amândoi, întoarce-te cu mine la Deepwood Motte. Pârjoleşte Winterfellul şi dispari cât mai poţi.

- Nu. Theon îşi potrivi coroana. Am cucerit acest castel şi am de gând să-1 păstrez.

Sora lui îl privi vreme îndelungată.

- Atunci păstrează-1, spuse ea, pentru tot restul vieţii. Suspină. Eu spun că miroase a nesăbuinţă, dar ce ştie o fecioară sfioasă despre asemenea lucruri? In dreptul uşii, îi aruncă un ultim zâmbet batjocoritor. Ar trebui să ştii, aceea e cea mai urâtă coroană pe care am văzut-o vreodată. Ai făcut-o singur?

Il lăsă să fiarbă şi nu zăbovi mai mult decât era nevoie ca să-şi hrănească şi să-şi adape caii. Jumătate dintre oamenii pe care-i adusese plecară înapoi cu ea, aşa cum ameninţase, ieşind pe aceeaşi Poartă a Vânătorului pe care o folosiseră Bran şi Rickon pentru evadare.

Theon îi privi îndepărtându-se din vârful zidului. Când sora lui dispăru în ceţurile pădurii lupilor, se pomeni întrebându-se de ce nu a ascultat-o şi nu a plecat cu ea.

- A plecat, nu-i aşa? Duhoare era la cotul lui. Theon nu-1 auzise apropiindu-se, nici nu-i simţise

mirosul. Nu se putea gândi la cineva pe care să fi dorit mai puțin să-1 vadă. Nu se simțea în largul lui să-1 vadă umblând de colo-colo, duhnind. Ar fi trebuit să pun să fie omorât, după ce a terminat cu ceilalți, cugetă el, dar ideea îl neliniştea. Oricât de incredibil ar fi părut, Duhoare ştia să scrie şi să citească, şi era destul de mârşav şi de viclean ca să ascundă o relatare despre ceea ce au făcut.

- Nobile prinț, să-mi fie cu iertare, nu e corect din partea ei să te părăsească. Şi zece oameni, asta nu e nici pe departe îndeajuns.

- Sunt foarte conştient de asta, răspunse Theon. La fel a fost şi Asha.

- Ei, s-ar putea să te ajut eu, zise Duhoare. Dă-mi un cal şi un sac de monede şi îți pot găsi câțiva oameni de nădejde.

Theon îşi miji ochii.

- Câți?

- O sută, poate. Două sute. Poate mai mulți. Zâmbi, cu ochii palizi scânteind. M-am născut aici, în nord, cunosc mulți oameni şi mulți îl cunosc pe Duhoare.

Două sute de oameni nu erau o armată, dar nu avea nevoie de o mie ca să apere un castel atât de puternic precum Winterfellul. Atâta timp cât puteau învăța care capăt al suliței e cel care ucide, s-ar putea ca aceşti oameni să cântărească greu în balanță.

- Fă cum spui şi nu mă vei găsi nerecunoscător. Poți să-ți numeşti răsplata.

- Ei bine, stăpâne, n-am avut nici o femeie de când eram alături de Lordul Ramsay, zise Duhoare. Am pus ochii pe Palia şi aud că ea a făcut-o deja, aşa că...

Mersese prea departe cu Duhoare ca să dea înapoi acum.

- Două sute de oameni şi e a ta. Dar un om mai puțin şi poți să te întorci la porci.

înainte de apusul soarelui, Duhoare era plecat, ducând cu el un sac din argintul familiei Stark şi ultimele speranțe ale lui Theon. Probabil că nu-l voi mai vedea pe ticălos, gândi el cu amărăciune, dar tre-buia, oricum, să-şi încerce norocul.

In noaptea aceea visă ospățul oferit de Ned Stark când a venit Regele Robert la Winterfell. Castelul răsuna de muzică şi de veselie, deşi afară se ridicau vânturile reci. La început, totul a fost doar vin şi car¬ne friptă, iar Theon făcea glume şi arunca ocheade slujitoarelor şi se distra de minune, până când a ob¬servat că încăperea se întunecă. Muzica nu mai părea atât de minunată; auzi dezacorduri şi pauze ciudate şi note care atârnau în aer, sângerând. Deodată, vinul îi deveni amar în gură, şi când îşi ridică privirea văzu că lua cina cu morții.

Regele Robert stătea cu mațele împrăştiate pe masă, revărsate din rana mare din burtă, iar Lordul Eddard era fără cap, lângă el. Pe băncile de jos erau înşirate cadavre, cu carnea gri-maronie desprinzân-du-li-se de pe oase când ridicau cupele să toasteze, cu viermi intrând şi ieşind din găurile pe care le aveau în loc de ochi. Ii cunoştea, pe fiecare. Jory Cassel şi Tom Grăsanul, Porther şi Cayn şi Hullen, maestrul de călărie, şi toți ceilalți care au plecat de la Debar¬caderul Regelui fără să se mai întoarcă vreodată. Mik-ken şi Chayle stăteau împreună, unul picurând sânge, celălalt apă. Benfred Tallhart şi Iepurii lui Sălbatici ocupau aproape toată masa. Soția morarului era şi ea acolo, şi Farlen, până şi sălbaticul pe care Theon îl omorâse în pădurea lupilor în ziua când i-a salvat viața lui Bran.

Dar mai erau şi alții, cu chipuri pe care nu le cunoscuse niciodată în viață, chipuri pe care le văzuse doar în piatră. Fata tristă şi slabă care purta o coroană de trandafiri albaştri şi o rochie albă pătată de sânge nu putea fi decât Lyanna. Fratele ei, Brandon, stătea lângă ea, şi tatăl lor, Lordul Rickard, imediat în spate. De-a lungul pereților, siluete abia zărite se mişcau prin întuneric, umbre palide cu fețe prelungi, fio¬roase. La vederea lor, spaima tăie înfiorată prin trupul lui Theon, ascuțită ca un cuțit. Şi pe urmă toate uşile se deschiseră cu o bubuitură, un vânt de gheață do¬borî castelul la pământ şi Robb se ivi, ieşind din noapte. Vânt Cenuşiu păşea maiestuos în urma lui, cu ochii arzând şi, om şi lup deopotrivă, sângerau dintr-o mie de răni cumplite.

Theon se trezi cu un țipăt, speriindu-1 atât de rău pe Wex încât băiatul fugi gol din cameră. Când stră¬jerii lui năvăliră înăuntru cu săbiile scoase, le porunci să-1 aducă pe maester. Până când Luwin sosi, ciufulit şi adormit, o cupă de vin îi potolise lui Theon tre¬murai mâinilor şi era acum ruşinat de panica lui.

- Un vis, murmură el, asta e tot ce a fost. N-a însemnat nimic.

- Nimic, îl aprobă Luwin solemn. Ii lăsă un praf de dormit, dar Theon îl turnă în puțul privatei în clipa în care Luwin dispăru. Luwin nu era doar maes¬ter, era şi bărbat, iar

bărbatul nu-1 iubea. Vrea să dorm, da..., să dorm şi să nu mă mai trezesc niciodată, har plăcea asta la fel de mult ca Ashei.

Trimise după Kyra, închise uşa cu piciorul, se urcă deasupra fetişcanei şi o pătrunse cu o furie despre care nu ştiuse până atunci că zăcea în el. Când termină, fata plângea, cu gâtul şi sânii acoperiți de vânătăi şi muşcături. Theon o aruncă de pe pat şi îi azvârli o pătură.

- Ieşi afară.

Dar nici măcar după aceea nu putu dormi.

In zori, se îmbrăcă şi ieşi afară, să se plimbe de-a lungul zidurilor exterioare. Un vânt proaspăt de toamnă se rotea în vârtejuri printre parapete. Ii înro¬şea obrajii şi îi înțepa ochii. Privi cum pădurea trece, dedesubt, de la gri la verde, pe măsură ce lumina pătrundea printre copacii tăcuți. La stânga vedea vârfurile turnurilor de deasupra zidului interior, cu acoperişurile poleite cu aur de lumina soarelui. Frun¬zele roşii ale copacului inimii erau o vâlvătaie în mijlocul verdelui. Copacul lui Ned Stark, gândi el, şi pădurea lui Stark, castelul lui Stark, sabia lui Stark, zeii lui Stark. Acesta e locul lor, nu al meu. Eu sunt un Greyjoy din Pyke, născut să-mi pictez un kraken pe armură şi să navighez pe imensa mare de sare. Ar fi trebuit să plec cu Asha.

In țepuşele lor de fier de deasupra casei porții, capetele aşteptau. Theon le privi în tăcere, în timp ce vântul îi smucea mantia cu mâini fantomatice. Băieții morarului fuseseră de o vârstă cu Bran şi cu Rickon, de aceeaşi statură şi culoare şi, după ce Du¬hoare le jupuise pielea de pe fețe şi le îmbibase cape¬tele în smoală, era uşor să vezi trăsături apropiate în acele grămezi de carne putredă. Oamenii erau atât de proşti! Dacă le-am fi spus că sunt capete de berbeci, ar fi văzut coarne.

SANSA

Cântau în sept de dimineață, de când primul zvon despre corăbiile inamice ajunsese la castel. Sunetul glasurilor lor se împletea cu nechezatul cailor, cu zornăitul oțelului şi cu gemetele balamalelor de la uşile mari de bronz, într-o muzică ciudată şi înfri¬coşătoare. In sept cântă pentru mila Mamei, dar pe ziduri Războinicul e cel la care se roagă, şi doar în tăcere. îşi aminti cum Septa Mordane le spunea că Războinicul şi Mama erau doar două chipuri ale aceluiaşi mare zeu. Dar dacă este doar unul singur, ale cui rugăciuni vor fi auzite?

Ser Meryn Trant îi ținu lui Joffrey murgul sân¬geriu, ca să-1 încalece. Băiat şi cal deopotrivă purtau zale aurite şi platoşe purpurii, şi lei de aur pe capete. Purpura şi aurul scânteiau în lumina palidă a dimi¬neții, la fiecare mişcare a lui Joff. Sclipitor, strălucitor şi gol, gândi Sansa.

Pezevenghiul era călare pe un armăsar roşu, îm-brăcat mai simplu decât regele, într-un costum de război ce-1 făcea să arate ca un băiețel în hainele tatălui său. Dar nu era nimic copilăresc la securea de luptă ce-i atârna sub scut. Ser Mandon Moore mergea lângă el, în oțel alb, strălucitor ca gheața. Când Tyrion o văzu, îşi întoarse calul.

- Lady Sansa, o strigă el din şa, nu cumva sora mea ți-a cerut să te alături celorlalte doamne de rang în Citadela lui Maegor?

- Da, stăpâne, dar Regele Joffrey a trimis după mine să-1 conduc. Am de gând să vizitez şi septul, să mă rog.

- Nu voi întreba pentru cine. Gura i se strâmbă ciudat; dacă acela era un zâmbet, atunci era cel mai straniu zâmbet pe care Sansa îl văzuse vreodată.

- Ziua aceasta poate schimba totul. Pentru tine, la fel ca pentru Lannisteri. Ar fi trebuit să te trimit cu Tommen, acum mă gândesc la asta. Totuşi, ar trebui să fii destul de protejată la Maegor, atâta timp cât...

- Sansa! Strigătul copilăresc răsună în toată curtea. Joffrey o văzuse. Sansa, aici!

Mă cheamă de parcă ar chema un câine, gândi ea.

- înălțimea Sa are nevoie de tine, remarcă Tyrion Lannister. Vom mai vorbi după bătălie, dacă vor în¬gădui zeii.

Sansa se strecură prin şirul de sulițaşi cu mantii aurii, în timp ce Joffrey îi făcea semn să se apropie.

- In curând va fi război, toată lumea spune aşa.

- Fie ca zeii să aibă milă de noi toți.

- Unchiul meu e cel care va avea nevoie de milă, dar nu-i voi da nici un strop. Joffrey îşi trase sabia. Mânerul era un rubin tăiat în formă de inimă, aşezat între fălcile unui leu. Trei şanțuri erau incizate adânc în lamă. Noua mea sabie, Mâncătoarea de Inimi.

Avusese cândva o sabie numită Dintele Leului, îşi amintea Sansa. Arya i-o luase şi i-o aruncase într-un râu. Sper că Stannis va face la fel cu aceasta.

- E minunat lucrată, înălţimea Ta.

- Binecuvântează-mi arma cu un sărut. Ii întinse sabia. Haide, sărut-o.

Nu avusese niciodată mai mult aerul de băieţel prostuţ. Sansa atinse metalul cu buzele, gândindu-se că ar prefera să sărute oricâte săbii decât pe Joffrey. Totuşi, gestul păru să-1 mulţumească. Vârî sabia în teacă, fluturând-o. O vei săruta din nou când mă în¬torc şi vei gusta sângele unchiului meu.

Doar daca vreunul din Garda Regala îl ucide în locul tău. Trei dintre Săbiile Albe urmau să meargă cu Joffrey şi cu unchiul său: Ser Meryn, Ser Mandon şi Ser Osmund Kettleblack.

- Iţi vei conduce cavalerii în luptă? întrebă Sansa plină de speranţă.

- Aş vrea, dar unchiul meu, Pezevenghiul, zice că unchiul Stannis nu va trece niciodată râul. Dar voi fi la comanda Celor Trei Târfe. Mă voi ocupa perso¬nal de trădători. Perspectiva îl făcu pe Joff să zâm¬bească. Buzele lui roz, dolofane, îl făceau întotdeauna să arate îmbufnat. Cândva, Sansei îi plăcuse asta, dar acum îi făcea silă.

- Se spune că fratele meu, Robb, merge întot¬deauna acolo unde lupta e în toi, zise ea cu nepăsare. Dar e mai în vârstă decât înălţimea Ta, negreşit. Un bărbat matur.

Asta îl făcu să se încrunte.

- Mă voi ocupa de fratele tău după ce termin cu unchiul meu trădător. Ii voi scoate maţele cu Mâncă-toarea de Inimi, ai să vezi.

îşi întoarse calul şi îi dădu pinteni, îndreptându-se către poartă. Ser Meryn şi Ser Osmund se aşezară la dreapta şi la stânga lui, urmaţi de mantiile aurii aşe¬zate în patru rânduri. Pezevenghiul şi Ser Mandon Moore formau ariergarda. Gărzile îi conduceau cu strigăte şi urale. Când ultimul dispăru, o tăcere bruscă se aşeză peste curte, ca liniştea dinaintea furtunii.

In acea linişte, cântecul răzbătu până la ea. Sansa se îndreptă către sept. Doi băieţi de la grajduri o ur¬mară, împreună cu unul dintre străjerii care îşi în¬cheiase rondul. Ceilalţi rămaseră în urma lor.

Sansa nu mai văzuse niciodată septul atât de înţe¬sat de oameni, nici atât de strălucitor: săgeţi mari de lumină în culorile curcubeului coborau pieziş prin cristalele ferestrelor de sus, şi pe fiecare perete ardeau lumânări, cu flăcările sclipind ca nişte stele. Altarul Mamei şi cel al Războinicului erau scăldate în lumină, dar Fierarul, Baba, Fecioara şi Tatăl îşi aveau şi ei în¬chinătorii, şi până şi sub faţa semiumană a Străinului dansau câteva flăcări... Căci ce era Stannis Baratheon, dacă nu Străinul venit să-i judece? Sansa trecu pe la toţi Şapte, pe rând, aprinzând câte o lumânare la altarul fiecăruia, şi pe urmă îşi găsi un loc pe bănci, între o spălătoreasă bătrână şi ofilită şi un băiat nu mai mare decât Rickon, îmbrăcat într-o tunică fru¬moasă de fiu de cavaler. Mâna bătrânei era osoasă şi asprită de bătături, cea a băiatului, era mică şi moale, dar era bine să aibă pe cineva de care să se ţină. Aerul era fierbinte şi greu, mirosind a tămâie şi a sudoare, atins de sclipirile de cristal şi strălucind de lumânări; o ameţea.

Ştia imnul, îl învăţase de la mama ei cândva, cu multă vreme în urmă, la Winterfell. Se alătură glasu-rilor celorlalţi:

Blânda mamă, milostivă, de război ai noştri fii fereşte, opreşte săgeţi şi săbii şi zile mai bune le dăruieşte.

Blândă mamă, a femeilor tărie, ajută-ne fiicele în astă luptă,
ură alină, domoleşte furie, învaţă-ne pe toţi o cale mai dreaptă.

De pe tot cuprinsul oraşului, mii de oameni se îngrămădiseră în Marele Sept al lui Baelor, pe Dealul lui Visenya, şi cântau şi ei, cu glasurile ridicându-se peste oraş, peste râu şi sus, până la cer. Cu siguranţă zeii ne aud, gândi ea.

Sansa cunoştea majoritatea imnurilor şi le îngâna cât putea mai bine pe cele pe care nu le ştia. Cânta împreună cu bătrânii slujitori cărunţi şi cu tinerele neveste neliniştite, alături de slujnice şi de soldaţi, de bucătari şi de şoimari, alături de cavaleri şi de pungaşi, de scutieri şi de ajutoare de bucătar şi de mamele cu copii la sân. Cânta cu cei aflaţi între zidurile castelului şi cu cei de-afară, cânta împreună cu tot oraşul. Cânta pentru îndurare, pentru cei vii şi pentru cei morţi deopotrivă, pentru Bran şi Rickon şi Robb, pentru sora ei, Arya, şi fratele ei bastard, Jon Snow, plecat departe, la Zid. Cânta pentru mama şi pentru tatăl ei, pentru bunicul, Lordul Hoster şi unchiul ei Edmure Tully, pentru prietenul ei Jeyne Pooke, pentru Regele Robert, bătrânul beţivan şi Septa Mordane, pentru Ser Dontos şi Jory Cassel, şi pentru Maester Luwin, pentru toţi bravii cavaleri şi oşteni care vor muri astăzi şi pentru copiii şi soţiile care îi vor jeli şi, în cele din urmă, către sfârşit, cântă până şi pentru Ty¬rion Pezevenghiul şi pentru Câine. Nu e un adevărat cavaler, dar m-a slujit, îi spuse Mamei. Salvează-l dacă poţi şi îmblânzeşte furia ce-l stăpâneşte.

Dar când septonul ajunse la apogeu şi invocă zeii să le protejeze şi să le apere adevăratul şi nobilul rege, Sansa se ridică în picioare. Culoarele erau înţesate de oameni. Fu nevoită să-şi croiască drum în timp ce septonul chema Fierarul să dea putere sabiei şi scu¬tului lui Joffrey, Războinicul să-i dea curaj şi Tatăl să-1 apere la nevoie. Fie ca sabia să i se frângă şi scutul să i se sfărâme, gândi Sansa cu răceală, înghesuindu-se pe uşă afară, curajul sâ-l abandoneze şi toată lumea să-l părăsească.

Câţiva străjeri se plimbau de-a lungul casei por¬ţii, dar altminteri castelul părea pustiu. Sansa se opri în loc şi ascultă. Undeva, departe, auzea sunete de luptă. Cântecul le acoperea, dar sunetele erau acolo, dacă aveai urechi să auzi geamătul surd al goarnelor de război, scârţâitul şi pocnetul catapultelor aruncând pietre, pleoscăielile şi pârâiturile, trosnetul smoalei arzând şi zăngănitul arbaletelor care-şi aruncau săge¬ţile cu cap de fier, lungi de trei picioare... şi, dincolo de toate acestea, ţipetele oamenilor murind.

Era un altfel de cântec, un cântec înspăimântător. Sansa îşi trase gluga mantiei peste urechi şi porni în grabă către Citadela lui Maegor, castelul din castel unde regina promisese că vor fi cu toţii în siguranţă. La picioarele podului mobil, dădu de Lady Tanda şi de cele două fiice ale ei. Falyse sosise cu o zi înainte de la Castelul Stokeworth, cu o mică trupă de soldaţi, încerca să o convingă pe sora ei să urce pe pod, dar Lollys se agăţa de camerista ei, plângând cu sughiţuri.

- Nu vreau. Nu vreau. Nu vreau.

- Bătălia a început, îi spuse Lady Tanda cu glas piţigăiat.

- Nu vreau. Nu vreau.

Sansa nu avea cum să le evite. Le salută curte¬nitoare.

- Vă pot fi de ajutor?

Lady Tanda roşi de ruşine.

- Nu, doamna mea, dar îţi mulţumim frumos. Trebuie s-o ierţi pe fiica mea, nu s-a simţit bine în ultimul timp.

- Nu vreau. Lollys se agăţa de slujnica ei, o fată subţire, drăguţă, cu părul negru şi scurt, care avea aerul că nu voia nimic mai mult decât să-şi arunce stăpâna în şanţul secat, în ţepuşele acelea. Vă rog, vă rog, nu vreau.

Sansa îi vorbi cu blândeţe:

- Vom fi cu toţii de trei ori mai apăraţi înăuntru, acolo va fi mâncare, băutură, şi vor fi şi cântece.

Lollys o privea mirată, cu gura căscată. Avea ochi căprui, trişti, care păreau întotdeauna uzi de lacrimi.

- Nu vreau.

- Trebuie, îi spuse cu asprime sora ei Falyse, şi cu asta, basta. Shae, ajută-mă. O luară fiecare de-un cot şi împreună, când trăgând-o, când ducându-o în braţe, o trecură peste pod. Sansa le urmă, alături de mama lor.

- A fost bolnavă, spuse Lady Tanda. Daca un copil poate fi numit boala, gândi Sansa. Toată lumea vorbea că Lollys era însărcinată.

Cei doi străjeri de la uşă purtau coifuri cu creste în formă de lei şi mantiile purpurii ale Casei Lannis¬ter, dar Sansa ştia că erau doar mercenari în haine de paradă. Un altul şedea jos, la piciorul scării - un adevărat străjer ar fi stat în picioare, nu aşezat pe o treaptă, cu halebarda pe genunchi -, dar se ridică la vederea lor şi deschise uşa să le poftească înăuntru.

Sala de bal a Reginei nu era nici a zecea parte din Sala Mare a castelului, era doar pe jumătate cât Sala Mică din Turnul Mâinii, dar putea, totuşi, să găz¬duiască o sută de oameni, şi compensa prin eleganță ceea ce-i lipsea în dimensiuni. In spatele fiecărui candelabra de perete se aflau oglinzi bătute cu argint, astfel că torțele ardeau de două ori mai luminoase; pereții erau acoperiți cu lemn sculptat, bogat orna¬mentat, şi pe podele erau ierburi frumos mirositoare. Din galeria de deasupra răzbătea cântec vesel de fluier şi de scripcă. Ferestre arcuite se înşiruiau de-a lungul pereților, dar acestea fuseseră acoperite cu draperii grele. Perdelele groase de catifea nu lăsau să treacă nici o geană de lumină şi înăbuşeau sunetul de rugă¬ciune şi de război deopotrivă. Nu are nici o impor¬tanță, gândi Sansa, războiul e de partea noastră.

Aproape toate femeile de obârşie nobilă din oraş erau aşezate la mesele lungi de lemn, împreună cu o mână de bărbați bătrâni şi copii. Femeile erau soții, fiice, mame şi surori. Bărbații lor plecaseră să-1 înfrun¬te pe Lordul Stannis. Mulți nu aveau să se mai întoarcă. Acest lucru plutea în aerul apăsător. Ca logodnică a lui Joffrey, Sansa avea scaunul de onoare de la dreapta reginei. Urca pe platformă când îl văzu pe bărbatul care stătea în umbră, lângă peretele din spate. Purta o haină lungă şi neagră din zale uleiate şi îşi ținea sabia în față, spada pentru două mâini a tatălui ei, Gheață, aproape cât el de înaltă. Vârful i se odihnea pe podea şi degetele osoase ale bărbatului se curbau în jurul gărzii, de fiecare parte a mânerului. Sansa rămase cu răsuflarea tăiată. Ser Ilyn Payne îi simți parcă pri¬virea, îşi întoarse fața sfrijită, distrusă de văr-sat-de-vânt, spre ea.

- El ce face aici? îl întrebă Sansa pe Osfryd Ket-tleblack. Era căpitanul noii gărzi de mantii roşii a reginei.

Osfryd rânji.

- înălțimea Sa se aşteaptă să aibă nevoie de el înainte ca noaptea să se sfârşească.

Ser Ilyn era Dreptatea Regelui. Exista un singur serviciu pentru care era nevoie de el. Al cui cap îl vrea regina?

- Ridicați-vă în picioare în fața înălțimii Sale, Cersei din Casa Lannister, Regina Regentă şi Pro¬tectoarea Regatului, strigă administratorul regal.

Rochia lui Cersei era dintr-o țesătură imaculată, albă ca mantiile Gărzii Regale. Mânecile sale lungi, despicate, lăsau să se vadă o căptuşeală de satin auriu. Părul galben, strălucitor, i se revărsa pe umerii goi în bucle groase. In jurul gâtului ei suplu atârna un colan de diamante şi smaralde, iar pe obraji avea pete de culoare.

- Aşezați-vă, spuse regina după ce îşi ocupă locul pe platformă, şi fiți bineveniți. Osfryd Kettleblack îi trase scaunul, un paj făcu acelaşi lucru pentru Sansa. Arăți palidă, Sansa, remarcă Cersei. Floarea ta roşie e încă înflorită?

-Da.

- Ce. nimerit! Bărbații vor sângera acolo, afară, iar tu aici, înăuntru. Regina făcu semn să fie servit primul fel de mâncare.

- De ce se află Ser Ilyn aici? izbucni Sansa. Regina aruncă o privire spre călăul mut.

- Să se ocupe de trădători şi să ne apere, dacă va fi nevoie. înainte de a fi călău, Ser Ilyn era cavaler. Făcu semn cu lingura către capătul sălii, unde uşile înalte de lemn fuseseră închise şi zăvorâte. Când securile vor zdrobi acele uşi, vei fi bucuroasă să-1 ai aici.

Aş fi mai bucuroasă dacă în locul lui ar fi Câinele, gândi Sansa. Aşa nemilos cum era, Sansa nu credea că Sandor Clegane ar lăsa pe cineva să-i facă vreun rău.

- Nu ne vor apăra gărzile tale?

- Şi cine ne va apăra de gărzile mele? Regina îl privi pe Osfryd cu coada ochiului. Mercenarii devo¬tați sunt la fel de rari ca şi târfele virgine. Dacă bătălia e pierdută, gărzile mele vor călca în picioare manti¬ile acelea purpurii, nerăbdători să le sfâşie în bucăți. Vor fura tot ce pot şi vor fugi, împreună cu slujitorii, cu spălătoresele şi cu grăjdarii, grăbiți cu toții să-şi salveze pieile lor de nimic. Ai vreo idee ce se întâmplă când un oraş e jefuit, Sansa? Nu, n-ai cum, nu-i aşa? Tot ceea ce ştii despre viață ai învățat de la cântăreți şi e aşa o penurie de cântece bune despre jafuri!

- Adevărații cavaleri n-ar face niciodată vreun rău femeilor şi copiilor. Cuvintele îi răsunau goale în urechi chiar în timp ce le rostea.

- Adevărații cavaleri! Se părea că regina găsea asta deosebit de amuzant. Fără îndoială că ai dreptate. Aşa că mai bine ți-ai mânca supa ca o fetiță cuminte şi i-ai aştepta pe Symeon

Ochi de Stele şi pe Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, să vină să te apere, draga mea. Sunt sigură că trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta.

DAVOS

Golful Apei Negre era aspru şi frământat, cu pete albe de spumă peste tot. Betha Neagră înainta pe cursul râului, trosnind şi pârâind la fiecare bătaie a vântu¬lui. Spectrul şi Lody Marya veneau în urma ei, lăsând mai puţin de douăzeci de metri între carenele lor. Fiii săi erau în stare să păstreze o linie, iar Davos era mân¬dru de asta.

Dincolo de mare, cornurile de război bubuiau, gemete groase, guturale, asemenea chemărilor unor şerpi monstruoşi, ce se repetau de la o corabie la alta.

- Jos pânza! ordonă Davos. Coborâţi catargul! Vâslaşi, la vâsle! Fiul său, Mathos, retransmise ordi¬nele. Puntea corăbiei Betha Neagra începu să freamăte de oameni care alergau la treburile lor, făcându-şi loc printre soldaţii care parcă le erau mereu în cale indi¬ferent unde stăteau. Ser Imry decretase că vor intra în râu doar cu vâslele, ca să nu-şi expună pânzele în

bătaia catapultelor şi-a aruncătoarelor de flăcări de pe zidurile Debarcaderului Regelui.

Davos zărea Furia la o distanţă apreciabilă către sud-est, cu velele coborând cu sclipiri aurii, cu cerbul încoronat al Bartaheonilor înfăţişat pe pânza groasă. De pe punte ordonase Stannis Baratheon asaltul asupra Pietrei Dragonului, cu şaisprezece ani în urmă, dar de data aceasta alesese să meargă călare alături de oastea sa, încredinţându-i Furia şi comanda flotei lui Ser Imry, fratele soţiei sale, care se alăturase acestei cauze la Capătul Furtunii, împreună cu Lordul Ales-ter şi cu toţi ceilalţi din clanul Florent.

Davos cunoştea Furia ca pe propria lui corabie. Deasupra celor trei sute de vâsle ale sale se afla o punte ocupată în totalitate de arbalete, iar pe puntea superioară, la prora şi la pupa, erau urcate catapulte mari cât să arunce butoaie cu smoală fierbinte. O corabie cât se poate de potrivită şi foarte iute, deşi Ser Imry îi înţesase prora cu cavaleri în armuri şi cu oşteni, afectându-i într-o oarecare măsură viteza.

Cornurile de război sunară din nou, iar ordinele erau purtate de vânt dinspre Furie. Davos simţi fur-nicături în vârfurile degetelor sale lipsă.

- Scoateţi vâslele, strigă el. Formaţi linia.

O sută de vâsle intrară adânc în apă, când toba comandantului începu să bată. Sunetul era ca bătaia unei uriaşe inimi domoale, iar vâslele se mişcau la fiecare lovitură, o sută de oameni trăgând ca unul. Aripi de lemn se desfăcură şi dinspre Sceptru şi Lady

Marya. Cele trei galere ţineau ritmul, învolburând apa cu vâslele lor.

- Plutire lentă, strigă Davos. Gloria Driftmar-kului, cu carena de argint a Lordului Velaryon, se aşezase pe poziţia ei, la babord de Spectru, iar Insolenţa se apropia cu repeziciune, însă Târfa îşi vâra abia acum vâslele în apă, iar Calul de Mare se chinuia încă să-i coboare catargul. Davos privi înapoi. Da, acolo, departe, la sud, nu putea fi decât Peştele-Sabie, rămas în urmă ca-ntotdeauna. Avea două sute de vâsle scufundate în apă şi montase cel mai mare berbece din întreaga flotă, însă Davos avea serioase îndoieli în privinţa căpitanului ei.

Auzea soldaţii strigându-şi unul altuia vorbe de încurajare peste apă. De la Capătul Furtunii încoace, rolul lor nu fusese cu mult mai însemnat decât al les¬tului, şi erau

nerăbdători să ajungă la inamic, încre¬zători în victorie. In privința asta, erau gând la gând cu amiralul lor, Lordul înalt Căpitan Ser Imry Florent.

Cu trei zile în urmă convocase toți căpitanii la un consiliu de război la bordul Furiei, în timp ce flota era ancorată la gura Apei Line, pentru a le aduce la cunoștință dispozițiile sale. Lui Davos şi fiilor lui li se stabilise un loc în cea de-a doua linie de luptă, departe, în flancul periculos al tribordului.

- Un loc de onoare, afirmase Allard, foarte satis¬făcut de prilejul de a-şi dovedi vitejia.

- Un loc primejdios, subliniase tatăl lui. Fiii lui îi aruncaseră priviri compătimitoare, chiar şi tânărul

Maric. Cavalerul Ceapă a ajuns ca o femeie bătrână, îi auzea parcă gândind, e încă un contrabandist în fundul sufletului

Ei bine, ultima parte era adevărată, nu-şi va căuta scuze pentru asta, Comoara Mărilor suna nobil, dar adânc în sufletul lui, era şi acum Davos de la Fundă¬tura Puricilor, întors acasă, în oraşul său aşezat pe cele trei coline. Ştia despre corăbii, despre pânze şi despre țărmuri mai mult ca oricare altul din Cele Şapte Regate şi îşi avusese partea de lupte disperate, sabie la sabie, pe o punte udă. Dar în acest gen de bătălie venise ca o fecioară, neliniştit şi speriat. Con¬trabandiştii nu sună din corn şi nu ridică steaguri. Când miros primejdia, ridică pânzele şi fug în fața vântului.

De-ar fi fost amiral, poate ar fi făcut altfel totul. Pentru început, ar fi trimis câteva dintre cele mai agere corăbii să sondeze în aval, să vadă ce-i aşteaptă, în loc să se arunce cu capul înainte. Când îi sugerase asta lui Ser Imry, Lordul înalt Căpitan îi mulțumise politicos, dar ochii nu-i erau la fel de amabili. Cine este acest laş de obârşie joasă? întrebau acei ochi. Este cel care şi-a cumpărat titlul de cavaler cu o ceapă?

Cu de patru ori mai multe corăbii decât băiatul rege, Ser Imry nu considera că e nevoie de prudență sau de tactici înşelătoare. Organizase flota în zece linii de luptă, fiecare formată din douăzeci de corăbii. Pri¬mele două linii urmau să se strecoare în aval, pentru a intra în luptă şi a distruge mica flotă a lui Joffrey, sau „jucăriile băiatului", cum le poreclise Ser Imry, spre deliciul nobililor lui căpitani. Cei care îi urmau aveau să debarce companii de arcaşi şi de sulițaşi lângă zidurile oraşului şi abia apoi să se alăture luptei de pe râu. Corăbiile mai mici, mai încete, din urmă vor trece peste apă de pe malul sudic, apărate de Salladhor Saan şi de oamenii lui din Lys, care urmau să rămână în golf în caz că Lannisterii aveau de-a lungul coastei alte corăbii ascunse, pregătite să-i atace pe la spate.

La drept vorbind, exista un motiv pentru graba lui Ser Imry. Vânturile nu-i trataseră cu blândețe în călătoria dinspre Capătul Furtunii. Pierduseră două bărci din cauza stâncilor de la Golful Naufragiului chiar în ziua în care au ridicat ancora. Un început jalnic. Una dintre galerele din Myr se scufundase în Strâmtorile Tarthului, iar o furtună îi surprinsese când intrau în Defileu, împrăştiindu-le flota pe o jumătate din marea îngustă. Toate, în afară de două¬sprezece corăbii, se regrupaseră în cele din urmă în spatele crestei ferite a Capului Mansey, în apele mai liniştite ale Golfului Apei Negre, dar nu înainte de a pierde un timp considerabil.

Stannis ajunsese, probabil, la Râu cu două zile în urmă. Drumul regelui ducea de la Capătul Furtunii direct la Debarcaderul Regelui, un traseu mult mai scurt decât pe mare, şi oastea lui era în majoritate călare, aproape douăzeci de mii de cavaleri, cai uşori şi călăreți liberi, moştenirea lăsată de Renly, fără voia lui, fratelui său. Ar fi putut ajunge şi mai repede, dar caii de luptă cu armuri şi lăncile cu douăsprezece picioare le foloseau prea puțin în fața apelor adânci ale Râului Apei Negre şi a zidurilor înalte de piatră ale oraşului. Stannis îşi aşezase, pesemne, tabăra îm¬preună cu lorzii lui pe malul sudic al râului, frământ-tându-se şi întrebându-se, fără îndoială, ce făcuse Ser Imry cu flota sa.

Plecați de la Merling Rock cu două zile în urmă, zăriseră câteva bărci de pescuit. Pescarii fugiseră din calea lor, dar unul câte unul, au fost ajunşi din urmă şi urcați la bord.

- O linguriță de victorie este lucrul potrivit să-ți pregătească stomacul înainte de bătălie, declarase Ser Imry cu voioşie. Ii face pe oameni să jinduiască după o porție mai mare.

Dar Davos fusese mai interesat de ceea ce aveau de spus ostaticii despre apărarea de la Debarcaderul Regelui. Piticul se îndeletnicise cu construirea unui fel de stăvilar care să închidă gura râului, deşi pescarii nu se puneau de acord dacă treaba fusese terminată sau nu.

Se pomeni dorindu-şi să fie. Dacă râul le era închis, Ser Imry n-ar avea altceva de făcut decât să se oprească şi să tragă linia.

Marea era plină de sunete, strigăte şi chemări, de cornuri de război şi tobe, de triluri de fluier şi de pocnet de lemn lovind apa când mii de vâsle se ridi¬cau şi cădeau.

- Păstrați linia, strigă Davos. O pală de vânt îi smuci vechea mantie verde. O vestă din piele fiartă şi o cască erau singura lui armură. Pe mare, oțelul greu putea mai degrabă să-1 coste viața decât să i-o salveze. Ser Imry şi ceilalți căpitani de obârşie nobilă nu îi împărtăşeau punctul de vedere; se plimbau pe punte, sclipind.

Târfa şi Calul de Mare se strecuraseră acum la locurile lor, urmate de Gheara Roşie a Lordului Cel-tigar. La tribord de Lady Marya a lui Alladar se aflau cele trei galere pe care Stannis le capturase de la nefericitul Lord Sunglass, Pietatea, Rugăciunea şi Devoțiunea, cu punțile forfotind de arcaşi. Până şi Peştele-sabie se apropia mişcându-se greoi şi legănându-se prin apa tot mai adâncă, cu vâslele şi pânzele deopotrivă. O corabie cu atât de multe vâsle ar trebui să fie mult mai rapidă, cugetă Davos dezaprobator. De vină e berbecele pe care îl duce, e prea mare, corabia nu are echilibru.

Vântul sufla în rafale dinspre sud, dar cu vâslele, asta nu avea nici o importanță. Vor pătrunde odată cu fluxul mării, dar Lannisterii vor avea curentul râului în favoarea lor, iar Apa Neagră curgea repede şi cu putere acolo unde întâlnea marea. Prima cioc¬nire va favoriza, inevitabil, duşmanul. Suntem nebuni să-i înfruntăm pe Apa Neagră, gândi Davos. In orice ciocnire în largul mării, liniile lor de luptă ar împre¬sura din ambele flancuri, conducându-i corăbiile spre interior, către distrugere. Insă pe râu, numărul şi greutatea corăbiilor lui Ser Imry vor conta mai puțin. Nu aveau cum să alinieze mai mult de douăzeci de vase unul lângă altul fără să rişte să-şi încâlcească vâslele şi să se lovească.

Dincolo de şirul de nave de război, Davos vedea Fortăreața Roşie, sus, pe Muntele lui Aegon, întu¬necată pe fundalul unui cer de culoarea lămâii, cu gura Râului deschizându-se larg dedesubt. Pe malul celălalt al râului, țărmul sudic era negru de oameni şi de cai, agitându-se ca nişte furnici înfuriate la ve¬derea corăbiilor care se apropiau. Probabil că Stan¬nis le ocupase timpul punându-i să construiască plute şi să pună pene la săgeți, dar chiar şi aşa, aşteptarea trebuie să fi fost greu de suportat. Trompetele sunară din mijlocul lor, un sunet mic, metalic, curând înghi¬țit de vuietul a o mie de strigăte. Davos îşi închise mâna cioturoasă în jurul pungii care îi ținea degetele şi rosti o rugăciune tăcută pentru noroc.

Furia însăşi era în centrul primei linii de bătălie, flancată de Lordul Steffon şi de Cerbul Mării, fiecare cu câte două sute de vâslaşi. La babord şi la flancurile de la tribord era grosul: Lady Harra, Peştele Sclipitor, Lordul Surâzător, Demonul Mării, Onoarea încorno¬rată, Colțuroasa Jenna, Trei Trident, Sabia Iute, Prin¬țesa Rhaenys, Botul Câinelui, Sceptrul, Credința, Corbul Roşu, Regina Alysanne, Curajoasa, Pisica şi Osul Dra¬gonilor La fiecare pupa flutura inima învăpăiată a Stăpânului, în nuanțe de roşu, galben şi portocaliu. In urma lui Davos şi a fiilor lui venea un alt şir de corăbii sub comanda unor cavaleri şi lorzi căpitani, şi pe urmă mai micul, mai încetul contingent din

Myr, fără ca vreo galeră să vâre în apă mai mult de optzeci de vâsle. Iar mai în spate veneau vasele cu pânze, corăbii cu patru catarge şi bărci mari, greoaie, cu o singură pânză, şi, la urmă de tot, Salladhor Saan în mândra sa Valyriana, un vas cu trei sute de vâsle, urmat de celelalte galere ale sale, cu carenele lor specifice, dungate. înzorzonatul prințişor din Lys nu fusese încântat să i se atribuie ariergarda, dar era lim¬pede că Ser Imry nu avea încredere în el mai mult decât Stannis. Prea multe plângeri, prea multe discuții despre aurul care îi era datorat. Cu toate acestea, lui Davos îi părea rău. Salladhor Saan era un bătrân pirat ingenios şi echipajul lui era format din navigatori înnăscuți, neînfricați în luptă. Erau irosiți în ariergardă.

Ahoooooooooooooooooooooooo!Strigătul se rosto¬goli peste valurile înspumate şi peste vâslele ce loveau apa, dinspre teuga Furiei. Ser Imry suna atacul. Ahoo-oooooooooooooooooo, ahoooooooooooooooooooooo!

Peştele-sabie intrase, în sfârşit, în linie, deşi avea încă pânzele ridicase.

- Cu toată viteza înainte, răcni Davos. Toba în¬cepu să bată mai repede şi mişcarea vâslelor prinse ritmul, tăind apa: pleosc-bâldâbâc, pleosc-bâldâbâc. Pe punte, soldații îşi loveau săbiile de scuturi, iar arcaşii îşi întindeau arcurile şi scoteau prima săgeată din tolbele de la cingători. Galerele primei linii de atac îi stăteau în față, aşa că Davos se plimbă

cu paşi mari pe punte, căutând un loc de unde să vadă mai bine. Nu vedea nici urmă de vreun stăvilar, gura râului era deschisă, de parcă ar fi vrut să-i înghită pe toți. Dacă nu cumva...

Pe vremea când era contrabandist, Davos spunea adesea în glumă că el cunoştea țărmul Debarcaderului Regelui mult mai bine decât îşi cunoştea propria palmă, fiindcă nu şi-a petrecut o bună parte a vieții furişându-se înăuntru şi afară din palma sa. Turnurile turtite din piatră nouă, brută, care stăteau unul în fața celuilalt la gura Apei Negre, ar putea să nu în¬semne nimic pentru Ser Imry Florent, dar pentru el era ca şi cum din articulații i-ar fi crescut două degete în plus.

Umbrindu-şi ochii pentru a se feri de soarele la apus, cercetă mai atent acele turnuri. Erau prea mici ca să găzduiască o garnizoană mai acătării. Cel de pe malul nordic era construit pe faleză, cu Fortăreața Roşie încruntându-se deasupra; iar perechea lui de pe malul sudic avea fundația în apă. Au săpat un şanț prin țărm. Asta va face turnul foarte greu de asediat, atacatorii vor fi nevoiți să treacă prin apă sau să con¬struiască un pod peste canal. Stannis postase dedesubt arcaşi, ca să tragă în apărători ori de câte ori vreunul era suficient de nechibzuit ca să-şi ridice capul deasupra meterezelor, dar altminteri nu-şi dăduseră osteneala.

Ceva sclipi jos, în adânc, unde apa întunecată se rotea în vârtejuri la baza turnului. Soarele luci pe oțel, spunându-i lui Davos tot ce trebuia să ştie. Un lanț capcană... Şi totuşi, nu au închis râul în fața noastră. De ce?

Putea să încerce să ghicească şi asta, dar nu avea timp să chibzuiască asupra întrebării. Un strigăt se ridică dinspre corabia din frunte şi cornurile de răz¬boi suflară din nou: inamicul era în fața lor.

Intre vâslele sclipitoare ale Sceptrului şi ale Cre-dinței, Davos observă un şir subțire de galere tra¬versând râul, cu soarele scânteind pe vopseaua aurie ce le însemna carenele. Le cunoştea ca pe propriile lui corăbii. Pe când fusese contrabandist, se simțise întotdeauna în siguranță ştiind dacă vela de la orizont desemna o corabie rapidă sau una înceată, şi dacă avea drept căpitan un tânăr însetat de glorie sau un bătrân în ultimele sale zile de serviciu.

Ahooooooooooooooooooooooooooo, sunau cornurile de război.

- Viteză de luptă, strigă Davos. La babord şi la tribord îi auzi pe Dale şi pe Allard dând aceeaşi comandă. Tobele începură să bată cu furie, vâslele se ridicau şi cădeau, iar Betha Neagră fu azvârlită de valuri înainte. Când aruncă o privire către Sceptru, Dale îi trimise un salut. Peştele-sabie rămânea din nou în spate, legănându-se în urma corăbiilor mai mici din ambele părți, dar altfel linia era dreaptă ca un zid de apărare.

Râul care păruse atât de îngust din depărtare se întindea, larg ca o mare, dar oraşul devenise şi el gi¬gantic. Privind încruntată în jos de pe Muntele lui Aegon, Fortăreața Roşie domina împrejurimile. Me¬terezele sale cu coroane de fier, turnurile masive şi zidurile roşii şi groase îi dădeau înfățişarea unui ani¬mal feroce, aplecat deasupra râului şi-a străzilor. Fa¬leza, pe care stătea parcă la pândă, era abruptă şi stâncoasă, acoperită de licheni şi pomi noduroşi, țepoşi. Flota va trebui să treacă mai jos de castel ca să ajungă la port şi la oraşul de dincolo de el.

Prima linie se afla acum în râu, dar galerele ina¬mice schimbau direcția. Au de gând să ne atragă. Vor să fim îngrămădiți laolaltă, înghesuiți, să nu avem cum să îi împresurăm... cu acel stăvilar în spatele nostru. Păşi în susul şi în josul punții, înălțându-şi gâtul, ca să se uite mai bine la flota lui Joffrey. Observă că printre jucăriile băiatului se aflau greoaia Grație a Zeilor, bătrânul şi domolul Prinț Aaemon, Doamna de Mătase şi sora ei Pudoarea Doamnei, Vântul Sălbatic, Portul Regelui, Căpriorul Alb, Lancea, Floarea Mării. Dar unde era Steaua Leului? Unde era frumoasa Lady Lyanna, pe care Regele Robert o numise în onoarea fecioarei pe care o iubise şi o pierduse? Şi unde era Ciocanul Regelui Robert? Era cea mai mare galeră din flota regală, cu patru sute de vâsle, singura dintre navele de război pe care le avea băiatul rege capabilă să depăşească Furia. Pe bună dreptate ar fi trebuit să fie inima oricărei apărări.

Davos simțea că e o cursă, dar nu vedea în spate nici un semn al apropierii duşmanului, ci doar flota imensă a lui Stannis Baratheon întinzându-se, în şiruri ordonate, către orizontul întunecat. Vor ridica, oare, lanțul şi ne vor tăia în două? Nu vedea la ce-ar folosi.

Corăbiile lăsate în golf puteau încă să debarce oameni la nord de oraş, o traversare mai înceată dar mai sigură.

Un stol de păsări portocalii, pâlpâitoare, îşi luă zborul dinspre castel, douăzeci sau treizeci; vase cu smoală fierbinte se arcuiau deasupra râului, lăsând în urma lor dâre de flăcări. Apele le înghițiră pe cele mai multe, dar câteva găsiră punțile galerelor din prima linie de luptă, împrăştiind flăcări acolo unde se prăbuşeau. Oştenii se învălmăşeau pe puntea Regi¬nei Alysanne şi Davos vedea fumul ridicându-se din trei puncte pe Urgia Dragonilor, cea mai apropiată de țărm. Un al doilea stol era deja pe drum, iar să¬geţile cădeau, şuierând din cuiburile arcaşilor care punctau turnurile de deasupra. Un soldat căzu pe bordul Pisicii, se lovi de vâsle şi dispăru. Primul om sortit sa moară astăzi, gândi Davos, însă nu va fi ultimul.

Pe meterezele Fortăreței Roşii fluturau steagurile regelui băiat, cerbul încoronat al Baratheonilor pe câmpul lui de aur, leul Lannisterilor pe fond pur¬puriu. Alte butoaie cu smoală veniră în zbor. Davos auzi oameni țipând când focul cuprinse puntea Cu¬rajoasei. Vâslaşii se aflau jos, în siguranță, apărați de proiectile de puntea care-i proteja, dar soldații îngră¬mădiți deasupra nu erau la fel de norocoşi. Tribordul era cel mai afectat, după cum se temuse. Curând va fi rândul nostru, îşi aminti cu nelinişte. Betha Neagră era în bătaia vaselor cu smoală, fiind a şasea corabie dinspre malul nordic. La tribord o avea doar pe Lady Marya a lui Allard, greoiul Peşte-sabie - acum atât de rămas în urmă încât era mai aproape de cea de-a treia linie decât de a doua - şi Pietatea, Rugăciunea şi Devo¬țiunea, care vor avea nevoie de tot ajutorul ceresc pe care îl puteau primi, aflate în puncte atât de vulne¬rabile cum erau.

Când linia a doua trecu pe lângă turnurile gemene. Davos privi mai atent. Vedea trei zale ale unui lanț imens ivindu-se dintr-o gaură nu mai mare decât capul unui om şi dispărând sub apă. Turnurile aveau o singură poartă, aşezată la zece picioare de pământ. Arcaşii de pe acoperişul turnului nordic trăgeau în Rugăciunea şi în Devoțiunea. Arcaşii de pe Devoțiunea trăgeau înapoi, iar Davos auzi un om țipând când săgețile îl gasira.

- Căpitane, ser! Matthos, fiul lui, era lângă el. Coiful tău. Davos îl luă cu ambele mâini şi şi-1 puse pe cap. Era o cască fără vizieră; ura să-i fie împiedicată vederea.

Vasele cu smoală cădeau în ploaie în jurul lor. Văzu unul zdruncinând puntea corabiei Lady Marya, dar echipajul lui Allard îi veni repede de hac. La ba¬bord, cornurile de război sunau de pe Gloria Drift-markului. Vâslele împrăştiau stropi de apă, cu fiecare lovitură. Săgeata lungă a unei arbalete căzu la un picior de Matthos şi se înfipse în lemnul punții, zăngănind. In față, prima linie era în bătaia săgeților inamice; stoluri de săgeți zburau printre corăbii, şuierând ca nişte şerpi gata să muşte.

La sud de Apa Neagră, Davos văzu oameni târând plute grosolane către apă, în timp ce sub o mie de flamuri fluturând se adunau oştenii, în rânduri şi co¬loane. Inima învăpăiată era peste tot, deşi minusculul cerb negru închis între flăcări era prea mic ca să se distingă. Ar trebui să arborăm cerbul încoronat, gândi el. Cerbul era blazonul Regelui Robert, oraşul se va bucura sâ-l vadă. Steagul acestui străin e folosit doar ca să ridice oamenii împotriva noastră.

Nu putea privi inima înflăcărată fără să se gân¬dească la umbra pe care Melisandre o născuse în întunericul din adâncurile Capătului Furtunii. Cel puțin noi ducem această bătălie la lumina zilei, cu armele oamenilor cinstiți, îşi spuse. Femeia roşie şi copiii ei întunecați nu aveau să joace nici un rol. Stannis o trimisese înapoi la Piatra Dragonului cu nepotul lui bastard, Edric Storm. Căpitanul şi purtă¬torii de flamuri insistaseră că un câmp de luptă nu e un loc pentru o femeie. Doar oamenii reginei ex-primaseră altă părere, însă nici asta zgomotos. In acelaşi timp, regele fusese pe punctul de a-i refuza, până ce Lordul Bryce Caron a spus:

- înălțimea Ta, dacă vrăjitoarea este cu noi, oa¬menii vor spune după aceea că a fost victoria ei, nu a ta. Vor spune că-ți datorezi coroana vrăjilor ei. Asta îl lămurise. Davos se abținuse pe durata acestor dis¬cuții, dar, la drept vorbind, nu s-a întristat când a văzut-o plecând. Nu voia nici un amestec al lui Me¬lisandre sau al zeului ei.

La tribord, văzu Devoțiunea îndreptându-se către mal, strecurând afară o platformă de lemn. Arcaşii se aruncară de-a valma în apele de la mal, ținându-şi arcurile deasupra capului, ca să nu ude corzile. Se apropiară, împroşcând apa, de plaja îngustă de sub faleze.

Dinspre castel cădeau în salturi pietre, pră-buşindu-se printre ei, la fel săgeți şi sulițe, dar panta era abruptă şi se părea că proiectilele făceau puține pagube.

Rugăciunea acostă la douăzeci şi cinci de metri în susul apei, iar Pietatea se îndreptă către malul unde apărătorii veneau de-a lungul râului, cu copitele cailor de război ridicând bulbuci în apa mică. Cavalerii se năpustiră printre arcaşi ca lupii printre oi, obligându-i să se retragă spre corăbii, prin apa râului, înainte ca vreunul dintre ei să poată lansa vreo săgeată. Oştenii alergau să-i apere cu sulițe şi cu topoare, şi în trei secunde scena se transformă într-un haos îmbibat de sânge. Davos recunoscu capul de câine de pe coiful Câinelui. Mantia albă îi flutura pe umeri, în timp ce urcă pe platformă călare şi pe puntea Rugăciunii, doborând pe oricine făcea greşeala să-i iasă în cale.

In spatele castelului, Debarcaderul Regelui se înăl¬ța pe dealuri. Țărmul râului era un pustiu negru; Lannisterii arseseră totul şi se retrăseseră în spatele Porții Noroiului. Catargele carbonizate ale imenselor corăbii scufundate se ridicau din valuri, blocând acce¬sul către cheiurile lungi, stâncoase. Nu vom face aici nici o debarcare. Sus, pe Dealul lui Visenya, lumina soarelui se revărsa de pe cele şapte turnuri de cristal ale Marelui Sept al lui Baelor.

Davos nu văzu ciocnirea, dar o auzi; un bubuit sfâşietor, când două galere se întâlniră. Nu-şi putea da seama care anume. Un alt impact răsună peste apă o clipă mai târziu, pe urmă un al treilea. Dincolo de scrâşnetul lemnului făcut țăndări auzi zdrăngănitul gros al catapultei de la prova Furiei. Cerbul Marii des¬pică una dintre galerele lui Joffrey exact în două, dar Botul Câinelui era în flăcări, iar Regina Alysanne era blocată între Doamna de Mătase şi Pudoarea Doam¬nei şi echipajul ei se lupta cu atacatorii, parapet lângă parapet.

Drept în față, Davos văzu Portul Regelui intrând între Credința şi Sceptru. Prima îşi dădu la o parte vâslele de la tribord înainte de impact, dar vâslele de la babordul Sceptrului se făcură surcele când Portul Regelui trecu razant pe lângă ele.

- Trageți, ordonă Davos, şi arcaşii lui trimiseră o ploaie nimicitoare de săgeți peste apă. I1 văzu că¬zând pe căpitanul Debarcării Regelui, şi încercă să-şi amintească numele lui.

La mal, brațele imenselor catapulte se ridicară, unul, două, trei, şi o sută de pietre se înălțară pe cerul îngălbenit. Fiecare dintre ele era cât capul unui om; când căzură ridicară vârtejuri mari de apă, sfărâmând bordajele de stejar şi prefăcând oamenii de vii în oase, terci şi cartilagii. De pe o parte pe cealaltă a râului, prima linie era atacată. Cârligele de acostare erau aruncate, pintenii de fier sfârtecau carenele de lemn, atacatorii se învălmăşeau, stoluri de săgeți treceau şuierând în fumul purtat de vânt, şi oamenii mu¬reau... Dar până acum, nici unul de-al lui.

Betha Neagră înainta repede în aval, iar toba co-mandantului bubuia în auzul căpitanului care căuta

0 posibilă victimă pentru berbece. Regina Alysanne era încolțită, prinsă în capcană între două corăbii de război ale Lannisterilor, strânse toate trei laolaltă cu funii şi cu cârlige.

- Viteză de distrugere! strigă Davos.

Bătăile tobelor se estompară, într-un prelung, febril, bubuit, şi Betha Neagră zbură, înspumând apa, albă ca laptele, când se despică în calea ei. Allard vă¬zuse aceeaşi şansă; Lady Marya venea în spatele lor. Prima linie fusese transformată într-o învălmăşeală de lupte separate. Cele trei corăbii încâlcite se contu¬rau în față, cu punțile preschimbate într-un haos roşu de oameni ciopârțindu-se cu săbii şi cu topoare. încă puțin, îl rugă Davos fierbinte pe Războinic, adu-o puțin mai aproape, arată-mi bordul ei.

Probabil că Războinicul îl auzise. Betha Neagră şi Lady Marya se izbiră de marginile Pudorii Doam¬nei, la o secundă una de alta, ciocnind-o la prora şi la pupa cu o asemenea forță încât oamenii fură arun¬cați de pe puntea Mătăsii Doamnei la trei corăbii de¬părtare. Davos aproape îşi muşcă limba când dinții

i se loviră, scrâşnind. Scuipă sânge. Data viitoare în-chide gura, nătarăule. Patruzeci de ani pe mare, dar era prima oară când lovea cu pintenul o altă corabie. Arcaşii îşi aruncau săgețile după bunul plac

- înapoi la apă, ordonă el. Când Betha Neagra îşi întoarse vâslele, râul năvăli în golul rămas, iar Pudoa¬rea Doamnei se desfăcu în bucăți în fața ochilor lui, azvârlind zeci de oameni în apă. Unii dintre cei vii înotau, unii dintre cei morți pluteau; cei în zale şi platoşe grele se duseră la fund, vii şi morți deopotrivă. Chemările oamenilor care se înecau îi răsunau în urechi.

O sclipire de verde îi atrase privirea, mai în faţă şi într-o parte, şi un cuib de şerpi de smarald încolăciţi se ridică arzând şi şuierând dinspre etrava Reginei Alysanne. O clipă mai târziu, Davos auzi strigătul îngrozit:

- Foc sălbatic!

Făcu o grimasă. Smoala fierbinte era una, focul sălbatic era cu totul altceva. Afurisită substanţă şi aproape imposibil de stins. înăbuş-o cu mantia şi mantia va lua foc; loveşte cu palma o părticică şi mâna ta va fi în flăcări. Uşurează-te în foc sălbatic şi penisul îţi va lua foc, le plăcea vechilor corăbieri să spună. Totuşi, Ser Imry îl prevenise că se pot aştepta la o înghiţitură din substanţa scârboasă a alchimiş¬tilor. Din fericire, mai rămăseseră puţini piromanţi adevăraţi. In curând îşi vor termina proviziile, îi asi¬gurase Ser Imry.

Davos înşira ordine, unul după altul; un flanc de vâsle împingea, iar celălalt dădea apa în spate, şi galera se redresa. Lady Marya biruise şi ea şi - încă un lucru bun - focul se răspândea dincolo de Regina Alysanne şi de duşmanii ei mai repede decât ar fi crezut că e posibil. Oameni cuprinşi de flăcări verzi săreau în apă, cu zbierete neomeneşti. Pe zidurile Capătului Furtunii, aruncătoarele de flăcări vărsau moarte, iar catapultele imense din spatele Porţii Noroiului arun¬cau bolovani. Unul, de dimensiunea unui bou, se prăbuşi între Betha Neagră şi Spectru, legănând ambele corăbii şi udând până la piele fiecare om de pe punte. Un altul, nu cu mult mai mic, nimeri Insolenţa. Ga¬lera lui Velaryon explodă ca o jucărie de copil arun¬cată dintr-un turn, împrăştiind aşchii lungi cât braţul unui om.

Prin fumul negru şi-n vârtejurile de focuri verzi, Davos zări un furnicar de corăbii mici purtate în josul râului, un talmeş-balmeş de bacuri, bărci cu vâsle şi bărci cu pânze, nave uşoare şi corăbii mătăhăloase care arătau prea putrezite ca să plutească. Mirosea de la o poştă a disperare, nişte lemne plutitoare ca acestea nu puteau să schimbe cursul bătăliei, ci doar să stea în cale. Văzu că liniile de luptă erau încurcate ireme¬diabil. Dincolo de babord, Lordul Steffbn, Colţuroasa Jenna şi Sabia Ageră răzbătuseră şi înaintau iute în susul râului. Dar flancul de la tribord era puternic atacat şi centrul se fărâmiţase sub pietrele catapulte¬lor, unii dintre căpitani întorcându-se în aval, alţii virând, făcând orice ca să scape de acea ploaie zdro¬bitoare. Furia îşi întorsese catapulta de la pupa să tragă înapoi către oraş, dar nu avea rază de acţiune; butoaiele cu smoală se spulberau lângă ziduri. Scep¬trul îşi pierduse cea mai mare parte a vâslelor, iar Credinţa fusese lovită şi începea să se scufunde. Davos duse Betha Neagra între ele şi trimise un proiectil către ornamentatul vas de agrement al Reginei Cersei, sculptat şi aurit, încărcat acum cu soldaţi. Coliziunea azvârli o duzină dintre ei în apă, unde arcaşii Bethei îi ţinteau unul după altul, în timp ce aceştia încercau să se menţină la suprafaţă.

Strigătul lui Matthos îi atrase atenţia la pericolul dinspre babord: una dintre galerele Lannisterilor era pe cale să-1 izbească.

- Cu toate forţele la tribord! strigă Davos. Oamenii lui îşi folosiră vâslele ca să se îndepărteze,

în vreme ce alţii întoarseră galera în aşa fel încât prora ei era faţă în faţă cu Căpriorul Alb care gonea înainte. Pentru o clipă, se temu că se mişcase prea încet şi că se vor scufunda, însă curentul îl ajută să schimbe direcţia şi când impactul sosi, fu doar o lovitură in¬directă; cele două carene se frecară una de alta şi vâslele ambelor corăbii pocniră. O bucată ruptă de lemn zbură pe lângă capul lui, ascuţită ca o suliţă. Davos se feri.

- Atacaţi! strigă el. Cârligele de acostare fură aruncate. Scoase sabia din teacă şi-i conduse chiar el peste parapet.

Echipajul de pe Căpriorul Alb îi întâmpină, dar oştenii de pe Betha Neagră năvăliră peste ei într-un torent şuierător de săbii. Davos străbătu prin mulţi¬me, căutându-1 din priviri pe celălalt căpitan, dar omul era mort înainte de-a ajunge la el. Cum stătea aplecat deasupra cadavrului, cineva îl surprinse pe la spate cu un topor, dar coiful lui pară lovitura şi ţeasta îi rămase răsunând, când ar fi putut fi spintecată. Ameţit, tot ceea ce putea face era să se rostogolească. Atacatorul se năpusti, urlând, asupra lui. Davos îşi apucă sabia cu ambele mâini şi o înfipse în burta bărbatului.

Unul dintre membrii echipajului îl ridică înapoi în picioare.

Căpitane, Căpriorul Alb este al nostru.

Davos văzu că era adevărat. Majoritatea inamicilor erau morţi, pe moarte sau se predaseră. îşi scoase coiful, îşi şterse sângele de pe faţă şi se îndreptă către corabia sa,

călcând cu grijă pe scândurile alunecoase, acoperite de maţe. Matthos îi întinse o mână să-1 ajute să treacă înapoi parapetul.

In acele câteva clipe, Betha Neagră şi Căpriorul Alb erau ochiul calm din mijlocul furtunii. Regina Alysan-ne şi Doamna de Mătase, încă blocate împreună, erau un infern verde dezlănţuit, purtat de valuri în josul râului şi trăgând după sine bucăţi din Pudoarea Doamnei. Una dintre galerele din Myr se izbise de ele şi era şi ea acum în flăcări. Pisica lua la bord oa¬meni de pe Curajoasa, care se scufunda cu repezi-ciune. Căpitanul de pe Urgia Dragonilor îşi condusese corabia între două diguri, spintecându-i fundul;

echipajul lui năvăli pe uscat cu arcaşii şi cu oştenii, să se alăture asaltului de pe ziduri. Corbul Roşu, sfărâmat, se scufunda încet. Cerbul Mării se lupta cu focurile şi cu atacatorii de la bord deopotrivă, dar inima înflăcărată fusese ridicată deasupra Omului Loial al lui Joffrey. Furia, cu mândra-i proră zdro¬bită de un bolovan, se lupta cu Graţia Zeilor. Văzu Gloria Driftmarkului, corabia Lordului Velaryon, făcându-şi loc printre altele, răsturnând-o pe una şi luminând-o pe cealaltă cu săgeţi de foc Pe malul sudic, cavalerii îşi duceau caii de căpăstru la bordul bărcilor cu pânze şi unele dinte cele mai mici galere îşi croiau deja drum peste apă, încărcate de soldaţi. Trebuia să se strecoare cu grijă printre corăbiile care se scufundau şi petele plutitoare de foc sălbatic. în¬treaga flotă a lui Stannis era acum pe râu, cu excepţia corăbiilor din Lys ale lui Salladhor Saan. Cât de curând, aveau să controleze Apa Neagră. Ser Imry îşi va avea victoria, gândi Davos, iar Stannis îşi va aduce oastea peste râu, dar, zeii fie buni, preţul acestei...

- Căpitane! Matthos îi puse mâna pe umăr.

Era Peştele-sabie, cu cele două rânduri de vâsle ale sale ridicând-se şi căzând. Nu-şi coborâse pânzele şi nişte smoală fierbinte se prinsese în velatura sa. Flăcările se răspândeau sub ochii lui Davos, strecu-rându-se peste funii şi pânze până ce corabia ajunse să tragă după sine o de flacără galbenă. Pintenul ei diform din fier, în formă de peşte, de unde-şi luase numele, despică luciul apei. Exact în faţă, purtat de valuri către ea şi legănându-se ca o ţintă ispititoare, dolofană, se afla unul dintre vasele greoaie ale Lan-nisterilor, adâncit mult în apă. Sânge verde se prelin¬gea încet printre scândurile ei.

Când văzu asta, inima lui Davos Seaworth încetă să mai bată.

- Nu, spuse el Nu, NUUUUUU! Peste vuietul şi bubuitul bătăliei, nimeni nu-1 auzi în afară de Mat¬thos. Cu siguranţă, căpitanul Peştelui-sabie nu-1 au¬zise, concentrat cum era să străpungă în sfârşit ceva cu sabia lui mare şi greoaie. Peştele-sabie porni cu viteză de luptă, Davos îşi ridică mâna mutilată să se agate de punga de piele care-i purta oasele degetelor.

Scrâşnind, scârţâind, spulberând, Peştele-sabie de-spică în două matahala putrezită. Plesni ca un fruct răscopt, dar nici un fruct nu mai ţipase vreodată un asemenea ţipăt cutremurător, împietrit. Din interi¬orul corabiei, Davos văzu verdele ţâşnind dintr-o mie de vase sfărâmate, otravă din măruntaiele unei fiare muribunde, scânteind, strălucind, împrăştiindu-se pe suprafaţa apei...

- înapoi la apă! răcni el. La o parte! Jos, înapoi la apă, înapoi la apă! Funiile de ancorare erau tăiate, iar Davos simţi puntea mişcându-se sub picioarele lui în timp ce Betha Neagră se desprinse de Căpriorul Alb. Vâslele intrară în apă.

Pe urmă auzi un lătrat scurt şi ascuţit, de parcă cineva i-ar fi suflat în ureche. Puntea dispăru sub el şi apa neagră îl izbi peste faţă, umplându-i nasul şi gura. Se sufoca, se îneca. Nesigur încotro era susul, Davos se luptă cu râul, cuprins de o panică oarbă, până când, dintr-odată, ieşi la suprafaţă. Scuipă apa, inhala aerul, înşfacă cea mai apropiată bucată de epavă şi se ţinu bine.

Peştele-sabie şi matahala dispăruseră. In preajma lui, trupuri înnegrite pluteau în josul apei şi oameni sufocaţi se agăţau de bucăţi de lemn fumegând. înalt de treizeci de picioare, un demon învolburat de flăcări verzi dansa deasupra râului. Avea zeci de mâini, cu un bici în fiecare, şi ceea ce atingea izbucnea în flăcări.

Văzu Betha Neagra arzând, cu Căpriorul Alb şi Omul Loial de o parte şi de alta. Pietatea, Curajoasa, Pisica, Sceptrul, Corbul Roşu, Târfa, Credinţa, Furia, toate săriseră în aer, Portul Regelui şi Graţia Zeilor la fel. Demonul şi-i mânca pe ai lui. Strălucitoarea Mândrie a Driftmarkului, corabia Lordului Velaryon, încerca să cârmească, dar demonul îşi trecu câteva degete leneşe peste vâslele sale argintii care se aprin¬seră ca o sumedenie de

lumânări subțiri. Pentru o clipă, corabia mângâiase parcă râul cu două ziduri de torțe lungi, strălucitoare.

Curentul îl prinsese deja în ghearele lui, învâr-tindu-1 iar şi iar. Lovi cu piciorul să se ferească de o pată plutitoare de foc sălbatic. Fiii mei, gândi Davos, dar nu era chip să-i caute în mijlocul dezastrului clo¬cotitor. O altă corabie greoaie, înțesată de foc sălbatic, explodă în fața lui. Apa Neagră însăşi fierbea parcă în albia ei; catarge arzând şi oameni arzând şi bucăți de nave sfărâmate arzând umpleau văzduhul.

Sunt dus de ape în golf. Nu avea de ce să fie atât de rău acolo, putea să ajungă la mal, era un înotător puternic. Galerele lui Salladhor Saan vor fi fiind şi ele în golf. Ser Imry le ordonase să stea într-o parte...

Şi pe urmă curentul îl întoarse din nou, şi Davos văzu ce îl aştepta în aval.

Lanțul. Zeii să ne apere, au ridicat lanțul.

Acolo unde râul se lărgea în Golful Apei Negre, stavila se întindea încordată, la vreo cinci picioare deasupra apei. O duzină de galere se izbiseră deja de lanț şi curentul împingea altele către ele. Aproape toate erau în flăcări, iar celelalte aveau să fie cât de curând. Davos putu distinge carenele dungate ale co¬răbiilor lui Salladhor Saan, dar ştia că nu le va ajunge niciodată. Un zid de oțel roşu-aprins, lemn arzând şi o vâlvătaie verde, în vârtejuri, se întindeau în fața lui. Gura Golfului Apei Negre se transformase într-o gură a iadului.

TYRION

Nemişcat ca un gargui, Tyrion Lannister se aplecă într-un genunchi pe metereze. Dincolo de Poarta Noroiului şi de pustiul care cândva fusese piaţa de pescari şi docurile, râul însuşi parcă luase foc. Jumă¬tate din flota lui Stannis era în flăcări, împreună cu cea mai mare parte din cea a lui Joffrey. Sărutul focu¬lui sălbatic transformase corăbiile mândre în ruguri funerare şi oamenii în torţe vii. Văzduhul era încărcat de fum, de săgeţi şi de ţipete.

In aval, oameni de rând şi căpitani de soi deopo¬trivă vedeau moartea verde, fierbinte, îndreptându-se în vârtejuri către plutele, bărcile şi bacurile lor, pur¬tate pe valurile Apei Negre. Vâslele albe, lungi, ale galerelor din Myr scânteiau ca picioarele unor centi-pede înnebunite, căznindu-se să scape, dar era în za¬dar. Centipedele nu aveau unde să fugă.

O duzină de focuri se dezlănţuiau sub zidurile ora-şului, unde explodaseră butoaie cu smoală fierbinte,

dar focul sălbatic le redusese la dimensiunea unor lumânări într-o casă în flăcări, cu fanioanele lor por-tocalii şi roşii fluturând neînsemnate pe fundalul holocaustului de jad. Norii coborâţi prinseseră culoa-rea râului cuprins de flăcări şi acopereau cerul în frumoase nuanţe de verde schimbător. Nepământesc de frumoase. O frumuseţe înfricoşătoare. Ca focul dragonului. Tyrion se întreba dacă Aegon Cucerito¬rul se simţise la fel când zburase deasupra Câmpului său de Foc.

Vântul dogoritor îi ridică mantia purpurie şi îl plesni peste faţă, însă nu putea să se întoarcă. Auzea ca prin vis mantiile aurii care ovaţionau de pe zidurile de apărare. Nu avea glas să li se alăture. Era o jumă¬tate de victorie. Nu va fi destul.

Văzu cum e înghiţită de flăcările lacome încă una dintre corăbiile greoaie pe care le înţesase cu fruc¬tele Regelui Aerys. O fântână arteziană de jad aprins se ridică din râu, cu suflul atât de strălucitor încât fu nevoit să-şi ferească ochii. Dâre de foc înalte de treizeci de picioare dansau pe ape, pârâind şi şuierând. Preţ de câteva clipe, acoperiră ţipetele. Erau sute în apă, înecându-se sau arzând sau făcând câte puţin din amândouă.

Ii auzi ţipând, Stannis? Ii vezi arzând? E isprava ta, la fel de mult ca şi a mea. Tyrion ştia că undeva, în marea aceea de oameni clocotind la sud de Apa Neagră, Stannis privea şi el. Nu avusese niciodată setea de luptă a fratelui său, Robert. Comanda din spatele frontului, de la loc ferit, aşa cum îi era obiceiul şi Lordului Tywin Lannister. Surprinzător, acum stătea călare pe un cal de curse, înveşmântat în armu¬ra sclipitoare, cu coroana pe cap. O coroană de aur roşu, cum zice Varys, cu vârfurile în formă de flăcări.

- Corăbiile mele. Glasul lui Joffrey se frânse în timp ce striga de pe pasarelă, unde se înghesuise, îm¬preună cu gărzile lui, în spatele întăriturilor. Coro¬niţa aurie a regalităţii sale îi împodobea coiful de luptă. Corabia mea arde. Portul Regelui, Regina Cer¬sei, Omul Loial. Uitaţi-vă acolo la Floarea Mării. Arătă cu sabia lui nouă către locul unde flăcări roşii se prelingeau pe carena aurie a Florii Mării şi se furişau către vâsle. Căpitanul o întorsese împotriva curen¬tului, dar nu suficient de repede ca să evite focul sălbatic.

Era sortită pieirii, Tyrion ştia. N-a fost altă cale. Dacă nu ne-am fi apropiat să ieşim în întâmpinarea lor, Stannis ar fi mirosit capcana. O săgeată putea fi oprită, şi o suliţă, chiar şi o piatră dintr-o catapultă, dar focul sălbatic avea o voinţă proprie. Odată elibe¬rat, scăpa de sub controlul oamenilor obişnuiţi.

- N-am avut ce face, îi spuse nepotului său. Flota noastră era condamnată în orice situaţie.

Chiar şi din turnul de observaţie - era prea scund ca să vadă peste metereze, aşa că pusese să-i fie făcută o ridicătură -, flăcările, focul şi haosul bătăliei îl împiedicau pe Tyrion să vadă ce se întâmpla în aval, mai jos de castel, dar văzuse scena de o mie de ori cu ochii minţii. Bronn trebuia să pună boii în mişcare în clipa în care nava comandant a lui Stannis avea să treacă pe sub Fortăreaţa Roşie; lanţul era extrem de greu şi vinciurile uriaşe se răsuceau încet, scârţâind şi huruind. întreaga flotă a uzurpatorului trebuia să fi trecut până ce prima sclipire de metal putea fi zărită sub apă. Verigile aveau să iasă picurând, unele sclipind de noroi, za cu za, până ce întregul lanţ uriaş avea să se întindă bine. Regele Stannis îşi adusese flota vâslind în susul Apei Negre, dar nu va mai coborî niciodată.

Chiar şi aşa, unii reuşeau să scape. Curentul unui râu era un lucru înşelător, iar focul sălbatic nu se împrăştia atât de uniform cum sperase. Canalul prin¬cipal era cuprins în

totalitate de flăcări, dar mulți dintre oamenii din Myr reuşiseră să ajungă pe malul sudic, sub zidurile oraşului. Debarcați sau naufragiați, rezultatul e acelaşi, au adus oameni pe țărm. Mai rău, o bună parte a aripii de sud a primelor două linii ale inamicului fuseseră departe, în amonte de infern, când corăbiile au sărit în aer. Stannis rămăsese proba¬bil cu vreo treizeci sau patruzeci de galere, mai mult decât suficiente ca să îşi treacă toată oastea peste apă după ce-şi vor recăpăta curajul.

Asta ar putea să le ia ceva timp; chiar şi cel mai curajos bărbat trebuia să fie îngrozit după ce a privit o mie dintre tovarăşii săi mistuiți de focul sălbatic. Hallyne spunea că uneori substanța ardea atât de fierbinte încât carnea se topea ca seul. Dar, chiar şi aşa...

Tyrion nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privința oamenilor lui. Dacă bătălia începe să devină amară, vor ceda, şi vor ceda rău. Jacelyn Bywater îl avertizase, aşa că singura cale de a câştiga era să se asigure că bătălia rămânea dulce, de la început până la sfârşit.

Vedea umbre întunecate mişcându-se printre rui-nele carbonizate ale docurilor. E timpul pentru o altă ieşire, gândi el. Oamenii erau mai vulnerabili ca ori-când atunci când puneau, clătinându-se, primul picior pe mal. Nu trebuia să-i dea inamicului timp să se grupeze pe țărmul nordic.

Coborî.

- Spune-i Lordului Jacelyn că avem duşmanul pe malul râului, îi porunci el unuia dintre mesagerii pe care Bywater i-i dăduse. Altuia îi zise: Trimite-i lui Ser Arneld complimentele mele şi cere-i să rotească Târfele cu treizeci de grade spre vest. Unghiul le va permite să arunce la o distanță mai mare, chiar dacă nu atât de departe în apă.

- Mama mi-a promis că pot avea eu Târfele, spuse Joffrey. Tyrion era deranjat să vadă că Joffrey îşi ridicase din nou viziera. Fără îndoială, băiatul fierbea în spatele acelui oțel greu, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreo săgeată rătăcită să se înfigă între ochii nepotului său.

închise viziera cu un zornăit.

- Ține-o închisă, înălțimea Ta, făptura ta dulce e de preț pentru noi toți. Şi nu vrei să-ți strici fețişoara aia drăguță. Târfele sunt ale tale.

Era un moment la fel de bun ca oricare altul; să mai arunce alte vase cu foc asupra corăbiilor în flăcări părea lipsit de sens. Joff pusese ca Oamenii Coarnelor să fie dezbrăcați şi legați cu mâinile la spate în piața de dedesubt şi să li se pironească în cap coarne. Când fuseseră aduşi în fața Tronului de Fier pentru ju¬decată, promisese să-i trimită la Stannis. Un om nu era la fel de greu ca un bolovan sau ca un butoi cu smoală fierbinte, şi putea fi aruncat ceva mai departe. Unele dintre mantiile aurii făceau pariuri dacă trădă¬torii vor zbura până pe celălalt mal al Apei Negre.

- Mişcă-te repede, înălțimea Ta, îi spuse lui Jof¬frey. Vom avea nevoie destul de curând de catapulte pentru bolovani. Nici măcar focul sălbatic nu arde la nesfârşit.

Joffrey plecă în goană, fericit, escortat de Ser Me-ryn, dar Tyrion îl prinse pe Ser Osmund de înche¬ietură înainte de-a apuca să-1 urmeze.

- Orice s-ar întâmpla, ai grijă să rămână teafăr şi să stea acolo, s-a înțeles?

- Cum porunceşti. Ser Osmund zâmbi afabil. Tyrion îi avertizase pe Trant şi pe Kettleblack ce

li se putea întâmpla dacă regele ar păți ceva. Iar pe Joffrey îl aşteptau o duzină de mantii aurii cu expe¬riență la piciorul scării. Iți apăr bastardul nenorocit cât de bine pot, Cersei, gândi el cu amărăciune. Ai grijă să faci acelaşi lucru pentru Alayaya.

Nici nu plecă bine Joffrey, că un curier urcă scările gâfâind.

- Stăpâne, grăbeşte-te. Se lăsă pe un genunchi. Au debarcat oameni pe terenurile de turniruri, sute! Aduc un berbece sus, la Poarta Regelui.

Tyrion înjură şi se îndreptă către scări, împle-ticindu-se. Podrick Payne îl aştepta jos cu caii. Ga¬lopară pe Ulița Râului, cu Pod şi cu Ser Mandon Moore venind în urma lor. Casele oblonite erau cu¬fundate într-o umbră verde, dar nimeni nu mişuna pe afară ca să le stea în cale. Tyrion poruncise ca stră¬zile să rămână goale, pentru ca apărătorii să se poată mişca repede de la o poartă la alta. Oricum, când ajunseră la Poarta Regelui, auzea pocnetul bubuitor al lemnului pe lemn, ceea ce-i spunea că fusese adus în joc un berbece. Vaietul balamalelor imense suna ca geamătul unui uriaş murind. Piața de lângă casa porții era înțesată de răniți, dar vedea şi rânduri de cai, nu toți răniți, şi mercenari şi mantii aurii destule ca să formeze o coloană puternică.

- Adunarea! strigă el sărind din şa. Poarta se clinti, sub impactul unei noi lovituri. Cine e la comandă aici? Tu mergi afară.

- Nu. O umbră se desprinse de la zid, pentru a deveni un bărbat înalt, cu armură cenuşie. Sandor Clegane îşi smulse coiful cu ambele mâini şi îl lăsă să cadă pe pământ. Oțelul era pârjolit şi avea urme de lovituri, urechea stângă a Câinelui ce mârâia era retezată. O tăietură adâncă de sub un ochi făcea să se prelingă un şiroi de sânge peste vechile cicatrici arse ale Câinelui, acoperindu-i jumătate din față.

- Ba da, îl înfruntă Tyrion. Clegane începu să gâfâie.

- La naiba cu asta! Şi cu tine.

Un mercenar făcu un pas lângă el şi zise:

- Am fost afară. De trei ori. Jumătate dintre oa-menii noştri sunt morți sau răniți. Focul sălbatic țâşneşte peste tot în jurul nostru, caii țipă ca nişte oameni şi oamenii țipă ca nişte cai...

- Credeai că te-am angajat să lupți într-un turnir? Să-ți aduc nişte lăptic rece şi un castron de zmeură? Nu? Atunci încalecă-ți nenorocitul ăla de cal. Şi tu, Câine.

Sângele de pe fața lui Clegane strălucea roşu, dar ochii îi erau albi. îşi scoase sabia lungă din teacă.

Ii e frică, îşi dădu seama Tyrion, şocat. Câinele e înspăimântat încercă să-i explice ce aveau de făcut:

- Au adus un berbece la poartă, poți să-i auzi şi tu, şi trebuie să-i împrăştiem...

- Deschidem porțile. Când vor năvăli înăuntru, îi înconjurăm şi-i omoram. Câinele înfipse sabia lungă în pământ şi se sprijini de mâner, legănându-se. Am pierdut jumătate dintre oameni. Cai, la fel. Nu mai duc pe nimeni în focul ăla.

Ser Mandon Moore înainta lângă Tyrion, imaculat în platoşa lui albă, emailată.

- Mâna Regelui îți porunceşte.

- La naiba cu Mâna Regelui! Acolo unde fața Câinelui nu era roşie de sânge, era albă ca varul. Să-mi aducă cineva ceva de băut. Un soldat al mantiilor aurii îi întinse o cupă. Clegane luă o înghițitură, o scuipă, azvârli cupa cât colo. Apă? La naiba cu apa ta! Adu-mi vin.

E mort pe picioare. Tyrion îşi dădea seama acum. Rana, focul... E terminat, trebuie să găsesc pe altcineva, dar pe cine? Ser Mander? Se uită la oameni şi ştiu că Mander nu era o soluție. Teama lui Clegane îi zdrun¬cinase. Fără un conducător, vor refuza şi ei, iar Ser Mandon... Era un om periculos, zicea Jaime, da, dar nu un om pe care alții să-1 urmeze.

In depărtare, Tyrion auzi o nouă bubuitură puter-nică. Deasupra zidurilor, cerul întunecat era scăldat în straturi de lumină verde şi portocalie. Cât va putea să reziste poarta?

E o nebunie, gândi el, dar mai bine nebunie decât înfrângere. înfrângerea înseamnă moarte şi ruşine.

- Prea bine. Voi conduce eu ieşirea.

Dacă se gândise că asta îl va ruşina pe Câine şi va redeveni viteaz, se înşelase. Clegane nu făcu decât să râdă.

- Tu?

Tyrion citea neîncrederea pe chipurile lor.

- Eu. Ser Mandon, tu vei duce steagul regelui. Pod, coiful meu.

Băiatul alergă să-i execute ordinul. Câinele stătea sprijinit de sabia pătată de sânge şi îl privea cu ochii aceia albi, larg deschişi. Ser Mandon îl ajută pe Tyrion să urce din nou în şa.

- Adunarea! strigă el.

Roibul lui mare purta apărătoare de gât şi de cap. O mătase purpurie îi îmbrăca picioarele din spate, peste o haină de zale. Şaua înaltă era aurită. Podrick Payne îi înmâna lui Tyrion coiful şi scutul, stejar greu împodobit cu o mână de aur pe fond roşu, încon¬jurată de lei mici de aur. îşi plimbă calul în cerc, privind la mica sa trupă. Doar o mână de oameni răspunseseră la ordinul lui, nu mai mult de douăzeci. Stăteau în şa, cu ochii la fel de albi ca şi-ai Câinelui. Privi cu dispreț către ceilalți, cavaleri şi mercenari care plecaseră cu Clegane.

- Se spune că sunt jumătate de om, zise el. Prin comparație, voi ce sunteți?

Asta îi făcu să se simtă destul de ruşinați. Un cavaler încalecă, fără coif, şi se alătură celorlalți. Doi mercenari îl urmară. Pe urmă şi alții. Poarta Regelui se cutremură din nou. In

câteva clipe, numărul celor aflați sub comanda lui Tyrion se dublă. Ii prinsese în laț. Dacă eu lupt, trebuie să facă la fel, sau sunt mai prejos decât un pitic.

- Nu mă veți auzi strigând numele lui Joffrey, le spuse. Nu mă veți auzi nici răcnind pentru Casterly Rock. E oraşul vostru, cel pe care Stannis vrea să-1

jefuiască, iar cea pe care o doboară e poarta voastră. Aşa că veniți cu mine să-1 ucidem pe nemernic.

Tyrion îşi scoase securea de război, îşi întoarse calul şi porni la trap spre poartă. Credea că vin în urma lui, dar nu îndrăzni să se uite.

SANSA

Torțele pâlpâiau strălucitoare pe metalul bătut al suporturilor din perete, scăldând Sala de Bal a Reginei într-o lumină argintie. Cu toate acestea, era încă în-tuneric în încăpere. Sansa îl vedea în ochii palizi ai lui Ser Ilyn Payne, care stătea lângă uşa din spate, neclintit ca o stâncă, fără să mănânce sau să bea. Il auzea în tuşe chinuitoare a Lordului Gyles şi în glasul şoptit al lui Osney Kettleblach când se strecură înăuntru să-i aducă veşti lui Cersei.

Sansa îşi termina supa când Osney Kettleblack veni prima oară, intrând prin spate. Il zări vorbind cu fratele lui Osfryd. Apoi se urcă pe platformă şi îngenunche lângă jilțul înalt, mirosind a cal, cu patru zgârieturi lungi pe obrazu-i plin de cruste, cu părul căzându-i peste guler şi peste ochi. Cu toată şoapta lui, Sansa auzi fără să vrea.

- Flotele sunt prinse în bătălie. Au fost debarcați nişte arcaşi, dar Câinele i-a făcut fărâme. Da, înălțimea

Ta. Fratele tău ridică lanțul. Am auzit semnalul. La Fundătura Puricilor, câțiva bețivani sparg uşi şi se urcă pe ferestre. Lordul Bywater a trimis mantiile aurii să se ocupe de ei. Septul lui Baelor este înțesat de oameni, toată lumea se roagă.

- Şi fiul meu?

- Regele s-a dus la sept să primească binecu¬vântarea înaltului Septon. Acum umblă pe ziduri cu Mâna, zicându-le oamenilor să fie curajoşi, ridicân-du-le moralul, cum ar veni.

Cersei făcu semn pajului să-i mai umple cupa cu vin, un vin vechi, auriu, de la Arbor, aromat şi tare. Regina bea vârtos, dar vinul părea doar s-o facă mai frumoasă; obrajii îi erau îmbujorați şi ochii aveau o căldură strălucitoare, febrilă, când privea în jos, peste sală. Ochi de foc sălbatic, gândi Sansa.

Cântăreții cântau. Jonglerii făceau jonglerii. Bă¬iatul Lunii mergea clătinându-se pe catalige prin sală, râzând de toată lumea, iar Ser Davos alerga după slujnice pe calul lui din coadă de mătură. Oaspeții râdeau, dar era un râs lipsit de veselie, genul de râs care se putea transforma în hohot de plâns într-o clipită. Trupurile lor sunt aici, dar gândurile sunt pe zidurile oraşului, şi inimile la fel.

După supă, fu adusă o salată de mere, cu nuci şi cu stafide. Cu orice altă ocazie, ar fi fost o delicatesă, dar în seara aceasta toată mâncarea era condimentată cu teamă. Sansa nu era singura din încăpere care nu avea poftă de mâncare. Lordul Gyles mai mult tuşea decât mânca. Lollys Stokeworth stătea ghemuită şi tremurând, iar tânăra soție a unuia dintre scutierii lui Ser Lancel începu să plângă nestăpânit. Regina îi porunci lui Maester Frenken să o ducă la culcare cu o cupă de vin al viselor.

- Lacrimi, îi spuse disprețuitoare Sansei, în timp ce femeia era condusă afară din sală. Arma femeii, obişnuia să le numească nobila mea mamă. Arma bărbatului e sabia. Şi asta ne spune tot ce trebuie să ştim, nu-i aşa?

- Dar bărbații trebuie să fie foarte curajoşi, răs¬punse Sansa. Să plece şi să înfrunte săbiile şi securile, cu toată lumea încercând să-i omoare...

- Jaime mi-a spus odată că se simte viu doar în luptă şi în pat. Ridică cupa şi înghiți. Salata îi era neatinsă. Aş prefera să înfrunt oricâte săbii decât să stau aşa, neajutorată, prefăcându-mă că mă bucur de compania acestui cârd de găini speriate.

- Tu i-ai invitat aici, înălțimea Ta.

- Oamenii aşteaptă unele lucruri de la o regină. Le vor aştepta şi din partea ta, dacă te vei căsători cu Joffrey. Ai face bine să înveți. Regina cercetă soțiile, fiicele şi mamele care umpleau băncile. De unele singure, găinile nu înseamnă nimic, dar cocoşii lor sunt importanți dintr-un motiv sau altul, şi unii s-ar putea să supraviețuiască acestei bătălii. Aşa că e de datoria mea să le ofer protecție femeilor. Dacă piticul nenorocit de frate-meu va reuşi, cumva, să învingă, ele se vor întoarce la soții şi la tații lor, pline de poveşti despre cât de vitează am fost, cum curajul meu lei-a inspirat şi le-a ridicat moralul, cum nu m-am îndoit de victorie nici măcar o clipă.

- Şi dacă, totuşi, castelul va cădea?

- Ți-ar plăcea asta, nu-i aşa? Cersei nu aşteptă să fie contrazisă. Dacă nu sunt trădată de propriile mele gărzi, s-ar putea să rezist aici o vreme. Pe urmă aş putea să mă duc la ziduri şi să mă predau Lordului Stannis în persoană. Asta ne va scuti de ce e mai rău. Dar dacă Citadela lui Maegor va cădea înainte ca Stannis să poată veni, ei bine, atunci majoritatea musafirelor mele vor avea parte de un pic de viol, aş zice. Şi nu trebuie să pierzi din vedere mutilarea, tortura şi crima în vremuri ca acestea.

Sansa era îngrozită.

- Acestea sunt femei neînarmate şi de obârşie nobilă.

- Obârşia le protejează, recunoscu Cersei, deşi nu atât de mult cum ai crede. Fiecare are un preț bun de răscumpărare, dar după nebunia luptei, soldații vor adesea mai degrabă carne decât bani. Oricum, un scut de aur e mai bun decât nici unul. Afară, pe străzi, femeile nu vor fi tratate cu atâta blândețe. Nici servitoarele noastre. Făpturi drăgălaşe precum sluj¬nica aceea a Doamnei Tanda s-ar putea pregăti pentru o noapte agitată, dar să nu-ți închipui că femeile bătrâne, infirme sau urâte vor fi menajate. Destulă băutură va face ca o spălătoreasă oarbă şi slujnicele duhnind a porc să pară la fel de atrăgătoare ca şi tine, draga mea.

- Ca mine?

- încearcă să nu vorbeşti ca un şoricel, Sansa. Eşti femeie matură acum, ai uitat? Şi logodită cu primul meu născut. Regina sorbi din vin. Dacă ar fi oricine altcineva la porți, aş putea spera să-1 ademenesc. Dar e vorba de Stannis Baratheon. Aş avea mai multe şanse să-i seduc calul. Observă expresia de pe chipul Sansei şi începu să râdă. Te-am şocat, doamna mea? Se aplecă mai aproape. Ei, prostuțo! Lacrimile nu sunt singura armă a femeii. Mai ai una între picioare şi ai face bine să înveți s-o foloseşti. Vei găsi că băr¬bații îşi folosesc săbiile cu destulă dezinvoltură. Am¬bele feluri de săbii.

Sansa fu scutită de nevoia de a răspunde când doi dintre frații Kettleblack reintrară în sală. Ser Osmund şi frații lui deveniseră mari favoriți la castel; aveau mereu la îndemână un zâmbet sau o glumă şi se în¬țelegeau cu grăjdarii şi vânătorii la fel de bine ca şi cu scutierii şi cu cavalerii. Cu slujnicuțele se ințele¬geau cel mai bine, se spunea pe la colțuri. In ultima vreme, Ser Osmund luase locul lui Sandor Clegane lângă Joffrey, iar Sansa auzise femeile de la fântână zicând că era la fel de puternic, însă mai tânăr şi mai ager decât Câinele. Dacă era aşa, Sansa se întreba de ce nu auzise niciodată despre aceşti frați Kettleblack înainte ca Ser Osmure să fie numit în Garda Regală.

Osney era numai zâmbet când îngenunche lângă regină.

- Matahalele au sărit în aer, înălțimea Ta. Toată Apa Neagră e acoperită de foc sălbatic. O sută de corăbii arzând, poate mai multe.

- Şi fiul meu?

- E la Poarta Noroiului cu Mâna şi Garda Regală, înălțimea Ta. înainte a vorbit cu arcaşii de pe zidurile de apărare şi le-a dat câteva sfaturi cum să mânuiască o arbaletă, aşa a făcut. Cu toții sunt de acord că e un băiat pe de-a-ntregul curajos.

- Mai bine ar rămâne un băiat pe de-a-ntregul viu. Cersei se întoarse către fratele lui, Osfryd, care era mai înalt, mai încruntat şi purta o mustață neagră, căzută. Da?

Osfryd îşi aşezase un coif peste părul lung şi ne¬gru, şi expresia feței sale era îndârjită.

- înălțimea Ta, zise el cu glas scăzut, băieții au prins un grăjdar şi două servitoare încercând să se furişeze pe o poartă secretă, cu trei dintre caii regelui.

- Primii trădători ai serii, zise regina, dar mă tem că nu şi ultimii. Cere-i lui Ser Ilyn să se ocupe de ei şi pune-le capetele în sulițe în fața grajdurilor, ca avertisment. Când plecară, se întoarse către Sansa. O altă lecție pe care ar trebui s-o înveți, dacă speri să stai lângă fiul

meu. Fii blândă într-o noapte ca asta, şi trădătorii vor creşte în jurul tău ca ciupercile după ploaie. Singura modalitate de a păstra loialitatea supuşilor tăi este să te asiguri că se tem de tine mai mult decât de inamic.

- îmi voi aminti asta, înălțimea Ta, zise Sansa, deşi ea auzise mereu că dragostea era o cale mai sigură către loialitatea oamenilor, decât frica. Dacă voi fi vreodată regină, am să-i fac să mă iubească.

După salată, urmară plăcinte de raci. Pe urmă veni mielul prăjit, cu praz şi cu morcovi, servit în străchini de pâine scobită. Lollys mancă prea repede, i se făcu rău şi se umplu de vomă din cap până-n picioare, la fel şi pe sora ei. Lordul Gyles tuşi, bău, tuşi, bău şi îşi pierdu cunoştința. Regina privi cu dezgust spre locul unde era lăbărțat, cu fața în strachină şi cu mâna într-o băltoacă de vin.

- Trebuie că zeii au fost nebuni să-i facă bărbați pe unii ca el, iar eu am fost nebună să cer eliberarea lui.

Osfryd Kettleblack se întoarse, cu mantia purpu¬rie fluturând.

- In piață se adună oameni, înălțimea Ta, cerând să se adăpostească în castel. Nu o gloată, ci negustori bogați şi alții asemenea.

- Porunceşte-le să se întoarcă la casele lor, spuse regina. Dacă nu vor să plece, pune-i pe arcaşii noştri să omoare câțiva. Nu intră nimeni. Nu vreau să se deschidă porțile sub nici un motiv.

- Cum porunceşti. Făcu o plecăciune şi se îndepărtă. Chipul reginei era aspru şi amenințător.

- Aş vrea să le pot duce o sabie la gât cu mâna mea. începea să vorbească poticnit. Când eram mici, Jaime şi cu mine semănăm atât de mult încât nici măcar nobilul nostru tată nu ne putea deosebi. Uneori, ca distracție, ne îmbrăcam unul în hainele altuia şi petreceam ziua întreagă unul în pielea celuilalt. Ori¬cum, când Jaime a primit întâia lui sabie, pentru mine nu a fost nici una. îmi amintesc că am întrebat: Eu ce primesc? Semănăm atât de mult şi nu înțelegeam de ce ne tratau atât de diferit. Jaime învăța să se lupte cu sabia, cu lancea şi cu ghioaga, în timp ce eu eram învățată să zâmbesc, să cânt şi să plac. El era moştenitor la Casterly Rock, în timp ce eu urma să fiu vândută unui străin, ca o iapă, ca să fiu călărită ori de câte ori poftea noul meu stăpân, bătută după placul lui şi azvârlită cu timpul deoparte, pentru o mânză mai tânără. Soarta lui Jaime avea să fie gloria şi puterea, în timp ce a mea era în chinurile facerii şi în sângele lunar.

- Dar tu ai fost Regina Celor Şapte Regate, zise Sansa.

- Când se ajunge la săbii, o regină rămâne până la urmă doar o femeie.

Cupa de vin a lui Cersei era goală. Pajul se apropie să i-o umple din nou, dar ea o întoarse cu susul în jos şi scutură din cap.

- Nu mai vreau. Trebuie să am capul limpede. Ultimul fel era brânză de capră servită cu mere

coapte. Mirosul de scorțişoară umplea sala, când Osney Kettleblack se strecură înăuntru pentru a se aşeza din nou în genunchi între ele.

- înălțimea Ta, şopti el, Stannis a debarcat oameni pe terenurile pentru turniruri, şi mai sunt şi alții care trec râul. Poarta Noroiului e sub asediu şi au adus un berbece la Poarta Regelui. Pezevenghiul a plecat să-i alunge.

- Asta îi va umple de teamă, făcu ironic regina. Sper că nu l-a luat cu el pe Joff.

- Nu, înălțimea Ta, regele e cu fratele meu, la Târfe. Ii aruncă pe Oamenii Coarnelor în râu.

- Cu Poarta Noroiului sub asediu? O nebunie! Spune-i lui Ser Osmund că vreau să plece de-acolo îndată, e prea periculos. Adu-1 înapoi la castel.

- Pezevenghiul a spus...

- Ceea ce am spus eu ar trebui să te preocupe. Cer¬sei miji ochii. Fratele tău va face aşa cum i se spune, altfel voi avea grijă să conducă el însuşi următorul atac, iar tu vei merge cu el.

După ce mâncarea fu strânsă, mulți dintre oaspeți cerură permisiunea să se ducă la sept. Cersei le în-deplini, binevoitoare, rugămintea. Lady Tanda şi fiicele ei se numărau printre cei care plecară. Pentru cei rămaşi, a fost adus un cântăreț să umple sala de muzica dulce a harpei sale. Cântă despre Jonquil şi Florian, despre Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, şi iubirea sa pentru regina fratelui său, despre cele zece mii de corăbii ale

Nymeriei. Erau cântece frumoase, dar îngrozitor de triste. Mai multe femei începură să lăcrimeze şi Sansa simţi şi ea cum i se umezesc ochii.

- Foarte bine, draga mea. Regina se aplecă mai aproape. Vrei să exersezi lacrimile acelea. Vei avea nevoie de ele pentru Regele Stannis.

Sansa se foi nervoasă.

- înălţimea Ta?

- O, scuteşte-mă de amabilităţile tale găunoase. Situaţia trebuie să fie disperată acolo dacă au nevoie de un pitic în fruntea lor, aşa că ai putea foarte bine să-ţi scoţi masca. Ştiu totul despre micile tale trădări din pădurea zeilor.

- Pădurea zeilor? Nu te uita la Ser Davos, nu, nu te uita, îşi spuse Sansa. Nu ştie, nimeni nu ştie. Dontos mi-a promis, Florian al meu nu m-ar dezamăgi nici¬odată. N-am trădat nimic. Vizitez pădurea zeilor doar ca să mă rog.

- Pentru Stannis. Sau pentru fratele tău, e acelaşi lucru. De ce altceva ai căuta zeii tatălui tău? Te rogi pentru înfrângerea noastră. Cum ai numi tu asta, dacă nu trădare?

- Mă rog pentru Joffrey, insistă ea, agitată.

- De ce, pentru că te tratează atât de drăguţ? Regina luă o carafă cu vin dulce de prune de la o slu¬jitoare care trecea şi umplu cupa Sansei. Bea, porunci ea cu răceală. Poate că îţi va da curajul să înfrunţi adevărul de data asta.

Sansa ridică la buze cupa şi luă o sorbitură. Vinul era greţos de dulce, şi foarte tare.

- Poţi mai mult de-atât, zise Cersei. Goleşte cupa, Sansa. Regina ta îţi porunceşte. Aproape se înecă, dar goli cupa, bând până la fund vinul vâscos, dulce, până ce capul începu să i se învârtească.

- Mai vrei? întrebă Cersei.

- Nu. Te rog.

Regina păru nemulţumită.

- Când ai întrebat mai devreme despre Ser Ilyn, te-am minţit. Vrei să auzi adevărul, Sansa? Vrei să ştii de ce se află, într-adevăr, aici?

Nu îndrăznea să răspundă, dar nu avea nici o importanţă. Regina ridică o mână şi făcu un semn, fără să aştepte răspunsul. Sansa nici măcar nu-l văzuse pe Ser Ilyn revenind în sală, dar dintr-odată era acolo, ieşind cu paşi grei din umbra din spatele platformei, fără zgomot, ca o pisică. Ducea în mână Gheaţa, scoasă din teacă. Sansa îşi aminti că tatăl ei curăţa întot¬deauna sabia în pădurea zeilor după ce lua capul unui om, dar Ser Ilyn nu era atât de delicat. Pe oţelul vă-lurit era sânge uscat, roşul ofilindu-se deja spre maro.

- Informeaz-o pe Lady Sansa de ce te ţin în preaj¬ma noastră, zise Cersei.

Ser Ilyn deschise gura şi scoase un horcăit sufo¬cat. Faţa lui cu urme de vărsat nu avea nici o expresie.

- E aici pentru noi, spuse regina. S-ar putea ca Stannis să cucerească oraşul şi s-ar putea să ia tronul, dar nu voi suporta să mă judece el. Pe noi nu am de gând să-l las să pună mâna în viaţă.

- Noi?

- M-ai auzit. Aşa că poate ar fi cel mai bine să te rogi din nou, Sansa, pentru un alt rezultat. Casa Stark nu se va bucura defel de căderea Casei Lannister, îţi promit. întinse mâna şi-i atinse părul, dându-i-l uşor la o parte de pe gât.

TYRION

Fanta din vizieră îi limita lui Tyrion câmpul vi¬zual la ceea ce se afla în fața lui, dar când întoarse capul, văzu trei galere acostate pe terenurile pentru turniruri şi o a patra, mai mare decât celelalte, destul de departe în adâncul râului, aruncând butoaie cu smoală fier¬binte de pe o catapultă.

- Vârf de lance! ordonă Tyrion în timp ce oamenii lui ieşeau pe poarta de apărare.

Se grupară în formă de suliță, cu Tyrion în vârf. Ser Mandon Moore ocupa locul din dreapta sa, cu flăcările sclipind pe emailul alb al armurii, cu ochii săi palizi strălucind imperturbabil prin viziera coifu¬lui. Călărea un cal negru ca tăciunele, înveşmântat cu totul în alb, şi purta scutul Gărzii Regale legat de braț. La stânga, Tyrion fu surprins să-1 vadă pe Podrick Payne cu o sabie în mână.

- Eşti prea tânăr, spuse el îndată. Intoarce-te.
- Sunt scutierul tău, stăpâne.

Tyrion nu-şi putea permite să piardă timpul cu discuțiile.

- Cu mine, atunci. Ține aproape. Dădu pinteni calului.

Călăreau cot la cot, urmărind linia zidurilor ame-nințătoare. Steagul lui Joffrey flutura purpură şi aur în mâna lui Ser Mandon, cu cerbul şi cu leul dansând, unul lângă altul. Trecură de la pas la trap, ocolind pe departe baza turnului. De pe zidurile oraşului țâş¬neau săgeți, iar deasupra pietrele se rostogoleau şi că¬deau, prăbuşindu-se orbeşte pe pământ sau în apă, oțel şi carne. In față se desluşeau Poarta Regelui şi o mulțime de soldați luptându-se cu un berbece uriaş, un stâlp negru de stejar cu un cap de fier. Arcaşii ve¬niți de pe corăbii îi înconjurau, slobozindu-şi săge¬țile când vreun străjer îşi făcea apariția pe zidurile porții.

- Lănci, ordonă Tyrion, şi porni la galop. Pământul era îmbibat şi alunecos, noroi şi sânge

în părți egale. Armăsarul lui se împiedică de un cada¬vru, copitele îi alunecară, răscolind pământul şi, pentru o clipă, Tyrion se temu că atacul se va sfârşi cu el căzând de pe şa înainte de-a ajunge măcar în fața duş¬manului, dar, cumva, reuşiră amândoi, el şi calul lui, să-şi păstreze echilibrul. Lângă poartă, oamenii se în¬torceau, încercând în mare grabă să-şi adune puterile pentru lovitură. Tyrion ridică securea şi strigă:

- Debarcaderul Regelui!

Alte glasuri preluară strigătul, iar acum vârful de lance zbură, un urlet prelung de oțel şi mătase, copite bubuind şi săbii ascuțite sărutate de foc.

Ser Mandon lăsă în jos vârful lăncii în ultima secundă şi înfipse steagul lui Joffrey în pieptul unui bărbat în vestă cu ținte, ridicându-1 cu totul de la pământ. In fața lui Tyrion se afla un cavaler a cărui cămaşă etala o vulpe în mijlocul unui cerc de flori. Florent fu primul lui gând, dar fără coif, îi veni în minte în secunda urmă¬toare. II izbi în față cu toată puterea securii, a brațului şi a calului pornit la atac, retezându-i jumătate din cap. Şocul impactului îi amorți umărul. Shagga ar râde de mine, gândi el mergând mai departe.

O suliță i se lovi de scut cu un zgomot înăbuşit. Pod galopa lângă el, lovind fără milă orice duşman care îi ieşea în cale. Nedesluşit, auzi uralele oamenilor de pe ziduri. Berbecele zăcea distrus în noroi, uitat într-o clipită, iar cei care îl mânuiseră fugeau sau se întorceau să lupte. Tyrion doborî un arcaş de pe cal, spintecă un lăncier de la umăr până la subsuoară, izbi un coif cu creasta în formă de peşte-spadă. Lângă ber¬bece, uriaşul roib al lui Tyrion se ridică pe picioarele din spate, dar sări uşor peste obstacol şi Ser Mandon, moartea în mătase albă ca neaua, trecu în zbor pe lân¬gă el. Sabia lui reteza mădulare, spărgea capete, sfărma scuturi în bucăți - deşi puțini dintre inamici reuşiseră să treacă râul cu scuturile intacte.

Tyrion îşi zori calul peste berbece. Duşmanii fu¬geau, îşi mişcă repede capul de la dreapta la stânga şi la loc, dar nu văzu nici urmă de Podrick Payne. O săgeată îi şuieră pe lângă obraz, ratându-i viziera la două degete. Se smuci speriat, cât pe-aci să cadă din şa. Dacă e să stau aici ca un butuc, aş putea la fel de bine sa-mi vopsesc o țintă pe pieptar.

Dădu pinteni calului, trecând printre şi peste cada-vrele împrăştiate. In aval, Apa Neagră era ticsită de epavele galerelor în flăcări. Pete de foc sălbatic mai pluteau şi acum la suprafața apei, aruncând vârtejuri verzi, înfricoşătoare, la douăzeci de picioare în aer. Reuşiseră să-i împrăştie pe cei de la berbece, dar Tyrion vedea lupte dintr-o parte într-alta de-a lungul țărmului - oamenii lui Ser Balon Swann, cel mai probabil, sau ai lui Lancel, încercând să arunce înapoi în apă inamicii care se învălmăşeau la mal, năvălind de pe corăbiile în flăcări.

- Vom porni către Poarta Noroiului, ordonă el. Ser Mandon strigă:

- Poarta Noroiului!

Şi porniră din nou la drum. „Debarcaderul Rege¬lui!", strigau răguşit oamenii lui, şi „Piticul! Piticul!" Se întrebă cine-i învățase asta. Prin oțelul şi căptu¬şeala coifului său, auzea țipete chinuite, trosnetul flă¬mând al flăcărilor, bubuitul cornurilor de război şi sunetul metalic al goarnelor. Focul era peste tot. Zeii fie îndurători, nu e de mirare că s-a speriat. De flăcări se teme Câinele...

Apa Neagră răsună de un bubuit puternic când o piatră de dimensiunea unui cal ateriza direct în mijlocul corăbiilor, pe una dintre galere. A noastră sau a lor? Prin fumul nestăpânit, nu-şi putea da seama. Se terminase cu vârful lui de lance, fiecare îşi avea acum propria bătălie. Ar fi trebuit să mă întorc, gândi el mergând înainte.

Securea era grea în pumnul lui. Câțiva oameni încă îl urmau. Ceilalți erau morți sau fugiseră. Fu nevoit să se lupte cu armăsarul său ca să-şi păstreze direcția către est. Calului nu-i plăcea focul mai mult decât îi plăcuse lui Sandor Clegane, dar era mai uşor de stăpânit.

Dinspre râu se târau oameni. Oameni arşi şi sân-gerând, scuipând apă, clătinându-se, majoritatea mu-rind, îşi conduse trupa printre ei, oferindu-le morţi mai rapide şi mai curate celor destul de puternici ca să se ţină pe picioare. Războiul se reducea la dimen¬siunea vizierei sale. Cavaleri de două ori cât el fugeau din calea lui sau rămâneau şi mureau. Păreau făpturi mici şi speriate. Lannister! striga el lovind. Braţul îi era roşu până la cot, lucind în lumina dinspre râu. Când calul se cabra din nou, Tyrion ridică securea, agitând-o către stele, şi îi auzi strigând din nou. Piticul! Piticul! Avea senzaţia că e beat.

Febra bătăliei. Nu se gândise niciodată s-o experi-menteze pe pielea lui, deşi Jaime îi vorbise despre ea desul de des - cum timpul parcă se estompa şi în¬cetinea, şi chiar se oprea în loc, cum trecutul şi viito¬rul dispăreau până ce nu mai exista nimic decât clipa, cum frica dispărea, cum judecata dispărea, şi însuşi trupul tău dispărea.

- Atunci nu-ţi mai simţi rănile sau durerea de spate provocată de povara armurii, nici sudoarea ce îţi curge în ochi. încetezi să simţi, încetezi să gândeşti, încetezi să fii tu, există doar lupta, duşmanul, acest om şi următorul şi următorul şi următorul, şi ştii că ei sunt speriaţi şi obosiţi, dar tu nu, tu eşti viu, iar moartea e pretutindeni în jurul tău, dar săbiile lor se mişcă atât de încet, şi poţi să dansezi printre ei, râzând. Febra bătăliei. Sunt o jumătate de om şi sunt beat de măcel, să mă omoare dacă pot!

încercară. Un alt lăncier alergă spre el. Tyrion îi scurtă capul suliţei, pe urmă braţul, răsucindu-se în jurul lui, în cerc. Un arcaş fără arc dădu să-1 împungă cu o săgeată pe care o ţinea ca pe-un cuţit. Armăsarul îl lovi cu piciorul între coapse, azvârlindu-1 cât colo. Tyrion râse răguşit. Trecu pe lângă un steag înfipt în noroi, una dintre inimile învăpăiate ale lui Stannis, şi îi tăie coada în două cu o mişcare a securii. Un ca¬valer se ivi din senin, lovindu-i scutul cu o sabie pentru două mâini, iar şi iar, până când cineva îi vârî un cuţit sub braţ. Unul dintre oamenii lui Tyrion, probabil. El nu văzu nimic.

- Mă predau, ser, strigă un alt cavaler de mai de-parte, din aval. Mă predau, nobile cavaler, mă predau în faţa ta. Zălogul meu, uite, ţine. Omul zăcea într-o băltoacă de apă neagră, întinzându-i o mănuşă de zale, în semn de supunere. Tyrion trebui să se aplece ca să o ia. In aceeaşi clipă, un vas cu foc sălbatic îi ţâşni pe deasupra capului, împroşcând flăcări verzi. In străfulgerarea neaşteptată de lumină, văzu că balta nu era neagră, ci roşie. Mănuşa avea încă mâna cavale¬rului în ea. O aruncă înapoi.

- Mă predau, hohoti omul disperat.

Tyrion se îndepărtă, clătinându-se. Un oştean în¬haţă căpăstrul calului său şi se năpusti spre faţa lui cu un pumnal. Dădu la o parte lama şi îşi îngropa securea în ceafa bărbatului. In timp ce se căznea să o elibereze, o revărsare de alb îi apăru în colţul ochiu¬lui. Tyrion se întoarse, gândindu-se că-1 va găsi pe Ser Mandon Moore din nou lângă el, dar era un alt cavaler alb. Ser Balon Swann purta aceeaşi armură, dar pe valtrapul calului său erau lebedele încăierate, negre şi albe, ale Casei sale. E mai mult un cavaler pătat decât unul imaculat, gândi Tyrion prosteşte. Fie¬care părticică din Ser Balon era stropită cu sânge şi mânjită de fum. îşi ridică ghioaga de fier, arătând în aval. Bucăţi de creier şi oase erau agăţate de capul buzduganului.

- Stăpâne, priveşte.

Tyrion îşi întoarse calul, ca să se uite. Dedesubt, curentul curgea încă negru şi puternic, dar suprafaţa era un vârtej de sânge şi de flăcări. Cerul era roşu şi portocaliu şi verde ţipător.

- Ce? întrebă el. Pe urmă văzu.

Ostaşi înveşmântaţi în oţel se prăvăleau de pe o galeră distrusă, care lovise un dig. Atât de mulţi, de unde vin? Cu ochii mijiţi, prin fum şi prin lumina orbitoare, Tyrion îi urmări departe, pe râu. Douăzeci de galere erau îngrămădite acolo, poate mai multe, îi era greu să le numere. Vâslele lor erau încrucişate, carenele legate una de alta cu funii de acostare. Erau înţepate una de pintenul celeilalte, încâlcite în urzeli de pânze căzute. O corabie greoaie plutea cu carena în sus între două vase mai mici. Epave, dar atât de îngrămădite încât puteai să sari de pe o punte pe alta şi să treci Apa Neagră.

Sute dintre cei mai neînfricaţi oameni ai lui Stan¬nis Baratheon făceau asta. Tyrion văzu un nătărău de cavaler încercând să traverseze călare, îndemnând un cal îngrozit peste copastii şi vâsle, peste punţi în¬clinate, alunecoase de sânge şi trosnind de foc sălbatic. Le-am făcut un nenorocit de pod, gândi el cuprins de panică. Părţi din pod se scufundau şi

altele erau în flăcări şi tot eşafodajul scârţâia şi se deplasa, gata să se împrăştie în toate direcţiile în fiece clipă, dar asta nu părea să-i împiedice.

- Aceia sunt oameni curajoşi, îi spuse lui Ser Balon cu admiraţie. Hai să mergem să-i omoram.

Tyrion îl conduse prin focurile pâlpâitoare, prin cenuşa şi prin funinginea de pe malul râului, tropăind în josul unui chei lung de piatră, cu oamenii lui şi ai lui Ser Balon în urma lor. Ser Mandon se alinie lângă ei, cu scutul sfârtecat. Prin văzduh zburau vârtejuri de fum şi de cenuşă, iar duşmanul cedă înainte de lovitura lor, aruncându-se înapoi în apă, doborându-i pe alţii care se chinuiau să se caţere. Piciorul podului era o galeră inamică pe jumătate scufundată, cu prora zugrăvită în culorile Urgiei Dragonului şi cu fundul sfârtecat de una dintre matahalele înecate pe care le amplasase Tyrion între cheiuri. Un lăncier purtând blazonul crabului roşu al Casei Celtigar îşi înfipse vârful suliţei în pieptul calului pe care şedea Lordul Balon Swann, înainte să apuce să descalece, aruncân-du-1 din şa. Tyrion izbi în trecere capul bărbatului, dar nu mai putea ţine calul în frâu. Armăsarul sări de pe marginea digului peste o copastie sfărâmată, aterizând cu un urlet şi cu un pleoscăit în apa până la genunchi. Lui Tyrion securea îi zbură din mână, învârtindu-se, urmată de el însuşi, şi puntea se ridică, dându-i o palmă udă.

Urmă o nebunie. Calul îşi rupsese un picior şi ne-cheza îngrozitor. Reuşi cumva să-şi scoată pumnalul şi să taie gâtul bietului animal. Sângele ţâşni într-o fântână stacojie, scăldând braţele şi pieptul lui Tyrion. Reuşi să se ţină din nou pe picioare, se împletici către parapet, şi pe urmă se lupta, se clătina şi îşi bălăcea picioarele pe punţile inundate de apă. Spre el veneau oameni. Pe unii îi omora, pe alţii îi rănea, unii se în¬depărtau, dar erau mereu mai mulţi. îşi pierdu cuţitul şi se alese cu o suliţă ruptă, n-ar fi putut să spună cum. O ţinea strâns în mână şi înjunghia, cu înjurături răcnite. Oamenii fugeau din calea lui, iar el fugea du¬pă ei, căţărându-se peste parapetul următoarei coră¬bii, şi pe urmă al următoarei. Cele două umbre albe

ale sale îl însoţeau tot timpul; Balon Swann şi Man¬don Moore, frumoşi în platoşele lor palide. încon¬juraţi de un cerc de suliţaşi ai lui Velaryon, luptară spate la spate şi transformară lupta într-un dans graţios.

In ceea ce-1 privea, avea un fel grosolan de a ucide, înjunghia un om în rinichi când era cu spatele, îl înhăţa pe altul de picior şi îl arunca în râu cu capul în jos. Săgeţile îi treceau şuierând pe lângă cap şi zornăiau lovindu-i-se de armură. Una îi poposi între umăr şi pieptar, dar nu o simţi. Un om dezbrăcat căzu din cer, prăbuşindu-se pe punte, cu trupul ples-nindu-i ca un pepene aruncat dintr-un turn. Sângele bărbatului fu împroşcat prin viziera lui Tyrion. începură să cadă bolovani, trecând direct prin punţi şi transformând oamenii în terci, până ce întreg podul se cutremură şi se răsuci cu violenţă sub picioarele lui, aruncându-1 într-o parte.

Dintr-odată, râul i se revărsa în coif. Şi-1 smulse şi se târî de-a lungul punţii înclinate până ce apa îi ajunse până la gât. Un vaiet cuprinse văzduhul, ca urletele de moarte ale unei fiare uriaşe. Corabia, apucă să gândească, corabia se frânge. Galerele zdrobite se sfâşiau în bucăţi, podul se sfărâma. Nici nu-şi dădu bine seama ce se întâmplă, când auzi un pocnet ne¬aşteptat, puternic ca un tunet, puntea se prăvăli şi Tyrion alunecă înapoi în apă.

Panta era atât de abruptă încât fu nevoit să se ca¬ţere înapoi, trăgându-şi trupul în sus, pe o frânghie ruptă, chinuit, palmă cu palmă. Cu colţul ochiului, văzu matahala cu care se ciocniseră purtată de curent, rotindu-se încet, cu oamenii sărind peste marginea ei. Unii purtau inima învăpăiată a lui Stannis, alţii cerbul şi leul lui Joffrey, unii aveau alte blazoane, dar nu părea să aibă vreo importanţă. In amonte şi în aval ardeau focuri. Intr-o parte se ducea o bătălie crânce¬nă, un talmeş-balmeş de steaguri strălucitoare flutu¬rând deasupra unei mări de oameni care se luptau, ziduri de apărare ce se formau şi se destrămau, ca¬valeri călare tăind prin mulţime, praf şi noroi, sânge şi fum. Pe partea cealaltă, Fortăreaţa Roşie se înălţa ameninţătoare pe colina ei, scuipând foc. Totuşi, nu se aflau unde trebuia. Pentru o clipă, Tyrion avu im¬presia că înnebuneşte, că Stannis şi castelul schim¬baseră locurile. Cum a putut Stannis să traverseze pe ţărmul de nord? Intr-un târziu, îşi dădu seama că puntea se răsucea şi că fusese şi el învârtit, astfel că bătălia şi castelul erau fiecare în cealaltă parte. Bătă¬lie... Ce bătălie? Dacă Stannis nu a trecut, cu cine se luptă? Tyrion era prea obosit ca să mai caute să în¬ţeleagă. Umărul îl durea îngrozitor şi,

când întinse mâna să-1 maseze, văzu săgeata şi îşi aminti. Trebuie să scap de pe corabia asta. In josul apei nu era decât un zid de foc şi, dacă epava va porni la vale, curentul îl va duce direct spre acesta.

Cineva îi striga numele, abia auzit prin larma bă-tăliei. Tyrion încercă să-i răspundă.

- Aici! Aici, sunt aici, ajută-mă! Glasul îi sună atât de slab încât abia şi-1 putea auzi. Se ridică pe puntea

înclinată şi se apucă de parapet. Corabia se izbi de următoarea galeră şi avu un recul atât de violent, încât aproape îl doborî în apă. Unde îi plecaseră toate pu-terile? Tot ceea ce putea face era să se țină bine.

- STĂPÂNE! IA-MI MÂNA! STĂPÂNE TYRION!

Acolo, pe puntea corăbiei alăturate, peste o pră¬pastie de apă neagră ce se lărgea, stătea Ser Mandon Moore, cu mâna întinsă. Flăcări galbene şi verzi îi străluceau pe albul armurii şi mănuşa lui de zale era lipicioasă de sânge, dar Tyrion întinse mâna, dorin-du-şi să fi avut brațe mai lungi. Abia în ultima se¬cundă, când degetele lor se atinseră peste abis, un amănunt îl nelinişti. Ser Mandon îi întindea mâna stângă, de ce...

Oare de aceea s-a retras dintr-odată, sau mai de¬grabă a văzut sabia? Nu avea să ştie niciodată. Vârful îl crestă chiar sub ochi şi îi simți atingerea aspră şi rece, şi urmă explozia de durere. Capul i se învârtea de parcă ar fi fost pălmuit. Atacul apei reci era o a doua palmă, mai zguduitoare decât prima. Dădu din mâini ca să găsească un obiect de care să se agate, ştiind că, odată căzut la fund, nu se va mai ridica. Mâna lui dădu peste coada crăpată a unei vâsle rupte. Apucând-o strâns, ca un amant disperat, se cațără pal¬mă cu palmă. Ochii îi era plini de apă, gura îi era plină de sânge şi capu-i bubuia îngrozitor. Zei, dați-mipu¬tere să ajung pe punte... Nu mai exista nimic, decât vâsla, apa, puntea.

In cele din urmă, se rostogoli pe o parte şi rămase sfârşit, gâfâind, fără vlagă, culcat pe spate. Mingi de flăcări verzi şi portocalii trosneau deasupra lui, lăsând dâre între stele. Avu un moment să cugete cât de frumoasă era priveliştea, înainte ca Ser Mandon să o acopere. Cavalerul era o umbră de oțel alb, cu ochii strălucind în spatele coifului. Tyrion nu avea mai multă putere decât o păpuşă de cârpă. Ser Mandon îi aşeză vârful sabiei în scobitura gâtului şi îşi strânse ambele mâini în jurul mânerului.

Şi dintr-odată se înclină spre stânga, prăbuşindu-se peste parapet. Lemnul se despică şi Ser Mandon Moore dispăru cu un strigăt şi cu un pleoscăit. O clipă mai târziu, corăbiile se izbiră din nou una de alta, atât de puternic încât puntea parcă tresări. Pe urmă cineva îngenunche deasupra lui.

- Jaime? întrebă Tyrion cu glas răguşit, aproape înecându-se cu sângele care-i umplea gura. Cine altci-neva l-ar putea salva, dacă nu fratele lui?

- Nu te mişca, stăpâne, eşti grav rănit. Un glas de băiat, nu are nici o logică, gândi Tyrion. Suna aproape ca glasul lui Pod.

SANSA

Când Ser Lancel Lannister îi spuse că bătălia era pierdută, regina îşi răsuci cupa goală de vin în mâini şi zise:

- Anunță-l pe fratele meu, ser. Glasul îi era distant, ca şi cum vestea nu era de mare importanță pentru ea.

Fratele tău este probabil mort.

Cămaşa lui Lancel era îmbibată de sângele care i se prelingea de sub braț. Când intrase în sală, la ve¬derea lui, unii dintre oaspeți țipaseră.

- A fost pe podul de corăbii când s-a sfărâmat, aşa cred. Probabil că Lordul Mandon a murit şi el, iar pe Câine nu-l găseşte nimeni. Blestemați fie zeii, Cer¬sei, de ce i-ai pus să-l aducă pe Joffrey înapoi la castel? Mantiile aurii îşi aruncă sulițele şi fug. Când l-au vă¬zut pe rege plecând, şi-au pierdut tot curajul. Toată Apa Neagră e acoperită de epave, de foc şi de cadavre, dar am fi putut rezista dacă...

Osney Kettleblack îşi croi drum pe lângă el:

- Acum se duc lupte pe ambele maluri, înălțimea Ta. S-ar putea ca unii dintre lorzii lui Stannis să se lupte între ei, nimeni nu ştie sigur, e o zăpăceală acolo. Câinele a dispărut, nimeni nu ştie unde este, iar Ser Balon s-a retras în oraş. Malul râului este al lor. Atacă din nou Poarta Regelui, iar Ser Lancel are dreptate, oamenii tăi părăsesc zidurile şi îşi ucid comandanții. La Poarta de Fier şi la Poarta Zeilor sunt cete de oameni care se luptă să iasă, iar Fundătura Puricilor e un mare tărăboi de bețivani.

Zeii să ne apere, gândi Sansa, se întâmplă chiar acum, Joffrey şi-a pierdut capul, şi eu la fel. Il caută cu privirea pe Ser Ilyn, dar Dreptatea Regelui nu era de văzut. Totuşi, îl simt. E aproape, nu-i voi scăpa, îmi va tăia capul.

Ciudat de liniştită, regina se întoarse către Osfryd, fratele lui Osney.

- Ridică podul mobil şi zăvorăşte uşile. Nimeni nu intră, nimeni nu pleacă de la Maegor fără permi¬siunea mea.

- Cum rămâne cu femeile care s-au dus să se roage?

- Au ales să plece de sub protecția mea. Lasă-le să se roage, poate zeii le vor apăra. Unde e fiul meu?

- La casa porții. A vrut să fie la comanda arbale-tierilor. Afară e o gloată care urlă, jumătate formată din mantii aurii, care au venit cu el când a părăsit Poarta Noroiului.

- Aduceți-1 în Citadela lui Maegor, acum.

- Nu! Lancel era atât de furios încât uită de bunele maniere. Când strigă, toate capetele se întoarseră către el. Vom avea din nou Poarta Noroiului. Lasă-1 să stea unde este, e regele...

- E fiul meu. Cersei Lannister se ridică în picioare. Şi tu pretinzi că eşti un Lannister, vere. Dovedeşte-o! Osfryd, de ce stai acolo? Acum înseamnă astăzi.

Osfryd Kettleblack se precipită afară din sală, îm-preună cu fratele lui. Mulți dintre oaspeți se grăbeau şi ei să iasă. Unele dintre femei plângeau, altele se rugau. Altele rămaseră pur şi simplu la masă şi cerură vin.

- Cersei, stărui Lancel, dacă pierdem castelul, Joffrey va fi ucis oricum, ştii asta. Lasă-1 să rămână. Il voi ține lângă mine, îți jur...

- Piei din calea mea!

Cersei îl plesni cu palma deschisă peste rană. Ser Lancel urlă de durere şi aproape leşină, în timp ce regina se năpusti afară din încăpere. Nu-i aruncă Sansei nici măcar o privire. M-a uitat. Ser Ilyn mă va ucide, iar ea nici măcar nu se va gândi la asta.

O, zei, se tângui o femeie bătrână. Suntem pier¬duți, bătălia e pierdută, ea fuge.

Mai mulți copii plângeau. Simt mirosul fricii. Sansa se pomeni singură pe platformă. Să rămână aici sau să alerge după regină şi să se roage pentru viața ei? Se ridică în picioare, fără să-şi dea seama de ce.

- Nu vă temeți, le spuse cu glas răsunător. Regina a ridicat podul mobil. Acesta e cel mai sigur loc din oraş. Sunt ziduri groase, mai e şi şanțul, țepuşele...

- Ce s-a întâmplat? ceru să ştie o femeie pe care o cunoştea vag, soția unui lord mai neînsemnat. Ce i-a spus Osney? Regele e rănit, oraşul a căzut?

- Spune-ne! strigă altcineva. O femeie o întrebă despre tatăl ei, o alta despre fiu.

Sansa ridică mâinile, făcând linişte.

- Joffrey s-a întors la castel. Nu e rănit. încă se luptă, asta e tot ce ştiu, se luptă cu curaj. Regina se va întoarce în curând. Ultima era o minciună, dar trebuia să le liniştească. Observă bufonii stând sub galerie. Băiat al Lunii, fă-ne să râdem.

Băiatul Lunii făcu o tumbă şi săltă pe masă. înşfacă patru cupe de vin şi începu să jongleze cu ele. Din când în când, una dintre cupe cădea şi îl lovea în cap. Câteva râsete nervoase răsunară prin încăpere. Sansa se apropie de Ser Lancel şi îngenunche lângă el. Rana îi sângera din nou, acolo unde regina îl lovise.

- Nebunie, gâfâi el. O, zei, Pezevenghiul a avut dreptate, dreptate...

- Ajutați-1, porunci Sansa, privind spre doi servi¬tori. Unul doar se uită la ea şi fugi, cu carafă cu tot. Alți slujitori părăseau şi ei sala, dar nu avea ce face. împreună, Sansa şi celălalt servitor îl ridicară în picioa¬re pe cavalerul rănit. Du-1 la Maester Frenken. Lancel era unul dintre ei, dar Sansa nu reuşea să-şi dorească să-1 vadă mort. Sunt moale şi slabă şi proastă, întoc¬mai cum spune Joffrey. Ar trebui să-l ucid, nu să-l ajut.

Torțele începuseră să ardă mai încet şi una sau două se stinseră. Nimeni nu se osteni să le înlocuiască.

Cersei nu se întoarse. Ser Dontos se urcă pe platfor¬mă, în timp ce toți ochii erau îndreptați asupra celui¬lalt bufon.

- Intoarce-te în camera ta, dulce Jonquil, şopti el. Incuie-te înăuntru, acolo vei fi în siguranță. Voi veni după tine când bătălia se va sfârşi.

Cineva va veni după mine, gândi Sansa, dar oare vei fi tu acela sau va fi Ser Ilyn? Preț de un moment nebunesc, se gândi să-1 roage pe Dontos s-o apere. Fusese şi el cavaler, deprins cu sabia şi sub jurământ să-i apere pe cei slabi. Nu. Nu are nici curajul, nici îndemânarea. N-aş face decât sa-l omor şi pe el.

Avu nevoie de toată puterea ca să iasă încet din Sala de bal a Reginei, când, de fapt, dorea atât de mult să fugă. Când ajunse la scări, fugi într-adevăr, în sus şi unde văzu cu ochii, până ce ajunse ameţită şi fără suflu. Unul dintre străjeri se ciocni de ea pe scări. O cupă de vin rubiniu şi-o pereche de sfeşnice de argint se împrăştiară de sub mantia purpurie în care le înfăşurase, şi căzură, zornăind, pe scări în jos. Bărba¬tul se repezi după ele, fără să-i pese de Sansa odată ce înţelese că nu avea de gând să încerce să-i ia prada.

Dormitorul ei era negru ca smoala. Sansa zăvorî uşa şi se îndreptă pe bâjbâite către fereastră. Când trase la o parte draperiile, respiraţia i se opri în gât.

Cerul dinspre sud era învolburat de culori strălu-citoare, schimbătoare, de reflexele focurilor imense ce ardeau dedesubt. Şuvoaie otrăvitoare de verde se îndreptau către pântecele norilor şi iazuri de lumină portocalie se aşterneau peste înaltul cerului. Nuanţele de roşu şi galben ale flăcărilor obişnuite se războiau cu nuanţele de smarald şi de jad ale focului sălbatic, fiecare culoare strălucind cu o lumină vie şi pe urmă pălind, dând naştere unor armate de umbre efemere, doar pentru a muri o clipă mai târziu. Răsărituri verzi lăsau loc apusurilor portocalii, într-o fracţiune de secundă. Aerul însuşi mirosea a ars, aşa cum miro¬seau uneori oalele de supă dacă erau lăsate prea mult pe foc şi toată supa se evapora. Jăraticul fierbinte rătă¬cea prin văzduhul nopţii, asemenea unor roiuri de licurici.

Sansa se retrase de lângă fereastră, căutând sigu¬ranţa patului. Mă culc, îşi spuse, iar când mă voi trezi va fi o nouă zi şi cerul va fi din nou albastru. Lupta va fi încheiată şi cineva îmi va spune dacă trebuie să trăiesc sau să mor.

- Lady, şopti ea încetişor, întrebându-se dacă-şi va reîntâlni lupul după ce va muri.

Atunci ceva se mişcă în spatele ei şi o mână ieşi din întuneric şi o înhaţă de încheietură. Sansa deschise gura să ţipe, dar o altă mână o strânse de faţă, înăbuşind-o. Degetele erau aspre şi bătătorite, lipicioase de sânge.

- Micuţă pasăre, am ştiut că vei veni. Glasul era un horcăit de om beat.

Afară, o suliţă luminoasă de jad ţâşni spre stele, umplând încăperea cu o strălucire verde. Il văzu o clipă, negru şi verde din cap până-n picioare, cu sân¬gele de pe faţă negru ca smoala, cu ochii licărind ca ai unui câine în neaşteptata strălucire orbitoare. Pe urmă lumina se stinse şi el era doar o imensă întu¬necime, într-o mantie albă, pătată.

- Dacă ţipi, te omor, crede-mă. Ii luă mâna de pe gură. Respiraţia îi revenea, întretăiată. Câinele avea o carafă cu vin pe noptiera ei. Bău pe nerăsuflate. Nu vrei să întrebi cine câştigă bătălia, mică pasăre?

- Cine? întrebă ea prea speriată ca să-1 sfideze.

Cainele rase.

- Ştiu doar cine a pierdut. Eu.

E mai beat decât l-am văzut vreodată. Dormea în patul meu. Ce caută aici?

- Ce ai pierdut?

- Totul. Jumătatea arsă a feţei lui era o mască de sânge uscat. Pitic nenorocit. Ar fi trebuit să-1 omor. Mai demult.

- E mort, se spune.

- Mort? Nu. La naiba, nu-1 vreau mort. Azvârli deoparte carafa goală. Vreau să ardă. Dacă zeii sunt buni, îl vor pârjoli, dar nu voi fi aici să văd. Plec.

- Pleci? Se zvârcoli, încercând să se elibereze, dar strânsoarea lui era de fier.

- Păsărică repetă tot ce aude. Plec, da.

- Unde te duci?

- Departe de-aici. Departe de focuri. Dincolo de Poarta de Fier, presupun. Undeva spre nord, oriunde.

- Nu vei putea ieşi, spuse Sansa. Regina a zăvorât Maegorul şi porţile oraşului sunt şi ele închise.

- Nu pentru mine. Eu am mantia albă. Şi am asta. Mângâie mânerul sabiei. Cel care încearcă să mă oprească e un om mort. Dacă nu cumva e în flăcări. Izbucni într-un râs amar.

- De ce ai venit aici?

- Mi-ai promis un cântec, micuţă pasăre. Ai uitat? Nu ştia ce voia să spună. Nu-i putea cânta acum,

aici, cu cerul învolburat de flăcări şi cu oamenii murind cu sutele şi miile.

- Nu pot, spuse ea. Dă-mi drumul, mă sperii.

- Totul te sperie. Uită-te la mine. Uită-te! Sângele îi acoperea cea mai mare parte a cicatri-

cilor, dar ochii săi erau albi, larg deschişi şi înfrico¬şători. Colţul ars al gurii i se crispa. Sansa îi simţea mirosul, o putoare de transpiraţie, de vin acru şi de vomă şi, peste toate, duhoare de sânge, sânge, sânge.

- Aş putea să-ţi port de grijă, spuse el răguşit. Cu toţii se tem de mine. Nimeni nu-ţi va mai face rău vreodată, altfel îi omor. O smuci mai aproape şi, pen¬tru o clipă, Sansa avu impresia că are de gând să o sărute. Era prea puternic ca să i se împotrivească. închise ochii, dorindu-şi să se termine, dar nu se întâmplă nimic. Tot nu suporţi să mă priveşti, nu-i aşa? îl auzi spunând. Ii răsuci mâna cu putere, o zgâlţâi şi-o azvârli pe pat. Vreau cântecul ăla. Florian şi Jonquil, spuneai. Pum¬nalul îi era afară, lângă gâtul ei. Cântă, mică pasăre. Cântă pentru mica ta viaţă.

Gâtlejul îi era uscat şi crispat de spaimă, şi toate cântecele pe care le ştiuse vreodată îi fugiră din minte.

Te rog, nu mă omorî, îi venea să strige, te rog, nu. Simţea cum răsuceşte vârful cuţitului, cum i-1 apasă pe gât şi aproape închise din nou ochii, dar atunci îşi aminti. Nu era cântecul despre Florian şi Jonquil, dar era un cântec. Propriul glas îi sună în urechi mic, subţire şi tremurător:

Blândă mamă, milostivă, de război ai noştri fii fereşte, opreşte săgeţi şi săbii şi zile mai bune le dăruieşte.

Blândă mamă, a femeilor tărie, ajuta-nefiicele în astă luptă, ură alină, domoleşte furie, învaţă-ne pe toţi o cale mai dreaptă.

Uitase celelalte versuri. Când îi pieri glasul, se temu că ar putea s-o omoare, dar după o clipă, Câi¬nele luă lama de la gâtul ei, fără un cuvânt.

Un anume instinct o făcu să ridice mâna şi să-i atingă obrazul, cu degetele căuş. Camera era prea în¬tunecată ca să-l poată vedea, dar simţea sângele lipi¬cios şi o altă umezeală, care nu era sânge.

- Mică pasăre, spuse el, încă o dată, cu glasul răguşit şi aspru ca oţelul pe piatră.

Pe urmă se ridică. Sansa auzi pânza sfâşiindu-se, ur-mată de sunetul mai moale al paşilor îndepărtându-se.

Când se târî jos din pat, după multă vreme, era singură. îşi găsi mantia pe podea, mototolită, cu lâna albă pătată de sânge şi de foc. Afară, cerul era deja mai întunecat, străbătut doar de câteva fantasme pa¬lide, verzi, ce acopereau stelele cu dansul lor. Sufla un vânt rece, bătând obloanele. Era înfrigurată. Scutură mantia sfâşiată şi se cuibări sub ea, pe podea, tremurând.

Cât timp a stat acolo, n-ar fi putut spune, dar, după o vreme, auzi bătaia unui clopot departe, peste oraş. Sunetul era un bubuit grav, de bronz, mai grăbit cu fiecare dangăt. Sansa se întreba ce putea să însem¬ne, când un al doilea clopot i se alătură, şi un al treilea, cu glasurile chemând peste dealuri şi văi, peste alei şi turnuri, către fiecare colţ al Debarcaderului Regelui. Azvârli mantia şi se duse la fereastră.

Prima geană de lumină se zărea către est şi clo¬potele Fortăreţei Roşii sunau şi ele acum, alăturân-du-se puhoiului de sunete care se umfla, revărsându-se din cele şapte turnuri de cristal ale Marelui Sept al lui Baelor. Când Regele Robert murise, au tras clo¬potele, îşi amintea ea, dar acum sunetul era altfel, nu era un dangăt domol şi trist de moarte, ci un tunet vesel. Auzea oameni strigând pe străzi şi ceva ce nu puteau să fie decât urale.

Cel care îi aduse vestea fu Ser Dontos. Intră, clă-tinându-se, pe uşa ei deschisă, o cuprinse cu braţele sale vlăguite şi începu s-o învârtă prin cameră, cu stri¬găte de bucurie atât de incoerente, încât Sansa nu înţelese nici o vorbă. Era beat, aşa cum fusese şi Câinele, dar în cazul lui era o beţie veselă, care-1 făcea să danseze. Sufla greu şi era ameţit când o lăsă jos.

- Ce este? Sansa se apucă de stâlpul patului. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

- S-a terminat! Terminat! Terminat! Oraşul este salvat. Lordul Stannis e mort, Lordul Stannis a fugit, nimeni nu ştie, nimănui nu-i pasă, oastea lui e zdro¬bită, pericolul a trecut. Măcelărită, împrăştiată, sau dincolo de râu, se spune. O, flamuri strălucitoare! Stea¬gurile,

Jonquil, steagurile! Ai vin? Ar trebui să bem în cinstea acestei zile, da. înseamnă că eşti în sigu¬ranță, nu pricepi?

Spune-mi ce s-a întâmplat! Sansa îl scutură. Ser Dontos râse şi săltă de pe-un picior pe altul, cât pe-aci să cadă.

- Au venit prin cenuşă, în timp ce râul ardea. Râul, Stannis era în râu până la gât, şi l-au surprins pe la spate. O, să fi fost eu iarăşi cavaler, să fi luat eu parte la asta! Oamenii lui nici nu s-au împotrivit, se zice. Unii au fugit, dar şi mai mulți au plecat genunchiul şi au trecut de partea cealaltă, strigând pentru Lordul Renly! Ce-o fi gândit Stannis când a auzit asta? Am aflat povestea de la Osney Kettleblack, care a auzit-o de la Ser Osmund, dar Ser Balon s-a întors acum şi oamenii lui povestesc acelaşi lucru, la fel şi mantiile aurii. Suntem salvați, draga mea! Au venit pe drumul rozei şi de-a lungul țărmului, pe toate câmpurile pe care Stannis le-a pârjolit, cu cenuşa ridicându-se în trombe în jurul cizmelor şi făcându-le armurile gri, dar, oh! Flamurile trebuie că au fost minunate, cu trandafirul auriu şi cu leul auriu şi cu toate celelalte, copacul Casei Marbrand şi scoruşul Casei Rowan, vânătorii lui Tarly şi strugurii lui Redwyne, şi frunza de stejar a Doamnei Oakheart. Toți oamenii vestului, toată oastea de la Highgarden şi de la Casterly Rock! Lordul Tywin însuşi conducea aripa lor dreaptă din partea de nord a râului, cu Randyll Tarly la coman¬da centrului şi cu Mace Tyrell la stânga, dar avan¬garda a fost cea care a câştigat bătălia. Au trecut prin Stannis ca o sabie printr-un bostan, cu fiecare om urlând ca un demon în oțel. Şi ştii cine a condus avan¬garda? Ştii? Ştii? Ştii?

- Robb? Era prea mult să spere asta, dar...

- Lordul Renly! Lordul Renly în armura lui verde, cu focurile sclipind pe coarnele sale aurii. Lordul Renly, cu lancea în mână. A fost văzut cum 1-a omorât pe Ser Guyard Morrigen însuşi, într-o luptă om la om, şi o duzină de alți mari cavaleri. A fost Renly, a fost Renly, a fost Renly! O, flamurile, Sansa, draga mea! O, să fii cavaler!

DAENERYS

își lua micul dejun în fața unui castron cu supă rece de crevete și curmale, când Irri îi aduse rochia din Qarth, o haină vaporoasă din brocart de culoa¬rea fildeșului, împodobită cu perle.

- Ia-o de aici, spuse Dany. Docurile nu sunt locuri pentru gătelile unei doamne.

Dacă Oamenii Laptelui o considerau atât de sălba-tică, va juca acest rol pentru ei. Când se duse la graj¬duri, era îmbrăcată cu pantaloni din mătase nisipie și cu sandale din iarbă împletită. Sânii ei mici se miș¬cau liber sub vesta Dothraki pictată și un pumnal curbat îi atârna de la cingătoare. Jhiqui îi împletise părul după moda Dothraki și îi legase un clopoțel de argint la capătul cozii.

- N-am avut nici o victorie, încercă ea să-i spună slujnicei când clopoțelul sună delicat.

Jhiqui o contrazise:

- I-ai ars pe maegi în casa lor de pulbere și le-ai trimis sufletele în iad.

Asta a fost victoria lui Drogon, nu a mea, îi venea să spună, dar tăcu. Dothrakii aveau să o stimeze și mai mult cu clopoțeii în păr. Zornăi când se urcă pe iapa ei argintie și zornăiau din nou, la fiecare pas, dar nici Ser Jorah, nici călăreții ei de sânge nu pomeniră nimic despre asta. Il alesese pe Rakharo să-i păzească oamenii și dragonii în absența ei. Jhogo și Aggo aveau să meargă cu ea pe malul apei.

Lăsară în urmă palatele de marmură și grădinile înmiresmate, trecând prin partea mai săracă a ora¬șului, unde case modeste de cărămidă își îndreptau zidurile oarbe către stradă. Erau de văzut mai puțini cai și mai puține cămile și duceau lipsă de palanchine, dar străzile erau pline de copii, de cerșetori și de câini costelivi de culoarea nisipului. Oameni palizi în că¬măși prăfuite de in stăteau sub porțile arcuite să-i privească trecând. Știu cine sunt și nu mă iubesc. Dany își dădea seama după felul în care se uitau la ea.

Ser Jorah ar fi preferat s-o ascundă în interiorul palanchinului, la adăpost, în spatele perdelelor de mătase, dar ea îl refuzase. Se odihnise prea mult timp pe pernele de satin, lăsând boii să o poarte încoace și-ncolo. Cel puțin, când călărea avea impresia că ajunge undeva.

Nu din întâmplare se îndrepta către țărm. Fugea din nou. Viața ei întreagă fusese parcă o lungă fugă. începuse să alerge încă din pântecele mamei sale, și de atunci nu s-a mai oprit niciodată. Cât de des se furișase, împreună cu Viserys, în toiul nopții, doar la un pas în fața

asasinilor plătiți ai Uzurpatorului? Dar era fugă sau moarte. Xaro aflase că Pyat Pree aduna laolaltă vrăjitorii supraviețuitori, ca să-i facă vrăji rele.

Dany a râs când i-a spus.

- Nu tu mi-ai zis că vrăjitorii nu sunt decât nişte soldați bătrâni, ce se fălesc zadarnic cu fapte uitate

şi puteri pierdute?

Xaro păruse neliniştit.

- Şi aşa a fost atunci. Dar acum? Nu mai sunt atât

de sigur. Se spune că în casa lui Urathon Somnam- bulul ard lumânări de sticlă care n-au mai ars de o sută de ani. In Grădina lui Gehane creşte iarbă-fan- tomă, şi țestoase-fantomă au fost văzute ducând mesaje între casele fără ferestre, pe Aleea Vrăjitorului,

şi toți şobolanii din oraş se muşcă de cozi. Soția lui Mahos Mallaeawan, care cândva a luat în batjocură roba cenuşie mâncată de molii a unui vrăjitor, a înnebunit şi nu mai vrea să poarte haine deloc. Chiar şi mătăsurile proaspăt spălate o fac să se simtă de parcă o mie de insecte i-ar mişuna pe piele. Iar Orbul Sybassion, Mâncătorul de Ochi, vede din nou, sau cel puțin aşa jură sclavii lui. Nu poți să nu te întrebi. Oftă. Sunt vremuri stranii în Qarth. Şi vremurile stranii sunt rele pentru negoț. Mă doare să spun asta, dar cred că ar fi mai bine dacă ai pleca din Qarth cu totul, cât de curând. Xaro i-a atins degetele, liniştitor.

Nu trebuie să pleci singură, totuşi. Ai avut viziuni negre în Palatul de Pulbere, dar Xaro a avut vise mai luminoase. Te văd fericită în pat, cu copilul nostru la sân. Vino cu mine pe Marea de Jad şi putem încă să facem să fie aşa! Nu e prea târziu. Dăruieşte-mi un fiu, dulcele meu cânt de fericire! Da-mi dragonul tău, vrei sa spui.

- Nu mă voi căsători cu tine, Xaro. La aceasta, chipul îi deveni rece.
- Atunci pleacă.
- Dar unde?
- Undeva departe de aici.

Ei bine, probabil că era şi timpul. Oameni din khalasarul ei se bucuraseră de ocazia de-a se reface după ravagiile pustiului roşu, dar acum, că erau din nou durdulii şi odihniți, începeau să devină neascul¬tători. Dothrakii nu erau obişnuiți să stea mult în-tr-un singur loc. Erau un popor de războinici, nu erau făcuți pentru oraşe. Probabil că zăbovise prea mult în Qarth, sedusă de tihna şi de frumusețile lui. I se părea că era oraşul care promitea întotdeauna mai mult decât îți dădea, şi simțea că nu mai e privită cu ochi buni de când Casa Celor Nemuritori se pră¬buşise într-un imens buboi de fum şi de flăcări. Peste noapte, Qartheenii îşi amintiseră că dragonii erau periculoşi. In schimb, Frăția Turmalinelor ceruse în mod deschis expulzarea ei, iar străvechea Ghildă a Mirodeniilor, moartea. Tot ceea ce putuse Xaro să facă a fost să-i împiedice pe Cei Treisprezece să li se alăture.

Dar unde pot pleca? Ser Jorah propusese să călă-torească în continuare spre est, departe de duşmanii din Cele Şapte Regate. Călăreții ei de sânge ar fi pre¬ferat mai degrabă să se întoarcă la marea lor imensă de iarbă, chiar dacă asta însemna să înfrunte din nou deşertul roşu. Dany cochetase cu ideea de a se stabili în Vaes Tolorro până ce dragonii ei creşteau mari şi puternici. Dar avea inima plină de îndoieli. Fiecare dintre aceste soluții îi părea greşită într-un fel... şi chiar când se hotărâse unde să plece, întrebarea cum va ajunge acolo rămânea chinuitoare.

Xaro Xhoan Daxos nu avea să-i fie de ajutor, ştia asta acum. Cu toate declarațiile lui de devotament, îşi juca propriul joc, întocmai ca Pyat Pree. In seara când el i-a spus să plece, Dany i-a cerut o ultimă favoare.

- O armată, nu-i aşa? întrebase Xaro. O oală cu aur? O galeră poate?

Dany roşise. Ura să cerşească.

- O corabie, da.

Ochii lui Xaro scânteiaseră, strălucitori ca giu-vaierele pe care le purta.

- Sunt negustor, Khaleesi. Aşa că poate ar trebui să nu mai vorbim despre daruri, ci mai degrabă de¬spre negoț. Pentru unul dintre dragonii tăi, vei avea zece dintre cele mai bune corăbii din flota mea. Nu trebuie decât să rosteşti acel singur cuvânt dulce.
- Nu, a spus ea.
- Păcat, a oftat Xaro, nu ăsta era cuvântul la care mă refeream.
- I-ai cere unei mame să-şi vândă copiii?
- De ce nu? Poate face oricând alții. Mamele îşi vând copiii în fiecare zi.

- Nu Mama Dragonilor.

- Nici măcar pentru douăzeci de corăbii?

- Nici pentru o sută. Colțurile buzelor i se lăsară în jos.

- Nu am o sută. Dar tu ai trei dragoni. Incredin-țează-mi unul, pentru toate favorurile mele. Tot vei rămâne cu doi, şi pe deasupra cu treizeci de corăbii.

Treizeci de corăbii ar fi fost de-ajuns ca să debarce o armată mică pe țărmurile Westerosului. Dar eu nu am o armata mică.

- Câte corăbii ai, Xaro?

- Optzeci şi trei, dacă nu punem la socoteală şi vasul meu de agrement.

- Şi tovarăşii tăi din Cei Treisprezece?

- Noi toți, poate o mie.

- Şi Mirodeniile şi Frăția Turmalinelor?

- Flotele lor neînsemnate nu prezintă nici o importanță.

- Oricum, a zis ea, spune-mi.

- O mie două sute sau o mie trei sute pentru Miro-denii. Nu mai mult de opt sute pentru Frăție.

- Şi neamurile Asshai şi Braavos, Insularii Verii, Ibbanezii, toate celelalte seminții care călătoresc pe nesfârşita mare de sare, câte corăbii au ei? Laolaltă?

- Cu mult mai multe, zise el irascibil. Ce contează asta?

- încerc să stabilesc un preț pentru unul dintre cei trei dragoni în viață din lume. Dany îi zâmbi dulce. Mi se pare că o treime din toate corăbiile din lume ar fi un preț corect.

Lacrimile îi curgeau lui Xaro pe obraji, pe fiecare parte a nasului său încrustat cu pietre prețioase.

- Nu te-am avertizat să nu intri în Palatul de Pul-bere? Tocmai de-asta m-am temut. Şoaptele vrăjito¬rilor te-au făcut la fel de nebună ca şi pe soția lui Mallarawan. O treime din corăbiile din lume? Ptiu, ptiu, zic. Ptiu.

De atunci Dany nu-1 mai văzuse. Majordomul lui i-a adus mesaje, fiecare mai rece decât anteriorul. Tre¬buia să părăsească această casă. Obosise să o hrănească pe ea şi pe oamenii ei. Ii cerea să-i returneze darurile, pe care ea le acceptase cu rea credință. Singura ei consolare era că avusese măcar imensa înțelepciune să nu se mărite cu el.

Vrăjitorii au şoptit despre trei trădări... Una pen¬tru sânge, una pentru aur şi una pentru dragoste. Pri¬mul trădător fusese, cu siguranță, Mirri Maz Duur, care îl omorâse pe Khal Drogo şi pe fiul lor nenăscut ca să-şi răzbune poporul. Era cu putință ca Pyat Pree să fie cel de-al doilea şi Xaro Xhoan Daxos cel de-al treilea? Nu credea. Ceea ce a făcut Pyat nu a fost pen¬tru aur, iar Xaro nu o iubise cu adevărat.

Străzile deveneau tot mai goale pe măsură ce treceau printr-un cartier destinat unor depozite mohorâte. Aggo mergea înaintea ei şi Jhogo în spate, lăsându-1 pe Ser Jorah Mormont lângă ea. Clopoțelul îi suna încet, şi Dany se pomeni că gândurile i se întorc din nou la Palatul de Pulbere, aşa cum limba revine mereu în golul lăsat de un dinte lipsă. Copilul celor trei, o numiseră, fiică a morții, ucigaşă a minciunii, mireasă a focului Atât de multe triade. Trei focuri, trei cai de călărit, trei trădări.

- Dragonul are trei capete, suspină ea. Ştii ce înseamnă asta, Jorah?

- înălțimea Ta? Blazonul Casei Targaryen este un dragon cu trei capete, roşu pe fond negru.

- Ştiu asta. Dar nu există dragoni cu trei capete.

- Cele trei capete au fost Aegon şi surorile lui.

- Visenya şi Rhaenys, îşi aminti ea. Sunt des¬cendentă din Aegon şi Rhaenys prin fiul lor Aenys şi nepotul lor Jaehaerys.

- Buzele albastre vorbesc numai minciuni, nu asta ți-a spus Xaro? De ce ți-ar păsa ce au şoptit vrăjitorii? Nu au vrut decât să-ți absoarbă viața din trup, ştii asta acum.

- Poate, răspunse ea neîncrezătoare. Şi totuşi, lucrurile pe care le-am văzut...

- Un om mort la prora unui vas, un trandafir roşu, un banchet de sânge... Ce înseamnă toate astea,

Khaleesi? Dragonul unui actor, zici. Ce înseamnă asta, mă rog?

- Un dragon de pânză pe prăjini, explică Dany. Actorii îi folosesc adesea în pantomimele lor, să le dea eroilor ceva cu care să se lupte.

Ser Jorah se încruntă. Dany nu putea cedeze.

- Al lui e cântecul de gheață și de foc, spunea fratele meu. Sunt sigură că era fratele meu. Nu Viserys, Rhaegar. Avea o harpă cu strune de argint.

Ser Jorah se încruntă tot mai tare, până ce sprân-cenele i se împreunară.

- Prințul Rhaegar a cântat la o asemenea harpă, recunoscu el. L-ai văzut?

Dany încuviință.

- Era o femeie în pat, cu un prunc la sân. Fratele meu spunea că pruncul era prințul care fusese promis şi i-a spus să-i dea numele Aegon.

- Prințul Aegon a fost urmaşul lui Rhaegar, făcut cu Elia de Dorne, zise Ser Jorah. Dar dacă el a fost acest prinț făgăduit, promisiunea a fost distrusă îm¬preună cu craniul lui, când Lannister i-a zdrobit capul de un perete.

- îmi amintesc, zise Dany cu tristețe. Au omo¬rât-o şi pe fiica lui Rhaegar, mica prințesă. Rhaenys se numea, ca sora lui Aegon. Nu a fost nici o Visenya acolo, dar el a spus că dragonul are trei capete. Ce e cântecul gheții şi al focului?

- E un cântec pe care nu l-am auzit niciodată.

- M-am dus la vrăjitori sperând să primesc răs-punsuri, dar m-au lăsat cu o sută de noi întrebări.

Deja erau din nou oameni pe străzi.

- Faceți loc, strigă Aggo, în timp ce Jhogo adul¬meca bănuitor aerul.

- O simt, Khaleesi, strigă el. Apa otrăvită. Dothrakii nu aveau încredere în mare şi erau sus-

picioşi față de tot ce se mişca pe ea. Apa pe care un cal nu o putea bea era o apă din care nu voiau nici un strop. Vor învăța, hotărî Dany. Le-am înfruntat mările cu Khal Drogo. Acum pot să o înfrunte şi ei pe a mea.

Qarthul era unul dintre marile porturi ale lumii, cu debarcaderul lui acoperit, o dezlănțuire de culori, sunete şi de mirosuri ciudate. Crame, depozite şi case de joc străjuiau străzile, laolaltă cu bordeluri ieftine şi Cu temple ale unor zei ciudați. Hoți de buzunare, ucigaşi, ghicitoare şi schimbători de bani se amestecau oriunde era înghesuială. Zona portuară era o piață imensă, unde se vindea şi se cumpăra zi şi noapte, şi unde puteai cumpăra obiecte la o părticică din prețul din bazar, dacă nu întrebai de unde provin. Bătrâne zbârcite, cocârjate, vindeau ape parfumate şi lapte de capră din ulcioare de ceramică legate la umăr. Mari¬nari din zeci de seminții hoinăreau printre dughene, bând licori aromate şi schimbând glume în limbi bizare. Aerul mirosea a sare şi a peşte prăjit, a smoală fierbinte şi a miere, a tămâie şi a ulei şi a spermanțet.

Aggo îi dădu unui ştrengar un gologan de aramă pentru o frigăruie de şoareci rumeniți cu miere şi o ciuguli pe drum. Jhogo aduse o mână de cireşe albe, grase. Altundeva, văzură pumnale de bronz de vân¬zare, calmari uscați şi onix sculptat, un elixir magic pentru potentă, făcut din laptele unei virgine şi din umbra înserării, chiar şi ouă de dragon care semănau dubios cu nişte pietre pictate.

Trecând pe lângă lungile docuri de piatră rezer¬vate corăbiilor Celor Treisprezece, Dany văzu cu-fere cu şofran, cu tămâie şi cu piper, descărcate de pe Sărutul Purpuriu, corabia înzorzonată a lui Xaro. Lângă ea, butoaie cu vin, baloți de frunze amare şi de blănuri dungate erau urcați de pe pasarelă pe Mireasa în azur, să plece cu fluxul de seară. Mai de¬parte, un grup de oameni se adunase în jurul galerei Ghildei Mirodeniilor, Strălucirea soarelui, să liciteze pentru sclavi. Era binecunoscut faptul că cel mai ieftin loc din care puteai să cumperi un sclav era chiar de pe corabie, şi flamurile fluturând pe catarge ves¬teau că Strălucirea soarelui tocmai sosise de la Asta-por, din Golful Negustorilor de Sclavi.

Dany nu avea să primească nici un fel de ajutor din partea Celor Treisprezece, a Frăției Turmalinelor sau a Ghildei Străvechi a Mirodeniilor. îşi conduse armăsarul departe de cheiurile, de docurile şi de de¬pozitele lor, până la celălalt capăt al debarcaderului în formă de potcoavă, unde erau lăsate să acosteze corăbiile din Insulele Verii, din Westeros şi din Cele Nouă Oraşe Libere.

Descăleca lângă o arenă de întreceri, unde un ba-zilisc sfâşia în bucăți un câine mare şi roşu, în mijlocul unui cerc gălăgios de marinari.

- Aggo, Jhoggo, voi veți păzi caii până când Ser Jorah şi cu mine vorbim cu căpitanii.

- Cum spui, Khaleesi Te vom urmări cu privirea. In timp ce se apropiau de prima corabie, Dany

se gândea că îi făcea plăcere să audă din nou oameni vorbind Valyriana, şi chiar Limba Comună. Mari¬nari, cărăuşi, negustori, cu toții se dădură la o parte din calea ei, neştiind ce să înțeleagă din prezența aces¬tei tinere zvelte, cu părul argintiu-auriu, îmbrăcată după moda Dothraki, care se plimba cu un cavaler alături. In ciuda căldurii de peste zi, Ser Jorah purta o cămaşă de zale, cu ursul negru al familiei Mormont cusut pe piept.

Dar nici frumusețea ei, nici statura şi nici puterea lui nu le fură de folos în întâlnirea cu oamenii de ale căror corăbii aveau nevoie.

- Ai nevoie de transport pentru o sută de Doth¬raki, pentru toți caii lor, pentru tine şi acest cavaler, şi trei dragoni? întrebă căpitanul corăbiei verzi, Prie¬tenul înflăcărat, înainte de a pleca râzând.

Când îi spuse unui Lyseean de pe Trâmbițaş că era Daenerys Stormborn, Regina Celor Şapte Regate, acesta îi aruncă o privire împietrită şi replică:

- Da, iar eu sunt Lordul Tywin Lannister şi mă uşurez aur în fiecare noapte.

Comandantul unei galere de negoț din Myr, Duhul de Mătase, opina că dragonii erau prea periculoşi pe mare, unde orice suflu răzleț de flacără putea să aprin¬dă velatura. Proprietarul Pântecelui Lordului Faro ar risca să ia dragoni, dar nu Dothraki.

- Nu voi primi asemenea sălbatici fără zei în Pân-tecele meu, nu voi face asta.

Cei doi frați care conduceau corăbiile surori Argintul Viu şi Copoiul Cenuşiu părură înțelegători şi îi invitară în cabină, la un pahar de vin roşu de la Arbor. Fură atât de curtenitori încât Dany a fost pli¬nă de speranțe o vreme, dar în cele din urmă prețul pe care îl cerură era peste posibilitățile lor, şi poate că ar fi fost şi peste ale lui Xaro. Petto Fund-Ciupit şi Oacheşa erau prea mici pentru nevoile lor. Bravo avea drum către Marea de Jad şi Magister Manolo nu părea în bună stare.

In timp ce mergeau către următorul chei, Ser Jorah o cuprinse pe după talie.

- înălțimea Ta, eşti urmărită. Nu, nu te întoarce. O conduse cu blândețe către taraba unui vânzător de alamă. E o piesă nobilă, regina mea, decretă el cu voce tare, ridicând o farfurie mare pentru ca ea s-o examineze. Vezi cum străluceşte la soare?

Alama lustruită avea un luciu deosebit. Dany îşi putea distinge chipul în ea... şi când Ser Jorah o în¬clină către dreapta, văzu în spatele ei.

- Văd un om gras şi negricios şi unul mai bătrân, cu un toiag. Care dintre ei?

- Amândoi, răspunse Jorah. Ne urmăresc de când am părăsit Argintul viu.

Valurile de pe suprafața aramei îi deformau ciudat pe cei doi străini, făcându-1 pe unul să pară lung şi sfrijit şi pe celălalt lat şi îndesat.

- O alamă cât se poate de minunată, nobilă doam¬nă, exclamă negustorul. Strălucitoare ca soarele. Şi pentru Mama Dragonilor, doar treizeci de creițari.

Farfuria nu valora mai mult de trei.

- Unde sunt gărzile mele? întrebă Dany cu voce tare. Omul acesta încearcă să mă jefuiască! Pentru Jorah, îşi coborî glasul şi vorbi în Limba Comună: Poate nu vor să-mi facă rău. Bărbații s-au uitat după femei de când lumea, poate că nu e mai mult de-atât.

Vânzătorul de alamă le ignoră şuşotelile.

- Treizeci? Am spus treizeci? Ce nătărău sunt! Prețul e de douăzeci de creițari.

- Toată alama din dugheana asta nu valorează douăzeci de creițari, îi spuse Dany studiind imaginile oglindite în farfurie.

Bătrânul avea înfățişarea unuia din Westeros, iar tuciuriul cântărea probabil douăzeci de ocale. Uzur-patorul i-a oferit titlul de cavaler celui care mă omoară, iar aceştia doi sunt departe de casă. Sau pot să fie unelte ale vrăjitorilor, menite să mă ia pe nepregătite?

- Zece, Khaleesi, pentru că eşti atât de încântă¬toare. Foloseşte-o pe post de oglindă. Numai o alamă atât de bună poate oglindi o asemenea frumusețe.

- Aş putea s-o folosesc pentru udul băşicii. Dacă ai arunca-o, poate că aş ridica-o, dacă nu ar trebui să mă aplec. Dar să plătesc pentru ea? Dany îi aruncă farfuria înapoi în mâini. Viermii s-au cățărat prin na¬sul tău şi ți-au mâncat creierii.

- Opt creițari, strigă el. Soțiile mele mă vor bate şi mă vor numi nebun, dar sunt un copil neajutorat în mâinile tale. Haide, opt, e mai puțin decât merită.

- Ce nevoie am eu de o alamă tocită când Xaro Xhoan Daxos îmi dă să mănânc din farfurii de aur?

Când se întoarse să plece, Dany îşi lăsă privirea să treacă repede peste cei doi străini. Negriciosul era aproape la fel de gras cum păruse în farfurie, cu o chelie strălucitoare şi cu obrazul spân de eunuc. Un arakh lung şi curbat era vârât prin mătasea galbenă, pătată de sudoare, a cingătorii sale. In partea de sus a corpului era gol, doar cu o vestă de fier cu ținte, ridicol de mică. Vechi cicatrici i se încrucişau pe bra¬țele cât trunchiul de copac, pe pieptul enorm şi pe pântecele masiv, palide pe fondul pielii tuciurii.

Celălalt bărbat purta o mantie de călătorie din lână nevopsită, cu gluga lăsată pe spate. Părul alb şi lung îi cădea pe umeri, şi o barbă albă, mătăsoasă, îi acoperea partea de jos a feței. îşi sprijinea greutatea într-un toiag de lemn tare, de o statură cu el. Numai nişte proşti s-ar holba atât de fățiş dacă ar vrea să mă urmărească. In acelaşi timp, s-ar putea să fie prudent să se întoarcă la Jhogo şi Aggo.

- Bătrânul nu poartă sabie, îi spuse ea lui Jorah în Limba Comună în timp ce se îndepărtau.

Neguțătorul de alamă veni după ei.

- Cinci creițari, pentru cinci e a ta, era pentru tine. Ser Jorah spuse:

- Un toiag din lemn tare poate să crape o țeastă la fel de bine ca orice ghioagă.

- Patru! Ştiu că o vrei! Sări în fața lor, alergând cu spatele cât îl țineau picioarele, vârându-le farfuria în față.

- Ne urmăresc?

- Ridic-o puțin mai sus, îi spuse negustorului cava-lerul. Da. Bătrânul se preface că zăboveşte la taraba unui olar, dar tuciuriul nu are ochi decât pentru tine.

- Doi creițari! Doi! Doi! Negustorul gâfâia puternic din cauza efortului de-a fugi cu spatele.

- Plăteşte-i până ce nu se sinucide, îi spuse Dany lui Ser Jorah, întrebându-se ce va face cu o farfurie imensă de alamă. Se întoarse, în timp ce negustorul întindea mâna după monedele lui, intenționând să pună capăt acestei farse. Sângele dragonului nu va fi hăituit prin bazar de un bătrân şi de un eunuc gras!

Un Qartheean îi ieşi în cale:

- Mamă a Dragonilor, pentru tine. Ingenunche şi îi aruncă o casetă de bijuterii în față.

Dany o luă aproape din reflex. Cutia era din lemn sculptat, cu capacul de sidef încrustat cu jasp şi cu calcedonie.

- Eşti prea generos. O deschise. înăuntru se afla un scarabeu verde, sclipitor, sculptat din onix şi smarald. Frumos, gândi ea. Asta ne va ajuta sa plătim pentru drumul nostru. Când întinse mâna în cutie, omul spuse:

- îmi pare rău.

Dar ea abia îl auzi. Scarabeul se desprinse cu un şuierat.

Dany zări o clipă fața neagră, răutăcioasă, aproa¬pe umană, şi o coadă arcuită, picurând venin... şi pe urmă cutia îi zbură în bucăți din mână, învârtindu-se în aer. O durere bruscă îi contorsiona degetele. In timp ce Dany țipa şi se ținea de mână, negustorul de alamă strigă, o femeie urlă şi, dintr-odată, Qartheenii răc¬neau şi se împingeau unii pe alții. Ser Jorah se năpusti pe lângă ea, iar Dany căzu, împleticindu-se, pe un genunchi. Auzi din nou şuieratul. Bătrânul îşi vârî toiagul în pământ, Aggo veni călare, trecând prin dugheana unui vânzător de ouă, şi sări din şa, biciul lui Jhogo pocni deasupra capului, Ser Jorah îl lovi pe eunuc cu farfuria de alamă, marinarii, târfele şi negustorii fugeau sau țipau sau amândouă...

- înălțimea Ta, mii de scuze. Bătrânul îngenun-che. S-a stricat. Ți-am rupt mâna?

îşi închise degetele, tresărind.

- Nu cred.

- Trebuia s-o arunc, începu el să spună, dar călă¬reții ei de sânge erau peste el înainte de-a apuca să termine.

Aggo îi lovi toiagul cu piciorul şi Jhogo îi apucă pe după umeri, îl aşeză cu forța în genunchi şi îi lipi un pumnal de beregată.

- Khaleesi, l-am văzut urmărindu-te. Vrei să-i vezi culoarea sângelui?

- Eliberați-1. Dany se ridică în picioare. Uitați-vă în partea de jos a toiagului său, sânge din sângele meu. Ser Jorah fusese doborât de eunuc.

Dany se aşeză printre ei când arakh-ul şi sabia lungă ieşiră scânteind din tecile lor.

- Lăsați jos armele! încetați!

- înălțimea Ta? Mormont îşi coborî sabia doar cu un deget. Aceşti oameni te-au atacat.

- Mă apărau. Dany se plesni peste mână ca să scape de usturimea din degete. Era celălalt, Qarthe-eanul. Când se uită împrejur, acesta dispăruse. Era un Om Mâhnit. In caseta aceea de bijuterii pe care mi-a dat-o era o manticoră. Omul ăsta mi-a azvârlit-o din mână. Negustorul de alamă încă se tăvălea la pământ. Se duse la el şi îl ajută să se ridice. Te-a înțepat?

- Nu, buna mea doamnă, răspunse el tremurând, altfel aş fi mort. Dar m-a atins, au, când a căzut din cutie a aterizat pe brațul meu. Dany vedea că omul făcuse pe el, şi nu era de mirare.

îi dădu un argint pentru deranj şi îl trimise să-şi vadă de drum înainte de-a se întoarce la bătrânul cu barba albă.

- Cine este cel căruia îi datorez viața?

- Nu-mi datorezi nimic, înălțimea Ta. Numele meu e Arstan, dar Belwas m-a numit Barbă-albă.

Deşi Jhogo îl eliberase, bătrânul rămase într-un genunchi. Aggo îşi ridică toiagul, îl răsuci, îi înjură cu glas scăzut pe Dothraki, răzui rămăşițele manti-corei de o piatră şi le puse la loc.

- Şi cine e Belwas? întrebă ea.

Uriaşul eunuc negricios se apropie, vârându-şi arakh-ul la brâu.

- Eu sunt Belwas. Vânjosul Belwas mi se spune în arenele de luptă din Meereen. N-am pierdut nici¬odată. Se lovi cu palma peste burta acoperită de cicatrici. Il las pe fiecare să mă taie o dată înainte de a-1 ucide. Numără tăieturile şi vei şti câți a ucis Vânjosul Belwas.

Dany nu avea nevoie să numere cicatricile; erau multe, vedea dintr-o privire.

- Şi de ce te afli aici, Vânjosule Belwas?

- De la Meereen am fost vândut lui Qohor, şi pe urmă lui Pentos şi grăsanului cu duhoare dulce în păr. El a fost cel care l-a trimis pe Vânjosul Belwas înapoi peste mare, cu bătrânul Barbă-albă să-l slujească.

Grăsanul cu duhoare dulce în păr...

- Illyrio? întrebă ea. Ai fost trimis de Magister Illyrio?

- Am fost, înălțimea Ta, răspunse bătrânul Bar-bă-albă. Magisterul îți cere înțelegere pentru că ne-a trimis pe noi în locul lui, dar nu poate să stea pe cal, după cum nu a putut nici în tinerețe, iar călătoriile pe mare îi deranjează digestia. Mai devreme vorbise în Valyriana Oraşelor Libere, dar acum trecuse la Limba Comună. Regret dacă ți-am provocat teamă. Cinstit vorbind, nu eram siguri, aşteptam pe cineva mai... mai...

- Regal? râse Dany. Nu avea cu ea nici un dragon şi straiele nu-i erau nicidecum regeşti. Vorbeşti bine Limba Comună, Arstan. Eşti din Westeros?

- Da. M-am născut în Mlaştinile din Dornish, înălțimea Ta. Copil fiind, am fost scutierul unui cavaler din Casa Lordului Swann. Ridică toiagul lân¬gă el, ca pe o lance căreia-i lipsea un steag. Acum sunt scutierul lui Belwas.

- Puțin cam bătrân pentru aşa ceva, nu?

Ser Jorah îşi croise drum lângă ea, ținând farfuria de alamă sub braț, cu stângăcie. Capul tare al lui Belwas o îndoise rău.

- Nu prea bătrân ca să-mi slujesc stăpânul, Lord Mormont.

- Mă cunoşti atât bine?

- Te-am văzut luptând o dată sau de două ori. La Lannisport, unde aproape l-ai doborât de pe cal pe Regicid. Şi la Pyke, da, şi acolo. Nu-ți aminteşti, Lord Mormont?

Ser Jorah se încruntă.

- Chipul tău mi se pare cunoscut, dar erau sute la Lannisport şi mii la Pyke. Şi nu sunt lord. Insula Ursului mi-a fost luată, nu sunt decât un cavaler.

- Un cavaler al Gărzii Reginei. Dany îl luă de braț. Şi prietenul meu devotat şi bunul meu consilier. Cercetă chipul lui Arstan. Avea o mare demnitate în înfățişare, o putere tăcută care îi plăcea. Ridică-te, Arstan Barbă-albă. Bine te-am găsit, Vânjosule Bel¬was. Pe

Ser Jorah îl ştii. Ko Aggo şi Ko Jhogo sunt sânge din sângele meu. Au traversat cu mine deşer¬tul roşu şi mi-au văzut dragonii născându-se.

- îngrijitori de cai. Belwas rânji ştirb. Belwas a omorât mulți îngrijitori de cai în arenele de luptă. Zornăie când mor.

Arakh-ul îi săltă lui Aggo în mână.

- N-am omorât niciodată un grăsan tuciuriu. Belwas va fi primul.

- Vâră-ți sabia în teacă, sânge din sângele meu, zise Dany, omul acesta vine să mă slujească. Belwas, vei acorda tot respectul oamenilor mei sau ne vei părăsi mai devreme decât ai spera şi cu mai multe cicatrici decât ai venit.

Zâmbetul ştirb pieri de pe fața lată, negricioasă, a uriaşului, şi fu înlocuit de o grimasă nedumerită. Nu i se întâmpla des să-1 amenințe vreun bărbat, şi cu atât mai puțin femei de trei ori mai mici decât el.

Dany îi acordă un zâmbet, să ia puțin din pişcă¬tura dojenii.

- Acum spune-mi, ce-ar putea să vrea de la mine Magister Illyrio, ca să te trimită tocmai de la Pentos?

- Vrea dragonii, spuse Belwas ursuz, şi pe fata care îi face. Te vrea pe tine.

- Belwas are dreptate, înălțimea Ta, zise Arstan. Ni s-a spus să te găsim şi să te aducem la Pentos. Cele Şapte Regate au nevoie de tine. Robert Uzurpatorul a murit şi regatul sângerează. Când am pornit de la Pentos, erau patru regi în țară şi nici o dreptate.

Bucuria înflori în sufletul ei, dar Dany n-o lăsă să i se citească pe față.

- Am trei dragoni, spuse ea, şi mai mult de o sută în Khalassar, cu toate lucrurile şi cu caii lor.

- Nu are importanță, tună Belwas. Luăm tot. Grăsanul angajează trei corăbii pentru mica sa regină cu părul de argint.

- Aşa este, zise Arstan Barbă-albă. Corabia Sadu-leon e ancorată la capătul cheiului, şi galerele Soare de Vara şi Festa lui Joso sunt ancorate lângă dig.

Trei capete are un dragon, gândi Dany minunându-se.

- Le voi spune oamenilor mei să se pregătească imediat de plecare. Dar corăbiile care mă duc acasă trebuie să poarte alte nume.

Şi tu doreşti?... zise Arstan. Ce nume ai prefera?

Vhagar, îi răspunse Daenerys. Meraxes. Şi Balerion. Pictează-le numele pe carene cu litere de aur înalte de trei picioare. Vreau ca fiecare om care le vede să ştie că dragonii s-au întors.

ARYA

Capetele fuseseră înmuiată în smoală ca să înce-tinească descompunerea. In fiecare dimineață când mergea la fântână să scoată apă proaspătă pentru baia lui Roose Bolton, trebuia să treacă pe sub ele. Erau îndreptate spre exterior, aşa că nu le vedea niciodată fețele, dar îi plăcea să-şi închipuie că una dintre ele era a lui Joffrey. încerca să-şi imagineze cum ar arăta fața lui drăgălaşă înmuiată în smoală. Dacă aş fi o cioară, aş putea să zbor şi să-i ciugulesc idioatele de buze grase şi bosumflate.

Capetele nu duceau niciodată lipsă de companie. Ciorile negre se roteau în jurul casei porții, cu răgu¬şită răutate, şi se dondăneau pe metereze pentru fiecare ochi, țipând şi croncănind una la alta, şi ridi-cându-se în aer ori de câte ori de-a lungul parapetului trecea o santinelă. Uneori corbii maesterului se ală¬turau şi ei ospățului, coborând din stâncărie şi flutu-rându-şi aripile largi şi negre. Când veneau corbii,

ciorile se împrăştiau, pentru a se întoarce în clipa în care păsările mai mari plecau.

Oare corbii şi-l amintesc pe Maester Tothmure? se întrebă Arya. Oare le pare rău după el? Oare atunci când croncănesc la el se întreabă de ce nu răspunde? Poate că morții le vorbeau într-o limbă secretă pe care cei vii nu o puteau auzi.

Tothmure îşi pierduse capul pentru că trimisese păsări la Casterly Rock şi la Debarcaderul Regelui în noaptea în care căzuse Harrenhalul, Lucan, armu¬rierul, fiindcă făcuse arme pentru Lannisteri, Jupâ-neasa Harra pentru că le spusese slujitorilor Doamnei Whent să-i servească, administratorul pentru că îi dăduse Lordului Tywin cheile de la vistierie. Bucăta¬rul a fost cruțat (fiindcă a făcut supa nevăstuicii, zi¬ceau unii), dar drăgălaşa Pia şi celelalte femei care şi-au împărțit favorurile cu soldații Lannister avuseseră aceeaşi soartă. Dezbrăcate şi rase, erau lăsate în mij¬locul curții, lângă groapa ursului, la dispoziția ori¬cărui bărbat care le voia.

Trei soldați Frey se foloseau de ele în dimineața aceea, când Arya se duse la fântână. încercă să nu se uite, dar auzea bărbații râzând. Găleata era foarte grea când era plină. Se întorcea să o aducă la Rugul Regelui când Jupâneasa Amabel o înhață de braț. Apa se revărsă într-o parte, peste picioarele lui Amabel.

- Ai făcut-o anume, scrâşni femeia.

- Ce vrei? Arya se smulse din strânsoarea ei. Amabel era pe jumătate nebună de când îi tăiaseră capul lui Harra.

- Vezi acolo? Amabel îi arătă peste curte, către Pia. Când nordicul ăsta va cădea, vei fi în locul ei.

- Dă-mi drumul! încercă să se elibereze, dar Amabel nu făcea decât să-şi strângă degetele.

- Va cădea şi el. Harrenhalul îi doboară pe toți până la urmă. Lordul Tywin a câştigat acum, se va întoarce cu toate forțele şi pe urmă va fi rândul lui să-i pedepsească pe cei necredincioşi. Şi să nu crezi că nu va şti ce ai făcut! Bătrâna râse. S-ar putea să treci şi pe la mine. Harra avea o mătură veche, o voi păstra pentru tine. Coada e crăpată şi despicată...

Arya legănă găleata. Greutatea apei o făcu să se răsucească în mâinile ei, aşa că nu reuşi să lovească în capul lui Amabel, dar femeia îi dădu drumul când apa zbură şi o udă până la piele.

- Să nu mă mai atingi niciodată!strigă Arya, altfel te omor. Dispari!

Picurând, Jupâneasa Amabel împunse cu un deget subțire bărbatul jupuit de pe tunica Aryei.

- Tu crezi că eşti în siguranță cu omulețul ăsta nenorocit pe țâță, dar nu eşti. Lannisterii se apropie! Să vezi numai ce se întâmplă când ajung aici!

Trei sferturi din apă se vărsase pe jos, aşa că Arya fu nevoită să se întoarcă la fântână. Dacă i-aş spune Lordului Bolton ce a zis, capul ei ar fi lângă al Harrei înainte de lăsarea serii, gândi ea în timp ce ridică din nou găleata. Totuşi, nu avea s-o facă.

Odată, când fuseseră doar pe jumătate atâtea capete, Gendry o surprinsese pe Arya uitându-se la ele.

- Iți admiri isprava? a întrebat el.

Arya ştia că era supărat fiindcă îl plăcuse pe Lu-can, dar nu era cinstit.

- E isprava lui Steelshanks Walton, a răspuns ea, apărându-se. Şi a Măştilor, şi a Lordului Bolton.

- Şi cine ne-a dat pe toți pe mâna lor? Tu şi supa ta de nevăstuică.

Arya i-a dat un pumn în braț.

- A fost doar supă fierbinte. Şi tu îl urai pe Ser Amory.

- Pe ăsta îl urăsc cu mult mai mult. Ser Amory lupta pentru lordul lui, dar Măştile sunt mercenari şi trădători. Jumătate dintre ei nici măcar nu vorbesc Limba Comună. Septonului Utt îi plac băiețeii, Qyburn face magie neagră, şi prietenul tău, Muşcă¬torul, mănâncă oameni.

Partea cea mai proastă era că nici măcar nu putea să spună că se înşela. Bravii Camarazi făceau cea mai mare parte dintre jafuri pentru Harrenhal, iar Roose Bolton le încredințase sarcina de a-i stârpi pe Lan-nisteri. Vargo Hoat îi împărțise în patru grupuri, să viziteze cât mai multe sate posibil. Conducea în persoană grupul cel mai mare şi le dăduse celorlalți căpitanii lui cei mai de nădejde. Il auzise pe Rorge râzând pe seama modului de a găsi trădători al

Lordului Vargo. Tot ceea ce făcea era să se întoarcă în locurile prin care trecuse mai înainte, sub stin¬dardul Lordului Tywin, şi să-i înhațe pe cei care îl ajutaseră. Mulți fuseseră cumpărați cu argintul Lan-nisterilor, aşa că Măştile se întorceau adesea atât cu saci de monede, cât şi cu coşuri de capete.

- O ghicitoare, strigase Shagwell voios. Dacă o capră a Lordului Bolton mănâncă oamenii care au hrănit capra Lordului Lannister, câte capre avem?

- Una, a răspuns Arya.

- Măi, măi, avem o nevăstuică isteaţă ca o capră, a chicotit bufonul.

Rorge şi Muşcătorul erau la fel de răi ca şi toţi ceilalţi. Ori de câte ori Lordul Bolton lua masa cu garnizoana, Arya îi vedea printre ei. Muşcătorul răspândea o duhoare de brânză stricată, aşa că Bravii Camarazi îl puneau să stea lângă piciorul mesei, unde putea să mârâie şi să şuiere singur, şi să sfâşie carnea cu degetele şi cu dinţii. O adulmeca pe Arya când trecea pe lângă el, dar Rorge era cel care o speria cel mai tare. Stătea lângă Credinciosul Ursywck, dar îi simţea ochii măsurând-o de sus până jos, în timp ce ea îşi vedea de treburile ei.

Uneori îşi dorea să fi plecat cu Jaqen H'ghar peste marea îngustă. încă mai avea moneda idioată pe care i-o dăduse, o bucată de fier nu mai mare decât un sfanţ, ruginită pe margini. Pe o parte era ceva scris, cuvinte bizare pe care nu le putea citi. Cealaltă parte înfăţişa capul unui om, dar era atât de roasă încât trăsăturile i se şterseseră. A spus ca e de mare valoare, dar era probabil şi asta o minciuna, ca numele şi chipul lui. Asta o înfurie atât de tare încât aruncă moneda, însă după o oră începu să-i pară rău şi se întoarse şi o găsi.

Se gândea la monedă în timp ce traversa Curtea De Calcar, muncindu-se cu greutatea apei din găleată.

- Nan! strigă o voce. Pune jos găleata aia şi vino să mă ajuţi.

Elmar Frey nu era mai mare decât ea şi, în plus, era scund pentru vârsta lui. Rostogolea un butoi cu nisip peste piatra neregulată şi era roşu la faţă din cauza efortului. Arya se duse să-l ajute. împreună, împinseră butoiul tot drumul până la zid şi înapoi, pe urmă îl ridicară în picioare.

Auzea nisipul mişcându-se înăuntru când Elmar deschise capacul şi scoase o cămaşă de zale.

- Crezi că e destul de curată? In calitate de scutier al lui Roose Bolton, sarcina lui era să-i păstreze zalele strălucitor de curate.

- Trebuie să scuturi nisipul. Mai sunt pete de rugină. Vezi? Arya arătă cu degetul. Mai bine ai mai face-o o dată.

- Fă-o tu. Elmar ştia să fie prietenos când avea nevoie de ajutor, dar după aceea îşi amintea întot¬deauna că el era un scutier, iar ea doar o slujnică. Ii plăcea să se laude cum era el fiul Lordului de Cros¬sing, nu vreun nepot sau vreun bastard, ci fiul legitim, şi datorită acestui fapt avea să se însoare cu o prinţesă.

Aryei nu-i păsa de scumpa lui prinţesă şi nu-i plăcea să primească ordine de la el.

- Trebuie să-i duc stăpânului apă pentru baie. E în camera lui şi i se pun lipitori. Nu lipitorile negre, obişnuite, ci acelea mari şi spălăcite.

Ochii lui Elmar se măriră cât nişte ouă fierte. Lipitorile îl îngrozeau, mai ales cele mari şi spălăcite, care arătau ca gelatina până când se umpleau de sânge.

- Ani uitat că eşti prea slăbănoagă să împingi un butoi atât de greu.

- Am uitat că eşti prost. Arya ridică găleata. Poate că ar trebui să-ţi pui şi tu lipitori. In Gât sunt lipitori mari cât porcii. Il lăsă acolo cu butoiul lui.

Dormitorul lordului era plin când Arya intră. Erau de faţă Qyburn şi Walton cel neînduplecat, în cămaşa sa de zale şi cu jambiere, plus o duzină de Frey, toţi fraţi, fraţi vitregi şi veri. Roose Bolton era culcat în pat, gol. Pe partea interioară a braţelor şi a picioarelor avea lipitori, şi pe pieptul palid - creaturi lungi şi transparente care îşi schimbau culoarea în roz strălucitor pe măsură ce se hrăneau. Bolton nu le acorda mai multă atenţie decât îi acordă Aryei.

- Nu putem să-i îngăduim Lordului Tywin să ne prindă în capcană aici, la Harrenhal, spunea Ser Aenys Frey în timp ce Arya umplea cada. O namilă de om, cărunt şi gârbovit, cu ochi roşii, apoşi, şi cu mâini imense, noduroase. Ser Aenys adusese o mie cinci sute de săbii Frey la Harrenhal, însă dădea im¬presia că era incapabil să se impună chiar şi în faţa propriilor fraţi. Castelul e prea mare şi e nevoie de o armată ca să fie stăpânit şi, odată înconjurat, nu putem să hrănim o armată. Nici nu putem să ne bazăm că vom strânge provizii suficiente. Ţara e scrum, satele sunt pradă lupilor, recoltele sunt arse sau prădate. Toamna e pe noi, dar nu avem rezerve de mâncare şi nu e plantat nimic. Trăim din prăzi, şi dacă Lannis-terii ne răpesc şi asta, într-o lună vom ajunge la şo¬bolani şi toval.

- N-am de gând să fiu asediat aici. Glasul lui Roose Bolton era atât de moale încât oamenii erau nevoiți să se concentreze ca să-1 audă, aşa că în apartamentele lui era întotdeauna neobişnuit de linişte.

- Şi atunci? vru să ştie Ser Jared Frey, un bărbat slab, chel şi ciupit de vărsat. Oare Edmure Tully e atât de îmbătat de victoria sa încât se gândeşte să-1 înfrunte pe Lordul Tywin în câmp deschis?

Dacă o face, îi va înfrânge, gândi Arya. Ii va înfrânge, aşa cum a făcut la Fortăreața Roşie, vei vedea. Neobservată, se duse să stea lângă Qyburn.

- Lordul Tywin e la multe leghe de aici, zise Bol¬ton cu calm. Are încă multe probleme de rezolvat la Debarcaderul Regelui. Nu va mărşălui către Har-renhal o bună bucată de vreme.

Ser Aenys îşi scutură capul cu încăpățânare.

- Tu nu-i cunoşti pe Lannisteri cum îi cunosc eu. Regele Stannis a crezut şi el că Lordul Tywin e la o mie de leghe de el, şi asta 1-a distrus.

Bărbatul palid de pe pat schiță un zâmbet, în timp ce lipitorile îi sugeau sângele.

- Nu sunt omul care să fie distrus, ser.

- Chiar dacă Riverrunul îşi adună toate puterile şi Tânărul Lup câştigă teren dinspre vest, cum putem spera să ajungem la numărul oştenilor pe care Lordul Tywin îi poate trimite împotriva noastră? Când va veni, va veni cu o oaste mult mai mare decât a avut sub comandă la Furca Verde. Highgarden s-a alătu¬rat cauzei lui Joffrey, îți reamintesc!

- Nu am uitat.

- Am fost cândva prizonierul Lordului Tywin, interveni Ser Hosteen, un bărbat corpolent, cu fața pătrată, despre care se zicea că e cel mai puternic dintre Frey. Nu am chef să mă bucur din nou de ospi¬talitatea Lannisterilor.

Ser Harys Haigh, care era Frey după mamă, clă¬tină viguros din cap.

- Dacă Lordul Tywin a putut înfrunta un om atât de experimentat precum Stannis Baratheon, ce şansă va avea regele nostru copil împotriva lui? Privi de jur împrejur, la frații şi la verii săi, căutând sprijin, şi mai mulți dintre ei mormăiră aprobator.

- Cineva trebuie să aibă curajul s-o spună, zise Ser Hosteen. Războiul e pierdut, Regele Robb trebuie făcut să înțeleagă asta.

Roose Bolton îl cercetă cu ochi palizi.

- înălțimea Sa i-a învins pe Lannisteri de fiecare dată când i-a înfruntat pe câmpul de luptă.

- A pierdut nordul, insistă Hosteen Frey. A pierdut Winterfellul. Frații lui sunt morți...

Pentru o clipă, Arya uită să respire. Morți? Bran şi Rickon morți? Ce vrea să spună? Ce vrea să spună despre Winterfell? Joffrey n-ar fi putut niciodată să cucerească Winterfellul, niciodată. Robb nu i-ar fi îngăduit. Apoi îşi aminti că Robb nu era la Winter¬fell. Era plecat în vest, iar Bran era infirm, şi Rickon avea doar patru ani. îşi adună toate puterile ca să rămână nemişcată şi tăcută, aşa cum o învățase Syrio Forel, să stea acolo ca o mobilă. Simți lacrimi adu-nându-i-se în colțurile ochilor, dar le stăpâni. Nu-i adevărat, nu poate fi adevărat, e doar o minciună a Lannisterilor.

- De-ar fi câştigat Stannis, totul ar fi fost altfel, zise Ronel Rivers visător. Ronel era unul dintre bastarzii Lordului Walder.

- Stannis a pierdut, făcu Ser Hosteen fără mena-jamente. Dacă ne dorim să fie altfel, nu schimbăm cu nimic situația. Regele Robb trebuie să facă pace cu Lannisterii. Trebuie să-şi scoată coroana şi să plece genunchiul, oricât de puțin i-ar plăcea.

- Şi cine îi va spune s-o facă? Roose Bolton zâmbi. E plăcut să ai aşa de mulți frați viteji în vremuri atât de tulburi. Mă voi gândi la tot ce ați spus.

Zâmbetul lui însemna că sunt liberi să plece. Cei din familia Frey îşi spuseră politețurile şi ieşiră târ-şâindu-şi picioarele, lăsându-i în cameră doar pe

Qyburn, pe Steelshanks Walton şi pe Arya. Lordul Bolton îi făcu semn să se apropie.

- Am sângerat destul, Nan, poți să-mi îndepărtezi lipitorile.

- îndată, stăpâne. Era bine să nu-1 faci pe Lordul Bolton să-ți ceară ceva de două ori. Arya voia să-1 întrebe ce a vrut să spună Ser Hosteen despre Winter-fell, dar nu îndrăznea. Am să-l întreb pe Elmar, gândi ea. Elmar o sa-mi spună. Lipitorile se zvârcoleau încet între degetele ei când le culese cu grijă de pe corpul lordului, cu trupurile palide, umede la

atingere şi um-flate de sânge. Sunt doar nişte lipitori, îşi reaminti Arya. Dacă aş închide pumnul, mi s-ar strivi între degete.

- A venit o scrisoare de la nobila ta soție. Qyburn scoase un sul de pergament din mânecă. Deşi purta veşminte de maester, nu avea nici un lanț la gât; se şoptea pe la colțuri că-1 pierduse pentru că s-a ocupat de necromanție.

- Poți s-o citeşti, zise Bolton.

Lady Walda scria de la Gemeni aproape în fiecare zi, dar toate scrisorile erau la fel. „Mă rog pentru tine dimineața, la prânz şi seara, scumpul meu lord, şi număr zilele până ce vei fi din nou în patul meu. In-toarce-te curând la mine şi îți voi dărui mulți fii ade¬vărați, să ia locul dragului tău Domeric şi să stăpânească peste Dreadfort după tine."

Arya îşi imagina un copilaş dolofan într-un leagăn, acoperit de lipitori roz şi dolofane. Ii aduse Lordului

Bolton un prosop umed să-şi şteargă trupul neted, spân.

- Voi trimite şi eu o scrisoare, îi spuse maesterului de odinioară.

- Doamnei Walda?

- Lui Ser Helman Tallhart.

Cu două zile în urmă venise un călăreț de la Ser Helman. Oamenii lui Tallhart ocupaseră castelul fa¬miliei Darry, acceptând capitularea garnizoanei Lannister după un scurt asediu.

- Spune-i să treacă prizonierii prin sabie şi castelul prin foc, la comanda regelui. Pe urmă să-şi unească forțele cu Robert Glover şi să pornească spre est, către Duskendale. Acelea sunt pământuri bogate, şi mai deloc atinse de război. E timpul să-i simtă nițel gustul. Glover a pierdut castelul, iar Tallhart a pier¬dut un fiu. N-au decât să se răzbune pe Duskendale.

- Am să-ți pregătesc mesajul să-1 pecetluieşti, stăpâne.

Arya se bucura să audă că va fi ars castelul familiei Darry. Acolo o aduseseră când a fost prinsă după cearta ei cu Joffrey şi acolo regina îl obligase pe tatăl ei să omoare lupul Sansei. Merită să ardă. îşi dorea ca Robert Glover şi Ser Helman Tallhart să se în¬toarcă la Harrenhal, deşi plecaseră prea repede, îna¬inte ca Arya să poată decide dacă le poate încredința secretul ei.

- Astăzi voi vâna, anunță Roose Bolton în timp ce Qyburn îl ajuta să îmbrace o vestă vătuită.

- Nu e primejdios? întrebă Qyburn. Cu doar trei zile în urmă, oamenii Septonului Utt au fost atacați de lupi. Au venit direct în tabăra lui, la nici zece picioare de foc, şi au omorât doi cai.

- Lupi am de gând să vânez. Abia pot să dorm noaptea de urletele lor. Bolton îşi încheie centura, aranjând poziția sabiei şi a pumnalului. Se spune că lupii străvechi cutreierau odinioară nordul în haite mari, de o sută sau mai mulți, şi nu se temeau nici de om, nici de mamut, dar asta a fost cu mult timp în urmă şi într-un alt ținut. E ciudat să vezi lupii obişnuiți ai sudului atât de îndrăzneți.

- Vremurile năprasnice dau naştere la lucruri năprasnice, stăpâne.

Bolton îşi arătă dinții în ceva ce ar fi putut să fie un surâs.

- Sunt aceste vremuri atât de năprasnice, Maester?

- Vara a trecut şi în regat sunt patru regi.

- Un rege ar putea fi năprasnic, dar patru? Ridică din umeri. Nan, mantia mea de blană. I-o aduse. Să-mi găsesc camera curată şi rânduită când mă întorc, îi spuse în timp ce i-o lega. Şi ocupă-te de scrisoarea Doamnei Walda.

- Cum spui, stăpâne.

Lordul şi maesterul ieşiră iute din cameră, fără ca măcar să-i arunce o privire. Când rămase singură, Arya luă scrisoarea şi o duse la vatră, scormonind printre buşteni cu un vătrai, să stârnească focul. Privi perga-mentul răsucindu-se, înnegrindu-se şi aprinzându-se.

Dacă Lannisterii le-au făcut vreun rău lui Bran şi lui Rickon, Robb îi va ucide, unul câte unul. Nu va pleca niciodată genunchiul, niciodată, niciodată, niciodată. Nu se teme de nici unul dintre ei. Vârtejuri de funin¬gine se înălțau spre horn. Arya se ghemui lângă foc, privindu-le cum se ridică, printr-un văl de lacrimi fier¬binți. Dacă Winterfellul a dispărut cu adevărat, aceasta e casa mea acum? Mai sunt încă Arya, sau doar Nan, servitoarea, pentru vecii vecilor vecilor?

îşi petrecu următoarele ore dereticănd prin came¬ra lordului. Mătură paiele vechi şi împrăştie altele proaspete, frumos mirositoare, aprinse un foc nou în cămin, schimbă aşternuturile şi bătu pernele, goli oalele de noapte în privată, le frecă, duse un braţ de haine murdare la spălătorese şi aduse un castron cu pere proaspete de la bucătărie. Când termină cu dor¬mitorul, coborî jumătate de etaj, să facă aceeaşi treabă în solariul imens, o cameră goală şi prăfoasă, la fel de mare cât sălile multor castele mici. Din lumânări mai rămăseseră doar nişte cioturi, aşa că Arya le înlocui. Sub ferestre se afla o masă imensă de stejar, unde lordul îşi scria scrisorile. Aşeză cărţile în teanc, schimbă lumânările, aşeză penele, cerneala şi ceara de sigiliu în ordine.

Peste hârtii era aruncată o piele mare şi zdren¬ţuită de oaie. Arya începu să o ruleze, când culorile îi atraseră privirea: albastrul lacurilor şi al râurilor, puncte roşii unde se găseau castelele şi oraşele, verdele pădurilor. Se răzgândi şi o desfăcu. ŢINUTURILE

TRIDENTULUI, spunea un scris cu înflorituri în josul hărţii. Desenul prezenta totul de la Gât până la Apa Neagră. Iată Harrenhalul, deasupra unui lac mare, îşi dădu ea seama, dar unde e Riverrunull? Pe urmă văzu. Nu e aşa departe...

După-amiaza abia începuse când termină, aşa că paşii o purtară spre pădurea zeilor. Sarcinile ei, ca paharnic al Lordului Bolton, erau mai uşoare decât fuseseră cu Weese sau chiar cu Ochi Roşii, deşi acum îi cereau să se îmbrace ca un paj şi să se spele mai mult decât îi plăcea. Vânătorii nu aveau să se întoarcă decât peste câteva ore, aşa că avea puţin timp pentru lucrul ei de mână.

Ciopârţi frunze de mesteacăn până ce vârful despicat al cozii de mătură rupte deveni verde şi lipicios.

- Ser Gregor, murmură ea, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce. Se rotea, sărea şi se balansa pe vârfurile picioarelor, ţâşnind într-o parte şi-ntr-alta, făcând conurile de pin să zboare. Gâdilătorul, strigă o dată, Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Trun¬chiul unui stejar se ivi în faţa ei, iar ea făcu o fandare pentru a-şi înfige sabia în el, mârâind: Joffrey, Joffrey, Joffrey. Braţele şi picioarele îi erau pătate de lumina soarelui şi de umbrele frunzelor. Un luciu de sudoare îi acoperea pielea când se opri. Călcâiul drept sângera, acolo unde îl julise, aşa că se aşeză într-un picior în faţa copacului inimii şi ridică sabia într-un salut. Valar morghulis, le spuse ea bătrânilor zei ai nordu¬lui. Ii plăcu cum sunau cuvintele când le rosti.

Pe când traversa curtea către baie, observă un corb coborând în cercuri către stâncărie, şi se întrebă de unde venea şi ce mesaj aducea. Poate că e de la Robb, care spune că nu era adevărat ceea ce aflase despre Bran şi despre Rickon. îşi muşcă buza, sperând. Dacă aş avea aripi, aş putea să zbor până la Winterfell şi să văd cu ochii mei. Şi dacă ar fi adevărat, aş zbura, aş zbura sus, dincolo de lună şi de stelele strălucitoare, şi aş vedea toate lucrurile din poveştile Bătrânei Nan, dragoni şi monştri ai mărilor şi Titanul din Braavos, şi poate nu m-aş mai întoarce niciodată dacă nu aş vrea.

Grupul de vânători se întoarse spre seară cu nouă lupi morţi. Şapte erau adulţi, fiare mari, gri-maronii, sălbatice şi puternice, cu gurile trase înapoi, peste dinţii galbeni, lungi, în mârâielile lor de moarte. Dar ceilalţi doi fuseseră doar nişte pui. Lordul Bolton porunci ca din blănurile lor să fie cusută o pătură pentru patul său.

- Puii au încă blana moale, stăpâne, îi atrăsese atenţia unul dintre oamenii lui. Fă-ţi o pereche fru¬moasă de mănuşi calde.

Bolton aruncă o privire spre flamurile care flutu¬rau deasupra casei porţii.

- După cum e obiceiul familiei Stark să ne amin-tească, vine iarna. Ocupă-te de ele. Când o văzu pe Arya privind, spuse: Nan, vreau o carafă de vin fier¬binte cu mirodenii. M-am înfrigurat în păduri. Ai grijă să nu se răcească. Am de gând să cinez singur. Pâine de ovăz, unt şi mistreţ.

- îndată, stăpâne. Era întotdeauna cel mai bun lucru de spus.

Plăcintă Fierbinte făcea plăcinte de ovăz când Arya intră în bucătărie. Alţi trei bucătari dezosau peşte, iar un ajutor întorcea un mistreţ deasupra flăcărilor.

- Stăpânul meu îşi vrea cina, şi vin fierbinte cu mirodenii, să alunece mai bine, anunţă Arya, şi nu-1 vrea rece. Unul dintre bucătari se spălă pe mâini, scoase o oală şi o umplu cu vin roşu, dulce şi tare. Ii spuse lui Plăcintă Fierbinte să pună mirodeniile înăuntru când vinul se va încălzi. Arya se duse să-l ajute.

- Mă descurc, zise el ursuz. N-am nevoie să-mi arăţi tu cum să condimentez vinul.

Şi el mă urăşte, sau îi e frică de mine. Se îndepărtă, mai mult tristă decât furioasă. Când mâncarea fu gata, bucătarii o acoperiră cu un capac de argint şi înfăşu-rară carafa într-un prosop gros, să păstreze vinul cald. Afară cobora înserarea. Pe ziduri, ciorile murmurau în jurul capetelor, ca nişte curteni în jurul unui rege. Unul dintre străjeri deschise uşa către Rugul Regelui.

- Sper că nu e supă de nevăstuică, glumi el. Când intră, Roose Bolton era aşezat lângă vatră,

citind dintr-o carte groasă legată în piele.

- Aprinde nişte lumânări, îi porunci el întorcând pagina. Se întunecă aici.

Ii aşeză mâncarea lângă cot şi făcu aşa cum i ceruse, scăldând camera într-o lumină pâlpâitoare, însoțită de miros de cuişoare. Bolton mai întoarse câteva pagini cu degetul, pe urmă închise cartea şi o aşeză cu grijă în foc. Privi flăcările mistuind-o, cu ochii-i palizi strălucind de oglindirea luminii. Pielea veche şi uscată se aprinse cu un fâsâit, iar paginile îngălbenite se mişcau arzând, de parcă le-ar fi citit o fantomă.

- Nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta, spuse el fără s-o privească.

Ar fi trebuit să plece, tăcută ca un şoarece, dar ceva o ținea în loc.

- Stăpâne, întrebă ea, mă vei lua cu tine când vei pleca de la Harrenhal?

Roose Bolton se întoarse pentru a se uita mirat la ea şi, judecând după privirea lui, era ca şi cum mâncarea tocmai i-ar fi vorbit.

- Ți-am permis să îmi pui întrebări, Nan?

- Nu, stăpâne. îşi plecă ochii.

- Atunci nu ar fi trebuit să vorbeşti. Nu-i aşa?

- Da, stăpâne.

Pentru o clipă, Bolton păru amuzat.

- Am să-ți răspund, doar de data aceasta. Inten¬ționez să-i dau Harrenhalul Lordului Vargo, când mă întorc în nord. Tu vei rămâne aici, cu el.

- Dar eu nu..., începu ea. El i-o reteză.

- Nu sunt obişnuit să fiu luat la întrebări de către servitori, Nan. Trebuie să-ți tai limba?

Arya ştia că ar face-o cu uşurință, aşa cum cineva ar lovi un câine.

- Nu, stăpâne.

- Du-te atunci. Voi uita această insolență. Arya plecă, dar nu la culcare. Când păşi afară, în

întunericul curții, străjerul de la uşă clătină din cap şi spuse:

- Vine furtuna. Simți mirosul aerului?

Vântul sufla în rafale, flăcările se răsuceau dea¬supra torțelor fixate pe culmea zidurilor, sub şirurile de capete. In drumul său către pădurea zeilor, trecu pe lângă Turnul Plângerii, unde trăise cândva cu frica de Weese. Familia Frey pusese stăpânire pe el de la căderea Harrenhalului. Auzea glasuri mânioase ve¬nind dinspre o fereastră, mulți oameni discutând şi certându-se. Elmar stătea singur, pe trepte.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Arya când văzu lacrimile strălucind pe obrajii lui.

- Prințesa mea, suspină el. Am fost dezonorați, zice Aenys. A venit o pasăre de la Gemeni. Nobilul meu tată zice că trebuie să mă căsătoresc cu altcineva sau să devin septon.

O idioata de prințesă, gândi ea, ăsta nu e motiv de plâns.

- Frații mei ar putea fi morți, i se destăinui ea. Elmar îi aruncă o privire disprețuitoare.

- Nimănui nu-i pasă de frații unei servitoare. La aceste cuvinte, îi fu greu să nu-1 lovească.

- Sper că prințesa ta o să moară, zise ea şi fugi înainte ca el s-o poată înhăța.

In pădurea zeilor, îşi găsi sabia din coadă de mă¬tură acolo unde o lăsase şi o duse la copacul inimii. Ingenunche. Frunze roşii foşniră. Ochi roşii priveau pe furiş în sufletul ei. Ochii zeilor.

- Voi, zei, spuneți-mi ce să fac? se rugă ea. Urmă un lung moment în care nu se mai auzi nici

un sunet, doar vântul, apa, foşnetul frunzelor şi al crengilor. Iar apoi, de foarte, foarte departe, de din-colo de pădurea zeilor, de dincolo de turnurile bân¬tuite şi de imensele ziduri de piatră ale Harrenhalului, de undeva din lumea largă, veni urletul prelung, sin¬guratic, al unui lup. I se făcu pielea de găină şi, pentru

0 clipă, se simţi ameţită. Pe urmă, şi mai îndepărtat,

se păru că aude glasul tatălui său.

- Acolo unde cad zăpezi şi bat vânturi albe, lupul singuratic moare, dar haita supravieţuieşte, spuse el.

- Dar nu există nici o haită, îi şopti ea copacului. Bran şi Rickon erau morţi, Lannisterii o aveau pe Sansa, Jon plecase la Zid. Nici măcar nu mai sunt eu acum, sunt Nan, spuse ea.

- Eşti Arya de Winterfell, fiică a nordului. Mi-ai spus că poţi fi puternică. Ai în tine sânge de lup.

- Sângele de lup. Acum Arya îşi amintea. Voi fi ca Robb de puternică, am spus că voi fi. Trase adânc aer în piept, ridică apoi coada de mătură cu ambele mâini şi o lăsă jos, pe un genunchi. Se rupse cu un pârâit zgomotos, iar ea azvârli bucăţile. Sunt un lup străvechi şi s-a isprăvit cu dinţii de lemn.

In noaptea aceea a zăcut în patul ei îngust, pe paiele aspre, ascultând glasurile celor vii şi ale celor morţi şoptind şi discutând aprins, în timp ce aştepta luna să răsară. Erau singurele glasuri în care mai avea încredere. Auzea sunetul propriei respiraţii şi lupii deopotrivă, o haită mare acum. Sunt mai aproape decât cel pe care l-am auzit în pădurea zeilor, gândi ea. Mă cheamă.

In cele din urmă ieşi de sub pătură, se strecură într-o tunică şi coborî tiptil, cu picioarele goale, scările. Roose Bolton era un om prevăzător şi intrarea în Rugul Regelui era păzită zi şi noapte, aşa că fu nevoită să se furişeze afară pe o fereastră îngustă de la pivniţă. Curtea era liniştită, imensul castel pierdut în vise bântuite. Deasupra, vântul bocea prin Tur¬nul Plângerii.

La fierărie găsi focurile stinse şi uşile închise şi zăvorâte. Se furişă înăuntru pe o fereastră, aşa cum mai făcuse. Gendry împărţea o saltea cu alţi doi uce¬nici fierari. Rămase ghemuită în pod multă vreme, până ce ochii i se obişnuiră cu lumina ca să fie sigură că el era cel de la margine. Pe urmă îi puse o mână pe gură şi îl ciupi. Deschise ochii. Nu avea cum să fi fost adâncit în somn.

- Te rog, şopti ea. Il luă mâna de pe gură şi îi arătă cu degetul.

La început, avu impresia că nu a înţeles, dar apoi el ieşi de sub pături. Gol, traversă camera în vârful picioarelor, îşi aşeză pe umeri o tunică aspră şi coborî din pod după ea. Ceilalţi băieţi adormiţi nu se clintiră.

- Acum ce mai vrei? întrebă în şoaptă, furios.

- O sabie.

- Deget Negru ţine încuiate toate săbiile. Ţi-am spus de-o sută de ori. E pentru Lordul Leech?

- Pentru mine. Sparge lacătul cu ciocanul.

- O să-mi rupă mâna, bodogăni el. Sau mai rău.

- Nu şi dacă fugi cu mine.

- Fugi, şi te vor prinde şi te vor omorî.

- Ţie o să-ţi facă şi mai rău. Lordul Bolton dă Harrenhalul Măştilor Sângeroase, mi-a spus el.

Gendry îşi dădu la o parte părul din ochi.

Il privi direct în ochi, fără frică.

- Şi când Vargo Hoat va fi stăpân, le va tăia pi-cioarele tuturor servitorilor, ca să-i împiedice să fugă. Şi fierarilor.

- E doar o poveste, zise el zeflemitor.

- Nu, este adevărat, l-am auzit pe Lordul Vargo spunând asta, minţi ea. Va tăia fiecăruia câte un pi¬cior. Stângul. Du-te la bucătării şi trezeşte-1 pe Plă¬cintă Fierbinte, va face cum spui tu. Vom avea nevoie de pâine şi de plăcinte de ovăz sau ceva. Tu iei săbiile şi eu fac rost de cai. Ne întâlnim lângă poarta lătu¬ralnică din zidul estic, în spatele Turnului Fanto¬melor. Nimeni nu vine niciodată acolo.

- Ştiu poarta aia. E păzită, la fel ca şi celelalte.

- Şi? N-ai să uiţi săbiile?

- N-am spus niciodată că voi veni.

- Nu. Dar dacă vii, n-ai să uiţi săbiile? Gendry se încruntă.

- Nu, răspunse el în cele din urmă. Presupun ca

nu.

Arya reintră în Rugul Regelui pe unde ieşise şi urcă pe furiş scările întortocheate, atentă la zgomotele de paşi. In cămăruţa ei, se dezbrăcă până la piele şi se îmbrăcă meticulos cu două rânduri de lenjerie, ciorapi călduroşi şi cu cea mai curată tunică. Era haina Lordului Bolton. Pe piept era cusut blazonul cu bărbatul jupuit al Dreadfortului. îşi legă încălţările, îşi aruncă o mantie peste umerii costelivi şi o înnodă sub beregată. Tăcută ca o umbră, coborî din nou scările. In faţa solariului se opri să asculte la uşă, deschizând-o încet când nu auzi decât linişte.

Harta din piele de oaie era pe masă, lângă resturile de la cina Lordului Bolton. O rulă strâns şi şi-o vârî la cingătoare. îşi lăsase şi pumnalul pe masă, aşa că îl luă şi pe acesta, în caz că Gendry îşi pierdea curajul.

Un cal necheză blând când se strecură în grajdurile întunecate. Grăjdarii dormeau cu toţii. Il împunse pe unul cu piciorul, până ce se ridică ameţit şi zise:

-Eh? Ce?

- Lordul Bolton are nevoie de trei cai, înşeuaţi şi cu hamurile puse.

Băiatul se ridică în picioare, aruncându-şi paiele din păr.

- Ce, la ora asta? Cai, zici? Clipi la vederea bla¬zonului de pe tunica ei. La ce îi trebuie cai pe întuneric?

- Lordul Bolton nu e obişnuit să fie luat la între¬bări de către servitori. îşi încrucişa braţele.

Băiatul de la grajduri continua să se uite la omul jupuit. Ştia ce înseamnă.

- Trei, zici?

- Unu, doi, trei. Cai de vânătoare. Iuţi şi siguri pe picioare. Arya îl ajută cu hamurile şi cu şeile, ca să nu aibă nevoie să mai scoale pe careva. Spera că nu-i vor face nici un rău după aceea, dar ştia că probabil îi vor face.

Să traverseze castelul cu animalele era partea cea mai grea. Stătea în umbra zidului de apărare oriunde putea, astfel că santinelele care îşi făceau rondul pe metereze ar fi trebuit să se uite aproape drept în jos ca s-o vadă. Şi daca se uita, ce? Sunt paharnicul personal al stăpânului. Era o noapte rece şi întunecoasă de toamnă. Norii erau purtaţi de vânt dinspre vest, acoperind stelele, iar Turnul Plângerii urla cu jale la fiecare pală de vânt. Miroase a ploaie. Arya nu ştia dacă asta era bine sau rău pentru fuga lor.

Nimeni nu o văzu şi ea nu văzu pe nimeni, doar o pisică vărgată furişându-se de-a lungul zidului, dinspre pădurea zeilor. Pisica se opri şi o scuipă, tre-zindu-i amintiri despre Fortăreaţa Roşie, despre tatăl ei şi despre Syrio Forel.

- Aş putea să te prind, dacă aş vrea, îi şopti, dar trebuie să plec, pisică. Pisica sâsâi din nou şi fugi.

Turnul Fantomelor era cel mai ruinat dintre cele cinci turnuri imense ale Harrenhalului. Se înălţa întunecat şi părăsit în spatele rămăşiţelor septului prăbuşit, unde, de aproape o sută de ani, doar şobo¬lanii mai veniseră să se roage. Acolo aşteptă să vadă dacă Gendry sau Plăcintă Fierbinte vor veni. I se părea că aşteaptă de multă vreme. Caii ciuguleau din ierburile crescute printre pietrele sfărâmate, în timp ce norii înghiţeau ultimele stele. Arya scoase pum¬nalul şi îl ascuţi ca să-şi facă de lucru. Mişcări lungi, netede, aşa cum o învăţase Syrio. Sunetul o linişti.

Ii auzi venind cu mult înainte de a-i vedea. Plă¬cintă Fierbinte răsufla greu şi o dată se împiedică în întuneric, îşi juli fluierul piciorului şi înjură destul de tare ca să trezească jumătate din Harrenhal. Gen¬dry era mai tăcut, dar săbiile pe care le ducea se băteau una de alta în timp ce mergea.

- Aici sunt. Se ridică în picioare. Nu faceţi gălăgie, altfel o să vă audă.

Băieţii îşi căutară drumul către ea peste pietrele învălmăşite. Gendry purta o cămaşă de zale uleiată, iar pe spate avea atârnat ciocanul de fierar. Faţa ro¬tundă şi roşie a lui Plăcintă Fierbinte se ivea de sub o glugă. Aducea un sac de pâine, bălăbănindu-i-se în mâna dreaptă, iar sub braţul stâng o roată de brânză.

- E un paznic la uşa aia, zise Gendry încet. Ţi-am spus că o să fie.

- Voi staţi aici cu caii, zise Arya. Eu o să mă des-cotorosesc de el. Veniţi iute când vă chem.

Gendry dădu din cap. Plăcintă Fierbinte spuse:

- Ţipă ca o bufniţă când vrei să venim.

- Nu sunt bufniță, răspunse Arya. Sunt lup. Voi urla.

Singură, alunecă prin umbra Turnului Fantome¬lor. Mergea repede, să o ia înaintea fricii, şi i se părea că în urma ei veneau Syrio Forel şi Yoren şi Jaqen H'ghar şi Jon Snow. Nu luase sabia pe care i-o adu¬sese Gendry, nu încă. Pentru asta, pumnalul va fi mai bun. Era ascuțit. Era cea mai mică dintre porțile Harrenhalului, o poartă îngustă din stejar masiv, țintuită în cuie de fier, aşezată oblic față de zid, sub un turn de apărare. Doar un singur om era pus să o păzească, dar ştia că vor fi santinele şi sus, în acel turn, şi altele în apropiere, umblând pe ziduri. Orice s-ar întâmpla, trebuia să fie tăcută ca o umbră. Nu are voie să strige. începură să vină câteva picături răzlețe de ploaie. Simți una căzându-i pe frunte şi coborând uşor de-a lungul nasului.

Nu făcu nici un efort să se ascundă, ci se apropie de străjer fără grijă, ca şi cum Lordul Bolton însuşi ar fi trimis-o. O privi venind, curios ce ar putea aduce un paj aici, la această oră târzie. Când ajunse mai aproape, văzu că era un om al nordului, foarte înalt şi subțire, într-o mantie de blană zdrențuită. Asta nu era bine. Poate ar fi fost în stare să păcălească un Frey sau pe unul dintre Bravii Camarazi, dar oamenii din

Dreadfort îl slujiseră pe Roose Bolton toată viața si îl cunoşteau mai bine decât ea. Dacă îi spun că sunt Arya Stark şi îi poruncesc sa se dea la o parte... Nu, nu îndrăznea. Era un om al nordului, dar nu al Winter-fellului. Ii aparținea lui Roose Bolton.

Când ajunse lângă el, îşi dădu mantia în lături, ca să poată să-i vadă omul jupuit de pe piept.

- M-a trimis Lordul Bolton.

- La ora asta? Pentru ce?

Vedea sclipirea oțelului sub blană şi nu ştia dacă era destul de puternică să vâre vârful pumnalului prin zale. Beregata, trebuie să fie beregata, dar e prea înalt, nu voi reuşi să ajung la ea. Pe moment nu ştiu ce să spună. Pentru o clipă, era din nou fetiță, era speriată şi simțea ploaia de pe față ca un şuvoi de lacrimi.

- Mi-a spus să le dau tuturor străjerilor lui un ban de argint, pentru bunele lor servicii. Vorbele veneau parcă de nicăieri.

- Argint, zici? Nu o credea, dar voia să o creadă, argintul era argint, în definitiv. Dă-mi-1, atunci.

Degetele îi săpară adânc sub tunică şi ieşiră ținând moneda pe care i-o dăduse Jaqen. In întuneric, fierul putea trece drept argint tocit. întinse moneda şi o lăsă să-i alunece printre degete.

Injurând-o încet, omul se lăsă pe un genunchi, or-becăind după monedă în noroi, şi beregata lui era acolo, chiar în fața ei. Arya scoase încet pumnalul şi îl trecu peste gâtlejul lui, uşor ca mătasea verii.

Sângele îi acoperi mâinile într-un şuvoi fierbinte şi bărbatul încercă să strige, dar avea sânge în gură.

- Valar morghulis, şopti ea în timp ce omul murea.

Când încetă să se mai mişte, ridică moneda. Din¬colo de zidurile Harrenhalului, un lup urlă, puternic şi prelung. Ridică drugul de fier, îl puse de o parte şi împinse uşa grea de stejar. Când Plăcintă Fierbinte şi Gendry ajunseră cu caii, ploaia cădea cu putere.

- L-ai ucis! gâfâi Plăcintă Fierbinte.

- Ce-ai crezut că am să fac? Degetele îi erau lipi-cioase de sânge şi mirosul îi făcu iapa să se agite, speriată. Nu contează, gândi ea sărind în şa. Ploaia le va spăla.

SANSA

Sala tronului era o mare de giuvaiere, de blănuri şi de țesături strălucitoare. Lorzi şi doamne umpleau partea din spate a sălii şi stăteau sub ferestrele înalte, înghesuindu-se ca nişte neveste de pescari pe un doc.

Obişnuiții curții lui Joffrey se străduiseră astăzi să se depăşească unul pe altul. Jalabhar Xho era înveş¬mântat în pene din cap până-n picioare, cu un penaj atât de fantastic

şi de extravagant, încât aveai impre¬sia că îşi va lua zborul. Coroana de cristal a înaltului Septon răspândea sclipiri de curcubeu cu fiecare mişcare a capului. La masa consiliului, Regina Cersei strălucea într-o rochie de brocart auriu cu pliuri din catifea violet, în timp ce lângă ea, Varys se agita şi zâmbea afectat, într-un brocart liliachiu. Băiatul Lunii şi Ser Dontos purtau costume noi de bufoni, curate ca o dimineaţă de primăvară. Până şi Lady Tanda şi fiicele ei erau încântătoare, în rochii asortate din mătase turcoaz şi blană de sângeap, iar Lordul Gyles

tuşea într-o batistă de mătase stacojie, tivită cu şnur auriu. Regele Joffrey stătea deasupra tuturor, printre lamele şi ţepuşele Tronului de Fier. Era înveşmântat în brocart purpuriu, cu mantia neagră împodobită cu pietre de rubin, iar pe cap îşi purta coroana grea de aur.

Inghesuindu-se prin mulţimea de cavaleri, de scu-tieri şi de orăşeni înstăriţi, Sansa ajunse în faţa balco-nului chiar când sunetul trompetelor anunţă intrarea Lordului Tywin Lannister.

Străbătu toată lungimea sălii călare pe calul său de război şi descăleca în faţa Tronului de Fier. Sansa nu mai văzuse niciodată o asemenea armură; toată din oţel roşu lustruit, cu arabescuri şi înflorituri de aur. Cercurile erau răsărituri de soare, leul răgind care îi încununa coiful avea ochi de rubin, şi câte-o leoaică pe fiecare umăr îi fixa mantia din brocart auriu, atât de lungă şi de grea încât acoperea picioarele din spate ale calului său de luptă. Până şi armura calului era aurită, iar gătelile erau din mătase purpurie, lucioasă, cu leul Casei Lannister.

Lordul de Casterly Rock era o apariţie atât de impresionantă, încât cei prezenţi fură uluiţi când calul lui lăsă să cadă o grămadă de bălegar chiar la baza tronului. Joffrey trebui să calce cu băgare de seamă în jurul ei când coborî să-şi îmbrăţişeze bunicul şi să-1 proclame Salvator al Oraşului. Sansa îşi acoperi gura pentru a ascunde un zâmbet nervos.

Joff făcu un adevărat spectacol din a-i cere bu nicului său să-şi asume conducerea regatului, iar Lor¬dul Tywin acceptă solemn „până ce înălţimea Ta împlineşte vârsta." Pe urmă scutierii îi scoaseră armura şi Joff îi prinse lanţul de onoare al Mâinii în jurul gâtului. Lordul Tywin îşi ocupă locul la masa consiliului, lângă regină. După ce calul fu dus afară şi semnul lui de omagiu fu îndepărtat, Cersei făcu un semn cu capul pentru continuarea ceremoniilor.

Fiecare erou era întâmpinat cu sunet de trompete când păşea pe uşile mari de stejar. Heralzii îi strigau numele şi faptele de vitejie, ca toată lumea să le poată auzi, iar nobilii cavaleri sau doamnele de vază, cu toţii erau la fel de entuziasmaţi ca nişte spectatori la o luptă de cocoşi. Locul de onoare îi era rezervat lui Mace Tyrell, Lordul de Highgarden, bărbatul odini¬oară puternic, mai gras acum, dar chipeş încă. Fiii lui îl urmară; Ser Loras şi fratele lui mai mare, Ser Garlan cel Galant. Cei trei se îmbrăcaseră la fel, în catifea verde tivită cu zibelină.

Regele coborî de pe tron încă o dată să-i salute, o mare onoare. Le prinse fiecăruia în jurul gâtului câte un lanţ de trandafiri, modelaţi din aur galben, moale, din care atârna un disc de aur cu leul Lannisterilor, conturat din rubine.

- Trandafirii sprijină leul, aşa cum puterea High-gardenului sprijină regatul, declară solemn Joffrey. Dacă există vreo favoare pe care vreţi să mi-o cereţi, vorbiţi şi veţi primi.

Şi acum începe, gândi Sansa.

- înălţimea Ta, zise Ser Loras, îţi cer onoarea de a sluji în Garda Regală, pentru a te apăra de duşmani.

Joffrey îl ridică în picioare pe Cavalerul Florilor şi îl sărută pe obraz.

- Aşa să fie, frate.

Lordul Tyrell îşi plecă fruntea.

- Nu e plăcere mai mare decât să o slujesc pe înălţimea Ta. Dacă voi fi socotit demn de-a mă ală¬tura consiliului regal, nu vei găsi pe altul mai loial şi mai devotat decât mine.

Joff aşeză o mână pe umărul Lordului Tyrell şi îl sărută când se ridică.

- Dorinţa ta e împlinită.

Ser Garlan Tyrell, mai în vârstă cu cinci ani decât Ser Loras, era o versiune mai înaltă, cu barbă, a ves-titului său frate mai mic. Avea pieptul mai îndesat şi umeri mai largi şi, în ciuda chipului destul de atrăgător, îi lipsea frumuseţea provocatoare a lui Ser Loras.

- înălțimea Ta, zise Garlan când regele se apro¬pie de el. Eu am o soră fecioară, Margaery, bucuria Casei noastre. A fost căsătorită cu Renly Baratheon, după câte ştii, dar Lordul Renly a plecat la război înainte ca această căsătorie să poată fi consumată, aşa că ea a rămas neprihănită. Margaery a auzit poveşti despre înțelepciunea, curajul şi despre spiritul tău cavaleresc şi a ajuns să te iubească din depărtare. Te implor să trimiți după ea, s-o iei în căsătorie şi să uneşti Casa ta cu a mea pentru vecie.

Regele Joffrey se prefăcu surprins, jucându-şi rolul cu mare artă.

- Ser Garlan, frumusețea surorii tale e renumită în toate Cele Şapte Regate, dar sunt promis alteia. Un rege trebuie să-şi respecte cuvântul.

Regina Cersei se ridică în picioare, într-un foşnet de rochii.

- înălțimea Ta, după judecata micului nostru con-siliu, nu ar fi nici potrivit, nici înțelept să te căsă¬toreşti cu fiica unui om decapitat pentru trădare, o fată al cărei frate se răzvrăteşte şi acum în mod deschis împotriva tronului. Consilierii tăi te roagă, pentru binele regatului tău, dă-o la o parte pe Sansa Stark. Lady Margaery va fi o regină mult mai potrivită.

Ca o haită de câini dresați, lorzii şi doamnele din sală începură să-şi strige dorința. „Margaery", urlau ei. „Dă-ne-o pe Margaery" şi „Fără regine trădătoare! Tyrell! Tyrell!".

Joffrey ridică o mână.

- Mi-aş dori să țin seama de dorințele poporului meu, mamă, dar am făcut un jurământ sfânt.

înaltul Septon păşi în față.

- înălțimea Ta, zeii socotesc logodna sfântă, dar tatăl tău, Regele Robert, de binecuvântată amintire, a făcut acest pact înainte ca familia Stark de Winter¬fell să-şi dezvăluie necredința. Crimele lor împotriva regatului te-au eliberat de orice promisiune. In ceea ce priveşte Credința, nu există nici un contract valabil de căsătorie între tine şi Sansa Stark.

Un tumult de urale umplu sala tronului şi strigăte de „Margaery, Margaery" izbucniră de jur-împrejurul ei. Sansa se aplecă în față, cu mâinile strânse în jurul balustradei de lemn a balconului. Ştia ce va urma, dar încă era înspăimântată de ceea ce ar putea spune Joffrey, speriată că va refuza să o elibereze chiar şi acum, când întregul lui regat îi cerea asta. Se simțea ca şi cum s-ar afla din nou pe treptele de marmură, în fața Marelui Sept al lui Baelor, aşteptând ca prințul să-i acorde în-durare tatălui ei şi, în schimb, auzindu-1 cum îi po-runceşte lui Ilyn Payne să îi taie capul. Vă rog, se rugă ea arzător, faceți-l să spună cuvintele, faceți-l să le spună.

Lordul Tywin se uita la nepotul lui. Joff îi aruncă o privire aspră, se mută de pe un picior pe altul şi îl ajută pe Ser Garlan Tyrell să se ridice.

- Zeii sunt buni. Sunt liber să-mi urmez inima. Mă voi căsători cu dulcea ta soră şi asta bucuros, ser. Il sărută pe Ser Garlan pe un obraz bărbos şi împre¬jurul lor se ridicară iar urale.

Sansa era buimacă. Sunt liberă. Simțea ochi asupra ei. Nu am voie să zâmbesc, îşi reaminti. Regina o aver¬tizase: indiferent ce simțea în sufletul ei, chipul pe care îl arăta lumii trebuia să fie răvăşit.

- N-am să îngădui ca fiul meu să fie umilit, zisese Cersei. Mă auzi?

- Da. Dar dacă nu voi fi regină, ce se va alege de mine?

- Asta va trebui să fie stabilit. Pentru moment, vei rămâne aici, la curte, ca pupilă a noastră.

- Vreau să merg acasă.

Asta o iritase pe regină.

- Ar fi trebuit să înveți până acum; nici unul dintre noi nu obținem lucrurile pe care le dorim.

Totuşi, eu da, gândi Sansa. M-am eliberat de Joffrey, nu va trebui să-l sărut, nici să-i dau fecioria mea, nici să-i nasc copii. Poate să aibă Margaery Tyrell toate astea, biata fată.

Până când uralele se potoliră, Lordul de High-garden se aşezase la masa consiliului, iar fiii lui se alăturaseră celorlalți cavaleri şi lorzi de sub ferestre. Sansa încerca să pară oropsită şi abandonată, în timp ce eroii Bătăliei de la Apa Neagră erau chemați în față, să-şi primească recompensele.

Paxter Redwyne, Lord de Arbor, străbătu toată lungimea sălii flancat de fiii săi gemeni Horror şi Slobber, primul şchiopătând din cauza unei răni cu care se alesese în bătălie. In urma lor veneau Lordul Mathis Rowan, într-un pieptar imaculat, cu un copac uriaş ţesut cu fir de aur pe piept; Lordul Randyll Tarly, uscăţiv şi chel, cu o spadă prinsă pieziş la spate, într-o teacă bătută cu nestemate; Ser Kevan Lannister, un bărbat îndesat şi pleşuv, cu o barbă tunsă scurt; Ser Addam Marbrand, cu părul arămiu revărsat pe umeri; marii lorzi ai vestului, Lydden Crakehall şi Brax. Urmară patru lorzi, de obârşie neînsemnată, care se distinseseră în timpul bătăliei: cavalerul cu un singur ochi, Ser Philip Foote, care îl omorâse pe Lordul Bryce Caron într-o luptă om la om; călăreţul liber Lothor Brune, care îşi croise drum cu sabia printre o sută de soldaţi ai clanului Fossoway pentru a-1 captura pe Ser Jon de la merele verzi şi pentru a-i ucide pe Ser Bryan şi pe Ser Edwyn de la merele roşii, câştigându-şi astfel numele de Lothor Mâncătorul de Mere; Willit, un oştean cărunt în slujba lui Ser Harys Swyft, care şi-a tras stăpânul de sub calul muribund şi l-a apărat împotriva unei duzini de atacatori; şi un scutier căruia abia îi mijise barba, pe nume Josmyn Peckledon, care omorâse doi cavaleri, rănise un al treilea şi capturase alţi doi, deşi nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Willit fu adus într-o lectică, atât de cumplite erau rănile lui.

Ser Kevan se aşezase lângă fratele său, Lordul Tywin. Când heralzii terminaseră de anunţat faptele fiecărui erou, se ridică.

- Este voia înălţimii Sale ca aceşti bravi bărbaţi să fie răsplătiţi pentru vitejia lor. Din ordinul său, Ser Philip va fi de acum înainte Lordul Philip de Casa Foote şi la el vor merge toate pământurile, drepturile şi veniturile Casei Caron. Lothor Brune va fi ridicat la rangul de cavaler şi va primi pământ şi o cetate în ţările riverane, la sfârşitul războiului. Lui Josmyn Peckledon, o sabie şi o armură, orice cal de război din grajdurile regale, la alegerea sa, şi titlul de cavaler îndată ce va împlini vârsta. Şi în cele din urmă, Ju¬panului Willit, o suliţă cu mâner încrustat cu argint, o cămaşă de zale nouă şi un coif cu vizieră. Mai de¬parte, fiii jupanului vor fi luaţi în slujba Casei Lan¬nister la Casterly Rock, cel mai mare ca scutier şi cel mai mic ca paj, cu şansa de a avansa la rangul de cavaler dacă slujesc bine şi cu credinţă. Toate acestea, cu aprobarea Mâinii Regelui şi a consiliului mic.

Căpitanii corăbiilor regale de război Vântul Săl-batic, Regele Aemon şi Săgeata Râului îşi primiră ono¬rurile mai apoi, împreună cu câţiva cădeţi de pe Graţia Zeilor, Lancea, Doamna Mătăsii şi Năvalnica. Din câte îşi putea da seama Sansa, cea mai mare realizare a lor fusese supravieţuirea în bătălia de pe râu, o soartă cu care destul de puţini se puteau mân-dri. Hallyne Piromantul şi maeştrii Ghildei Alchi-miştilor primiră şi ei mulţumirile regelui, iar Hallyne fu ridicat la rangul de lord, deşi Sansa observă că nici pământuri şi nici castele nu însoţiră acest titlu, ceea ce nu-1 făcea pe alchimist un lord mai adevărat decât era Varys. Un titlu de cavaler cu mult mai însemnat îi fu acordat lui Ser Lancel Lannister. Joffrey îi dădu pământuri, un castel şi drepturi asupra Casei Darry, al cărei ultim copil pierise în timpul luptelor din ţările riverane, fără să lase nici un moştenitor legitim din sângele familiei Darry, ci doar un văr bastard.

Ser Lancel nu venise să-şi primească titlul; umbla vorba că rana lui s-ar putea să-1 coste braţul, sau chiar viaţa. Despre Pezevenghi se spunea că e şi el pe moar¬te, din cauza unei cumplite răni la cap.

Când heraldul strigă „Lordul Petyr Baelish", acesta se apropie, înveşmântat din cap până-n picioare în nuanţe de trandafiriu şi violet, cu mierle pe mantie. Il putea vedea zâmbind când îngenunche în faţa Tronului de Fier. Pare atât de încântat. Sansa nu auzise despre Degeţel că ar fi făcut ceva eroic în timpul bătăliei, dar, după toate aparenţele, avea să fie recompensat oricum. Ser Kevan se ridică în picioare.

- E voinţa înălţimii Sale Regale ca Petyr Baelish, devotatul său consilier, să fie recompensat pentru serviciul lui credincios în slujba coroanei şi a regatului. Să se ştie că Lordului Baelish îi este încredinţat castelul Harrenhal cu toate pământurile aparţinătoare şi cu veniturile, să-şi stabilească acolo reşedinţa şi să stă-pânească de acum înainte ca Lord Suprem al Triden-tului. Petyr Baelish, fiii şi nepoţii lui vor deţine şi se vor bucura de aceste onoruri până în vecii vecilor, iar toţi lorzii Tridentului îi vor aduce omagii ca suveran al lor de drept. Mâna Regelui şi consiliul mic consimt la acestea.

In genunchi, Degeţel ridică ochii către Regele Joffrey.

- Iți mulțumesc cu umilință, înălțimea Ta. Pre¬supun că asta înseamnă că va trebui sămi fac rost de niscaiva fii şi nepoți.

Joffrey râse, şi curtea împreună cu el. Lordul Su-prem al Tridentului, gândi Sansa, şi totodată Lord de Harrenhal. Nu înțelegea de ce l-ar face asta fericit; onorurile erau la fel de goale ca şi titlul acordat lui Hallyne Piromantul. Harrenhalul era blestemat, toată lumea ştia asta, şi nici măcar nu era al Lannisterilor în prezent. In plus, lorzii Tridentului erau jurați Riverrunului şi Casei Tully şi Regelui Nordului; nu-1 vor accepta niciodată pe Degețel ca suveran. Doar dacă nu cumva sunt forțați Doar dacă fratele şi unchiul şi bunicul meu nu sunt cumva dați la o parte şi ucisi, Gândul o nelinişti, dar îşi spuse că era neghioabă. Robb i-a învins peste tot. Il va învinge şi pe Lordul Baelish, dacă trebuie.

Mai mult de şase sute de noi cavaleri fură numiți în ziua aceea. Şi-au ținut veghea în Marele Sept al lui Baelor toată noaptea şi au traversat oraşul desculți în dimineața următoare, în semn de umilință. Acum se înfățişau înveşmântați în cămăşi de lână nevopsită, să-şi primească titlul de cavaler în Garda Regelui. Dură mult, căci doar trei dintre Frații Sabiei Albe erau de față ca să-i ridice în rang. Mandon Moore pierise în luptă, Câinele dispăruse, Aerys Oakheart era la Dorne cu Prințesa Myrcella, iar Jaime Lannister era prizonierul lui Robb, astfel că Garda Regală se reducea la Balon Swann, Meryn Trant şi Osmund Kettleblack. Odată numit cavaler, fiecare se ridica, îşi prindea sabia la brâu şi se aşeza sub ferestre. Unii aveau picioarele însângerate de la mersul prin oraş, dar stăteau drepți şi mândri, aşa i se părea Sansei.

Până când toți noii cavaleri îşi primiră titlurile de ser, sala devenise tot mai agitată, dar mai cu seamă Joffrey. Unii dintre cei de la galerie începuseră să se strecoare discret afară, dar oamenii de vază din partea de jos a sălii erau prinşi în capcană, fiindu-le imposibil să plece fără permisiunea regelui. Judecând după felul în care se foia pe Tronul de Fier, Joff le-ar fi îngăduit asta bucuros, dar activitatea zilei era departe de a fi încheiată. In acest moment, se schimba foaia şi înă¬untru erau aduşi prizonierii.

Printre ei erau mari lorzi şi nobili cavaleri: bă¬trânul şi posacul Lord Celtigar, Crabul Roşu, Ser Bonifer cel Bun, Lordul Estermont, mai bătrân chiar decât Celtigar, Lordul Varner, care străbătu şontâc toată lungimea sălii, cu un genunchi zdrobit, nevrând să accepte nici un ajutor; Ser Mark Mullendore, pă¬mântiu la față, cu brațul tăiat până la cot; fiorosul Red Ronnet de Griffin Roost, Ser Demot de Rain-wood; Lordul Willurn şi fiii săi Josua şi Elyas, Ser Jon Fossoway; Ser Timon Scrapesword; Aurane, bastardul lui Driftmark; Lordul Staedmon, numit Iubitorul de Gologani, şi numeroşi alții.

Cei care îşi schimbaseră apartenența în timpul bătăliei nu trebuiau decât să jure loialitate în fața lui Joffrey, dar cei care luptaseră pentru Stannis până în ultima clipă erau obligați să vorbească. Cuvintele lor le hotărau soarta. Dacă cerşeau iertare pentru trăda¬rea lor şi promiteau să-1 slujească de acum înainte cu devotament, Joffrey îi primea sub protecția regelui şi le restituia toate pământurile şi toate drepturile. Câțiva rămaseră, totuşi, sfidători.

- Să nu-ți închipui că s-a terminat, băiete, îl aver¬tiză unul, fiu bastard al unui Florent.

- Stăpânul Luminii îl apără pe Regele Stannis, acum şi pentru totdeauna. Toate săbiile şi toate ur¬zelile tale nu te vor salva când va veni ceasul lui.

- Ceasul tău a sosit acum. Joffrey îi făcu semn lui Ser Ilyn Payne să-1 ducă afară şi să-i taie capul.

Dar îndată ce omul fu luat şi târât afară, un cavaler cu o mină gravă, cu inima înflăcărată pe piept, strigă:

- Stannis este adevăratul rege! Un monstru şade pe Tronul de Fier, un monstru născut din incest!

- Taci! răcni Ser Kevan Lannister. In schimb, cavalerul ridică glasul:

-Joffrey este viermele negru care mănâncă inima regatului! întunericul i-a fost tată şi moartea mamă! Distrugeți-1 înainte de a vă perverti pe toți! Distru-geți-i pe toți, pe regina târfă şi pe regele vierme, pe piticul infam şi pe păianjenul şoptitor, florile trădării. Salvați-vă! Una dintre mantiile aurii îl doborî la pământ, dar omul continuă să strige: Focul puri¬ficator va veni! Regele Stannis se va întoarce!

Joffrey se ridică şi spuse clătinându-se:

- Eu sunt rege! Omorâți-1! Omorâți-1 acum! Vă poruncesc. Izbi cu pumnul într-un gest violent, furios, şi țipă de durere când brațul i se frecă de unul dintre colții ascuțiți de

metal care îl înconjurau. Brocartul purpuriu al mânecii sale luă o nuanță mai închisă de roşu, în timp ce sângele o îmbiba. Mamă! zbieră el.

Cu toți ochii ațintiți asupra regelui, omul căzut la pământ reuşi să smulgă o suliță de la una dintre mantiile aurii şi o folosi ca să se ridice în picioare.

- Tronul îl reneagă! strigă el. Nu e rege! Cersei alergă către tron, dar Lordul Tywin rămase

neclintit ca o stâncă. Trebui doar să ridice un deget şi Ser Meryn Trant se apropie cu sabia scoasă. Finalul fu rapid şi brutal. Mantiile aurii îl înhățară pe cavaler de brațe. „Nu e rege!", strigă el din nou în timp ce Ser Meryn îi înfigea vârful sabiei în piept.

Joff se prăbuşi în brațele mamei sale. Trei maesteri se apropiară în goană să-l scoată din sală. Pe urmă toată lumea începu să vorbească dintr-odată. Când mantiile aurii târâră mortul afară, acesta lăsă o dâră de sânge strălucitor de-a lungul podelei de piatră. Lordul Baelish îşi mângâia barba în timp ce Varys îi şoptea la ureche. Oare acum ne vor lăsa să plecăm? se întrebă Sansa. Vreo douăzeci de prizonieri încă aşteptau, dar cine să ştie dacă pentru a jura credință sau pentru a striga înjurături?

Lordul Tywin se ridică în picioare.

- Continuăm, spuse el cu un glas limpede, răsu¬nător, care potoli murmurul sălii. Cei care doresc să-şi ceară iertare pentru faptele lor de trădare, pot s-o facă. Gata cu prostiile. Se duse la Tronul de Fier şi se aşeză pe o treaptă, la doar două picioare de la podea.

Lumina de dincolo de ferestre pălea când întâl¬nirea se sfârşi. Sansa se simțea vlăguită când coborî de la balcon. Se întreba cât de tare s-a tăiat Joffrey. Se spune că Tronul de Fier poate fi periculos de crud cu cei care nu sunt destinați să stea pe el.

Ajunsă înapoi la adăpostul camerelor ei, îşi înfun¬dă fața într-o pernă ca să înăbuşe un strigăt de bucu¬rie. O, zei, fiți buni, a făcut-o, m-a dat la o parte în fața tuturor. Când o slujitoare îi aduse cina, aproape că o sărută. Ii aduse pâine fierbinte şi unt proaspăt, o supă groasă de vită, clapon cu morcovi şi piersici în miere. Până şi mâncarea e mai dulce, gândi ea.

Când se lăsă întunericul, se strecură sub mantie şi plecă spre pădurea zeilor. Ser Osmund Kettleblack păzea podul mobil, în armura-i albă. Sansa îşi dădu toată silința să aibă un glas nefericit când îi ură o seară plăcută. Dar, după felul chiorâş în care o privi, nu era sigură că fusese pe de-a-ntregul convingătoare.

Dontos aştepta în lumina frunzoasă a lunii.

- De ce eşti atât de posomorât? îl întrebă Sansa bine dispusă. Ai fost acolo, ai auzit, Joff m-a îndepăr¬tat, a terminat cu mine, e...

El îi luă mâna.

- O, Jonquil, biata mea Jonquil, tu nu înțelegi. Să termine? Abia au început.

Inima i se opri în loc.

- Ce vei să spui?

- Regina nu te va lăsa niciodată să pleci, niciodată. Eşti un ostatic prea valoros. Iar Joffrey... Draga mea, el e tot rege. Dacă te vrea în patul lui, te va avea, nu¬mai că acum îți va planta bastarzi în pântece în loc de fii legitimi.

- Nu, spuse Sansa tulburată. Nu, mi-a dat drumul, el...

Ser Dontos îi aşeză un sărut umed pe ureche.

- Fii curajoasă. Am jurat să te duc acasă, şi acum pot. Ziua a fost aleasă.

- Când? întrebă Sansa. Când vom pleca?

- In noaptea nunții lui Joffrey. După ospăț. Au fost făcute toate pregătirile necesare. Fortăreața Roşie va fi plină de străini. Jumătate dintre curteni vor fi beți, iar ceilalți îl vor ajuta pe Joffrey să-şi ducă mi¬reasa în pat. Pentru scurt timp, vei fi uitată şi zăpă¬ceala va fi prietenul nostru.

- Nunta nu va fi până peste încă o lună. Margaery Tyrell este la Highgarden, abia acum trimit după ea.

- Ai aşteptat atât de mult, mai ai puțină răbdare. Uite, am ceva pentru tine. Ser Dontos se scotoci în pungă şi scoase un fel de pânză de păianjen argintie, legănând-o între degetele sale butucănoase. Era o plasă de argint, cu firul atât de subțire şi de delicat încât nu părea să cântărească mai mult decât o gură de aer când Sansa o luă. Nestemate mici erau aşezate peste tot unde firele se întretăiau, atât de întunecate încât absorbeau lumina lunii.

- Ce pietre sunt astea?

- Ametiste negre din Asshai. Dintre cele mai rare, un purpuriu închis la lumina zilei.

- E încântător, zise Sansa gândind: De o corabie am eu nevoie, nu de o plasa pentru păr.

- Mai încântător decât ştii, dulce copilă. E vrăjit, vei vedea. E dreptate ceea ce ții în mână. E răzbu¬nare pentru tatăl tău. Dontos se aplecă mai aproape şi o sărută din nou. Este acasă.

THEON

Maester Luwin veni la el când primele iscoade fură văzute dincolo de ziduri.

- Nobilul meu prinț, zise el, trebuie să te predai. Theon se uita țintă la farfuria cu plăcinte de ovăz,

cu miere şi sângerete pe care i-o aduseseră pentru micul dejun. încă o noapte de nesomn îi zdruncinase nervii şi numai la vederea mâncării i se făcea greață.

- N-am primit nici un răspuns de la unchiul meu?

- Nici unul. Nici din Pyke, de la tatăl tău.

- Mai trimite păsări.

- Nu va fi de nici un folos. Până când păsările ajung la...

- Trimite-le! Azvârlind farfuria cât colo cu o mişcare a brațului, dădu păturile la o parte şi se ridică din patul lui Ned Stark, gol puşcă şi furios. Sau mă vrei mort? Asta e, Luwin? Acum, adevărul!

Bărbatul mărunțel şi cărunt era neînfricat.

- Ordinul meu slujeşte.

- Da, dar pe cine?

- Regatul, răspunse Maester Luwin, şi Winter¬fellul! Theon, cândva te-am învățat să scrii şi să so¬coteşti, te-am învățat istoria şi meşteşugul armelor. Şi aş fi putut să te învăț mai multe, dacă ai fi vrut. Nu voi susține că-ți port o dragoste nesfârşită, nu, dar nu pot nici să te urăsc. Chiar dacă te-aş urî, atâta vreme cât stăpâneşti Winterfellul, sunt legat prin jurământ să-ți dau sfatul meu. Aşa că acum te sfătuiesc să te predai.

Theon se opri şi ridică o mantie mototolită de pe podea, o scutură de paie şi şi-o aşeză pe umeri. Un foc, îmi trebuie un foc, şi haine curate. Unde e Wex? Nu voi merge în mormânt cu haine murdare.

- N-ai nici o speranță să rezişti aici, continuă maesterul. Dacă nobilul tău tată ar fi avut de gând să-ți trimită ajutor, ar fi făcut-o până acum. Pe el Gâtul îl preocupă. Bătălia pentru nord va fi dusă în mijlocul ruinelor de la Moat Cailin.

- S-ar putea să fie aşa, zise Theon. Şi atâta timp cât eu am Winterfellul, Ser Rodrik şi lorzii stegari ai lui Stark nu pot să înainteze spre sud şi să îl sur¬prindă pe unchiul meu pe la spate. Nu sunt atât de neştiutor în meşteşugul războiului pe cât crezi tu, bătrâne. Am provizii destule ca să rezist la un an de asediu, dacă e nevoie.

- Nu va fi nici un asediu. Poate vor petrece o zi sau două construindu-şi scările şi legând cârlige la capătul funiilor. Dar foarte curând vor trece peste zidurile tale printr-o sută de locuri deodată. S-ar putei să reuşeşti să păstrezi cetatea o vreme, dar castelul va cădea într-o oră. Ai face mai bine să deschizi porțile şi să ceri...

- ... îndurare? Ştiu ce fel de îndurare au ei pentru mine.

- E o cale.

- Sunt născut din fier, îi reaminti Theon. Am propria mea cale. Ce alegere mi-au lăsat? Nu, nu răs¬punde. Am auzit destule sfaturi de la tine. Du-te şi trimite păsările alea, aşa cum am poruncit, şi spune-i lui Lorren că vreau să-1 văd. Şi lui Wex la fel. Vreau să mi se curețe zalele, iar garnizoana să se adune în curte.

Pentru o clipă, crezu că maesterul avea să-1 sfideze. Dar în cele din urmă Luwin se înclină bățos.

- Cum porunceşti.

Erau jalnic de puțini. Oamenii de Fier erau doar câțiva, curtea era mare.

- Oamenii nordului vor fi peste noi înainte de căderea serii, le spuse. Ser Rodrik Cassel şi toți lorzii care au venit la chemarea lui. Nu voi fugi din calea lor. Am cucerit castelul şi am de gând să-1 păstrez, să trăiesc sau să mor ca Prinț de Winterfell. Dar nu voi porunci nimănui să moară cu mine. Dacă plecați acum, înainte ca oastea lui Ser Rodrik să năvălească asupra noastră, mai există o şansă să scăpați. îşi scoase din teacă sabia lungă şi trase o linie în noroi. Cei care vor să rămână şi să lupte să iasă în față.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Oamenii stăteau in zalele, în blănurile şi în hainele lor din piele fiartă, neclintiți de parcă ar fi fost cioppliți din piatră. Câțiva schimbară priviri. Urzen se mută de pe un picior pe altul. Dykk Harlaw îşi drese glasul şi scuipă. Un deget de vânt răvăşi părul lung şi bălai al lui Endehar.

Theon avea senzația că se îneacă. De ce sunt atât de surprins? gândi el dezolat. Tatăl lui îl abandonase, unchii, sora, până şi Duhoare, creatura aceea abjectă. De ce s-ar dovedi mai loiali oamenii lui? Nu era nimic de spus, nimic de făcut. Nu putea decât să stea acolo, sub uriaşele ziduri cenuşii şi sub cerul alb, necruțător, cu sabia în mână, aşteptând, aşteptând...

Wex fu primul care trecu linia. Trei paşi repezi şi se aşeză lângă Theon, gârbovindu-se.

De ruşinea băiatului, Lorren cel Negru îl urmă, aruncând priviri încruntate.

- Altcineva? întrebă el.

Red Rolfe veni în față. Kromm. Werlag. Tymor şi frații lui. Ulf al III-lea. Harrag Sheepstealer. Patru din familia Harlaw şi doi Botley. Kenned Balena fu ultimul. Şaptesprezece cu totul.

Urzen se afla printre cei care nu s-au mişcat, la fel şi Stygg şi fiecare dintre cei zece pe care îi adusese Asha de la Deepwood Motte.

- Atunci, plecați le spuse Theon. Alergați la sora mea. Vă va face tuturor o primire călduroasă, nu mă îndoiesc.

Stygg avea cel puțin decența de-a arăta rușinai Ceilalți se îndepărtară fără o vorbă. Theon se întoarse către cei șaptesprezece rămași.

- înapoi la ziduri. Dacă zeii ne vor cruța, nu-1 voi uita pe nici unul dintre voi.

Lorren cel Negru rămase după ce toți ceilalți plecară.

- Oamenii castelului se vor întoarce împotriva noastră îndată ce lupta va începe.
- Știu asta. Ce-ai vrea să fac?
- Scoate-i afară, zise Lorren. Pe toți. Theon scutură din cap.
- Lațul e pregătit?
- Da, ai de gând să-l folosești?
- Ai o soluție mai bună?
- Da. îmi voi lua toporul și voi sta pe podul mobil și îi voi lăsa să vină să mă pună la încercare. Câte unul o dată, câte doi, trei, nu contează. Nimeni nu va trece șanțul cât timp mai respir eu.

Vrea să moară, gândi Theon. Nu vrea victoria, ci un sfârșit demn de un cântec.

- Vom folosi lațul.
- Cum spui tu, răspunse Lorren cu dispreț în priviri. Wex îl ajută să se îmbrace pentru bătălie. Pe sub

bluza neagră și mantia aurie avea o cămașă de zale bine uleiată, și sub aceasta un strat de piele fiartă, țeapănă. Odată îmbrăcat și înarmat, Theon urcă în turnul de veghe, în colțul unde zidurile estice și cele sudice se întâlneau, să arunce o privire la soarta care-1 aștepta. Oamenii nordului se împrăștiau înconjurând castelul. Era greu să le apreciezi numărul. O mie, cel puțin, poate de două ori mai mulți. Contra șapte¬sprezece. Aduseseră catapulte. Nu vedea turnuri de asediu huruind pe drumul regelui, dar era lemn destul în pădurea lupilor ca să construiască oricâte erau necesare.

Theon le cercetă flamurile prin luneta din Myr a lui Maester Luwin. Securea de război a clanului Cer-wyn flutura vitejește oriîncotro se uita, și mai erau și copacii clanului Tallhart, și tritoni de la Portul Alb. Mai puțin obișnuite erau blazoanele caselor Flint și Karstark. Ici și colo vedea chiar și elanul familiei Hornwood. Dar nici un Glover, Asha se îngrijise de asta, nici un Bolton de la Dreadfort, nici un Umber nu se ivi din umbra Zidului. Nu că ar fi fost nevoie de ei. In scurt timp, băiatul Cley Cerwyn își făcu apariția în fața porților, ducând un steag de pace în vârful unui băț înalt, să anunțe că Ser Rodrik Cassel dorește să ducă tratative cu Theon Schimbă-mantie.

Schimbă-mantie. Numele era amar ca fierea. Plecase la Pyke să conducă lungile corăbii ale tatălui său împotriva Lannisportului, își aminti el.

- Voi ieși imediat, strigă el în jos. Singur. Lorren cel Negru nu fu de acord.
- Numai sângele poate spăla sângele, declară el. Cavalerii își respectă, poate, armistițiile cu alți cava¬leri, dar nu sunt atât de grijulii cu onoarea lor când au de-a face cu unii pe care îi consideră proscriși.

Theon se zbârli.

- Sunt Prințul Winterfellului și moștenitor al Insulelor de Fier. Acum du-te și caut-o pe fată și fa cum ți-am spus.

Lorren cel Negru îi aruncă o privire ucigătoare.

- Da, Prințe.

S-a întors și el împotriva mea, își dădu Theon seama. In ultimul timp i se părea că până și pietrele Winterfellului se întorseseră împotriva lui. Dacă mor, voi muri fără prieteni, părăsit. Ce alegere îi mai ră-mânea, atunci, decât să trăiască?

Se îndreptă călare către casa porții, cu coroana pe cap. O femeie scotea apă din fântână, iar Gage, bucătarul, stătea în ușa bucătăriei. își ascunseră ura în spatele unor priviri posomorâte și-a unor fețe goale ca niște foi nescrise, dar Theon o simțea.

Când podul mobil fu coborât, un vânt rece sus¬pină peste șanțul de apărare. Atingerea lui îl făcu să tremure. E din cauza frigului, nimic mai mult, își spuse Theon, un dârdâit, nu un fior. Până și oamenii curajoși dârdâie. In acel vânt mușcător, înainta pe sub bariera-ghilotină și peste podul mobil. Porțile exte¬rioare se dădură în lături să-1 lase să treacă. Pășind pe sub ziduri, simțea ochii băieților urmărindu-1 din adânciturile goale unde cândva fuseseră ochii lor.

Ser Rodrik aștepta în piață călare pe calul său bălțat. Lângă el, flutura lupul străvechi al Casei Stark, purtat de tânărul Cley Cerwyn. Erau singuri în piață, dar Theon vedea arcași

pe acoperişurile caselor din împrejurimi, la dreapta lăncieri, iar la stânga un şir de cavaleri sub tritonul cu trident al Casei Manderly. Fiecare dintre ei mă vrea mort. La fel şi băieţii cu care băuse, cu care jucase zaruri sau chiar umblase la femei, dar asta nu-l va salva dacă va cădea în mâinile lor.

- Ser Rodrik. Theon trase calul de căpăstru şi se opri. Mă îndurerează că trebuie să ne întâlnim ca duşmani.

- Durerea mea e că trebuie să aştept niţel ca să te spânzur. Bătrânul cavaler scuipă pe pământul noro-ios. Theon Schimbă-mantie!

- Sunt Greyjoy de Pyke, îi reaminti Theon. Man¬tia în care m-a înfăşat tatăl meu purta un kraken, nu un lup străvechi.

- Timp de zece ani ai fost sub tutela familiei Stark.

- Ostatic şi prizonier, după câte îmi amintesc.

- Atunci poate că Lordul Eddard ar fi trebuit să te ţină legat în lanţuri de zidul unei temniţe. In schimb, te-a crescut printre propriii săi fii, băieţii dulci pe care i-ai măcelărit şi, spre ruşinea mea fără margini, eu te-am instruit în arta războiului. Mai bine ţi-aş fi înfipt o sabie în burtă decât să-ţi pun una în mână.

- Am ieşit să negociem, nu să-ţi suport insultele. Spune ce ai de spus, bătrâne. Ce vrei de la mine?

- Două lucruri, răspunse bătrânul, Winterfell şi viaţa ta. Porunceşte oamenilor tăi să deschidă porţi¬le şi să lase jos armele. Cei care nu au ucis nici un copil vor fi liberi să plece, dar pe tine te vom păstra pentru judecata Regelui Robb. Fie ca zeii să aibă mila de tine când se va întoarce.

- Robb nu va mai vedea Winterfellul niciodată, promise Theon. îşi va rupe gâtul la Moat Cailin, aşa cum s-a întâmplat cu fiecare oaste a sudului, de zece mii de ani încoace. Noi stăpânim nordul acum, ser.

- Stăpâniţi trei castele, răspunse Ser Rodrik, şi pe acesta am de gând să-l iau înapoi, Schimbă-mantie.

Theon ignoră acest apelativ.

- Iată condiţiile mele. Aveţi timp până diseară să vă împrăştiaţi. Cei care îi vor jura credinţă lui Balon Greyjoy ca rege şi mie ca Prinţ al Winterfellului vor primi confirmarea drepturilor şi proprietăţilor lor şi nu vor avea de suferit. Cei care ne sfidează vor fi distruşi.

Tânărului Cerwyn nu-i venea să creadă.

- Eşti nebun, Greyjoy? Ser Rodrik clătină din cap.

- Doar înfumurat, băiete. Mă tem că Theon a avut întotdeauna o părere prea bună despre sine. Bătrânul ridică un deget. Să nu-ţi imaginezi că sunt nevoit să aştept până ce Robb îşi croieşte drum cu sabia în mână spre Gât, ca să mă ocup de unul ca tine. Am aproape două mii de oameni cu mine... Şi dacă poveştile sunt adevărate, tu nu ai mai mult de cincisprezece.

Şaptesprezece, de fapt, îşi zise Theon străduindu-se să zâmbească.

- Am ceva mai bun decât oameni. Şi ridică un pumn deasupra capului, semnalul pe care Lorren cel Negru îl aştepta.

Zidurile Winterfellului erau în spatele lui, dar Ser Rodrik era cu faţa direct spre ele şi nu avea cum să nu vadă. Theon îi urmări chipul. Când bărbia începu să-i tremure sub barba aspră şi albă, ştiu exact ce anume vedea bătrânul. Nu e surprins, gândi Theon cu tristeţe, dar teama e acolo.

- Asta e laşitate, zise Ser Rodrik. Să foloseşti un copil atât de... E josnic.

- O, ştiu, răspunse Theon. E un fel de mâncare pe care l-am gustat şi eu, sau ai uitat? Aveam zece ani când am fost luat din casa tatălui meu, ca garanţie că nu va mai ridica nici o revoltă.

- Nu e acelaşi lucru.

Chipul lui Theon era inexpresiv.

- Laţul pe care l-am avut eu la gât nu era făcut din sfoară de cânepă, asta cam aşa e, dar l-am simţit. Şi mă rodea, Ser Rodrik. Mă rodea tare. Nu-şi dăduse bine seama de asta până acum, dar, pe măsură ce cuvintele se revărsau, vedea cât de adevărate erau.

- Nu ţi-a făcut nimeni nici un rău.

- Şi nimeni nu-i va face nici un rău lui Beth a ta câtă vreme tu...

Ser Rodrik nu-i dădu ocazia să termine.

- Năpârcă, zise cavalerul cu faţa roşie de furie în spatele acelei bărbi albe. Ţi-am acordat şansa de a-ţi salva oamenii şi de a muri cu o fărâmă de demnitate, Schimbă-mantie, ar fi trebuit să ştiu că e prea mult să cer asta de la un ucigaş de copii. Mâna i se aşeză pe mânerul sabiei. Ar trebui să te spintec acum şi aici şi să pun capăt minciunilor şi înşelăciunilor tale. Pe zei, ar trebui.

Theon nu se temea de un bătrân tremurător, dar arcaşii aceia care nu-1 pierdeau din ochi şi acel şir de cavaleri erau altceva. Dacă săbiile ieşeau din teacă, şansele lui de a ajunge viu înapoi la castel erau aproa¬pe inexistente.

- Incalcă-ţi jurământul şi omoară-mă, şi o vei privi pe micuţa ta Beth spânzurată la capătul unei funii.

Degetele lui Ser Rodrik se albiseră la articulaţii, dar, după o clipă, îşi luă mâna de pe mânerul sabiei.

- într-adevăr, am trăit prea mult.

- Nu te voi contrazice, ser. Accepţi condiţiile mele?

- Am o datorie faţă de Lady Catelyn şi faţă de Casa Stark.

- Şi Casa ta? Beth este ultima din sângele tău. Bătrânul cavaler îşi îndreptă spatele.

- Mă ofer pe mine în schimbul fiicei mele. Elibe-reaz-o şi ia-mă ostatic. Cu siguranţă, castelanul Win-terfell valorează mai mult decât un copil.

- Nu şi pentru mine. Un gest cavaleresc, bătrâne, dar nu sunt atât de nătărău. Nici pentru Lordul Man-derly sau pentru Leobald Tallhart, aş pune rămăşag. Jalnica ta piele bătrână nu valorează mai mult pentru ei decât a oricărui alt om. Nu, voi păstra fata... Şi o voi păstra teafără atâta timp cât faci cum ţi-am po¬runcit. Viaţa ei e în mâinile tale.

- O, zei, Theon, cum poţi face asta? Ştii că trebuie să atac, am jurat...

- Dacă oastea aceasta e încă pe poziţii când soarele apune, Beth a ta va fi spânzurată, zise Theon. Un alt ostatic o va urma în mormânt la primii zori, şi un altul la apusul soarelui. Fiecare răsărit şi fiecare apus va însemna o moarte, până ce veţi pleca. Nu duc lipsă de prizonieri.

Nu aşteptă nici un răspuns, ci îşi întoarse calul şi se îndreptă către castel. Merse încet la început, dar gândul la acei arcaşi în spatele lui îl făcu în curând să treacă la galop. Micile capete îl priveau venind, din ţepuşele lor, cu feţele smolite profilându-se tot mai ameninţătoare cu fiecare pas. Intre ele se afla micuţa Beth Cassel, cu ştreangul de gât şi plângând. Theon dădu pinteni calului şi porni într-un galop năvalnic. Copitele Zâmbitorului tropăiră pe podul mobil ca bătăile unei tobe.

In curte, descăleca şi îi dădu lui Wex hăţurile.

- S-ar putea să-i oprească, îi spuse lui Lorren cel Negru. Vom şti până la apusul soarelui. Duceţi-o pe fată înăuntru până atunci şi ţineţi-o la loc sigur. Sub straturile de piele, de oţel şi de lână era lac de sudoare. Am nevoie de o cupă cu vin. Un butoi ar fi şi mai bun.

In dormitorul lui Ned Stark fusese aprins un foc. Theon se aşeză lângă el şi îşi umplu o cupă cu vinul roşu, tare, din pivniţele castelului, un vin acru ca sufletul lui. Vor ataca, gândi el cu tristeţe, privind flăcările. Ser Rodrik îşi iubeşte fiica, dar rămâne caste¬lan şi, mai presus de toate, cavaler. Dacă ar fi fost

Theon cu un lanţ în jurul gâtului şi Lordul Balon ar fi fost la comanda armatei de afară, goarnele ar fi putut suna deja atacul, nu se îndoia nici o clipă de asta. Trebuia să mulţumească zeilor că Ser Rodrik nu era născut din fier. Oamenii din ţările verzi erau dintr-o plămadă mai moale, deşi nu era sigur că se vor dovedi destul de maleabili.

Dacă nu, dacă bătrânul dădea comanda să asedieze castelul orice-ar fi, Winterfellul va cădea. Theon nu-şi făcea nici false iluzii în privinţa aceasta. Cei şapte-sprezece ai lui ar omorî, poate, de trei, de patru, de cinci ori numărul lor, dar până la urmă ar fi copleşiţi.

Theon privea flăcările peste marginea pocalului său, cugetând la toată această nedreptate.

- Am călărit alături de Robb Stark în Pădurea Şoaptelor, murmură el.

Ii fusese frică în noaptea aceea, dar nu ca acum. Una e să mergi la luptă înconjurat de prieteni şi alta e să sfârşeşti singur şi dispreţuit. Indurare, gândi el nefericit.

Când văzu că vinul nu-i aduce nici o mângâiere, Theon îl trimise pe Wex să-i aducă arcul şi se duse în curtea interioară. Rămase acolo, trăgând săgeată după săgeată la ţinte

până ce umerii începură să-l doară şi degetele îi erau pline de sânge, oprindu-se doar cât să scoată săgețile din ținte pentru o altă rundă. Am salvat viața lui Bran cu acest arc, îşi reaminti. Mi-aş dori să pot s-o salvez şi pe a mea. La fântână veniră femei, dar nu zăboviră; ceea ce văzură pe chipul lui Theon, nu se ştie ce, le făcu să se îndepărteze în grabă.

In spatele lui se înălța turnul zdrobit, cu vârful zimțat ca o coroană acolo unde focul îi dărâmase etajele superioare, cu mult timp în urmă. Pe măsură ce soarele se mişca, umbra turnului se deplasa şi ea, alungindu-se treptat, o mână neagră care se întindea după Theon Greyjoy. Când soarele atinse zidul, mâna îl înhață. Dacă o spânzur pe fată, nordicii vor ataca pe loc, gândi el slobozind o săgeată. Nu există cale de ieşire, nici una.

- Dacă ai avea o sută de arcaşi la fel de buni ca tine, poate ai avea o şansă să păstrezi castelul, zise blând o voce.

Când se întoarse, Maester Luwin era în spatele lui.

- Pleacă, îi spuse Theon. Am avut parte destul de sfaturile tale.

- Şi de viață? Ai avut parte de destulă viață, no¬bilul meu prinț?

Ridică o sprânceană.

- încă un cuvânt şi îți trec săgeata asta prin inimă.

- N-ai s-o faci.

Theon înclină arcul, trăgând penele gri de gâscă spre obraz.

- Vrei să fii țintă?

- Eu sunt ultima ta speranță, Theon.

Nu am nici o speranță, gândi el. Cu toate acestea, coborî arcul cu o palmă şi spuse:

- N-am să fug.

- Nu vorbesc despre fugă. îmbracă straiele negre,

- Rondul de Noapte? Theon lăsă arcul să coboare încet şi îndreptă săgeata către pământ.

- Ser Rodrik a slujit Casa Stark toată viața, iar Casa Stark a fost întotdeauna prietena Rondului. Nu te va refuza. Deschide-ți porțile, lasă armele jos, ac-ceptă-i condițiile şi trebuie să te lase să îmbraci ves-mintele negre!

Un frate al Rondului de Noapte. Asta însemna să rămână fără coroană, fără fii, fără soție... dar însem¬na viață şi o viață cu onoare. însuşi fratele lui Ned Stark alesese Rondul, şi Jon Snow la fel.

Am haine negre din belşu, odată ce smulg krakenul de pe ele. Chiar şi calul meu e negru. Aş putea să ajung sus în Rond - căpetenie a cercetaşilor, probabil chiar Lord Comandant. N-are decât să păstreze Asha ne¬norocitele de insule, sunt la fel de posomorâte ca şi ea. Dacă aş sluji la Eastwatch, aş putea să fiu la comanda propriei mele corăbii, şi dincolo de Zid se vânează bine. Cât despre femei, ce sălbatică nu ar vrea un prinț în patul ei? Un zâmbet i se furişă încet pe față. O mantie neagră nu poate fi schimbată. Voi fi la fel de bun ca oricare...

- PRINȚE THEON! Strigătul neaşteptat îi spul¬beră visul cu ochii deschişi. Kromm traversa curtea în salturi. Nordicii...

Fu străbătut dintr-odată de un sentiment bol¬năvicios de spaimă.

- Atacă?

Maester Luwin îl apucă de braț.

- Mai este timp. Ridică un steag de pace...

- Se luptă, zise Kromm precipitat. Au apărut mai mulți oameni, cu sutele, şi la început s-au îndreptat către ceilalți, să li se alăture. Dar acum s-au năpustit asupra lor.

- E Asha?

Venise, oare, să-l salveze, până la urmă? Dar Kromm scutură din cap.

- Nu. Aceştia sunt oameni ai nordului, îți spun. Cu un om însângerat pe steaguri.

Omul jupuit al Dreadfortului. Duhoare fusese omul Bastardului lui Bolton înainte de a fi capturat, îşi amintea Theon. Era greu de crezut că o ființă res-pingătoare ca el îi putea influența pe Boltoni să-şi schimbe jurământul de loialitate, dar nimic altceva nu era plauzibil.

- Vreau să văd cu ochii mei, zise Theon. Maester Luwin îşi târî picioarele în urma lui. Pe

când ajunseră la metereze, oameni morți şi cai morți erau risipiți prin toată piața de dincolo de porți. Nu văzu linii de luptă, ci doar un haos ameţitor de flamuri şi de săbii.

Strigăte şi ţipete răsunau în aerul rece de toamnă. Ser Rodrik părea să domine numeric, dar oamenii Dreadfortului erau mai bine conduşi şi îi luaseră pe ceilalţi pe nepregătite. Theon îi privi cum atacă şi se retrag şi atacă din nou, ciopârţind oastea mai mare în bucăţi însângerate de fiecare dată când încerca să se grupeze între case. Auzea bubuitul securilor de fier pe scuturile de stejar, peste nechezatul îngrozit al unui cal mutilat. Văzu hanul arzând.

Lorren cel Negru îşi făcu apariţia în spatele lui si rămase o vreme în tăcere. Soarele coborâse spre apus, pictând câmpurile şi casele, toate într-un roşu stră-lucitor. Un strigăt subţire, tremurător, de durere veni, purtat de vânt, de dincolo de ziduri şi un corn de război sună în spatele caselor cuprinse de flăcări. Theon privi cum un bărbat rănit se târa pe jos, mân¬jind noroiul cu sângele vieţii sale, chinuindu-se să ajungă la fântâna aflată în mijlocul pieţei. Muri îna¬inte de a ajunge acolo. Purta o vestă de piele şi un coif conic, dar nici un însemn care să spună de ce parte luptase.

Ciorile veniră în pulberea albastră, odată cu stelele nopţii.

- Cei din clanul Dothraki cred că stelele sunt spiritele vitejilor morţi, zise Theon. Maester Luwin îi spusese asta, cu multă vreme în urmă.

- Dothraki?

- Călăreţii de dincolo de marea îngustă.

- O, ei. Lorren cel Negru se strâmbă în spatele bărbii. Sălbaticii cred tot felul de lucruri prosteşti.

Pe măsură ce noaptea devenea mai întunecată şi fumul se împrăştia, era tot mai greu să-ţi dai seama ce se întâmplă dedesubt, dar vacarmul oţelului se potoli treptat până ce dispăru, iar strigătele şi sunetul goarnelor lăsară loc gemetelor şi bocetelor tângui¬toare. Intr-un sfârşit, o coloană de oameni călare se ivi din fumul purtat de vânt. In fruntea lor se afla un cavaler în armură neagră. Coiful lui rotunjit răspândea o strălucire roşiatică, întunecată, iar o mantie rozalie îl flutura pe umeri. In faţa porţii principale, dădu pinteni calului şi unul dintre oamenii lui strigă să se deschidă castelul.

- Eşti prieten sau duşman? zbieră Lorren cel Negru.

- Ar aduce un duşman asemenea daruri de preţ? Coif Roşu flutură mâna şi trei leşuri fură azvârlite în faţa porţilor. O torţă fu legănată deasupra cada¬vrelor, astfel ca apărătorii de pe zid să poată vedea feţele celor ucişi.

- Bătrânul castelan, zise Lorren cel Negru.

- Cu Leobald Tallhart şi Cley Cerwyn. Micul lord primise o săgeată în ochi, iar Ser Rodrik îşi pierduse braţul stâng până la cot. Maester Luwin scoase un strigăt înăbuşit de spaimă, se întoarse cu spatele la metereze şi se prăbuşi, tulburat, la pământ.

- Marele porc Manderly a fost prea laş ca să pără-sească Portul Alb, altfel l-am fi adus şi pe el, strigă Coif Roşu.

Sunt salvat, gândi Theon. Atunci, de ce mă simt atât de pustiit? Aceasta era victoria, dulcea victorie, salvarea pentru care se rugase. Aruncă o privire spre Maester Luwin. Şi când mă gândesc că eram gata să mă predau şi sa îmbrac veşmintele negre...

- Deschideţi porţile pentru prietenii noştri. Poate că în noaptea asta Theon avea să doarmă

fără să se teamă de ceea ce i-ar putea aduce visele.

Oamenii din Dreadfort înaintară, traversând şanţul şi intrând pe porţile interioare. Theon coborî împreuna cu Lorren cel Negru şi cu Maester Luwin să-i întâmpine în curte. De capetele câtorva suliţe atârnau fanioane de un roşu palid, dar mult mai mulţi duceau securi de război, spade şi scuturi pe jumătate sfărâmate.

- Câţi oameni aţi pierdut? îl întrebă Theon pe Coif Roşu când descăleca.

- Douăzeci, treizeci.

Lumina torţelor sclipea pe emailul ciobit al vizi¬erei sale. Coiful şi pieptarul său aveau forma unui bust jupuit şi însângerat, cu gura deschisă într-un urlet mut de durere.

- Ser Rodrik te depăşea cu cinci la unu.

- Da, dar ne-a luat drept prieteni. O greşeală banală. Când nătărăul bătrân mi-a întins mâna, eu i-am luat jumătate din braţ. Pe urmă l-am lăsat să-mi vadă chipul. Bărbatul îşi duse ambele mâini la coif şi îl ridică de pe cap, ţinându-1 la îndoitura braţului.

- Duhoare, zise Theon tulburat. Cum s-a ales un servitor cu o asemenea armură?

Bărbatul râse.

- Mizerabilul a murit. Se apropie. Vina fetei. Dacă nu ar fi fugit atât de departe, calul lui n-ar fi şchio¬pătat şi poate am fi reuşit să fugim. I l-am dat lui pe al meu când am văzut călăreţii de pe creastă. Până atunci, terminasem cu ea, iar lui îi plăcea să vină la rând când încă erau calde. A trebuit să-1 smulg de pe ea şi să-i îndes hainele mele în mâini - cizme din piele de viţel şi vestă de catifea, o centură de sabie gravată cu argint, până şi mantia mea de şa. Du-te la Dread-fort, i-am spus, adu câte ajutoare poţi. Ia calul meu, e mai iute, şi, ţine aici, poartă inelul pe care mi l-a dat tata, ca să ştie că vii din partea mea. învăţase că e nu e cazul să-mi pună întrebări. Până când i-au vârât săgeata aia în spate, eu m-am mânjit cu murdăria fetei şi m-am îmbrăcat în zdrenţele lui. S-ar fi putut să mă spânzure, oricum, dar era singura şansă pe care o aveam. îşi şterse gura cu dosul palmei. Şi acum, dulce prinţ, mi-ai promis o femeie dacă îţi aduc două sute de oameni. Ei bine, ţi-am adus de trei ori pe atât, şi nu băieţandri, nici ţărani, ci garnizoana tatălui meu.

Theon îşi dăduse cuvântul. Nu era momentul să dea înapoi. Plăteşte-i moneda de carne şi ocupa-te de el mai târziu.

- Harrag, zise Theon, du-te la adăposturi şi adu-o afară pe Palia pentru... ?

- Ramsay. Pe buzele lui dolofane flutura un zâm¬bet, dar nici unul în ochii aceia palizi. Snow, aşa mi-a spus nevasta mea înainte de a-şi mânca degetele, dar eu zic Bolton. Zâmbetul i se acri. Aşa, deci, mi-ai oferi o îngrijitoare de animale pentru bunele mele servicii, aşa stau lucrurile?

Era o nuanţă în glasul lui care lui Theon nu-i plăcea, după cum nu-i plăcea nici felul insolent în care îl priveau oamenii din Dreadfort.

- E ceea ce ţi-a fost promis.

- Miroase a rahat de câine. întâmplător, m-am sătu-rat de mirosurile urâte. Cred că o voi avea în schimb pe cea care-ţi încălzeşte ţie patul. Cum îi spui? Kyra?

- Eşti nebun? zise furios Theon. Am să te... Dosul palmei Bastardului îl prinse din plin, şi

oasele obrazului i se sfărâmară cu un scrâşnet dezgus-tător sub oţelul mănuşii de zale. Lumea dispăru în-tr-un ţipăt roşu de durere.

Cândva, mai târziu, Theon se trezi culcat la pă-mânt. Se rostogoli pe burtă şi înghiţi o gură de sânge. închideţi porţile! încercă el să strige, dar era prea târziu. Oamenii Dreadfortului îi omorâseră pe Red Rolfe şi pe Kenned, iar alţii se revărsau înăuntru, un râu de zale şi de săbii ascuţite. Avea un ţiuit în urechi şi oroare de jur-împrejur. Lorren cel Negru era cu sabia scoasă, dar patru îl înghesuiau deja. Il văzu pe Uff căzând la pământ, cu o săgeată de arbaletă în burtă, în timp ce alerga către Sala Mare. Maester Lu¬win încerca să-l ajungă, când un cavaler pe un cal de război îi înfipse o suliţă între umeri, apoi făcu un salt înapoi, ca să treacă peste el cu calul. Un alt bărbat învârti o torţă împrejurul capului şi pe urmă o azvârli către acoperişul de paie al grajdurilor.

- Păstraţi-mi-i pe Frey, striga Bastardul în timp ce flăcările se ridicau mugind, şi ardeţi restul. Ardeţi, ardeţi totul.

Ultimul pe care îl văzu Theon Greyjoy fu Zâm-bitorul, năvălind afară din grajdurile în flăcări, cu coama arzând, ţipând, nechezând...

TYRION

Visă un tavan de piatră crăpat şi miros de sânge, de rahat şi de carne arsă. Aerul era încărcat de un fum înțepător. Peste tot în jurul lui se aflau oameni ge¬mând şi scâncind şi, din când în când, aerul era stră¬puns de câte un urlet răguşit de durere. Când încercă să se mişte, descoperi că îşi murdărise aşternutul. Fumul îi făcea ochii să lăcrimeze. Plâng? Nu trebuia să-1 lase pe tatăl lui să vadă. Era un Lannister de Casterly Rock. Un leu, trebuie să fiu un leu, să trăiesc leu, să mor leu. Dar îl durea atât de tare. Prea slab ca să geamă, rămase zăcând în propria murdărie şi în¬chise ochii. In apropiere, cineva înjura zeii cu o voce gravă, monotonă. Asculta blasfemiile şi se întreba dacă era pe moarte. După o vreme, camera se estompă.

Se trezi afară din oraş, plimbându-se printr-o lume fără culoare. Pe cerul cenuşiu se avântau corbi, cu aripi largi şi întunecate, iar ciori negre se ridicau de la ospețele lor, în nori furioşi, ori de câte ori păşea.

Viermi albi scormoneau prin neagra putreziciune. Lupii erau cenuşii, la fel şi surorile tăcute; împreună, smulgeau carnea de pe cei căzuți. Pe terenurile pentru turniruri erau împrăştiate cadavre. Soarele era un bănuț fierbinte şi alb, strălucind peste râul cenuşiu care curgea în jurul oaselor carbonizate şi al coră¬biilor scufundate. Din rugurile morților se ridicau coloane negre de fum şi de cenuşă albă, fierbinte. Isprava mea, gândi Tyrion Lannister. Au murit la porunca mea.

La început nu era nici un sunet în lume, dar după o vreme începu să audă glasurile morților, grave şi înfricoşătoare. Plângeau şi gemeau, implorau să li se pună capăt durerii, strigau după ajutor şi îşi chemau mamele. Tyrion nu îşi cunoscuse mama. El o voia pe Shae, dar ea nu era acolo. Bântuia singur printre umbrele gri, încercând să-şi amintească...

Surorile tăcute dezbrăcau morții de armuri şi de veşminte. Toate vopselele strălucitoare de pe cămăşile celor ucişi se scurseseră; erau îmbrăcați în nuanțe de alb şi de gri, iar sângele lor era negru şi uscat. Le privi trupurile goale, ridicate de mâini şi de picioare pentru a fi duse la ruguri, să se alăture camarazilor lor. Me¬talul şi pânza erau aruncate în spatele unei căruțe albe de lemn, trasă de un cal negru, înalt.

Atât de mulți morți, foarte mulți. Trupurile lor atâr¬nau fără vlagă, fețele erau uscate, înțepenite sau umflate de abur, de nerecunoscut, nici măcar omeneşti. Veşmin¬tele pe care surorile le luau de la ei erau împodobite cu inimi negre, cu lei gri, cu flori uscate şi cu cerbi

palizi şi fantomatici. Armurile erau zdrenţuite şi găurite, cămăşile de zale despicate, rupte, ciopârţite. De ce i-ai omorât? Cândva, ştiuse, dar, cumva, uitase.

Ar fi vrut s-o întrebe pe una dintre surorile tăcute, dar când încercă să vorbească, descoperi că nu avea gură. O piele netedă, dintr-o bucată, îi acoperea dinţii.

Descoperirea îl îngrozi. Cum putea să trăiască fără gură? începu să fugă. Oraşul era aproape. In oraş va fi în siguranţă, departe de toţi morţii. Locul lui nu era lângă morţi. Nu avea gură, dar era încă un om viu. Nu, un leu, un leu, unul viu. Dar când ajunse lângă zidurile oraşului, porţile erau închise în faţa lui.

Era întuneric când se trezi. La început nu văzu nimic, dar, după o vreme, contururile vagi ale patului se iviră în jurul lui. Draperiile erau trase, dar putea vedea forma stâlpilor sculptaţi ai patului şi partea lăsată în jos a baldachinului de catifea deasupra capu¬lui. Sub el se afla moliciunea unei saltele de pene, iar sub cap avea o pernă de puf. Propriul meu pat. Sunt în propriul meu pat, în propriul meu dormitor.

Era cald sub baldachin, sub mormanul mare de blănuri şi de pături care îl acopereau. Transpira. Fe¬bra, gândi el ameţit. Se simţea forte slăbit şi când se chinui să ridice mâna, fu săgetat de durere. Renunţă la efort. îşi simţea capul mare, la fel de mare ca patul, prea greu ca să-1 ridice de pe pernă. Trupul nu şi-1 simţea deloc. Cum am ajuns aici? încercă să-şi aducă aminte. Bătălia îi reveni în minte în crâmpeie. Lupta de-a lungul râului, cavalerul care îi întinsese mâna înmănuşată, podul de corăbii...

Ser Mandon. Văzu ochii goi, morţi, mâna întinsă, focul verde strălucind pe platoşa albă, emailată. Teama îl străbătu într-o rafală rece; sub cearceafuri, simţi băşica dându-şi drumul. Ar fi strigat dacă ar fi avut gură. Nu, acela a fost visul, gândi el cu capul bubuind. Ajutor, cineva sa mă ajute, Jaime, Sansa, mamă, ci¬neva... Tysha...

Nimeni nu-1 auzi. Nimeni nu veni. Singur în întuneric, se prăbuşi înapoi într-un somn cu miros de urină. Visă că sora lui stătea deasupra patului, cu nobilul lor tată alături, încruntându-se. Trebuia să fie un vis, de vreme ce Lordul Tywin era la o mie de leghe depărtare, luptându-se cu Robb Stark la vest. Alţi oameni intrau şi ieşeau. Varys îl privi şi oftă, dar Degeţel făcu o remarcă ironică. Nenorocit de bas¬tard trădător, gândi Tyrion înveninat, te-am trimis la Podul Amar şi nu te-ai mai întors. Uneori îi auzea discutând, dar nu înţelegea cuvintele. Glasurile lor îi bâzâiau în urechi ca nişte viespi înfăşurate într-un postav gros.

Vru să întrebe dacă au câştigat bătălia. Aşa trebuie să fie, altfel aş fi un cap, undeva, într-o ţeapă. Dacă trăiesc, înseamnă că am câştigat. Nu ştia ce-i făcea mai multă plăcere: victoria sau faptul că fusese în stare să o pună la cale. Mintea i se limpezea, deşi încet. Asta era bine, căci mintea era tot ce avea.

Data următoare când se trezi, draperiile fuseseră trase în lături şi Podrick Payne stătea deasupra lui cu o lumânare. Când îl văzu pe Tyrion deschizând ochii, fugi. Nu, nu pleca, ajută-ma, încercă el să strige, dar nu reuşi să scoată decât un geamăt înfundat. Nu am gură. Ridică o mână la faţă, cu o mişcare chinuită şi tremurătoare. Degetele lui găsiră pânză aspră acolo unde ar fi trebuit să găsească carne, buze, dinţi. Partea inferioară a feţei era strâns bandajată, o mască de lut întărit, cu găuri ca să respire şi să poată fi hrănit.

In scurt timp Pod reapăru. De data asta, cu el era un străin, un maester cu lanţ şi înveşmântat în robă.

- Stăpâne, trebuie să stai nemişcat, şopti omul. Eşti grav rănit. O să-ţi faci foarte rău. Ţi-e sete?

Reuşi cu greu să dea din cap. Maesterul introduse o pâlnie de aramă în gaura de deasupra gurii sale şi îi turnă încet un firişor pe gât. Tyrion înghiţi, fără să simtă gustul. Prea târziu îşi dădu seama că era laptele macului. Până când maesterul îi îndepărtă pâlnia de la gură, se prăbuşea din nou în spirala somnului.

De data asta visă că era la un ospăţ, un banchet al victoriei, într-o sală mare. Avea un scaun înalt pe platformă şi oamenii ridicau cupele şi îl aclamau ca erou. Marillion era acolo, cântăreţul care călătorise cu ei prin Munţii Lunii. Cânta, acompaniat de harpa lui de lemn, despre faptele îndrăzneţe ale Pezeven-ghiului. Până şi tatăl lui zâmbea aprobator. Când cântecul se sfârşi, Jaime se ridică de la locul lui, îi porunci lui Tyrion să îngenuncheze şi îl atinse mai întâi pe un umăr, apoi pe celălalt, cu sabia lui de aur, iar când se ridică era cavaler. Shae aştepta să-1 îm-brăţişeze. Il luă de mână, râzând şi tachinându-l, spunându-i „uriaşul ei Lannister".

Se trezi în întuneric, într-o cameră rece şi goală. Draperiile fuseseră trase din nou. Ceva nu era în or¬dine, ceva îi dădea târcoale, dar nu-şi dădea seama ce. Era din nou singur. Dând la o parte păturile, încercă să se ridice, dar durerea era prea mare şi curând se prăbuşi, cu respirația întretăiată. Fața nu era nici pe departe totul. Partea lui dreaptă era o imensă durere şi, ori de câte ori ridica brațul, un junghi îi străbătea pieptul. Ce mi s-a întâmplat? Chiar şi bătălia părea pe jumătate vis când încerca să se gândească la ea. Am fost rănit mult mai râu decât credeam. Ser Mandon...

Amintirea îl înspăimântă, dar Tyrion îşi impuse să o păstreze, să o învârtă în cap, să se uite la ea îndelung. A încercat să ma omoare, fârâ doar şi poate. Partea aceea n-a fost un vis. M-ar fi tăiat în două dacă Pod n-ar fi... Pod, unde e Pod?

Scrâşnind din dinți, se agăță de draperiile patului şi trase. Draperiile se sfâşiară de pe baldachinul de deasupra şi căzură în dezordine, o parte pe jos şi o parte peste el. Chiar şi acest mic efort îl ameți. Ca¬mera se învârtea în jurul lui, numai pereți goi şi umbre negre, cu o singură fereastră îngustă. îşi văzu cufărul, un morman de haine, armura tocită. Acesta nu e dormitorul meu, îşi dădu el seama. Nici măcar Turnul Mâinii. Cineva îl mutase. Strigătul lui de furie țâşni ca un geamăt sufocat. Camera era întunecată şi rece, iar el ardea.

Visă un loc mai frumos, o căsuță tihnită lângă marea soarelui. Zidurile erau crăpate şi strâmbe, iar podeaua era făcută din pământ bătut, dar aici îi fusese mereu cald, chiar când lăsau focul să se stingă. Obiş¬nuia să mă tachineze pe tema asta, îşi aminti el. Nu mă gândeam niciodată să pun lemne pe foc, asta fusese întotdeauna sarcina servitorilor. „Nu avem servitori", îmi amintea ea, eu spuneam: „Mă ai pe mine, sunt servitorul tău.", iar ea răspundea: „Un servitor leneş. Ce faceți cu servitorii leneşi la Casterly Rock, stăpâne?", iar el îi zicea: „Ii sărutăm." Asta o făcea întotdeauna să chicotească. „N-aş prea crede, îi bateți, sunt sigură.", spunea ea, dar el insista: „Nu, îi sărutăm, uite-aşa." Ii arăta cum. „Le sărutăm mai întâi degetele, unul câte unul, şi le sărutăm încheieturile, da, şi îndoitura mâinii. Pe urmă le sărutăm urechile nostime, toți servitorii noştri au urechi nostime. Nu mai râde! Şi le sărutăm obrajii şi nasurile cu mica lor umflătură, uite aşa, şi le sărutăm frumoasele sprân¬cene şi părul şi buzele şi... mmm, gurile... aşa..."

Să sărutau ore în şir şi îşi petreceau ziua întreagă fără să facă altceva decât să lenevească în pat, as¬cultând valurile şi mângâindu-se. întregul ei trup era pentru el o adevărată minune, iar ea părea că găseşte plăcere în trupul lui. Uneori îi cânta. Am iubit o fe¬cioară, dulce ca o vară, cu soare în păr. „Te iubesc, Tyrion", îi şoptea seara, înainte de a se culca. „Iți iubesc buzele. Iți iubesc glasul şi cuvintele pe care mi le spui, şi blândețea cu care mă înconjori. Iți iubesc chipul." „Chipul?" „Da. Da. Iți iubesc mâinile şi felul în care mă atingi. Bărbăția, îți iubesc bărbăția. Imi place ce simt când e în mine." „Şi ea te iubeşte, doam-na mea." „îmi place să-ți spun numele, Tyrion Lan¬nister. Se potriveşte cu al meu. Nu Lannister, celălalt. Tyrion şi Tysha. Tysha şi Tyrion. Tyrion. Stăpânul meu, Tyrion..."

Minciuni, gândi el, numai prefăcătorie, totul pen¬tru aur, era o târfă, târfa lui Jaime, darul lui Jaime, doamna minciunii. Chipul Tyshei părea că se estompează, topindu-se în spatele unui văl de lacrimi, dar chiar şi după ce dispăru, mai putea auzi sunetul slab, îndepărtat, al glasului ei strigându-i numele, „...stăpâne, mă auzi? Stăpâne? Tyrion? Stăpâne? Stăpâne?"

Prin ceața somnului de mac văzu o față rozalie, netedă, aplecându-se deasupra lui. Era din nou în camera rece, cu draperiile de pat sfâşiate, dar vedea alt chip, nu pe al ei, era prea rotund, tivit cu o barbă castanie.

- Ți-e sete, stăpâne? Ți-am adus laptele, lapte bun. Nu trebuie să te zbați, nu, nu încerca să te mişti, trebuie să te odihneşti. Avea pâlnia de aramă într-o mână şi o carafă în cealaltă.

Când bărbatul se aplecă mai aproape, degetele lui Tyrion se strecurară sub lanțul din multe feluri de metale, apucară, traseră. Maesterul scăpă carafa, îm-prăştiind laptele de mac pe toată pătura. Tyrion trase până ce simți verigile săpând în carnea gâtului gros al bărbatului.

- Nu... mai... vreau, croncăni Tyrion, atât de ră¬guşit încât nu era sigur că vorbise.

Dar pesemne vorbise, căci maesterul îi răspunse, gâtuit:

- Dă-mi drumul, te rog, stăpâne... Ai nevoie de lapte, durerea... Lanțul, nu, dă-i drumul, nu...

Când fața roz începu să devină stacojie, când Tyrion îi dădu drumul. Maesterul se dădu înapoi, clătinându-se, inhalând aerul. Gâtul lui înroşit prezenta scobituri albe, adânci, acolo unde apăsaseră verigile. Ochii îi erau albi şi ei. Tyrion îşi duse o mână la față şi făcu o mişcare, ca şi când ar rupe, deasupra măştii sale întărite. Şi iar. Şi iar.

- Vrei... Vrei să-ți scoți bandajele, nu-i aşa? întrebă maesterul în cele din urmă. Dar eu nu pot... Asta ar fi... Ar fi cât se poate de nechibzuit, stăpâne. Nu eşti vindecat, regina ar...

Când pomeni de sora lui, Tyrion mârâi. Eşti omul ei, aşadar? întinse un deget către maester, pe urmă îşi strânse mâna în pumn. Cu pumnul strâns, sufo-cându-se, făcea o promisiune, dacă nătărăul nu făcea aşa cum i se cerea.

Din fericire, înțelese.

- Eu... voi face cum îmi porunceşte stăpânul, negreşit, dar... e imprudent, rănile tale...

- Fa-o! Mai tare, de data aceasta.

Cu o plecăciune, bărbatul părăsi încăperea, doar pentru a reveni câteva momente mai târziu aducand un cuțit lung, cu o lamă subțire, zimțată, un lighean cu apă, un vraf de haine curate şi mai multe sticle. Până atunci, vânzolindu-se, Tyrion reuşise să se mişte puțin, astfel că era pe jumătate ridicat pe pernă. Maes-terul îl rugă să stea foarte liniştit şi îi strecură vârlul cuțitului sub mască, în dreptul bărbiei. O alunecare a mâinii aici, şi Cersei ar scăpa de mine, gândi el. Simțea lama tăind pânza înțepenită la doar un deget de beregată.

Din fericire, omulețul ăsta roz şi moale nu era una dintre uneltele cele mai curajoase ale surorii sale. Du¬pă o clipă, simți aer rece pe obraji. Simțea şi durere, dar se strădui din răsputeri să o ignore. Maesterul aruncă bandajele, încă întărite.

- Stai nemişcat acum, trebuie să spăl rana. Atingerea lui era blândă, apa, caldă şi liniştitoare.

Rana, gândi Tyrion, amintindu-şi o străfulgerare de argint sclipitor care îi trecu parcă prin dreptul ochilor.

- Asta s-ar putea să usture puțin, îl preveni maes-terul umezind cârpa cu un vin care mirosea a ierburi zdrobite. Făcu mai mult decât să-l usture. Ii trecu o linie de foc peste toată fața şi îi răsuci un vătrai fierbinte în nas. Degetele i se agățară de aşternuturi şi îşi ținu respirația, şi reuşi să nu țipe. Maesterul cloncănea ca o găină bătrână.

- Ar fi fost mai înțelept să lăsăm masca la locul ei până când carnea se lipea, stăpâne. Totuşi, e curată, arată bine, bine. Când te-am găsit în beciul ăla, prin¬tre morți şi muribunzi, rănile erau murdare. Aveai o coastă ruptă, fără îndoială poți s-o simți, vreo lovitură de măciucă, probabil, sau o căzătură, e greu de spus. Şi te-ai ales cu o săgeată în braț, acolo unde se leagă de umăr. Dădea semne de necrozare şi o vreme m-am temut că s-ar putea să-ți pierzi brațul, dar am tratat-o cu vin fiert şi cu larve şi acum se pare că se vindecă frumos...

- Nume, îi suflă Tyrion. Nume. Maesterul clipi.

- Păi, eşti Tyrion Lannister, stăpâne. Fratele re¬ginei. Iți aminteşti bătălia? Uneori, cu răni la cap...

- Numele tău. Gâtul îi era aspru şi limba lui uitase cum să modeleze cuvintele.

- Sunt Maester Ballabar.

- Ballabar, repetă Tyrion. Adu-mi. Oglindă.

- Stăpâne, zise maesterul. Nu te-aş sfătui... Asta ar fi, ah, imprudent, cum ar veni... Rana a...

- Adu-o! Gura îi era înțepenită şi îl durea, ca şi cum un pumn i-ar fi crăpat buza. Şi de băut. Vin. Nu mac.

Maesterul se ridică îmbujorat şi se îndepărtă în grabă. Se întoarse cu o carafă de vin de culoarea chih-limbarului şi cu o oglinjoară de argint, într-o ramă împodobită cu aur. Aşezându-se pe marginea patului, turnă o jumătate de cupă de vin şi o duse la buzele umflate ale lui Tyrion. Firicelul îi alunecă pe gât rece, dar abia dacă îi simțea gustul.

- Mai, zise el când cupa se goli. Maester Ballaku turnă din nou. Când a doua cupă se goli, Tyrion Lan-nister se simțea destul de puternic ca să-şi vadă chipul

întoarse oglinda şi nu ştiu dacă trebuia să râda sau să plângă. Tăietura era lungă şi strâmbă, pornind dr la un deget de sub ochiul stâng şi terminându-se pe partea dreaptă a maxilarului. Trei sferturi din nas îi dispăruse, şi o bucată din buză. Cineva îi cususe carnea sfârtecată şi firele grosolane erau încă acolo, peste marginea cărnii aspre, roşii, pe jumătate vindecate.

- Drăguț, zise el cu glas dogit, azvârlind oglinda cât colo.

Acum îşi amintea. Podul de corăbii. Ser Mandon Moore, o mână, o sabie apropiindu-i-se de faţă. Dacă nu m-aş fi tras înapoi, lovitura aceea mi-ar fi retezat o jumătate din cap. Jaime spusese întotdeauna că Ser Mandon e cel mai periculos din Garda Regală, din cauză că ochii lui morţi şi goi nu ofereau nici un indiciu despre intenţiile sale. N-ar fi trebuit să mă încred în nici unul dintre ei. Ştiuse că Ser Meryn şi Ser Boros erau oamenii surorii sale, iar mai târziu şi Ser Osmund, dar se amăgise cu gândul că ceilalţi nu erau cu totul lipsiţi de onoare. Probabil că Cersei i-a plătit să aibă grijă să nu mă mai întorc de la luptă. De ce altceva? Nu i-am făcut niciodată lui Ser Mandon nici un rău despre care să ştiu. Tyrion îşi atinse faţa, ciu¬pind carnea umflată cu degetele sale groase şi boante. încă un dar de la scumpa mea surioară.

Maesterul stătea pe marginea patului ca o gâscă pregătită să-şi ia zborul.

- Stăpâne, va rămâne, probabil, o cicatrice...

- Probabil? Râsul lui sforăit se transformă într-un spasm de durere. Va rămâne o cicatrice, fără doar şi poate. Nici nu era de aşteptat să-i crească nasul înapoi prea curând. Nu că faţa lui ar fi fost vreodată demnă de privit. Zâmbetul îl strângea. Unde... suntem? In... ce loc? Il durea când vorbea, dar tăcuse prea mult.

- A, eşti în Citadela lui Maegor, stăpâne. O ca¬meră deasupra Sălii de Bal a Reginei. înălţimea Sa a vrut să te aibă aproape, ca să poată veghea personal asupra ta.

Pun pariu că a vrut.

- Du-mă înapoi, porunci Tyrion. Patul meu. Camerele mele. Unde voi avea oamenii mei în preajmă şi propriul meu maester, dacă voi găsi unul de încredere.

- Ale tale... Stăpâne, asta nu e posibil. Mâna Regelui s-a instalat în fostele tale apartamente.

- Eu... sunt... Mâna Regelui. începea să fie epuizat din cauza efortului de a vorbi şi tulburat de ceea ce auzea.

Maester Ballabar părea chinuit.

- Nu, stăpâne, eu... Ai fost rănit, aproape mort. Nobilul tău tată a preluat acele sarcini acum. Lordul Tywin, el...

- Aici?

- Din noaptea bătăliei, Lordul Tywin ne-a salvat pe toţi. Oamenii din popor spun că a fost fantoma

Regelui Renly, dar cei mai înţelepţi ştiu adevărul. Au fost tatăl tău şi Lordul Tyrell, împreună cu Cavalerul Florilor şi cu Lordul Degeţel. Au trecut prin scrum şi l-au atacat pe uzurpatorul Stannis pe la spate. A fost o mare victorie şi acum Lordul Tywin s-a stabilit în Turnul Mâinii, să-1 ajute pe rege să pună regatul în ordine, zeii fie slăviţi.

- Zeii fie slăviţi, repetă Tyrion sec. Tatăl său ne-mernic şi nemernicul de Degeţel şi fantoma lui Renly! Vreau... Pe cine vreau? "Nu-i putea spune lui Ballabar cel rozaliu să i-o aducă pe Shae. După cine putea să trimită, în cine putea avea încredere? Varys? Bronn? Ser Jacelyn? Scutierul meu, termină el de spus. Pod Payne. Pod fusese la podul de corăbii, băiatul îl salvase.

- Băiatul? Băiatul ciudat?

- Băiatul ciudat. Podrick Payne. Du-te Trimite-1.

- Cum ţi-e voia, stăpâne.

Maester Ballabar făcu o reverenţă scurtă şi ieşi în grabă pe uşă. Tyrion simţea cum puterea i se scurge din trup în timp ce aştepta. Se întreba de când se afla aici, adormit. Cersei ar vrea să dorm pe veci, dar nu voi fi atât de amabil.

Podrick Payne intră în dormitor, sfios ca un şoricel.

- Stăpâne? Se strecură lângă pat. Cum poate un băiat atât de curajos în luptă să fie atât de speriat în camera unui bolnav? se întrebă Tyrion. Am vrut să stau lângă tine, dar maesterul m-a alungat.

- Alungă-1 pe el. Ascultă-mă. E greu să vorbesc. Am nevoie de vinul viselor. Vinul viselor, nu lapte de mac. Du-te la Frenken. Frenken, nu Ballabar. Ui¬tă-te cum îl face. Adu-1 aici. Pod aruncă o privire furişă la faţa lui Tyrion, şi la fel de repede îşi feri pri¬virea. Ei bine, nu-l pot învinui pentru asta. Vreau..., continuă Tyrion,... al meu... străjer... Bronn. Unde e Bronn?

- L-au făcut cavaler.

Şi când se încrunta îl durea.

- Găseşte-1. Adu-1.
- Cum spui, Stăpâne. Bronn.

Tyrion îl apucă pe băiat de încheietura mâinii.

- Ser Mandon? Băiatul se crispa.
- N... n-am vrut să-1 o-o-o-o....
- Mort? Eşti sigur? Mort?

Se clătină de pe un picior pe altul, sfios.

- înecat.
- Bine. Nu spune nimic. Despre el. Despre mine. Despre asta. Nimic.

Pe când scutierul plecă, ultimele puteri îl pără¬siseră şi ele. Tyrion se lăsă pe spate şi închise ochii. Poate că se va visa din nou cu Tysha. Mă întreb cum i-ar plăcea acum fața mea, gândi el cu amărăciune.

JON

Când Qhorin Halfhand îi spuse să caute nişte vreascuri pentru foc, Jon ştiu că sfârşitul le era aproape.

Va fi plăcut să simt din nou căldura focului, chiar dacă doar pentru scurt timp, îşi spuse el tăind crengile desfrunzite de pe trunchiul unui copac uscat. Nălu-că stătea pe labele din spate, privindu-1, liniştit ca întotdeauna. Oare va urla după mine când voi muri, aşa cum a urlat lupul lui Bran când a căzut? se întrebă el. Oare Câinele Lățos va urla, departe, la Winterfell, şi Vânt Cenuşiu, şi Nymeria, oriunde s-ar afla?

Luna se ridica din spatele unui munte şi soarele cobora în spatele altuia, în timp ce Jon făcea scântei cu o bucată de cremene şi cu un pumnal până ce, în sfârşit, o dâră de fum îşi făcu apariția. Qhorin se apropie şi rămase în picioare deasupra lui când prima flacără se ridică pâlpâind din surcelele de stejar şi din acele uscate de pin.

- Timid ca o fecioară în noaptea nunții, zise cu glas liniştit cercetaşul voinic. Şi aproape la fel de frumos. Uneori omul uită cât de frumos poate fi un foc.

Halfhand nu era omul de la care să te aştepți să vorbească despre fecioare şi despre noaptea nunții. Din câte ştia Jon, Qhorin îşi petrecuse toată viața la Rond. Oare a iubit vreodată o fecioară sau a avut o nuntă? Nu-1 putea întreba. In schimb, ațâță flacăra. Când focul trosnea şi arunca scântei, îşi scoase mănuşile înțepenite ca să-şi încălzească mâinile, şi suspină, întrebându-se dacă un sărut fusese vreodată la fel de plăcut. Căldura i se prelinse printre degete, ca untul topit.

Halfhand se lăsă jos, aşezându-se lângă foc cu picioarele încrucişate cu lumina jucăuşă a flăcărilor licărind pe contururile aspre ale chipului său. Doar ei doi mai rămăseseră dintre cei cinci cercetaşi care traversaseră Trecătoarea Țipătului înapoi în sălbăticia gri-albăstruie a Colților de Gheață.

La început, Jon nutrise speranța că Dallbridge îi va ține pe sălbatici blocați în trecătoare. Dar când auziseră chemarea unei goarne îndepărtate, fiecare dintre ei ştiu că tovarăşul lor a căzut. Mai târziu, au văzut vulturul înălțându-se în lumina asfințitului, cu aripi mari, albastre-cenuşii, şi Şarpele Stâncilor şi-a scos arcul, dar pasărea a zburat din bătaia săgeții înainte ca el apuce măcar să-1 întindă. Ebben a scuipat şi a mormăit amenințător despre oamerii-lupi şi oa-meni-fiare.

Au zărit vulturul încă de două ori a doua zi, si au auzit cornul de vânătoare în spatele lor, răsunând printre munți. De fiecare dată părea puțin mai pu-ternic, puțin mai aproape. Când s-a lăsat întunericul, Halfhand i-a spus lui Ebben să ia calul cavalerului împreună cu al lui şi să plece degrabă către est dupa Mormont, pe drumul pe care au venit. Ceilalți aveau să distragă atenția urmăritorilor.

- Trimite-1 pe Jon, îl îndemnase Ebben. Călăreşte la fel de repede ca şi mine.
- Jon are altceva de făcut.
- încă e doar un băiețandru.
- Nu, a spus Qhorin, e un bărbat al Rondului de Noapte.

La răsăritul lunii, Ebben s-a despărţit de el. Şarpele Stâncilor şi ceilalţi trei rămaşi au pornit către sud-vest.

După aceea, zilele şi nopţile s-au topit una în cea-laltă. Dormeau în şa şi se opreau doar cât să hrănească şi să adape caii, pe urmă încălecau din nou. Au mers peste stânci goale, prin păduri întunecoase de pini şi prin troiene de zăpadă, peste creste acoperite de gheaţă şi prin râuri care nu aveau nume. Uneori Qhorin sau Şarpele Stâncilor făceau o buclă înapoi ca să şteargă urmele, dar era un gest inutil. Erau urmăriţi. La fiecare răsărit şi la fiecare apus vedeau vulturul înălţându-se printre piscuri, doar un punct în imensitatea văzduhului.

Traversau un pod scund dintre două piscuri aco-perite de zăpadă, când o pisică-nălucă a ieşit mârâind din culcuşul ei la nici zece picioare depărtare. Fiara era sfrijită şi pe jumătate moartă de foame, dar la vederea ei, iapa Şarpelui Stâncilor a intrat în panică; s-a ridicat pe picioarele din spate şi a început să fugă şi, înainte ca cercetaşul s-o poată stăpâni, s-a împie¬dicat pe panta abruptă, rupându-şi un picior.

Nălucă a mâncat bine în ziua aceea, iar Qhorin a insistat ca cercetaşii să amestece nişte sânge de cal în ovăz, ca să le dea putere. Gustul acelui terci scârbos aproape că l-a înecat pe Jon, dar s-a chinuit să-l în¬ghită. Şi-au tăiat fiecare câte o duzină de fâşii de carne aţoasă de pe hoit, ca să aibă ce mesteca pe drum, şi restul l-au lăsat pentru pisicile-năluci.

Nu se punea problema să călărească doi pe un cal. Şarpele Stâncilor s-a oferit să rămână în aşteptarea urmăritorilor şi să-i ia prin surprindere când vor veni. Probabil că putea să ia câţiva cu el în fundul iadului. Qhorin refuză.

- Dacă vreun om din Rondul de Noapte reuşeşte să ajungă la Colţii îngheţaţi singur şi pe jos, acela eşti tu, frate. Tu poţi trece munţi pe care un cal trebuie să-i ocolească. Du-te la Pumn. Spune-i lui Mormont ce a văzut Jon şi cum. Spune-i că vechile puteri se deşteaptă, că are de înfruntat uriaşi şi oameni-lupi, şi lucruri mai rele. Spune-i că pomii au ochi din nou.

Nu are nici o şansă, gândise Jon privindu-1 cum dispare dincolo de o creastă acoperită de zăpadă, ca un gândăcel negru, minuscul, târându-se pe întinderea unduitoare de alb.

După aceea, fiecare noapte i s-a părut mai rece decât cea dinainte, şi mai singuratică. Nălucă nu cu întotdeauna cu ei, dar nici nu era vreodată departe. Chiar şi când erau despărţiţi, Jon îi simţea prezenţa Asta îl bucura. Halfhand nu era omul cel mai so¬ciabil. Coada lungă, căruntă, a lui Qhorin sălta încet cu fiecare mişcare a calului său. Adesea mergeau ore în şir fără să scoată un cuvânt, însoţiţi doar de scârţâitul copitelor pe piatră şi de bocetul vântului care bătea la nesfârşit printre culmi. Când dormea, nu visa; nici lupii, nici fraţii săi, nici nimic. Nici măcar visele nu pot trăi aici, la înălţime, îşi spunea el.

- Ţi-e ascuţită sabia, Jon Snow? îl întrebă Qho¬rin Halfhand peste focul tremurător.

- Sabia mea e din oţel Valyrian. Bătrânul Urs mi-a dat-o.

- Iţi aminteşti cuvintele jurământului tău?

- Da. Nu erau cuvinte pe care cineva să le poată uita. Odată rostite, nu mai puteau fi luate înapoi. Iţi schimbau viaţa pentru totdeauna.

- Repetă-le cu mine, Jon Snow.

- Dacă vrei.

Glasurile li se contopiră ca unul sub răsăritul de lună, în timp ce Nălucă asculta, iar munţii înşişi le erau martori.

- Noaptea se lasă şi acum veghea mea începe. Nu se va sfârşi până la moarte. Nu-mi voi lua soţie, nu voi avea pământuri, nu voi zămisli copii. Nu voi purta coroane şi nu voi câştiga glorie. Voi trăi şi voi muri la locul meu de veghe. Sunt sabia din întuneric. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul şi lumina care aduce zorile, goarna care-i trezeşte pe cei adormiţi şi sunt scutul care păzeşte ţinuturile oa¬menilor, îmi dăruiesc viaţa şi onoarea Rondului de Noapte, pentru noaptea aceasta şi pentru toate nopţi¬le ce vor veni.

Când isprăviră, nu se auzea decât focul trosnind şi suspinul îndepărtat al vântului. Jon îşi deschise şi îşi strânse degetele arse, agăţându-se de cuvintele ce-i rămăseseră în minte, rugându-se la zeii tatălui său să-i dea puterea să moară vitejeşte când îi va sosi ceasul. Nu mai era mult până atunci. Caii erau aproape la capătul puterilor. După părerea lui Jon, calul lui Qhorin nu va mai rezista încă o zi.

Flăcările ardeau mocnit, căldura se risipea.

- Focul se va stinge în curând, zise Qhorin, dar dacă Zidul va cădea vreodată, toate focurile se vor stinge.

Jon nu avea ce să răspundă. Clătină din cap.

- încă îi mai putem salva, zise cercetaşul. Sau nu?

- Nu mă tem de moarte. Era doar pe jumătate o minciună.

- Nu poate fi atât de uşor, Jon. Nu înțelegea.

- Ce vrei să spui?

- Dacă suntem capturați, trebuie să te predai.

- Să mă predau? Clipi nevenindu-i să creadă. Săl-baticii nu luau prizonieri oameni pe care îi numeau ciori. Ii omorau, doar dacă nu... Ii cruță doar pe cei care îşi trădează jurământul. Pe cei care li se alătură, ca Mance Rayder.

- Şi ca tine.

- Nu. îşi scutură capul. Niciodată, nu.

- Ba da. Iți ordon.

- îmi ordoni? Dar...

- Onoarea noastră nu înseamnă mai mult decât viețile noastre, atâta vreme cât regatul e în siguranță. Eşti omul Rondului de Noapte?

- Da, dar...

- Nu există nici un dar, Jon Snow. Eşti, sau nu eşti.

Jon se ridică în picioare, drept.

- Sunt.

- Atunci ascultă-mă. Dacă suntem capturați, te vei duce la ei, aşa cum te-a îndemnat cândva fata aceea sălbatică. S-ar putea să-ți ceară să-ți tai mantia în bucăți, să faci un jurământ pe mormântul tatălui tău, să îți blestemi frații şi pe Lordul tău Comandant. Să nu te împotriveşti, orice ți-ar cere. Fă cum îți spun ei... Dar în inima ta, adu-ți aminte cine şi ce eşti. Mergi cu ei, mănâncă alături de ei, luptă cu ei, cât va fi nevoie. Şi urmăreşte.

- Ce? întrebă Jon.

- Aş vrea să ştiu, răspunse Qhorin. Lupul tău le-a văzut săpăturile în valea Apei Laptelui. Ce căutau, într-un loc atât de pustiu şi de îndepărtat? Oare au găsit? Asta trebuie să afli, înainte de a te întoarce la

Lordul Mormont şi la frații tăi. Asta e misiunea pe care ți-o încredințez, Jon Snow.

- Aşa voi face, se învoi Jon fără tragere de inimă, dar... le vei spune, nu-i aşa? Bătrânului Urs, cel puțin? Ii vei spune că nu mi-am încălcat jurământul.

Qhorin Halfhand îl privi lung pe deasupra flăcă¬rilor, cu ochii pierduți în iazuri de umbră.

- Când îi voi vedea, îți jur. Arătă către foc. Mai adu lemne. Vreau să fie strălucitor şi fierbinte.

Jon se duse să mai taie nişte crengi, dar rupându-le pe fiecare în două înainte de a le arunca în foc. Copa¬cul murise de multă vreme, parcă prindea din nou viață în foc, căci fiecare creangă era cuprinsă de un dans învăpăiat, răsucindu-se şi învârtindu-se în rochii strălucitoare, galbene, roşii şi portocalii.

- Destul, zise Qhorin pe neaşteptate. Acum plecăm.

- Plecăm. Dincolo de foc era întuneric, şi noap¬tea era rece. Plecăm unde?

- înapoi. Qhorin încalecă pentru ultima dată pe calul său istovit. Focul îi va atrage încoace. Sper. Vino, frate.

Jon îşi trase mănuşile din nou şi îşi ridică gluga. Până şi calul se împotrivea parcă să plece de lângă foc. Soarele apusese de mult şi doar strălucirea rece de argint a lunii rămăsese să le lumineze calea peste ținutul primejdios ce se întindea în urma lor. Nu ştia ce avea de gând Qhorin, dar probabil era o şansă. Aşa spera. Nu vreau sa joc rolul sperjurului, nici măcar din motive întemeiate.

înaintară cu prudență, mişcându-se fără zgomot, atât cât puteau, om şi cal, întorcându-se pe acelaşi drum, până ce ajunseră la gura unui defileu îngust, unde dintre doi munți se ivea un pârâiaş înghețai Jon îşi amintea locul. îşi adăpaseră caii aici, înainte de apusul soarelui.

- Apa îngheață, spuse Qhorin când se opri, altfel am merge prin albia râului. Dar dacă spargem gheața, ar putea să vadă. Ne ținem aproape de stânci. E o cotitură la două leghe, care ne va ascunde.

Intrară în defileu. Jon aruncă o ultimă privire nostalgică spre focul lor îndepărtat şi îl urmă. Pe măsură ce înaintau, stâncile se apropiau tot mai mult, din ambele părți. Urmăriră

panglica luminată de lună a pârâului către izvor. Țurțuri îi străjuiau malurile stâncoase, dar Jon auzea şi acum susurul apei pe sub crusta de gheață.

Un morman mare de pietre prăbuşite le bloca drumul pe o porțiune, acolo unde o bucată din fațada stâncii căzuse, dar micuții cai de luptă, fermi pe pi¬cioare, reuşiră să-şi croiască drum. Dincolo, zidurile se îngustau dintr-odată şi pârâul îi duse la poalele unei cascade înalte, învolburate. Aerul era încărcat de abur, ca răsuflarea unei fiare uriaşe şi reci. Apele cascadei aruncau sclipiri de argint în lumina lunii. Jon privi împrejur, deznădăjduit. Nu e cale de ieşire. Poate că el şi Qhorin ar reuşi să urce stâncile, dar nu cu caii. Nu îşi închipuia că vor rezista mult pe jos.

- Repede acum, ordonă Halfhand. Bărbatul voinic şi calul său mic trecură peste pietrele alunecoase, aco-perite de gheață, direct prin perdeaua de apă, şi dis-părură. Când Halfhand nu reapăru, Jon dădu pinteni calului şi îl urmă. Calul lui opuse rezistență cât putu. Apa care cădea îl izbi cu pumni de gheață şi lovitura frigului îi tăie parcă răsuflarea.

Pe urmă fu dincolo, ud până la piele şi tremurând, dar dincolo. Despicătura stâncii abia dacă lăsa loc unui om călare să treacă, dar dincolo zidurile se deschideau, şi acum călcau pe nisip moale. Jon simțea stropii de apă înghețându-i în barbă. Nălucă țâşni prin cascadă într-o goană furioasă, îşi scutură pică¬turile de pe blană şi adulmecă bănuitor întunericul. Pe urmă ridică un picior lângă un zid stâncos. Qhorin descălecase deja. Jon făcu la fel.

- Ştiai că locul acesta se află aici.

- Când eram cam de vârsta ta, l-am auzit pe unul dintre frați povestind cum a urmărit o pisică-nălucă prin această cascadă. Deşeuă iapa, îi scoase zăbala şi căpăstrul şi îşi trecu degetele prin coama ei răvăşită. Există un drum prin inima muntelui. In zori, dacă nu ne vor găsi până atunci, vom merge mai departe. Prima veghe e a mea, frate.

Qhorin se aşeză pe nisip, cu spatele la un perete, o nedeslușită umbră neagră în întunericul peşterii. Peste zgomotul cascadei, Jon auzi un sunet slab de oțel pe piele, ceea ce putea însemna că Halfhand isi ascuțea sabia.

îşi scoase mantia udă, dar locul era prea rece fi prea umed ca să se dezbrace mai mult. Nălucă se lungi lângă el şi îi linse mănuşa înainte de a se ghemui si a adormi. Jon era recunoscător pentru căldura lui. Sr întreba dacă focul mai ardea încă afară sau se stinsese până acum. Dacă Zidul va cădea vreodată, toate focu-rile se vor stinge. Luna strălucea prin cortina de apă, aşternând o dâră palidă pe nisip, dar după o vreme şi aceasta păli, întunecându-se.

Somnul veni în sfârşit, şi veni cu un coşmar. Visa castele în flăcări şi morți ridicându-se neliniştiți din morminte. Era încă întuneric când Qhorin îl trezi. Cât timp Halfhand dormi, Jon rămase sprijinit cu spatele de zidul peşterii, ascultând apa şi aşteptând zorile.

Când se crăpă de ziuă, mestecară câte o bucată pe jumătate înghețată de carne de cal, îşi înşeuară caii şi îşi legară mantiile negre pe umeri. In timpul veghei sale, Halfhand făcuse şase torțe, înmuind muşchi uscat în uleiul pe care îl ducea în traista de şa. Acum o aprinse pe prima şi porni în întuneric, ținând fla¬căra palidă sus, în fața lui. Jon îl urmă, cu caii. Că¬rarea pietroasă se răsucea şi se întorcea, la început coborând, apoi urcând, pe urmă în jos, şi mai abrupt. Pe alocuri era atât de îngustă încât le era greu să convingă caii că se pot strecura. Până când vom ieşi de aici, îi vom fi pierdut, îşi spuse în timp ce înaintau. Nici măcar un vultur nu poate vedea prin stâncă masivă. îi vom fi pierdut şi vom merge anevoie către Pumn şi îi vom spune Bătrânului Urs tot ce ştim.

Când, însă, după ore lungi, ieşiră la lumină, vul¬turul îi aştepta, cocoțat pe un copac uscat. Nălucă alergă în salturi pe stâncă după el, dar pasărea bătu din aripi şi se avântă în aer.

Qhorin strânse din buze, urmărindu-i zborul cu privirea.

- Aici e un loc mai bun ca oricare pentru a face o oprire, declară el. Gura peşterii ne apără de dea¬supra şi nu pot ajunge în spatele nostru fără să treacă prin munte. Ți-e ascuțită sabia, Jon Snow?

- Da, răspunse el.

- Vom hrăni caii. Ne-au slujit cu curaj, bietele animale.

Jon îi dădu calului său ultimul ovăz şi îi mângâie coama zburlită, în timp ce Nălucă umbla agitat după pradă, printre pietre. îşi strânse mai bine mănuşile şi îşi îndoi degetele arse. Sunt scutul care păzeşte ținu-turile oamenilor.

Un corn de vânătoare răsună printre munți şi, o clipă mai târziu, Jon auzi lătratul câinilor.

- Vor fi lângă noi curând, vesti Qhorin. Ține-1 pe lup la îndemână.

- Nălucă, la mine! strigă Jon. Lupul străvechi se întoarse fără tragere de inimă lângă el, cu coada ridicată.

Sălbaticii veniră clocotind peste o creastă afla¬tă la doar câteva sute de picioare depărtare. Câinii de vânătoare alergau în fața lor, mârâind, nişte fiare brun-cenuşii cu sânge de lup. Nălucă îşi dezveli coltii, cu blana zburlită.

- Uşor, murmură Jon. Stai. Deasupra capului auzi fâlfâit de aripi. Vulturul ateriza pe o piatră şi țipa triumfător.

Vânătorii se apropiară cu prudență, temându-se probabil de săgeți. Jon numără paisprezece, cu opt câini. Scuturile lor mari, rotunde, erau făcute din pici întinse pe împletituri de nuiele şi pictate cu cranii Cam jumătate dintre ei îşi ascundeau fețele în spatele unor coifuri grosolane din lemn şi piele arsă. De fie¬care parte, arcaşii aşteptau cu săgețile fixate în corzile unor arcuri mici din lemn şi corn, dar nu trăgeau. Ceilalți păreau a fi înarmați cu sulițe şi ciomege. Unul avea o secure din piatră dăltuită. Purtau doar bucăți de armură luate de la cercetaşii morți sau pe care le furaseră în timpul jafurilor. Sălbaticii nu săpau în mine şi nu topeau metale, iar la nord de Zid erau mai puțini fierari şi mai puține fierării.

Qhorin scoase sabia lungă din teacă. Povestea despre cum învățase el singur să lupte cu mâna stângă după ce pierduse jumătate din mâna dreaptă făcea parte din legenda lui; se spunea că mânuia sabia acum mai bine decât înainte. Jon stătea umăr lângă umăr cu marele cercetaş şi scoase Gheara Lungă din teacă. In ciuda aerului rece, sudoarea îi înțepa ochii.

La zece picioare mai jos de gura peşterii, vânătorii se opriră. Căpetenia lor continuă drumul singură, călărind un animal care părea mai degrabă o capră decât un cal, după siguranța cu care urca versantul accidentat. Pe măsură ce omul şi animalul se apro¬piau, Jon îi auzea zornăind: amândoi erau îmbrăcați în armuri de oase. Oase de vaci, de oi, oasele caprelor, ale bizonilor şi ale elanilor, oasele mari ale mamu¬ților... şi, de asemenea, oase de oameni.

- Rattleshirt, strigă Qhorin cu o politețe glacială.

- Pentru ciori, sunt Lordul Oaselor.

Coiful călărețului era făcut din craniul crăpat al unui uriaş, iar pe brațe, de sus până jos, avea cusute, pe hainele de piele fiartă, gheare de urs.

Qhorin pufni.

- Nu văd nici un lord. Doar un câine îmbrăcat în oase de pui care zornăie când călăreşte.

Sălbaticul şuieră de mânie şi calul său se ridică pe picioarele din spate. Jon constată că zornăia într-ade¬văr; oasele erau înşirate slobod, astfel că pocneau şi sunau când se mişca.

- Oasele tale am să le zornăi curând, Halfhand. Voi fierbe carnea de pe tine şi-mi voi face armură din coastele tale. îşi voi sculpta dinții ca să-mi ghicesc norocul în ei, şi voi mânca terci din țeasta ta.

- Dacă-mi vrei oasele, vino şi ia-le. Rattleshirt nu părea dornic să facă asta. Numărul

lor nu însemna prea mult între granițele strâmte ale stâncilor unde îşi ocupaseră pozițiile frații în negru. Ca să-i scoată din peşteră, sălbaticii ar trebui să urce câte doi. Dar altcineva din grupul său se apropie călare, una dintre femeile războinice numite sulițaşe.

- Suntem paisprezece la doi, ciorilor, şi opt caini pentru lupul tău, strigă ea. Luptați sau fugiți, ai nostri sunteți.

- Arată-le, porunci Rattleshirt. Femeia vârî mâna într-un sac pătat de sânge si

scoase un trofeu. Ebben fusese chel ca un ou, aşa ca femeia îi legănă capul ținându-1 de o ureche.

- A murit vitejeşte, zise ea.

- Dar a murit, adăugă Rattleshirt. Veți muri şi vom îşi dezlegă securea de război, învârtind-o deasupra capului. Era din oțel bun, cu un lustru primejdios pe ambele părți. Ebben nu fusese niciodată omul care să-şi neglijeze armele. Ceilalți sălbatici se îngrămădiră lângă el, strigând cuvinte de ocară. Câțiva îl aleseră pe Jon pentru batjocura lor.

- Ăla e lupul tău, băiete? strigă un tânăr costeliv, scoţând la iveală o ghioagă de piatră. îmi voi face mantie din el înainte de apusul soarelui. De cealaltă parte a coloanei, o altă suliţaşă îşi desfăcu blănurile zdrenţuite, arătându-i lui Jon un sân alb, greu.

- Bebeluşul vrea la mama? Haide, vino, suge aici, băiete.

Câinii lătrau şi ei.

- Ne vor batjocori până când înnebunim. Qhorin se uită lung la Jon. Iţi aminteşti ordinele?

- S-ar zice că trebuie să speriem ciorile, răcni Rat-tleshit peste hărmălaie. Umpleţi-i de pene!

- Nu! Cuvântul ţâşni de pe buzele lui Jon înainte ca arcaşii să apuce să tragă. Făcu doi paşi grăbiţi îna¬inte. Ne predăm!

- M-au prevenit că sângele de bastard e fricos, îl auzi pe Qhorin Halfhand spunând cu răceală în spa¬tele lui. Văd că aşa e. Fugi la noul tău stăpân, laşule.

Roşind, Jon coborî panta către locul unde stătea călare Rattleshirt. Sălbaticul se uită lung la el prin găurile coifului şi spuse:

- Oamenii liberi nu au nevoie de laşi.

- Nu e un laş. Unul dintre arcaşi îşi scoase coiful din piele de oaie şi îşi scutură părul roşu şi zburlit. Este Bastardul de Winterfell, cel care m-a cruţat. Lăsaţi-1 să trăiască.

Jon întâlni privirea Ygrittei şi rămase fără cuvinte.

- Să moară, insistă Lordul Oaselor. Cioara neagră e o pasăre vicleană. Nu am încredere în el.

Pe o stâncă, deasupra lor, vulturul bătu din aripi şi spintecă aerul cu un ţipăt de furie.

- Pasărea te urăşte, Jon Snow, zise Ygritte. Şi are şi de ce. A fost om înainte de a-1 omorî tu.

- N-am ştiut, zise Jon cu sinceritate, încercând să-şi amintească chipul bărbatului pe care l-a ucis în trecătoare. Mi-ai spus că Mance mă va accepta.

- Şi aşa va face, răspunse Ygritte.

- Mance nu e aici, zise Rattleshirt. Ragwyle, scoa-te-i maţele.

Suliţaşa voinică îşi îngustă ochii şi spuse:

- Dacă cioara se alătură oamenilor liberi, să-l lăsăm să-şi arate bărbăţia şi să-şi dovedească sinceritatea

- Voi face orice îmi cereţi. Cuvintele ieşiră greu, dar Jon le rosti.

Armura de oase a lui Rattleshirt zornăi zgomotos când acesta izbucni în râs.

- Atunci ucide-1 pe Halfhand, bastardule.

- De parcă ar putea, zise Qhorin. întoarce te, Snow, şi mori.

Şi pe urmă sabia lui Qhorin venea spre el şi cumva Gheara Lungă săltă în sus, să pareze. Forţa impactului aproape că doborî sabia cu două tăişuri din mâna lui Jon şi îl trimise, clătinându-se pe picioare, în spate. Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi se cere. Apucă sabia cu ambele mâini, destul de repede ca să lovească, la rândul lui, dar marele cercetaş o dădu la o parte cu o uşurinţă dispreţuitoare. Se luptau dintr-o parte într-alta, mantii negre învârtindu-se, iuţeala tânărului împotriva puterii sălbatice a mâinii stângi a lui Qhorin. Sabia lungă a lui Halfhand părea peste tot în acelaşi timp, potopind dintr-o parte şi pe urmă din cealaltă, conducându-1 unde voia, făcându-1 să-şi piardă echilibrul. Simţea deja că braţele îi amorţesc.

Chiar şi când colţii lupului i se strânseră sălbatic în jurul gambei, Qhorin reuşi să se ţină pe picioare. Dar în clipa aceea, când se răsuci, prăpastia era acolo. Jon lovi şi se răsuci. Cercetaşul se lăsă pe spate şi, pentru o clipă, se părea că lovitura lui Jon nu l-a atins. Apoi lacrimi roşii apărură în jurul gâtului bărbatului voinic, un şirag strălucitor ca un colan de rubine, şi sângele ţâşni din el, iar Qhorin Halfhand căzu.

Botul lui Nălucă picura roşu, dar sabia era pătată doar la vârf. Jon trase lupul străvechi la o parte şi îngenunche, cu un braţ în jurul lui. Lumina din ochii lui Qhorin pălea deja.

- ...ascuţit, zise el, ridicându-şi degetele schilodite. Apoi mâna căzu şi era mort.

A ştiut, gândi Jon amorţit. A ştiut ce-mi vor cere. Se gândi apoi la Samwell Tarly, la Grenn şi la Edd cel Trist, la Pyp şi la Toad, acasă, la Castelul Negru. Ii pierduse pe toţi, şi îi pierduse pe Bran, pe Rickon şi pe Robb? Cine era el acum? Ce era?

- Ridicaţi-1. Mâini aspre îl traseră în picioare. Jon nu opuse rezistenţă. Ai un nume?

Ygritte răspunse în locul lui.

- Numele lui e Jon Snow. E din sângele lui Ed-dard Stark, de la Winterfell.

Ragwyle râse.

- Cine s-ar fi gândit? Qhorin Halfhand ucis de bastardul unui lord.

- Scoateți-i mațele. Era Rattleshirt, încă pe cal. Vulturul zbură la el şi se cocoță în vârful coifului său de oase, țipând.

- S-a predat, le reaminti Ygritte.

- Da, şi şi-a omorât fratele, zise un bărbat scund şi urât, cu o cască de fier mâncată de rugină.

Rattleshirt se apropie, cu oasele zornăind.

- Lupul străvechi a făcut treaba în locul lui. A fost ucis mişeleşte. Moartea lui Halfhand îmi aparține.

- Am văzut cu toții cât de nerăbdător ai fost să i-o iei, îl batjocori Ragwyle.

- E un om-lup, zise Lordul Oaselor, şi o cioară. Nu-mi place.

- Poate că e om-lup, interveni Ygritte, dar nu ne-a speriat niciodată.

Ceilalți o aprobară cu strigăte. In spatele găurilor din țeasta lui îngălbenită, privirea lui Rattleshirt era duşmănoasă, dar cedă înciudat. Sunt, într-adevăr, un popor liber, gândi Jon.

L-au ars pe Qhorin Halfhand acolo unde a căzut, într-un foc aprins cu ace de pin, cu vreascuri şi cu crengi rupte. Unele dintre lemne erau încă verzi, şi focul a ars încet, fumegând, ridicând o dâră neagră în strălucitorul, asprul albastru al cerului. După aceea, Rattleshirt şi-a revendicat câteva oase înnegrite, iar ceilalți au dat cu zarul pentru veşmintele cercetaşului. Ygritte i-a câştigat mantia.

- Ne vom întoarce prin Trecătoarea Țipătului? o întrebă Jon. Nu ştia dacă va mai putea înfrunta acele înălțimi sau dacă bietul lui cal putea supraviețui unei noi traversări.

- Nu, răspunse ea. Nu e nimic mai jos de noi. Pri-virea pe care i-o aruncă era tristă. Mance e deja departe, în josul Apei Laptelui, îndreptându-se către Zid.

BRAN

Cenuşa cădea ca o ninsoare moale şi gri. Păşea tiptil, peste ace uscate şi peste frunze îngălbenite, către marginea pădurii, unde pinii erau subţiri. Dincolo de câmpurile deschise, vedea mormanele mari de pietre-oameni, puternic reliefate pe fondul flăcărilor agitate. Vântul bătea fierbinte şi încărcat de mirosul de sânge şi de carne arsă, atât de puternic încât începu să saliveze.

Insă, in vreme ce un miros îi ademenea, altele îl preveneau să nu se apropie. Adulmecă fumul purtat de vânt. Oameni, mulţi oameni, cai şi foc, foc, foc. Nici un miros nu era mai periculos, nici măcar mirosul rece, aspru, de oţel, de gheare de om şi de piele tare.

Fumul şi cenuşa îi întunecau privirea şi pe cer vedea un uriaş şarpe înaripat, al cărui urlet era un râu de

flăcări. îşi dezveli colţii, dar pe urmă şarpele dispăru. In spatele stâncilor, focurile înalte înghiţeau stelele.

Focurile trosniră noaptea întreagă, şi o dată s-a auzit un vuiet puternic şi un bubuit care făcu pămân-tul să-i salte sub picioare. Câinii lătrară şi scheunara, caii nechezară cuprinşi de groază. Urlete înfiorau noaptea, urletele haitelor de oameni, zbierete de spaimă şi strigăte sălbatice, hohote şi ţipete. Nici un animal nu era atât de gălăgios ca oamenii. îşi ciuli urechile şi ascultă, şi fratele lui mârâia la fiecare sunet. Stăteau la pândă sub copaci, şi un vânt înţepator spulbera cenuşa şi tăciunii prin văzduh. Cu timpul, flăcările începură să scadă şi apoi dispărură. Soarele răsări cenuşiu şi fumuriu în dimineaţa aceea.

Abia atunci ieşiră din spatele copacilor, mergând tiptil peste câmpuri. Fratele lui alerga cu el, atras de mirosul de sânge şi de moarte. Trecură încet printre ascunzişurile pe care oamenii şi le făcuseră din lemn, din iarbă şi din noroi. Multe erau arse şi multe pră-buşite, altele stăteau neatinse. Dar nu vedeau nicăieri nici un om viu, nici nu simţeau mirosul. Ciorile aco-pereau cadavrele şi săltau în aer când el şi fratele lui se apropiau. Câinii sălbatici se îndepărtau pe furiş din faţa lor.

Sub stâncile cenuşii, un cal murea zgomotos, căznindu-se să se ridice pe un picior rupt şi ţipând când cădea. Fratele lui îi dădu ocol, pe urmă îi sfâşie beregata, iar calul lovi fără vlagă cu piciorul şi îşi dădu ochii peste cap. Când se apropie de stârv, fratele lui sări să-1 muşte, cu urechile lăsate pe spate, iar el îl lovi cu laba şi îl muşcă de picior. Se tăvăliră prin noroi şi prin iarbă, prin cenuşa care cădea, lângă calul mort, până ce fratele lui se rostogoli pe spate, pre-dându-se, cu coada coborâtă. O ultimă muşcătură la gâtul întors în sus al fratelui, pe urmă mancă şi îl lăsă şi pe fratele lui să mănânce, lingându-şi sângele de pe blana neagră.

Locul întunecat îl atrăgea, casa şoaptelor unde toţi oamenii erau orbi. Ii simţea degetele reci pe trup. Mirosul lui de piatră era o şoaptă care-i urca în nas. Se împotrivi atracţiei. Nu-i plăcea întunericul. Era lup. Era vânător şi pândaş şi ucigaş, iar locul său era cu fraţii şi cu surorile lui, în pădurile adânci, alergând liber sub cerul înstelat. Se aşeză pe labele din spate, înălţă capul şi urlă. Nu voi merge, striga el. Sunt lup, nu voi merge. Dar, oricum, întunericul se îngroşă până ce îi acoperi ochii şi îi umplu nasul şi urechile, fără să mai poată vedea, mirosi, auzi sau fugi, şi stâncile negre dispăruseră, şi calul mort dispăruse, şi fratele lui dispăruse şi totul era negru şi tăcut, negru şi rece, negru şi mort, şi negru...

- Bran, îi şopti încet un glas. Bran, întoarce-te.

Intoarce-te acum, Bran, Bran...

îşi închise cel de-al treilea ochi şi îi deschise pe ceilalţi doi, cei orbi. In locurile întunecate, toţi oa¬menii erau orbi. Dar cineva îl ţinea. Ii simţea braţele în jurul lui, căldura unui trup cuibărit aproape. II au¬zea pe Hodor îngânând încetişor:

- Hodor, hodor, hodor.
- Bran? Era glasul Meerei. Te-ai zvârcolit, ai scos sunete îngrozitoare. Ce ai văzut?

- Winterfellul. îşi simţea limba străină şi grea în gură. Intr-o zi, când mă voi întoarce, nu voi mai şti să vorbesc. Era Winterfellul. Cuprins de flăcări. Erau mirosuri de cal, de oţel şi de sânge. I-au omorât pe toţi, Meera.

Ii simţi mâna pe faţă, dându-i uşor părul la o parte.

- Eşti lac de sudoare, zise ea. Vrei ceva de băut?

- De băut, fu el de acord. Ii duse un burduf la buze şi Bran înghiţi atât de repede încât apa i se prelinse dintr-un colţ al gurii. Era întotdeauna slăbit şi însetat când se întorcea. Şi înfometat. îşi amintea calul muri¬bund, gustul sângelui în gură, mirosul de carne arsă în aerul dimineţii. Cât timp?

- Trei zile, răspunse Jojen. Băiatul se apropiase pe nesimţite, sau poate că fusese acolo tot timpul, în lumea lui neagră şi oarbă, Bran nu-şi putea da seama. Ne-am temut pentru tine.

- Am fost cu Vara, zise Bran.

- Prea mult timp. Vei muri de foame. Meera ţi-a picurat puţină apă pe gât şi ţi-am uns gura cu miere, dar nu e destul.

- Am mâncat, spuse Bran. Am vânat un elan şi a trebuit să alungăm o pisică sălbatică pe când încerca să ni-1 fure. Pisica era cafenie, doar pe jumătate cât lupii străvechi, însă fioroasă. îşi aminti mirosul ei de mosc şi cum mârâise la ei de pe creanga stejarului.

- Nu tu ai mâncat, spuse Jojen, ci lupul. Ai grijă, Bran. Adu-ţi aminte cine eşti.

îşi amintea foarte bine cine e; Bran băiatul, Bran cel schilod. Mai bine Bran sălbăticiunea. Era de mirare că prefera să-şi viseze visele cu Vara, visele sale de lup? Aici, în întunecimea rece şi umedă a cavoului, cel de-al treilea ochi i se deschisese în sfârşit. Putea să ajungă la Vara ori de câte ori voia şi o dată chiar îl atinsese pe Nălucă şi vorbise cu Jon. Deşi poate doar visase asta. Nu înţelegea de ce Jojen încerca acum mereu să-1 tragă înapoi. Bran îşi folosi puterea bra¬ţelor pentru a se ridica în şezut.

- Trebuie să-i spun lui Osha ce am văzut. E aici? Unde s-a dus?

Femeia sălbatică îi dădu chiar ea răspunsul:

- Nicăieri, stăpâne. Mi-am luat porţia de bâjbâit prin întuneric. Auzi hârşâitul unui călcâi pe piatră, întoarse capul în direcţia sunetului, dar nu văzu nimic. Avea impresia că-i simţea mirosul, dar nu era sigur. Toţi aveau aceeaşi duhoare, şi nu avea nasul lui Vara ca să-i deosebească pe unul de celălalt. Noaptea trecută am urinat pe piciorul unui rege, continuă Osha. Poate că era dimineaţă, cine ştie? Dormeam, dar acum nu mai dorm.

Dormeau cu toţii foarte mult, nu numai Bran. Nu era altceva de făcut. Să doarmă şi să mănânce şi să doarmă iarăşi, şi uneori să stea de vorbă puţin, dar nu prea mult, şi doar în şoaptă, ca să fie în siguranţă. Osha ar fi preferat să nu vorbească deloc, dar nu era chip să-l potolească pe Rickon sau să-l împiedice pe Hodor să îngâne la nesfârşit „Hodor, hodor, hodor"

- Osha, zise Bran. Am văzut Winterfellul arzând. Undeva, la stânga, auzea sunetul moale al respiraţiei lui Rickon.

- Un vis, spuse Osha.

- Un vis de lup, zise Bran. L-am şi mirosit. Nimic nu miroase ca focul sau ca sângele.

- Sângele cui?

- Al oamenilor, al cailor, al câinilor, al tuturor. Trebuie să mergem să vedem.

- Pielea asta sfrijită a mea e tot ce am, răspunse Osha. Dacă prinţul ăla nechibzuit pune mâna pe mine, mi-o vor jupui de pe spate cu biciul.

Mâna Meerei o găsi pe a lui Bran în întuneric şi îi strânse degetele.

- Mă duc eu dacă ţi-e frică.

Bran auzi degetele bâjbâind pe piele, urmate de sunetul oţelului pe cremene. Pe urmă din nou. O scânteie zbură, se aprinse. Osha suflă uşor. O flacără alungită, palidă, se stârni, ridicându-se în sus ca o fată pe vârfurile picioarelor. Chipul Oshei plutea dea¬supra ei. Atinse flacăra cu capătul unei torţe. Bran trebui să-şi mijească ochii când smoala începu să ardă, scăldând lumea într-o strălucire portocalie. Lumina îl trezi pe Rickon, care se ridică în picioare căscând.

Când umbrele se mişcau, morţii se ridicau parcă pentru o clipă, şi ei, Lyanna şi Brandon, Lordul Rick¬ard Stark, tatăl lor, Lordul Edwyle, tatăl acestuia,

Lordul Willam şi fratele lui, Artos Implacabilul, Lordul Donnor şi Lordul Beron şi Lordul Rodwell, Lordul Jonnel cel Chior, Lordul Barth şi Lordul Brandon şi Lordul Cregan,

care îl înfruntase pe Ca¬valerul Dragon. Stăteau pe scaunele lor de piatră, cu lupii la picioare. Aici veniseră când căldura li se strecurase afară din trup, aici era sala întunecată a morților, unde cei vii se temeau să calce.

Şi în gura cavoului gol care îl aştepta pe Lordul Eddard Stark, sub statuia lui maiestuoasă de granit, cei şase fugari se îngrămădeau în jurul micului lor depozit secret de pâine, de apă şi de carne uscată.

- A mai rămas destul de puțin, şopti Osha când privi în jos la proviziile lor. Va trebui să merg curând sus, să fur mâncare, orice-ar fi, sau vom ajunge să-1 mâncăm pe Hodor.

- Hodor, zise Hodor cu un zâmbet larg.

- E noapte sau zi acolo sus? întrebă Osha. Am pierdut socoteala.

- Zi, răspunse Bran, dar e întuneric de la fum.

- Stăpâne, eşti sigur?

Fără să-şi mişte infirmul trup, ajungea până afară şi, pentru o clipă, vedea dublu. In fața lui se aflau Osha, cu torța în mână, şi Meera şi Jojen şi Hodor, şi cele două rânduri de stâlpi înalți de granit şi de lorzi morți de mult din spatele lor, pierzându-se în întu¬neric... Dar era şi Winterfellul, gri de fum, cu porțile masive din stejar şi fier înnegrite şi strâmbe, cu podul mobil coborât într-o învălmăşeală de lanțuri sfărâmate şi de scânduri rupte. In şanț pluteau trupuri, insule pentru ciori.

- Sigur, declară el. Osha cugetă o clipă.

- Atunci voi risca o privire. Vreau ca voi toți să stati aproape, în spatele meu. Meera, adu-i lui Bran coşul.

- Mergem acasă? întrebă Rickon emoționat. Vreau calul meu. Şi vreau plăcinte cu mere, şi unt, şi miere, şi îl vreau pe Lățos. Mergem la Câinele Lățos?

- Da, îi promise Bran, dar trebuie să taci. Meera îi prinse lui Hodor coşul pe spate şi îl ajută

pe Bran să se ridice în el, strecurându-şi picioarele inutile prin găuri. Avea un tremur ciudat în stomac. Ştia ce-i aşteaptă acolo, sus, dar asta nu era mai puțin înfricoşător. Când porniră la drum, se întoarse să îi arunce tatălui său o ultimă privire, şi i se păru că ochii Lordului Eddard erau trişti, de parcă nu ar fi vrut să plece. Trebuie, gândi el. E timpul.

Osha îşi ducea sulița lungă de lemn într-o mână şi torța în cealaltă. O sabie fără teacă îi atârna pe spate, una dintre ultimele care purtau însemnul lui Mikken. O făcuse pentru cavoul Lordului Eddard, să-i apere fantoma. Dar cu Mikken mort şi cu oamenii de fier păzind depozitul de arme, era greu să rezişti în fața oțelului bun, chiar dacă asta însemna jefuire de mor-minte. Meera revendicase sabia Lordului Rickard, deşi se plângea că e prea grea. Brandon o luă pe cea care îi purta numele, sabia făcută pentru unchiul pe care nu-1 cunoscuse niciodată. Ştia că el nu putea fi de mare folos într-o luptă, dar, oricum, se simțea bine cu sabia în mână.

Insă era doar un joc şi Bran ştia asta.

Paşii lor răsunară prin criptele cavernoase. Um¬brele din spatele lor îl înghițiră pe tatăl său, iar cele din față se retrăgeau, pentru a dezvălui alte statui, nu doar lorzi, ci şi vechii Regi ai Nordului. Pe frunți purtau coroane de piatră. Torrhen Stark, Regele Care a îngenuncheat, Edwyn, Regele Primăverii, Theon Stark, Lupul înfometat, Brandon cel Rău, Waltor, Regele Lunii, Edderion Mirele, Eyron, Benjen cel Dulce şi Benjen cel Amar, Regele Edrick zis Barbă de Nea. Chipurile lor erau aspre şi puternice, iar unii dintre ei făcuseră lucruri îngrozitoare, dar erau din familia Stark, fiecare dintre ei, şi Bran le ştia toate poveştile. Nu-i fusese niciodată frică de cripte, făceau parte din casa lui şi din ceea ce era şi ştiuse întot¬deauna că, într-o zi, o să zacă şi el aici.

Dar acum nu mai era atât de sigur. Dacă merg sus, voi mai coborî vreodată? Unde voi merge după ce voi muri?

- Stați, zise Osha când ajunseră la scara întorto¬cheată de piatră care ducea în sus, la suprafață, şi în jos, spre nivelurile mai adânci, unde regi mai vechi stăteau încă pe tronurile lor întunecate. Osha îi dădu Meerei torța. Voi merge sus pe bâjbâite.

O vreme auziră sunetul paşilor ei, dar aceştia erau tot mai îndepărtați, tot mai îndepărtați, până ce dis-părură cu totul.

- Hodor, zise Hodor agitat.

Bran îşi spusese de o sută de ori cât ura să se ascundă aici în întuneric şi cât dorea să vadă soarele din nou, să călărească prin vânt şi prin ploaie. Dar acum, când momentul se

apropia, îi era frică. Se simțise în siguranță în întuneric, unde nu-ți puteai vedea nici măcar propria mână în fața ochilor; era uşor de crezut că duşmanii nu te pot găsi nici ei vreodată. Şi lorzii de piatră îi dăduseră curaj. Chiar şi când nu-i putea vedea, îi ştiuse acolo.

Trecu parcă o veşnicie până ce auziră din nou un sunet. Bran începuse să se teamă că Osha a pățit ceva. Fratele lui se vânzolea agitat.

- Vreau să merg acasă, zise el cu voce tare. Hodor îşi vârî capul între umeri şi spuse:

- Hodor.

Apoi auziră din nou zgomotul de paşi, tot mai tare, şi, după câteva minute, Osha apăru în lumină, cu un aer disperat.

- Ceva blochează uşa, nu pot s-o clintesc.

- Hodor poate să clintească orice, zise Bran. Osha îl măsură din priviri pe băiatul de la grajduri.

- Atunci haideți.

Treptele erau înguste, aşa că fură nevoiți să urce într-un singur şir. Osha era în frunte. In urma ei venea Hodor, cu Bran aplecat pe spatele lui, ca să nu lovească tavanul cu capul. Meera îi urma cu torța, iar Jojen venea din spate, ducându-1 pe Rickon de mână. Se rotiră şi se rotiră, sus, tot mai sus. Acum

Bran avea impresia că simte miros de fum, dar pro¬babil că era doar de la torță.

Uşa către cripte era făcută din lemn de carpen. Era veche şi grea, şi era aşezată oblic față de pământ. O singură persoană se putea apropia. Osha încercă încă o dată, când ajunse la ea, dar Bran îşi dădea seama că nu se urnea.

- Lasă-1 pe Hodor să încerce.

Fură nevoiți să-l scoată mai întâi pe Bran din coş, ca să nu-1 strivească. Meera se aşeză pe vine lângă el, pe trepte, trecându-şi un braț, protector, pe după umerii lui, iar Osha şi Hodor schimbară locurile.

- Deschide uşa, Hodor, zise Bran.

Uriaşul grăjdar îşi aşeză ambele palme pe uşă şi împinse, mormăind printre dinți:

- Hodor.

Lovi lemnul cu pumnul, dar uşa nu se clinti.

- Hodor.

- Foloseşte-ți spatele, îl îndemnă Bran. Şi picioarele. Intorcându-se, Hodor îşi lipi spatele de lemnul de

carpen şi împinse. Iarăşi. Iarăşi.

- Hodor.

îşi aşeză un picior pe o treaptă mai înaltă, astfel că era aplecat sub panta uşii şi încercă să se ridice. De data aceasta, lemnul gemu şi scârțâi.

- Hodor!

Păşi pe încă o treaptă şi îşi depărta picioarele, îşi încorda toate puterile şi se îndreptă. Fața i se înroşi, iar Bran îi vedea venele gâtului umflându-i-se în timp ce se opintea cu greutatea de deasupra lui.

- Hodor hodor hodor hodor hodor HODOR venea de deasupra un murmur monoton.

Apoi, dintr-odată, uşa săltă şi o săgeată de lumina căzu peste fața lui Bran, orbindu-1 pentru o clipă. O altă lovitură aduse cu sine sunetul de piatră mişcată din loc şi drumul le era deschis. Osha îşi vârî sulița şi se strecură afară după ea, iar Rickon se furişă printre picioarele Meerei, s-o urmeze. Hodor dădu uşa la o parte şi ieşi la suprafață. Frații Reed fură nevoiți să-1 ducă în brațe pe Bran ultimele câteva trepte.

Cerul era gri-palid şi fumul se ridica în vârtejuri de jur-împrejurul lor. Stăteau în umbra Primei For¬tărețe, sau ce mai rămăsese din ea. O aripă întreagă a clădirii fusese sfârtecată şi căzuse. Pietre şi garguie zdrobite erau presărate prin toată curtea. Au căzut exact acolo unde am căzut eu, gândi Bran când le văzu. Unele dintre garguie se sfărâmaseră în atât de multe bucăți, încât Bran se întreba cum de el rămăsese în viață. In apropiere, câteva ciori ciuguleau un trup zdrobit, dar era cu fața la pământ şi Bran nu-şi putea da seama cine era.

Prima Fortăreață nu mai fusese folosită de multe sute de ani, iar acum era distrusă. înăuntru arseseră duşumelele şi toate grinzile. Unde zidul se prăbuşise, vedeau direct în camere, chiar şi în privată. Insă, în spate, turnul zdrobit stătea încă în picioare, nu mai ars ca înainte. Jojen Reed tuşea din cauza fumului.

- Du-mă acasă, ceru Rickon. Vreau să fiu acasă! Hodor dansa în cerc.

- Hodor, scâncea el cu glas şoptit.

Stăteau înghesuiți, cu moartea şi cu toată ruina împrejur.

- Facem gălăgie cât să putem trezi un dragon, zise Osha, dar nu vine nimeni. Castelul e mort şi pârjolit, întocmai cum a visat Bran, dar ar fi mai bine să...

Se întrerupse brusc la auzul unui zgomot în spa¬tele lor şi se întoarse cu sulița pregătită.

Două siluete deşirate ieşiră din spatele turnului zdrobit, înaintând încet printre dărâmături. Rickon scoase un strigăt de bucurie:

- Lățosule!

Lupul negru veni în salturi spre el. Vara înainta mai încet, îşi frecă creştetul de brațul lui Bran, lingându-i fața.

- Ar trebui să plecăm, zise Jojen, atâta moarte va aduce şi alți lupi în afară de Vara şi de Câinele Lățos, şi nu toți în patru labe.

- Da, cât de curând, fu de acord Osha, dar avem nevoie de mâncare şi s-ar putea să fi rămas câte ceva. Stați laolaltă. Meera, ține-ți scutul sus şi păzeşte-ne spatele.

Le luă tot restul dimineții să înconjoare încet cas-telul. Zidurile înalte de granit rămăseseră în picioare, înnegrite pe alocuri de foc, dar altfel neatinse. înă¬untru, însă, totul era moarte şi distrugere. Uşile Sălii Mari erau carbonizate, grinzile cedaseră şi întreg acoperişul se prăbuşise la pământ. Ochiurile verzi si galbene ale grădinilor de sticlă erau țăndări, florile, fructele şi pomii erau pe jos, pradă pieirii. Din graj-durile de lemn nu mai rămăsese nimic, doar scrum, cenuşă şi cai morți. Bran se gândi la Dansatorul lui şi îi veni să plângă. Sub Turnul Bibliotecii era un lac aburind şi apa fierbinte țâşnea printr-o crăpătură din zid. Podul dintre Turnul Clopotului şi stâncărie se prăbuşise în curtea de dedesubt, iar turnul lui Maester Luwin dispăruse. Văzură o lumină roşiatică, moho¬râtă, sclipind prin ferestrele înguste ale pivniței de sub Marea Fortăreață şi un al doilea foc arzând în-tr-una dintre magazii.

Osha strigă încet prin fumul hoinar în timp ce înaintau, dar nimeni nu răspunse. Văzură un câine sfâşiind un cadavru, dar acesta fugi când simți mirosul lupilor străvechi; ceilalți fuseseră omorâți în adă¬posturi. Corbii maesterului făceau curte unor stâr¬vuri, în vreme ce ciorile din turnul sfărâmat se îngrijeau de altele. Bran îl recunoscu pe Poxy Tym, chiar dacă cineva îi înfipsese o secure în față. Un cadavru carbonizat, în fața ruinelor Templului Ma¬mei, stătea cu brațele ridicate şi cu mâinile strânse în pumni negri, grei, pregătit parcă să lovească pe oricine îndrăznea să se apropie de el.

- Dacă zeii sunt buni, zise Osha cu glas mânios, îi vor lua Ceilalți pentru ceea ce au făcut.

- Era Theon, zise Bran întunecat.

- Nu. Priveşte. Arătă cu sulița spre partea cealaltă a curții. Acela e unul dintre oamenii lui de fier. Şi uite acolo. Şi acela e calul de război al lui Theon, vezi? Cel negru cu săgeți în el. înainta printre morți, încrun-tându-se. Şi aici e Lorren cel Negru. Fusese ciopârțit atât de rău încât barba îi părea acum roşcată. A luat câțiva cu el, da. Osha întoarse cu piciorul unul dintre celelalte cadavre. Aici e un blazon. Un omuleț, tot roşu.

- Omul jupuit al Dreadfortului, zise Bran. Vara urlă şi țâşni de lângă ei.

- Pădurea zeilor.

Meera Reed alergă după lup, cu scutul în mână. Ceilalți porniră după ei, croindu-şi drum prin fum şi printre pietrele căzute. Aerul era mai dulce sub copaci. Câțiva pini ce mărgineau pădurea fuseseră pârjoliți, dar, mai în adânc, pământul umed şi pădu¬rea verde învinseseră flăcările.

- Există o putere în lemnul viu, zise Jojen Reed, ca şi cum ar fi ştiu ce gândea Bran, o forță uriaşă, ca focul. Pe malul iazului negru, la umbra copacului inimii, Maester Luwin zăcea cu burta în noroi. O dâră de sânge şerpuia printre frunzele ude, pe unde se târâse. Vara stătea deasupra lui şi la început Bran crezu că era mort, dar când Meera îi atinse gâtul, maesterul gemu.

- Hodor? zise Hodor cu jale. Hodor?

Uşor, îl întoarseră pe Luwin pe spate. Avea ochi cenuşii şi păr cenuşiu, şi cândva veşmintele îi fuseseră şi ele cenuşii, dar acum erau mai închise la culoare, acolo unde erau îmbibate în sânge.

- Bran, spuse el cu glas şoptit când îl văzu înălţat pe spatele lui Hodor. Şi Rickon. Zâmbi. Zeii sunt buni, ştiam...

- Ştiai? întrebă Bran şovăielnic.

- Picioarele. Mi-am dat seama... Hainele se po¬triveau, dar muşchii picioarelor sale... Bietul băiat... Tuşi şi sângele îi ţâşni pe gură. Aţi dispărut... în pădure... Cum, totuşi?

- N-am plecat niciodată, zise Bran. Ei bine, doar până la margine, pe urmă ne-am întors pe unde am plecat. Am trimis lupii să facă o urmă, dar ne-am ascuns în cavoul tatei.

- Criptele. Luwin chicoti, cu o spumă de sânge pe buze. Când încercă să se mişte, scoase un suspin ascuţit de durere.

Ochii lui Bran se umplură de lacrimi. Când un om era rănit, îl duceai la maester, dar ce puteai face când maesterul era rănit?

- Va trebui să facem o targa să te cărăm, zise Osha.

- N-are rost, zise Luwin. Mor, femeie.

- Nu poţi, zise Rickon cu furie. Nu, nu poţi. Lângă el, Câinele Lăţos îşi dezveli colţii şi mârâi.

Maesterul zâmbi.

- Linişteşte-te acum, copile. Sunt mult mai bătrân decât tine. Pot... să mor când vreau.

- Hodor, jos, zise Bran. Hodor se lăsă pe genunchi lângă maester.

- Ascultă, îi zise Oshei maesterul, prinţii... Moş¬tenitorii lui Robb... Nu... Nu împreună... Auzi?

Femeia sălbatică se sprijini de suliţă.

- Da. Mai bine despărţiţi. Dar unde să-i duc? M-am gândit că poate aceşti Cerwyni...

Maester Luwin scutură din cap, deşi se vedea limpede ce efort îi cerea asta.

- Băiatul Cerwyn e mort. Ser Rodrik, Leobald Tallhart, Lady Hornwood... Toţi ucişi. Deepwood căzut, Moat Cailin, în curând Castelul lui Torrhen. Oameni de fier pe Ţărmul Stâncos. Şi la est, Bastardul lui Bolton.

- Atunci unde? întrebă Osha.

- Portul... Alb... Umber... Nu ştiu... Război peste tot... Fiecare împotriva vecinului, şi iarna se apropie... O nebunie, o nebunie neagră şi dementă... Maester Luwin întinse mâna şi apucă braţul lui Bran, strângând degetele cu o putere disperată. Trebuie să fii puternic acum. Puternic.

- Voi fi, răspunse Bran, deşi era greu. Ser Rodrik omorât şi Maester Luwin, toţi, toţi...

- Bine, zise maesterul. Un băiat cuminte. Fiul..., fiul tatălui tău, Bran. Acum duceţi-vă.

Osha îşi ridică privirea spre copacul inimii, către faţa roşie sculptată în trunchiul palid.

- Şi să te lăsăm zeilor?

- Te implor... Maester înghiţi. Un... strop de apă şi... încă o favoare. Dacă ai vrea...

- Da. Osha se întoarse către Meera: Ia-i pe băieţi.

Jojen şi Meera îl luară pe Rickon de mâini, între ei. Hodor îi urmă. Crengile joase biciuiau faţa lui Bran în timp ce îşi croiau drum printre copaci, şi frunzele îi ştergeau lacrimile. Osha li se alătură în curte câteva clipe mai târziu. Nu spuse nici o vorbă despre Maester Luwin.

- Hodor trebuie să rămână cu Bran, să fie pi¬cioarele lui, zise femeia sălbatică pe un ton aspru. Pe Rickon îl iau cu mine.

- Noi mergem cu Bran, zise Jojen Reed.

- Da, aşa m-am gândit şi eu, spuse Osha. Cred că voi încerca Poarta de Răsărit şi voi merge pe drumul regelui o vreme.

- Eu o voi lua pe Poarta Noroiului, zise Meera.

- Hodor, zise Hodor.

Se opriră mai întâi la bucătării. Osha găsi nişte felii de pâine arse care încă erau comestibile şi o pa-săre friptă, rece, ruptă în două. Meera dezgropa o oală de miere şi un sac mare cu mere. Afară, îşi luară ră-mas-bun. Rickon plânse şi se agăţă de piciorul lui Hodor, până ce Osha îl lovi cu capătul suliţei. Apoi o urmă destul de repede. Câinele Lăţos păşi ţanţoş în urma lor. Ultimul lucru pe care Bran îl văzu fu coada lupului străvechi dispărând în spatele turnului sfărâmat.

Bariera-ghilotină care închidea Poarta Vânătorului se deformase atât de tare de la căldura focului încât nu putea fi ridicată mai mult de două picioare. Fură nevoiţi să se strecoare pe sub ţepuşele ei, unul câte unul.

- Mergem la nobilul tău tată? întrebă Bran în timp ce traversau podul mobil din josul zidurilor. La Apa Cenuşie?

Meera se uită la fratele ei, aşteptând un răspuns.

- Mergem către nord, anunţă Jojen.

La marginea pădurii zeilor, Bran se întoarse în coşul său pentru a arunca o ultimă privire către caste¬lul care fusese viaţa lui. Dâre de fum se înălţau şi acum în văzduhul cenuşiu, dar nu mai multe decât s-ar fi ridicat din hornurile Winterfellului într-o du-pă-amiază rece de toamnă. Pete de funingine mărgi¬neau unele dintre găurile de tragere şi, ici şi colo, în zidul de apărare, se zărea câte o crăpătură sau câte un crenel lipsă, dar de la distanţa aceasta păreau mai nimic. Mai departe, vârfurile cetăţilor şi ale turnurilor erau încă în picioare, aşa cum stăteau de sute de ani şi era greu să-ţi dai seama că întreg castelul fusese distrus şi pârjolit. Piatra e puternică, îşi spuse Bran, rădăcinile copacilor pătrund adânc şi, sub pământ, Regii Iernii stau pe tronurile lor. Atâta timp cât acestea ră¬mâneau, Winterfell continua să existe. Nu era mort, doar sfărâmat. Ca şi mine, gândi el. Nici eu nu sunt mort.

Timpul şi-a ieşit din matcă. Vara de zece ani, liniştită şi îmbelşugată, îşi anunţa sfârşitul, iar răceala dură a iernii se apropia ca o bestie înfuriată. Cei doi conducători care asiguraseră liniştea tărâmului, Lordul Eddard Stark şi Regele Robert Baratheon, au căzut pradă intrigilor şi trădării. De la fortăreaţa Piatra Dragonului până la tărâmurile ameninţătoare din Winterfell, haosul a pus stăpânire pe toată suflarea, iar pretendenţii la tronul Celor Şapte Regate s-au hotărât să îşi impună voinţa prin foc şi distrugere.

Premiul Locus

„Un război pentru succesiunea la tron întoarce fraţii unii împotriva altora, într-o luptă armată şi politică fără precedent. Şapte familii nobiliare sunt prinse în înfruntare, iar viaţa şi avuţia lor depind de eternul joc al şantajului, al intrigilor şi al răpirilor, al magiei. Universul creat de Martin este de o bogăţie fără precedent, plin de personaje devorate de sete de putere, împinse dincolo de limitele onoarei şi ale trădării."

Library Journal

„Atunci când regii se înfruntă, întreg pământul se cutremură – continuarea regalului fantasy început cu *Urzeala tronurilor.*"

Publisher's Weekly

ISBN 978-973-143-123-9
9 789731 431239
www.nemira.ro

